

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

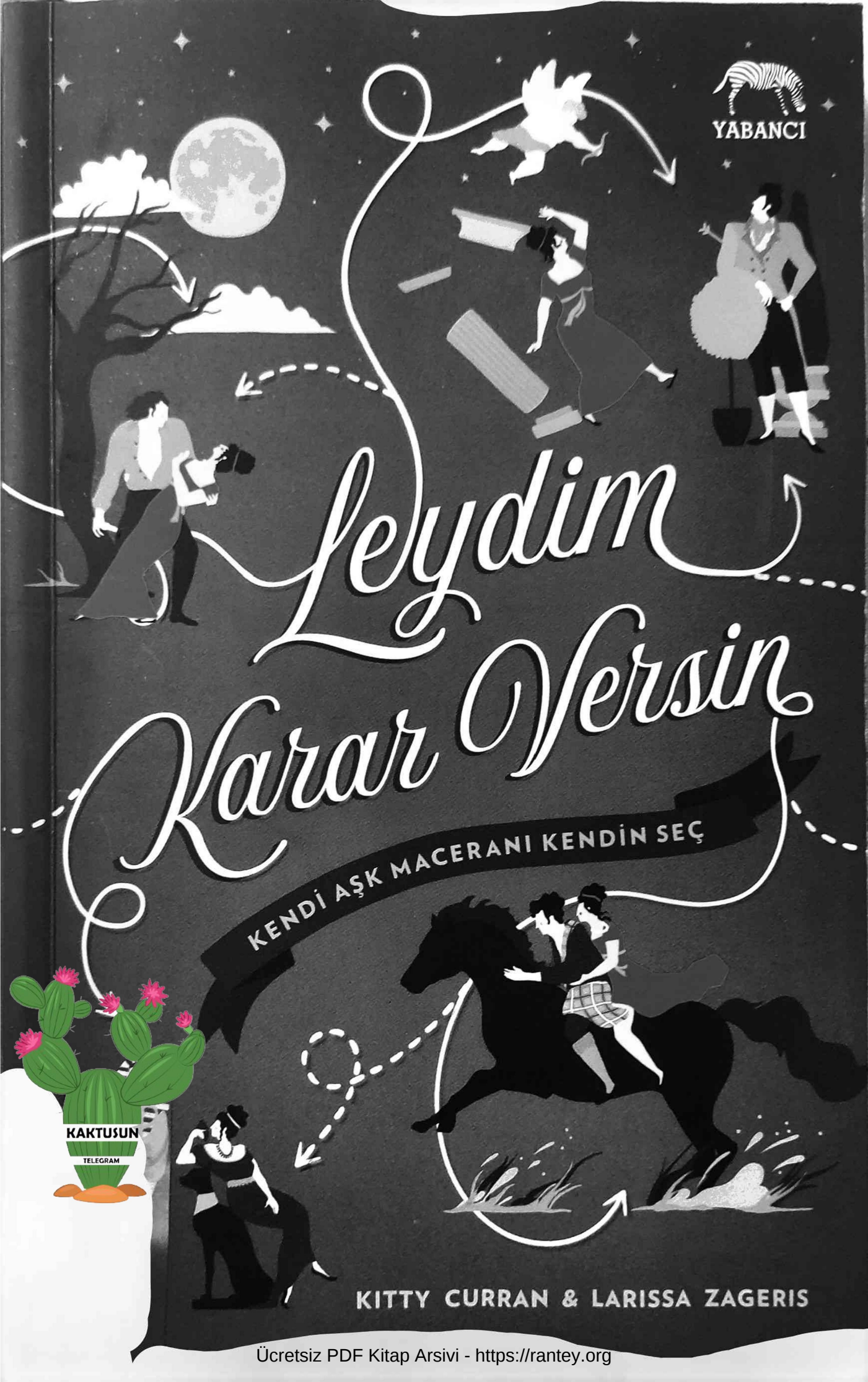
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KENDİ AŞK MACERANI KENDİN SEÇ

KITTY CURRAN & LARISSA ZAGERIS

Çapkın mı çapkın diyaloglar! Skandal yaratan entrikalar! Etekli İskoçlar! Ve çok daha fazlası...

Hikâyenizin iplerini elinizde tuttuğunuz bu romantik macerada, kendinizi on dokuzuncu yüzyılda azimli ama beş parasız bir kadın olarak bulacaksınız. Kur dansı başladı ve geleceğiniz sizin ellerinizde. Peki nasıl bir seçim yapacaksınız?

- Keskin zekâlı ve alaycı baronet **SÖR BENEDICT GRANVILLE**'le flört etmek için sayfaları hızla çevirecek misiniz?
- Güçlü olduğu kadar şefkatli İskoç **YÜZBAŞI ANGUS MACTAGGART**'la yaşayacağınız gerçek aşka ulaşabilmek adına sayfalar arasında kalmayı mı göze alacaksınız?
- Aklını yitirmiş, yolunu kaybetmiş ve adı lekelenmiş **LORD GARRAWAY CRAVEN**'la bir kaçamak yaşamak için bölümden bölüme mi atlayacaksınız?
- Özgür ruhlu ve maceracı **LEYDİ EVANGELINE YOUNGBLOOD**'ın "seyahat arkadaşı" olmak için kendinizi baştan mı yaratacaksınız?
- Yoksa kendiniz için tamamen farklı bir yol mu çizeceksiniz?

İster mutsuz yetimleri ya da korkutucu kurtadamları, ister casusları ya da sinsi ihanetleri, isterse de birbirlerinden ayrı düşmüş âşıkları ya da kayıp Mısır kalıntılarını seçin, muhteşem bir romansın karşı konulamaz büyüünden kaçamayacaksınız!

Leydim
Karar Sersin

tg. @kaktusun

Kıymetli sevdiklerimize

Durun!

Gerçek aşk hiçbir zaman dümdüz ilerlemez, bu kitap da öyle ilerlemiyor. Sayfaları numara sırasına göre çevirerek kendini kedere ve kafa karışıklığına mahkûm etme! Başka bir bölüme göz gezdirmek ya da varmaya niyetlendiğin hedefin yanındaki metinde gözünün fazlaca oyalanmasına izin vermek, bir baloda uygunsuz davranma kabahatini işlemekle aynı sonucu verebilir: SKANDAL! KALP KIRIKLIĞI! REZALET!

Diğer bir deyişle, kandırmaca yok.

Onun yerine, romantik yolculuğuna birinci sayfadan başla ve her sayfanın altındaki talimatlara göre devam et. Bu seçimler seni, yalçın İskoçya'nın rüzgârlı dağlarından alıp sisli Yorkshire'ın gizemli kırlarına, kumlara bulanmış Mısır'ın egzotik ovalarına götürecektir. Her kararın sana sonsuza dek sürecek bir mutluluk ya da umutsuzlukların en derinini getirebilir; o yüzden seçimini dikkatli yap!

Akıllıca seçim yaparsan, muhteşem bir şekilde büyüleyici ve kendini sana adanmış, son derece çekici, sonsuza dek sadık bir sevgilinin kollarında dillere destan bir hayat yaşayabilirsin. Kötü bir seçim yaparsan, kendini sersafil bir hâlde Londra'nın en pespaye mahallelerinde dilenirken bulabilirsin. Gönül meselelerinde gerçekten her şey mümkündür.

Şimdi sıra sende. Romantik kaderin seni bekliyor!

Oyuncular

SEN sensin. Kendinin yürekli, meteliksiz, naiplik dönemindeki Londra versiyonusun. Piyanoda sonatlar döktürmenin yanında nakış da işleyebilen yirmi sekiz yaşında genç bir kadın olarak, uygun bir servet sahibi, iyi yürekli ya da şehvetli bir eş bulmanın baskısı altındasın. Yoksa sonsuza dek kız kurusu olacaksın.

LEYDİ EVANGELINE YOUNGBLOOD,

mazisi olan özgür ruhlu bir genç kadın ve senin en yakın (şey, aslında tek) arkadaşı. Entrikadan, çekişmeden ve yeni maceralara atılmaktan hoşlanıyor: Her adımına skandallar eşlik ediyor. Çokbilmiş cüretkârlığıyla teyzesi Leydi Aurelia Craven'ı yılgınlığa sürüklediği zamanlarda çapkınlıkta erkek milletine taş çıkarıyor. İstediğin takdirde seni kız kurusu olmaktan şöyle ya da böyle kurtaracağına söz veriyor. Uzun süredir Mısır'a dönmeyi istiyor. Bir yol arkadaşı işine yarardı.

SÖR BENEDICT GRANVILLE, Leydi Cra-

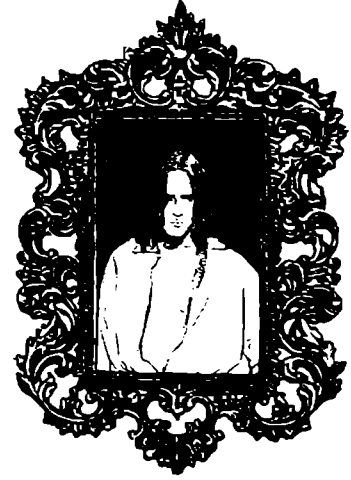
ven'in zengin bir akrabası. Yakışıklı, esprili ve yılda on bin pound geliri var. Londra'nın evlilik delisi sosyete anneleri ile seçkin genç bekârları arasındaki savaşta, bu genç baronetin silahı sivri dili. Sör Granville ancak onunla zekâ ve temel arzular savaşında çarpışmaya cesaret edersen dengini bulabilir.

YÜZBAŞI ANGUS MacTaggart, öfkesi burunda ama altın kalpli, haşin bir İskoç. Sosyetenin havailikleri ona göre olmadığı için günlerini son savaşlar yüzünden yetim ve dul klanlara vakfetmiş durumda. Saçları kadar ateşli tutkuları olan kaslı bir kızıl olmasına karşın, önüne gelenle düşüp kalkmaktansa iyilik yapmayı tercih ediyor. Öte yandan “Mac”in şerefli asker bedeni, demir alıp yola çıktığı İskoç kıyılarının müthiş gücüyle dolup taşmakta. Samimi bir kadının aşkı hem Mac’i, hem de söz konusu kadını hayatlarının yolculuğuna çıkarabilir.

LORD GARRAWAY CRAVEN, o kadar deli ve o kadar kötü ki sosyetedeki söylentilere bakılırsa Lord Byron bile onu tehlikeli addediyor. Leydi Craven’in öfke krizleri geçirmeye yatkın olan ve açıklanamaz bir şekilde uzun süreler ortadan kaybolan (ve oynak kaslarını gözler önüne seren önü açık gömlek sıkıntısı çekmeyen) oğlu, Hopesend Malikânesi’nin efendisi. Senin kalbinin de efendisi olması mümkün mü? Yabancı ve asık suratlı Lord Craven, evcilleştirilmesi imkânsız bir vahşi hayvan. Ama belki sen de öylesindir...

“*S*u bacağına çek, kız!” diye tıslıyor Leydi Craven, bastonuyla seni dörterken. İkiniz epey külüstür bir faytonun arka tarafında oturuyorsunuz, bir sene-den uzun bir süre önce leydinin refakatçisi olarak çalışmaya başladığından beri ilk sosyal etkinliğinize gidiyorsunuz. Ne yazık ki leydinin bu davranışı hiç alışılmadık bir şey değil, o yüzden yalnızca iç çekip koltukta daha bile az yer kaplayacak şekilde büzülüyorsunuz. Bu noktada bir kere daha dürtülürsen artık faytonun kapısıyla aşk yaşamaya başlayacaksın.

“Ne sefil bir parti. Evangeline’in neden bizi katılmaya zorladığını anlayamıyorum,” diye söyleniyor Leydi Craven.

“Şey, savaş dulları ve yetimleri için...” diye lafa girme cüretinde bulunuyorsun ama duvarın boyalarını sökebilecek yakıcılıkta bir bakış sözünü kesiyor.

“Senden görüşünü belirtmeni isteyen oldu mu?” Senin için neyin daha hayırlı olduğunu bildiğinden, konuşmayı hemen kesiyorsun. Leydi Craven tiradına devam ediyor. “Cidden tıpkı deden kadar kalın kafalı-sın. İğrenç bir adamdı! Büyükkannen ne düşündü de onunla evlendi hiç bilmiyorum. Üstelik kayda değer bir serveti bile yoktu! Bana sorarsan merhum baban da aynısıydı. Baksana, ölümünden sonra seni geçindirecek hiçbir şey bırakmadı...”

Zamanının büyük kısmını Leydi Craven’la geçirmek, dilini ısırıp susma konusunda ustalaşmanı sağlasa da sevgili baban hakkındaki acımasız

sözleri seni yine de derinden yaralıyor. Ne var ki geçinebilmek için yaşlı Akbaba'ya bağımlısın, o yüzden dişlerini sıkıp yumruklarınla elbisenin yıpranmış kumaşını sıkı sıkı kavramaktan başka seçeneğin yok. Leydi Craven'ın eskilerinden biri olan üzerindeki elbisenin modası geçeli en az yirmi yıl olmuş. Ayrıca kadının bu kılığı, hardal sarısı senin teninde korkunç durduğu için seçtiğinden şüpheleniyorsun.

“Merhum annene karşı hâlâ duyduğum sevgi ve saygı olmasaydı seni sokağa atardım! O zaman ne yapardın, ha?”

Sessizce ve ağırbaşlı bir biçimde kaşlarını çatıyorsun.

“Muhtemelen kendine bir koruyucu bulmaya çalışırdın, ona ne şüphe!” diye devam ediyor leydi. “Tıpkı Sör Charles Burley-Fanshaw'a utanmadan kancayı taktığın gibi. Gerçi kim senin gibi aptal bir veledi yanında ister, bilmem!”

Yumrukların eteklerinin kumaşına daha da sıkı yapışıyor. Tiksinti verici Sör Charles deden olacak yaşta ve kuşkusuz güzel, itaatkâr ve kendisinden çok daha genç bir gelin bulma umuduyla etrafında dolaşıp duruyor gerçekten. Öte yandan düşününce, aşksız bir evlilik yaşantısı şu anda sürdüğün hayattan daha kötü olabilir mi?

Fayton gideceğiniz yere varıyor. Bir anlığına da olsa kasvetli düşüncelerinden silkiniyorsun. Belki bu gece, her şeyin değiştiği gece olabilir!

Zorba işverenine eşlik ederek Savaş Dullarını ve Yetimlerini Koruma Cemiyeti'nin yardım toplama balosuna gidiyor musun? Yanındaki zalim olabilir ama balolar eğlencelidir! Baloya gideceksen 67. sayfayı aç.

Yoksa Leydi Craven'dan kaçacak mısın? O zaman hayatta kalmak için tek şansın, genç bedenini soğuk, acımasız geceye satmak. Bunu yapacaksan bu kitapta başka bir yere gitme çünkü o zaman tam anlamıyla felakete mahkûm olacak ve bir sene içinde frengiden öleceksin.

Özür dileriz. Yolunu kendin seçeceğin bir maceradasın ama on dokuzuncu yüzyılın başında beş parasız, genç ve bekâr bir kadın olarak seçeneklerin sınırlı sayılır. Ama daha iyi seçeneklerin de olacak! 67. sayfaya git.

“Özür dilerim Kemal ama burada kalmanın benim için iyi bir seçenek olduğunu sanmıyorum.”

“Anlıyorum,” diyor kederle. “Ben de üzgünüm.”

Ona nazik, dostça bir gülümseme sunuyorsun. İkiniz de bu durum onu perişan etmiyormuş gibi davranıyorsunuz.

Samimi bir ilgiyle, “Bundan sonra ne yapacağınıza dair bir planınız var mı?” diye soruyor. Sakin sakin ona bakıyorsun.

“Aslına bakarsan var.”

Planın ne?

Esrarengiz ve muhtemelen tehlikeli Lord Craven'ın yanındaki mürebbiyelik işini kabul edecek misin? Öyleyse 14. sayfaya git.

Yoksa tehlikeyle işin bitti mi? Belki Akbaba kılıklı Leydi Craven eski işine dönmene izin verir... Ve bir ihtimal seni başka balolara götürür. Böylesi sana daha uygun geliyorsa, 302. sayfayı aç.

Gece yol alan ucuz posta arabasında yer ayırtmıştın, onu bekliyorsun. Eşyaların valizinde, yüreğin ağzında. Yeni işverenin evi Hopesend Malikânesi, Yorkshire'ın rüzgârlı kırlıklarının ortasında, herkesten uzak bir yerde. Sosyeteden uzakta, Londra'dan uzakta; şimdiye kadar aşkı ararken çektiğin her şeyden de uzakta olduğunu umuyorsun. İnce ince yağan soğuk yağmurda titrememeye çalışıyorsun. Esrarengiz Lord, yani Leydi Akbaba'nın hakkında pek bir şey bilinmeyen oğlu, annesiyle arasına mesafe koymayı ve hizmetkârlarının sayısını asgaride tutmayı önceliği hâline getirmiş zengin bir adam. Bir oğlu olduğunu, karısının öldüğünü ve matemli Lord Craven'ın bir daha evlenmediğini de biliyorsun.

"Bu hava çok fena, küçükhanım." Gölgelelerin arasından cana yakın, yakışıklı bir yüz çıkıyor. Posta arabasının sürücüsü. Yayvan Yorkshire aksanında hiçbir kötü niyet tonu olmadan, "Ama siz de çiçek kadar güzelmişsiniz," diyor nefesi kesilmiş hâlde.

"Sırılsıklam bir çiçek, saygıdeğer beyefendi." Elinde olmadan kıkırdıyorsun.

Adam da çikolata rengi saf gözlerinde tuhaf bir bakışla sana gülümsüyor, sonra aceleyle kendisini arabadan aşağı atıp çantalarıyla birlikte Kurbanlık Kuzu'ya girmen için sana yardımcı oluyor. Burada buluşacaksınız. Genç, yakışıklı adamın vücudu sıkı, göze hoş gelen bir şekilde erkeksi. Yağmur da ceketinin ve gömleğinin üstüne bir sevgili gibi sıkı sıkı yapışmasına yol açarak hem ona hem de sana bir iyilik yapmış.

"Umarım... rahat edersiniz." Yersiz kaçabilecek bir şey söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyormuşçasına gergin bir şekilde ensesini ovalıyor. "Bakın, bana düşmez ama..." Sonunda cesaretini topluyor. "Anneme Hopesend Malikânesi'ne genç bir hanımı götüreceğimi söylediğimden beri... Şey, kadıncağz endişeden neredeyse hasta oldu küçükhanım, doğrusunu söylemek gerekirse ben de öyle. Hopesend Malikânesi sizin gibi tatlı bir küçükhanıma uygun bir yer değil."

Kalbin hızla atarak, "Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorsun.

"Sadece... Bu civarların halkı saçma sapan şeyler söyler küçükhanım, normalde böyle saçmalıklara hiç kulak asmam. Ama yine de... Hopesend Malikânesi'nde genç hanımların başına kötü şeyler geldiğini herkes bilir. Bunu söyleyerek haddimi aştığımı biliyorum ama sadece... sadece köy-

den yürüme mesafesindeyim, yardıma ya da sığınacak bir yere ihtiyacınız olursa diye bunu bilmenizi istedim, küçükhanım.”

Güçsüz bir sesle, “Tab... tabii,” diyebiliyorsun ancak. Adamın uyarısı kadar posta arabasının kapısını endişeli bir duruşla kaplayan geniş omuzları da dikkatini dağıtıyor. “Tabii Bay...”

“Teddy, küçükhanım. Teddy Braithwaite, her zaman hizmetinizde. Yemin ederim.” Aceleyle elini öpüyor, uygunsuz bir şekilde gerekenden bir an daha fazla tutuyor ve kakao gözlerinin derin, nazik ihtirasıyla seni yakıyor.

Glenblair Şatosu'nda geçirilen bir hayat güvenli olabilir fakat casusluğun tadını bir kere aldığın için gerçekte nasıl bir hayat istediğini biliyorsun.

“Hizmetinizdeyim, Lord Fleming,” diyorsun bir reveransla.

“Ah.” Arkanda duygudan boğuklaşmış erkeksi bir ses çınılıyor. “Vedalaşmayı hiç beceremem.” Mac’e dönüyorsun, o da gözlerinde pırıldayan yaşları saklamak için gülüyor. Temiz, onurlu gözleri belki de son defa olmak üzere seninkileri arayarak sana bakıyor.

Onu sevgiyle öpüyorsun. “Bir şey söylemeyelim o zaman.”

“Hiçbir şey.”

Birbirinize kısaca başınızı sallıyorsunuz, Mac gözlerini ovuşturarak uzun adımlarla çekip gidiyor.

Ollie afallamış bir hâlde sana dönüyor. “Hiçbir tecrüben olmadan sade vatandaşlıktan casusluğa terfi ettirildiğine inanamıyorum!”

Lord Fleming ters ters, “Onun için tecrübeli bir üstat seçmemin sebebi de bu,” diyor. “Bu meslekte tecrübeli ve söz konusu küçükhanımla bağlantısı olan biri.”

Ollie alayla gülüyor. “Böyle birini bulma konusunda iyi şanslar.”

Lord Fleming, sen eğlenesin diye gözlerini deviriyor. “Sevgili Ruston, çoktan buldum bile. Tebrik ederim. Yeni bir ortağın var.”

Ollie’nin ağzı açık kalıyor. “Ama... O...”

“Bahar çiçekleri kadar güzel, benim olur mu acaba bir an evvel?” diyorsun. Ollie kıpkırmızı kesiliyor, Lord Fleming bile babacan bir kıkırdama koyuveriyor. “Şiiri biliyorsundur herhalde, Ollie.”

Ollie canından bezmiş hâlde, “Şu kadarını söyleyeyim, güzelim,” diyor, “sana şu saniye yeni bir şiir yazdım ama ‘çokbilmiş ukala dümbeleşti görgüsüz korkunç yabani’yle kafiyeli bir şey bulamıyorum.”

Haince gülüyorsun. “Hadi ama ortak,” diyorsun. “Birkaç vakayı kendi başına çözmene izin vereceğim, söz.”

Lord Fleming ellerini kavuşturuyor. “Siz ikiniz, yeni göreve hazır olun.”

Böylece Ollie’yle birlikte kendi tarihi maceralarınızda başrol oynamak üzere yola çıkıyorsunuz.

Son

İnsanın zaten bozuk sinirlerini daha da bozmak için (kısa süre önce birini az daha öldürdüğün, diğerini de tutkuyla öptüğün) iki erkeğin arasında anlaşmazlık konusu olan bir taşra malikânesine dönmek üzere yapılan bir fayton yolculuğu gibisi yoktur.

Akbaba'yla o ilk baloya katıldığında yaşam hikâyesinin skandallarla, entrikalarla ve şey, bazı organlara pek benzeyen ölümcül lambalarla dolu bir hâle geleceğinden habersizdin. Benedict'le hikâyesinin bembeyaz bir mektup sayfasının üstüne dökülen mürekkep şişesi gibi böyle coşkun bir şekilde akacağını hayal bile edemezdin.

Benedict de senin kadar gergin görünüyor. Yorgun sessizliğini (ve acı verecek kadar şiddetli arzunu) endişe sanıyor olmalı.

“Yeter artık kadın, onu öldürmedin. Kendine bir rahat ver.” Oturduğu yerde rahatsız rahatsız kıpırdanıyor.

“Onu *neredeyse* öldürüyordum.”

“İşi bitirmediğine mi üzülüyorsun?”

“Madam Crosby'nin güzel mekânını öyle mahvettiğimize üzülüyorum.”

“Onun o güzel mekânının çok daha kötüsünü gördüğüne kuşku yok,” diyor Benedict iç çekerek.

“Çok daha iyisini de.” Son sözü söyleyen olma konusunda kararlısın ama Benedict'in akıllı, yumuşak ağzının bir kez daha seninkinin üstünde olmasına duyduğun özleminden huzursuz oluyorsun. Onun da kavga sırasındaki o ânı düşünüp düşünmediğini merak ediyorsun. Rahat bir oturma şekli bulmak için çabaladığını fark ediyorsun. Hem ona dokunmak hem de sorunun aşikâr çözümünü görememesi yüzünden onu azarlamak için yanıp tutuşuyorsun.

“Bu koltuk örtüsünü kaldırıp yeniden serersek, şu Tanrı'nın belası faytonda yatacak yerimiz olur, biliyorsun.” Benedict'i bir kenara itip faytonu tekerlekli bir işkence odasından ziyade yataklı vagona benzetecek şekilde koltukları düzenliyorsun. Ama düşünmeye fazla vakit bulamadan bir de bakıyorsun adamı sırt üstü yuvarlamışsın, sen de üstündesin. Eteklerinde ani bir sıcaklık ve baskı hissediyorsun, Benedict'in yeni oturma düzenlemesinin ne işe yarayabileceğini anladığını fark ediyorsun. Hem de gayet iyi anlamış.

Minderi bulup Benedict'in başının altına koyuyorsun. Sana yardımcı olmak için bedenini büküyor, bükünce de gergin erkekliğini eteklerinden sıyrılmış cinsel organına bastırıyor. Aldığın zevkle elinde olmadan hafifçe inliyorsun.

"Böyle iyi mi?" Benedict bir şeyler arayan, taş gibi sertleşmiş alt kısmının güçlü ama kontrollü darbelerine devam ederken sesini sakın ve ritmik tutmaya çalışıyorsun.

"Çok daha iyi," diyor ve bu küçücük kelimeler ağzından çıkma fırsatını bulamadan dudakları seninkilerin üstüne kapanıyor. Ağzın, kulakların, boynun, tatmak için yanıp tutuştuğu yasak bir meyve.

Dekoltene doğru, "Çok yanlış bu," diye fısıldıyor. Parmakları ortak düşmanınız olan korsajın üstünde hızla çalışıyor, kısa süre içinde bütün vücudun Benedict'in aç elleri arasında titremeye başlıyor.

Çatık kaşlarına doğru, "Bunu yapmalı mıyız sence?" diye fısıldıyor, sonra parmaklarını Benedict'in gür, karışık buklelerinin arasından geçirip yüzünü biraz önce serbest kalmış olan göğsüne doğru çekiyorsun.

"Mmmm," diye cevap veriyor, sonra kendini kurtarıyor. "İnsanı serseme çeviren göğüslerin ağzımdayken cevap veremeyeceğimi gayet iyi biliyorsun."

“Ah, bilerek yaptığımı anlamamış mıydın? Ohhh...” Kıvrak diliyle önce bir göğüs ucuna, sonra diğerine zevk verdiği sırada küstahlık etme arzun yok olup gidiyor.

“Ne düşündüğümün ne önemi var? Herhangi bir şeyin bir önemi var mı? Başımıza ne gelirse gelsin, şimdiki an bizim. Ağzı sıkı bir sürücümüz, yataklı bir faytonumuz var, ikimiz varız...” Pantolonunun düğmelerini ustaca açarak hüznü dalgınlığını yarıda kesiyorsun. “Şu an bizim.”

Yukarılarda uçan bir kuş faytonunuza dikkat bile etmezdi. Ay ışığının kesip açtığı ağaçlarla dolu uçsuz bucaksız bir dünyada tıngır mıngır eden küçük bir gölgeydi fayton. Ama o kuş çığlıklarınızı duyabilseydi, eşlerini bulmuş olan hayvanların neşesini tanırdı. Sabahın parlak ışıklarıyla o eşin kaybedilebileceğinin, hatta büyük ihtimalle kaybedileceğinin acı farkındalığının daha da tatlı kıldığı bir neşeydi bu.

Karanlık gökyüzünde kayan bir yıldızsın. 178. sayfaya git.

Başını iki yana sallıyorsun, yüreğin ağzında. Mac, dengesini kaybedecekmiş gibi bir tavırla başıyla onaylıyor ve sana sımsıkı sarılıyor.

Gözlerinde parıldayan yaşları saklamak için gülerek, “Vedalaşmayı hiç beceremem,” diyor.

“Özellikle de veda etmek istemediğin zaman,” diye katılıyorsun ona.

Temiz, onurlu gözleri belki de son defa olduğunu düşündüğün bir şekilde gözlerini arayarak sana bakıyor.

Onu öpüyorsun. “Bir şey söylemeyelim o zaman.”

“Hiçbir şey.”

Birbirinize kısaca başınızı sallıyorsunuz, Mac gözlerini ovuşturarak uzun adımlarla çekip gidiyor. Uzaklaşan kusursuz figürünü seyrederken içini çekiyorsun ama ruhunun ta içinde en iyisinin bu olduğunu biliyorsun. Buradaki zamanın doldu. Yeni bir hayat kurmalısın.

İyi de nereye gideceksin?

Kendin için işleri biraz kolaylaştırmak ve yıkıldı yıkılacak hâlde olmayan bir binada sadece tek bir çocuğa mürebbiyelik yapmak için Lord Craven’a gitmek istiyorsan 14. sayfayı aç.

Kendini biraz daha zorlamak ve Leydi Evangeline’le birlikte dünyayı görmek istiyorsan 193. sayfaya git.

Herhangi bir tereddüdün vardiysa bile Kahire pazarına girince hepsi ortadan kayboluyor. Hayatında hiç böyle canlı renkler görmedin, hiç böyle tuhaf ve büyüleyici sesler duymadın, hiç böyle nefis ve baştan çıkarıcı baharatlar koklamadın, yaşamını sosyetenin eteklerinde sürdürdüğün yıllarda bile.

“Ah, Kemal, harika,” diyorsun nefesin kesilerek. Kemal ıslıl ıslıl gü-lümsüyor.

“Teşekkür ederim, küçükhanım. Leydi Evangeline’in arkadaşları için herhangi bir şey yapmak bana zevk verir. Kendisi müzenin en önemli bağışçılarından biridir, onun himayesi olmasaydı müze de olmazdı.”

Hayretler içinde, “Bunu bilmiyordum!” diyorsun. “Gerçi herhalde fark etmiş olmam gerekirdi. Leydi bana da büyük cömertlik ve nezaket gösterdi.”

“Hiç şaşırmadım,” diyor Kemal. “Leydi Evangeline etrafını daima müthiş güzelliklerle çevirmiştir...” Utanarak lafını aniden kesiyor.

“Ah... Sanmıyorum ki... Demek istediğim...” diye kekeleyip sonunda vazgeçiyorsun.

Cıvıl cıvıl caddede sıkıntılı bir sessizlik içinde yolunuza devam ediyorsunuz, sonra merakın mahcubiyetine baskın çıkıyor.

“Bu Delphine St. Croix,” diye başlıyorsun. “Çok mu güzel?”

“Ah, hem de nasıl!” diyor Kemal. “Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri.”

“Ya.” Tuhaf bir şekilde keyfin kaçıyor. “Leydi Evangeline’le ikisi yakın arkadaştı, öyle mi?”

“Çok yakın,” diyor Kemal. “Tuhaf bir ikiliydiler. Leydi Evangeline saygıdeğer, evli bir İngiliz hanımefendisi, Delphine ise Fransız bir asker kaçağının ihmal edilmiş kızı. Ama uzun bir süre birbirlerinden hiç ayrılmadılar.”

“Peki sonra ne *oldu*?” diye soruyorsun kendini tutamadan.

“Orası tam bir gizem. Gerçi arkadaşlıklarındaki değişiklik, Delphine’in saygıdeğer çevrelerde aniden ortadan kaybolmasıyla aynı zamana denk düşüyor. Leydi Evangeline ve merhum kocası bunun üstünden çok geçmeden İngiltere’ye dönd...” Kemal’in gözleri aniden iri iri açılıyor. Bulunduğunuz kavşak birdenbire ıssız kalmış, ortalıkta sadece tehlikeli görünümlü dört haydut var. Grubun başında seni koruması için güvendiğin adam duruyor. Yeşil gözlerinde soğuk bir zafer var.

“Faruk?” diye bağıyor Kemal.

Adam yüzündeki eşarbı yırtarcasına çıkarıp güzel olduğu kadar acımasız yüzünü gözler önüne sererek, “Hayır,” diyor. Neşesizce gülüyor. “Gerçek adım Fabien. Fabien de Mangepoussey. Beni muhafızın olarak işe alırken salak antikalarınla öyle meşguldün ki bunu fark edemedin. En başından beri başka biri için çalışıyorum ve görevim tamamlanmak üzere artık.”

Faruk (Fabien) sana doğru bir adım atıyor; akıcı hareketiyle süratli, pantere benzer bir güç sergiliyor.

“Genç hanım benimle gelecek.”

Haydutlarla ve yakışıklı liderleriyle dişinle tırnağınla savaşacak mısın?
Mücadele etmeden teslim olacak değilsin herhalde! 315. sayfaya git.

Kemal'i de yanında sürükleyerek canını kurtarmak için kaçacak mısın? Onları dövüşerek püskürtmek için en ufak bir şansın yok, eski Mısır bilimcisi yeni arkadaşının da böyle bir şansı olduğundan şüphelisin. 270. sayfaya git.

Kimileri için böyle bir ânı paylaşmak, birbirine sıkıca sarılıp ağlamak haricinde bütün arzuları siler. Ancak sen ve Craven için söz konusu anlar çok geçmeden birbirinizi okşamaya ve şehvetin herkesin tanıdığı lisanını akıcı bir biçimde konuşmaya başlamanıza dönüşüyor.

Bitirdiğinizde, kitap rafları devrilmiş. Konyak şişesi kırılmış. İkinizin de biraz saçı yolunmuş. Ama kendini sıcacık ve tatmin olmuş hissediyorsun çünkü dünyada seks açısından sana tam uyan birinin bulunduğunu ve o anda huzur içinde mışıl mışıl uyuduğunu biliyorsun: Ay ışığıyla pırıl pırıl aydınlanan Craven. Onu rahatsız etmek istemeyerek yavaşça doğruluyorsun.

Süzülüp odadan dışarı, hole çıkıyorsun. Sabah odasındaki açık büfeden kalanların görüntüleri kafanda dans ediyor. Çabucak bir şeyler yiyecek, biraz da sevgiline götüreceksin. Önünüzdeki gece ve muhtemelen sabah boyunca sevişebilmek için ikinizin de biraz gıdaya ihtiyacı olacak.

Malikânede mahmur mahmur geziniyorsun. Evin ana salonuna geldiğinde, yakınlarda bir derenin şırıldayan sesini duyuyorsun. Âşık insanların girdiği o mutlu, yarı hülyalı ruh hâlinde olduğunu, o yüzden böyle şeyler duyduğunu düşünüyorsun. Ancak dere, “Benden istediğin her şeyi yaptım, kraliçem,” diye şırıldayınca anında kendine geliyorsun.

Sabah odasının hemen önünde durduğunu fark ediyorsun, duyduğün ses de... o şeytan Manvers’in ta kendisi.

Mali bir kazanç elde etme umudu haricinde hiçbir umut kalmadı.

Sör Charles Burley-Fanshaw bayağı bir tavırla parmaklarını oynatarak, “Seninle evleneceğim, kız,” diye pis pis sırıtıyor.

“İyi,” diyorsun. Oldukça gönülsüz bir şekilde.

Düğün gününde, gözyaşlarını tutmaya çalışıyorsun. Ah, seni bu âna sürükleyen seçimlerinden ötürü nasıl da pişmansın! Tören, Sör Charles’ın emirleri gereğince “ne kadar çabuk olabilirse o kadar çabuk” tamamlanıyor. Sör Charles törenden sonra onun için ve kendi deyimiyle “bayram kutlamaları” için soyunasın diye seni giyinme odana yolluyor.

Kaderini düşünürken tüylerin ürperiyor. Sonra korkunç bir çığlık ve mide bulandırıcı bir patırtı duyuyorsun.

Yatak odasına koşuyorsun, yeni kocan yerde ölü olarak yatıyor.

Tam bir bayram.

Yeni mevsimin başlangıcı. Üstüne kusursuzca oturan, pahalı ve şahane siyah bir elbiseyle süslenip püslenmişsin. Leydi Evangeline balo salonunun karşısından seninle göz göze geliyor ve hınzırca göz kırpmıyor. O elbisenin içindeki görüntünü kana kana içmedikleri zamanlarda bütün seçkin genç erkekler senin hakkında fısıldaşıyorlar.

“Kara dul!”

“Kocasının, düğün gecesinde beyin kanamasından gittiğini söylüyorlar!”

“Yatak odasında öyle bir kaplan, anlarsın ya!”

“Karısına muazzam bir servet bıraktı, kadın Karun kadar zengin!”

“Karun’dan daha iyi görüldüğüne bahse girerim!”

Gizemli bir şekilde gülümsüyorsun. Yeni görünüşün, yeni unvanın ve paranla, gönlünün istediği her şeyi yapabilirsin. Ama onu başka bir zaman, başka bir hikâyede anlatalım.

Son

“Yangında aklının birazı da yanıp kül mü oldu? Bir yere gitmiyorum be adam,” diyorsun Mac’e. “Kendimi tamamen... Kendimi tamamen yetimlerin kaderine adadım. Bu işi sonuna kadar götüreceğim, karşıma ne çıkarsa çıksın. Constantina dâhil.”

Mac bu ismi duyunca yüzünü buruşturuyor ama berrak gözleri hayranlıkla alev alev. Bu gözler ayrıca güvenle saklamak için gergin göğsüne sıkıştırdığın parşömenin gittiği yeri takip etmeden de duramıyor.

İtfaiyecilerin nihayet gelişini seyre diyorsun. Alevleri söndürmek için ellerinden geleni yapıyorlar ama ev harap olmuş. Mac’in morali de aynı şekilde yerlerde sürünüyor gibi.

“İşte böyle,” diyor üzgün üzgün. “Eskiden yetimler için güzelliklerden yoksun bir evim vardı, şimdiyse yetimler benimle ama başka bir şeyim yok.”

“Acele etme bakalım, ahbap!” Abercrombie artık yangın sırasında her neyle uğraşıyorduyorsa o işi halledip dönmüş. “Memleketteki, İskoçya’daki soyuma sopuma haber yolladım. Dağlık bölgede yıkık dökük, eski bir yerim var, istediğin gibi kullanman için senindir. Şu kadarını söyleyeyim, duvarlar ile çatının büyük kısmının onarıma ihtiyacı var, yetimlerin ev diye bildikleri tek yerden uzak olması da cabası ama...”

Mac’le ikiniz sevinçli bir ahenkle, “Olur!” diye karşılık veriyorsunuz. Birbirinize ve Abercrombie’ye gülümsüyorsunuz, böylece çocuklar da çılginca, şaşkın bir kafa karışıklığıyla neşeleniyor.

“Anlaştık o zaman!” diye kükrüyor Abercrombie. “Birkaç işi halletmek için geride kalmam gerekiyor ama sizin yetimleri derhâl İskoçya’ya götürmenizi teklif ediyorum.”

Abercrombie herkese veda ediyor, Mac’le ikiniz de yolculuk hazırlıklarına girişiyorsunuz. “Madam Crosby el vermek ister mutlaka,” diyorsun.

“El ya da başka organlar,” diyor tatlı, ince bir ses. Dönüyorsun, yakınlardaki Gül ve Duman’dan profesyoneller oldukları görüşlerinden anlaşılan iki kadın var karşında. Daha ufak tefek olanı başıyla seni selamlayıp konuşmaya devam ediyor.

“İsmim Jane, bu da Gertie.” Kızıl-sarı, gösterişli saçları olan arkadaşını işaret ediyor. “Demiştik ki... Şey, anlayacağınız epey bir süredir Londra’dan ayrılmak istiyoruz. Ama bizim mesleğimizdeyseniz hayatınıza başka bir şekilde devam etmeniz zordur, küçükhanım.”

Gertie başını onaylar biçimde sallayarak, “İnsanlar bizim gibi kızlara ikinci bir şans vermek istemiyor,” diyor. “Şehirden ayrıldığınızı duyunca kendi kendime dedim ki, biz de sizinle gelsek nasıl olur?”

“Yaramazlar konusunda yardım ederiz, küçükhanım!” diyor Jane. “On sekiz kardeşin en büyüğüyüm. Çığlık çığlığa bağırان bir grup yumurcakla nasıl başa çıkılacağını bilirim.”

Gertie arkadaşına dik dik bakarak, “Himayenizdekilerin çığlık çığlığa bağırان yumurcaklar olduğunu düşünmüyoruz tabii,” diyor sertçe. “Ama onlara bakmanıza yardım edebiliriz. Alınma güzelim ama biraz eteklerin tutuşmuş gibi görünüyorsun.”

Gözünün kıyısıyla, Şanslı’nın istiridye satan bir kıza kafası önde saldırıp kaldırım taşlarının ve yoldan geçenlerin üzerine deniz kabukları yağdırdığı sırada Timmy’nin avaz avaz bağırıldığını görüyorsun. Mac’le bakışıp içinizi çekiyorsunuz.

“Harika olur,” diyor Mac.

Jane ile Gertie, “Ah, teşekkür ederiz, Yüzbaşı!” diye haykırıyorlar.

“Hayır, esas biz teşekkür ederiz,” diyorsun hararetle. “Ne var ki yirmi çocuğu Londra’dan İskoçya’ya nasıl götüreceğiz, o sorunu henüz çözemedik. Makul bir fiyatla bir fayton ya da başka bir taşıt temin edebileceğim bir yer biliyor musunuz?”

“Daha iyisini yapabiliriz, canım” diyor Gertie. “Bize iki saat ver, birkaç yerden birkaç iyilik isteyelim, size bedava bir taşıt buluruz!”

Birkaç saat sonra gösterişsiz ama sağlam bir araba yumuşak samanlarla döşenmiş olarak içinin çocuklarla dolmasına hazır.

“Mucize gibisiniz,” diyorsun Jane ve Gertie’ye.

Jane mütevazı görünse de son derece kaliteli kumaştan bir bohça uzatarak, “Başka bir şey daha getirdik,” diyor. “Elbisenizin mahvolduğunu görmüştük de.” Başını eğince üstündeki is ve çamur lekeli perişan kılığı görüyorsun. Haksız değiller.

Aceleyle üstünü değiştirip koyu renk, orman yeşili bir kumaştan yapılmış elbiseyi giymeye gidiyorsun. Gül ve Duman’daki hanımlar için basit, gündelik bir kıyafet olarak tasarlandığı belli ama yine de şimdiye kadar sahip olduğun bütün kılıklardan daha zarif ve daha açık saçık. Kollarını beceriksizce göğsünde kavuşturuyorsun ama bunu yapmak etkiyi artırmaktan başka bir işe yaramıyormuş gibi görünüyor.

Utancının sıcaklığını artıran bir şey, daha doğrusu biri daha var. Başını kaldırıncı Mac'in, vücudunun gözler önüne yeni serilmiş kıvrımlarına büyülenmiş bir hâlde baktığını görüyorsun. Sen baktığın anda bakışlarını kaçırıyor ama yetimleri arabaya bindirdiğiniz sırada Mac'in gözlerini senden alamadığını fark ederek memnun oluyorsun. Hissettiğin tatmin aptalca elbette, çalışmak için buradasın, yakışıklı İskoçlara göğsünü göstermek için değil. Elinden geldiğince resmi bir tavırla işine devam ediyor ve dikkatini dağıtmamaya çalışıyorsun.

Sen çalışırken, görüş alanının kıyısında koyu renk bir bulanıklık geziyor. Ne olduğunu anlamak için dönüyorsun ama şekil, asla huzur bulamadan bu dünyayı arşınlamaya gönderilmiş lanetli bir ruh gibi sokağın loş gölgelerinin arasında eriyip gidiyor hemen.

Önemli bir şey olmadığını düşünüyorsun.

Balo salonu soylu, iyi giyimli insanlardan oluşan uçsuz bucaksız bir deniz, Leydi Evangeline de tecrübeli bir denizcinin öğretilmiş rahatlığıyla bu denizde yelken açmış.

“Sen arkadaşımı,” diyor Leydi Evangeline. “O yüzden iyi konyaktan içiyoruz.”

Balo salonunun diğer tarafına, sosyetenin meraklı gözlerinden uzağa, hâlâ iki büküm hâldeki Cad'den daha da uzağa vardığınızda Leydi Evangeline el çantasına sakladığı küçük cep şişesini çıkarıyor. Büyük bir yudum alıp şişeyi sana veriyor.

“İç,” diyor ısrarlı bir sesle. Emirlerle nasıl uyacağını bildiğinden, memnuniyetle yapıyorsun bunu. Bir yudum aldıktan sonra bir soru sormak için ağzını açıyorsun. Daha sorunu sormadan Leydi Evangeline seni susturmak için zarif parmağını dudaklarına götürüyor. “Lütfen,” diyor. “Ailemin çamaşır sepetinde zıp zıp zıplayan kirli çamaşırlarıyla çok yakından tanışmanı istemesem de söz konusu çamaşırlar bu akşam senin için bir ölüm dansı yapmaktan kesinlikle alıkonamayacak gibi.”

“İki sol ayakla yapılan bir *ölüm dansı*, o kadar,” diyorsun. İkinci de hınzır hınzır gülüyor, sonra kendinizi topluyorsunuz.

“Doğru,” diye devam ediyor Leydi Evangeline. “Ama şunu söylemem lazım, Cad'in tuhaflıklarından hiçbir zaman hoşlanmadım. Cemiyetin hemen kıyısında duran, enerjisi yanlış yönlendirilmiş, hayat dolu bir genç adam olduğunu düşünerek onu hiç ciddiye almadım ama bu akşamki performansı beni... endişelendirdi.” Güzel alnı kaygıyla kırışıyor.

“Sen de iddialarının şüpheli bir yanı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye bastırıyorsun.

“Evet,” diye cevap veriyor yavaşça. “Ama canım sıkıldı.”

“Benim de,” diye ona katılıyorsun. “Benedict benim için bir can sıkıntısı unsuru ama bilhassa abartılı tavırlar sergileyen bir üvey kardeşin iddiaları yüzünden sokağa atılması için hiçbir sebep görmüyorum. Cad'in söylediklerinde doğruluk payı var mı sence?”

Leydi Evangeline bir süre sessiz kalıyor. Sonunda, “Cad ve Benedict'in babası, Bayan Caddington'la olan *ilişkisi*, daha doğrusu evliliği mi desem, o konuda hiç konuşmadı. Tek bildiğim, o işten uzun süredir nahoş kokular yükseldiği. Bayatlamış parfüm gibi.”

Gözlerin irileşerek, “Nasıl?” diye soruyorsun.

“Şey, Rafe en büyük çocuk. Sebebini bilmiyoruz ama merhum baronet, Bayan Caddington’ı bir süreliğine terk etti ve Benedict’in annesiyle evlendi. Son derece saygıdeğer bir kadındı. Ama sonra...”

Sabırsızlıkla, “Ama sonra *ne?*” diye soruyorsun.

“Ama bundan birkaç yıl sonra Bayan Caddington’ın sarhoş edici kollarına geri döndü. Ondan uzak kalmaya ancak o kadar dayanabilmişti. Küçük Henrietta da *bunun* meyvesi.”

“Madem evlilerdi, kadını en başta niye terk etti? Sevgisini yitirmesine yol açan gizli bir skandal... ne bileyim, geçmişten gelen bir şey mi vardı?” Zihninin fırıl fırıl dönüyor.

“Öyle bir şey yoktu, olduğunu sanmıyorum,” diye cevap veriyor Leydi Evangeline. “İlişkilerine başladıkları sırada kadın zaten meşhur bir aktristi ama mesleği haricinde, her açıdan saygıdeğer bir duldu. İlk kocası uzun bir süre önce Kıta Avrupası’na yaptığı bir yolculuğun ardından ölmüş.”

“Cinayet şüphesi var mı sence? Bayan Caddington’ı kötölemek için söylemiyorum, ruhu huzur bulsun ama sence ilk kocasını... ikinci kocasıyla zevküsefa içinde bir hayat sürebilmek için halletmiş olabilir mi?” Zihninin entrikalara öyle bir esir olmuş ki dilinin gereğinden fazla dobralık ettiğini iş işten geçene dek fark edemiyorsun. “Ah, Leydi Evangeline, ben...”

Leydi Evangeline sana hayret ve takdirle bakıyor. “Hayır. Özre gerek yok, hayatım. Seninki gibi akıllı bir zihni iş başında görmek heyecan verici. Ama bana kalırsa yanlış şeyler düşünüyorsun. Bayan Caddington kötü bir kadın olarak tanınmazdı. Akıllı ve iyi yürekli, sadık ve sevecendi. Yine de kıtaya evli olarak gitti, dul olarak döndü işte.”

Şaşkına dönmüş bir hâlde balo salonunun bu ucunu süsleyen brokar perdelerin desenlerine bakıyorsun. Dokuma gözlerine oyunlar oynuyor, gerçekte orada olmayan şekiller gördüğünü düşünüyorsun. Sadece soruların var olduğu bir yerde cevaplar.

“Cenaze için cesedi memlekete getirmek çok zor olmuştur,” diyorsun anlayışla.

Leydi Evangeline sana ilgiyle bakıyor. “Ceset falan getirmedi. Getirilmesi çok zahmetliydi, o yüzden adam orada gömüldü. Kıta Avrupası’nda.”

“Yazık,” diyorsun ama yüreğinde bir merak çırpınışı dans ediyor. “Nereye, biliyor musunuz?”

“Asla... Kimseye söylemedi,” diye kekeliyor Leydi Evangeline. Halbuki hiç kekelemez.

“Belki de hiç gömülmemiştir,” diyen kendi heyecanlı sesini duyuyorsun. “Belki merhum Bayan Caddington’ın merhum ilk kocası hiç de merhum değildir. Belki kıtada ölmemiştir. Belki...” Gözlerin parlıyor, Leydi Evangeline’inkiler de öyle. “Belki sadece *ortadan kaybolmuştur*.”

Havalısın, keskin zekâlısın, görülmeye değer şahane bir şeysin.

Salonda bir zafer turu atıp muhteşemliğini, bunu fena hâlde hak etmiş birinin gözüne mi sokuyorsun? 98. sayfaya git.

Yoksa doğruca işlerin temeline inmeyi mi seviyorsun? Vakit kaybetmeye gelmez! 129. sayfayı aç.

Küçük vadide sert adımlarla yürürken, kasvetli bir kıskançlığa kapılmış hâldesin. Hem esrarengiz Constantina'yı, hem de güzel Fiona'yı kıskanıyorsun. Mac kadar yakışıklı, sağlıklı, nazik ve iyi yürekli birinin seninle tanışmadan önceki hayatını keşiş gibi geçirmiş olması için mantıklı hiçbir sebep yok tabii. Ayrıca Mac işverenin, başka bir şeyin değil. Bir posta hanında geçirilen tutkulu bir gece durumu değiştirmiyor.

Bir tutam funda çalısını eziyorsun, onunla birlikte komik, ayakları yere basmayan hayallerini de ezdiğini umuyorsun. Aptalca bir şey yapmadan önce, hararetlenmiş duygularını kontrol altına alman gerekiyor. Mac'le yeniden karşılaşmadan önce tutkularını dizginleyebilmek için hızlı bir yürüyüşle biraz istim boşaltmak tam aradığın درمان gibi.

Seçtiğin manzaralı yol seni sonunda muhteşem bir gölün yanına getiriyor. İçini çekerken kaynayan kanının soğuduğunu hissediyorsun. Şahane bir fikirdi bu. Yürümeye devam ediyorsun, yeniden doğmuş bir kadınsın, derken tutuşmuş arzuların ve duyguların yemyeşil otların arasında duran Mac biçiminde karşına çıkıyor. İskoç eteği üstünde, gömleğini çıkarmış, muhteşem adam kütük atma talimi yapıyor.

Mac'in kalın, sağlam, akıllı parmakları karaçam kütüğünü esnetip okşarken, şimdiye kadar kaç kadının bir ağaç gövdesini kıskandığını merak ederken buluyorsun kendini.

Mac'in atışını, kütüğün savrulduğu andan başlayıp olmayacak dercede uzun, kalınlığı tam kararında kütüğün muhteşem bir uçuşla bir uçtan bir uca taklalar atarak ilerleyişini takip ederek seyrettiğin sırada, cinselliğinin bereketli vadisinde ısrarlı, baştan çıkarıcı bir melodi çalmaya başlıyor. Tahta yere çarptığında kalbinin hakeminden ve nemlenmiş alt taraflarından tam not alıyor.

Mac birinin varlığını hissederek (ya da belki kendi içindeki ısıklı şarkıyı duyarak) dönüp sana bakıyor. O gece posta hanında devam etmiş olmaya yönelik müşterek özleminizi ifade eden bakışı, arzunun tam kalbini delip geçiyor.

“Burada ne işin var, kadın?”

Sesi, daldığın hayallerden uyanmanı sağlıyor, fark edildiğini anlayınca yüzün kızarıyor. Çeneni kaldırıyor, sesini sakın tutmak için çabılıyor ve önündeki kütük gibi havaya kaldırılıp dengede tutulma isteğinin dikkatini dağıtmasına izin vermemeye uğraşıyorsun.

“Köyden dönüyordum. Çocukların bazı zorunlu ihtiyaçları vardı, onları aldım... Eski arkadaşından.”

Mac sıcacık gülümsüyor, yüreğinin sıkıştığını hissediyorsun. “Ah, Fiona Buchanan mı? O ve kocası olacak o beceriksiz nasılmış?”

Kararlılığının parçalanıp gitmesinden korktuğun için gözlerini Mac’in kasları oynayan göğsünden başka bir yere çevirerek gergince, “Gayet iyi görünüyorlar,” diyorsun. “Seninle ilgili çok anısı varmış.”

“Neredeyse kıskanmış gibi bir hâlin var, kadın,” diyor Mac. Kesinlikle haklı olmasına rağmen, hatta belki de tam o yüzden, bu cüreti karşısında küplere biniyorsun.

“Hiç de değil!” diyorsun. “Güzel güzel konuştuk, hepsi bu! Şimdi müsaade edersen, sen sağa sola ağaç kütükleri savurmakla meşgulken, benim yapacak işlerim var.”

Yanakların alev alev bir hâlde sert adımlarla şatoya dönüyorsun. Girişin yanında sinsi sinsi gezinen, seni neredeyse durduracak olan gölgeli şekli göremeyecek kadar öfkелisin.

Geri çekilmiyorsun. “Seninle asla gelmem, asla, duydun mu beni?” diyorsun nefes nefese. Dehşet verici bıçak cildini deliyor. Bir kan sızıntısı boğazından aşağı süzülüyor. Titrememeye çalışıyorsun.

“Çok aptalca davranıyorsun, *ma chère*,” diye tıslıyor Delphine. “Hat-ta kimileri... yaşamana izin verilmesine değmeyecek kadar aptalca davrandığını söyleyebilir!” Güzel başını geriye atıp gülüyor. Tuhaf, bu dünyaya ait olmayan bir ses, içinde hiç neşe yok.

İşte sana fırsat. Delphine’in dikkati dağılmışken eğiliyor ve bilinçsizce yatan haydutlardan birinin yanındaki sahipsiz palayı kapıyorsun. Dönüp palayı Delphine’e doğrultuyorsun.

“Bıçağı bırak,” diye emrediyorsun. Delphine kalakalıyor.

Arkanda hayranlık dolu bir ses, “Bravo!” diyor. Omurgandan aşağı bir heyecan ürpertisi iniyor çünkü görüş alanının kıyısında Leydi Evangeline’in, küçük altın tabancasını hain eski sevgilisine doğrultmuş olarak geldiğini görüyorsun.

“Sen... sadakatsizsin!” diye bağılıyor öfkeli kadın. “Seni sonsuza dek severdim, hâlâ seviyorum! Ama bu sıkıcı *petite anglaise* kızı, senin için her şeyi yapabilecek bir kadına tercih ediyorsun!”

Evangeline’in güzel gözleri yaşlarla dolu ama sesi titremiyor.

“Her şey bitti, Delphine,” diyor. “Bana ihanet ettiğinde seçimini yaptın sen. Bir daha asla sevemeyeceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım.” Sana dönüyor. “Bana bunu gösterdin, hayatım. Bugünden sonra ne olursa olsun, sana teşekkür etmem gerek.”

“Leydi Evangeline,” diyorsun bir iç çekişle.

Delphine, “HAYIR!” diye feryat ediyor. İkkinizin de elinde ona doğrultulmuş silahlar olmasına karşın bıçağı havada, zarar vermeye hazır bir hâlde öne atılıyor. Bıçak güneş ışığında gaddarca ışıltıyor. “Öyle bir şey olmayacak! Ben hayattayken olmaz...”

Bir silah sesi yankılanıyor, bir saniye için Leydi Evangeline’in ateş ettiği, eski sevgilisini öldürdüğünü sanıyorsun. Leydinin yüzünden tuhaf bir elem ve rahatlama karışımı geçtiğinde sizden birkaç adım ötede duran bir şekle baktığını görünce irkiliyorsun. Safir mavisini bakışlarını takip ederek dönünce tanıdık, iriyarı bir şeklin güneş ışığıyla silüete dönmüş hâlde, elinde bir silahla dikildiğini görüyorsun.

“Fabien! Ama neden?” diye haykırıyorsun. Fabien, azap dolu su yeşili gözleri her zamankinden de azap dolu bir hâlde sana dönüyor.

“Beni öldürmesini engelledin de ondan,” diyor sonunda. “Böylece ödeşmiş olduk.”

Sen cevap vermeye fırsat bulamadan başıyla selam verip bakışlarını birkaç dolu dolu saniye boyunca seninkilere kilitliyor, sonra devesine atlayıp çölün derinliklerine doğru ilerleyerek bir serap gibi gözden kayboluyor.

İşverenlerinin ölümü karşısında, Delphine’in kiralık haydutlarının geri kalanları dönüp tıpkı onlar gibi iğrenç pisliklere yakışacak bir şekilde kaçıyorlar. Her biri birer dişi aslan olan cesur Sekhmet müfrezesi tezahürat yapıp alkışlıyor.

Bunu pek fark edemiyorsun çünkü Leydi Evangeline seni Delphine’in terk edilmiş çadırlarından birine çekip vahşice ama sevgiyle öpüyor. Vücutlarınız birbirine kenetlenmiş. Belki de böyle olması baştan beri kaderdi.

Tam o sırada, gözyaşları içinde bir kadın koşarak yanından geçiyor. Bir baloda bir leydinin, bir erkeğin yanından kaçması biraz alışılmadık olsa da anlaşılabilir bir şey elbette. Ancak şu anda söz konusu adamdan kaçan bu leydi yaşça sana yakın ama senden daha güzel (heyhat) ve senden daha güzel giysiler giymiş (iki kere heyhat). Ayrıca gözyaşlarının uzak ya da yakın herhangi bir savaştan ziyade, yanından koşarak uzaklaştığı askerî üniformalı, kızıl saçlı, yakışıklı adamla ilgili olduğundan şüpheleniyorsun.

Yakışıklı, kızıl saçlı adam başını öfkeyle iki yana sallarken, “Hey, bana bak,” diye sesleniyor kadının arkasından. Leydi Evangeline’in daha bir dakika önce seninle tanıştırmayı teklif ettiği Yüzbaşı Angus “Mac” MacTaggart’ın ta kendisi bu. “Buraya bu işlere bulaşmak için... Neyse ne! Buraya yardım etmek için geldim.”

Mac, etrafını çevreleyen sosyetenin şişman soylularının aksine kaslı ve geniş omuzlu. Vücudu belli ki coşkulu faaliyetlerde bulunmuş ve bunların ne tür şeyler olduğunu bilme özlemiyle ürperiyorsun. Bir İskoçya dağının altında uzanan bir İskoçya vadisinin yeşil-kahverengi rengini taşıyan gözleri ve duygulu, şiirsel bir ağızla süslenmiş tuhaf bir biçimde hüznü, köşeli çenesiyle İskoç erkeksiliğinin bir timsali. Leydi Evangeline baldırına sert bir tekme atmadan önce gözlerini bu asil manzaradan zor ayırabiliyorsun.

“Yüzbaşı MacTaggart! Sizi sevgili arkadaşım ile tanıştırmak istiyordum...” Leydi Evangeline sana doğru bir hareket yapıyor ama Mac kabalık etmeden onu savuşturuyor.

“Ben öyle resmi işlere gelemem han’fendi, sen de bilirsin. İskoç aksanı, bira bardağına boşalan siyah bira gibi dökülüyor ağzından. “Ayrıca baloda böyle bir sahne yarattığım için çok üzgünüm. Tek isteğim, bu korkunç savaş yüzünden kocasız ve babasız kalmış kadınlarla çocukcağızlara yardım için para toplamak. Meryem Ana affetsin, bazen kendimi kaybediyorum ve ağzımdan kaba sözler kaçabiliyor. Savaş alanındaki erkeklerle değil, cinsilatifle konuştuğumu aklımdan çıkarmamaya çalışıyorum. Dullar başlarını yaslayıp ağlayabilecekleri bir omuz arıyorlar yalnızca ve şey, Leydi Evangeline, affınıza sığınarak söylüyorum, bana öyle geliyor ki biraz... ee... kafaları karışık.”

Mac ağır aksanıyla konuşurken, senden tarafa ancak imalı bir ilgiyle dolu olduğu söylenebilecek türden bakışlar gönderip duruyor. Tam ola-

rak söylemek gerekirse birkaç bakış. Tabii erkeksi elleriyle erkeksi şakaklarını ovmadığı ve erkeksi ellerini gergin, erkeksi bir enerjiyle birbirine kenetlemediği zamanlarda.

Onca kasın ve üniformanın altına gömülmüş şefkatli ve yardımsever yapısındaki bir şey, içinin ta derinlerinde bir yere hitap ediyor. Altın bileziği bileğinden çıkarıp Mac'e veriyorsun.

Açıklama kabilinden, "Pek fazla bir şey değil ama annemindi," diyorsun. "Sizin için bundan da önemlisi som altın olması, belki soylu amacınıza bir miktar katkıda bulunabilir."

Leydi Evangeline bu sessiz şefkat gösterisi karşısında bir an şaşkınlıktan dilini yutuyor. Birbirinizin elini (ve bileziği) sonsuza dek saklanmak istenen bir söz gibi tutarken, Mac'in kaba saba ellerinin sıcaklığını hissetme fırsatı buluyorsun.

Gözlerin bir an Mac'in gözleriyle buluşuyor, bu gözlerin zar zor tutulan yaşlarla parladığını görüyorsun.

"Teşekkür ederim," diye fısıldamayı başarıyor Mac. Elini öyle bir sıkıyor ki sanki seni kendisine daha da çekmekten başka bir şey istemiyor. İyiliğinden ve cömertliğinden çok etkilenmiş. "İçtenlikle, ta yürekten teşekkür ederim."

Henüz Benedict'le tanışmadıysan 232. sayfaya git.

Benedict'le tanıştıysan 126. sayfaya git.

Nefesini toparlamaya çalışarak parmaklarının ucunda endişeyle müzenin büyük salonuna doğru gidiyorsun. Omzuna tüylü bir şey sürtünüyor. Tam çığlık atacağın sırada bunun bir pencere pervazına sıçramış, kafasını sana sürten bir kedi olduğunu fark ediyorsun.

“Cici kedi,” diye fısıldıyorsun. Kedinin başını okşuyorsun.

Omuzlarını dikleştirerek çay servisi yapmak üzere büyük salona doğru ilerlemeyi sürdürüyorsun. Belki Kemal enkazın en kötü kısmını temizleme konusunda biraz ilerleme kaydetmiştir. Küçük bir kedicik gibi masum bir şeyden korktuğun için kendi kendini azarlayarak eşikten geçiyorsun... Ve kendini kaya gibi sert bir kolla olduğun yere mihlanmış buluyorsun. Bağırma fırsat bulamadan ağır bir el sesini kesiyor.

Alçak bir ses kulağının içinde, “Vay vay vay, kimler varmış burada,” diye tıslıyor. “Madam St. Croix pek memnun olacak.”

Delice başını kaldırıp su yeşili bir çift tanıdık göze bakıyorsun. Hayır... Olamaz. Artık yüzünü bir eşarpla gizlemediği için, daha önce seni o kadar korkutmuş olan muhafızın Sahra Çölü kadar güzel, haşın ve acımasız bir çehresi olduğunu görerek afallıyorsun.

Ağzını sımsıkı kapatan sert, nasırlı parmakların arasından, “Faruk?” demeye çalışıyorsun. “Fmmrk?” gibi bir ses çıkıyor ağzından.

Yine de muhafız ne söylediğini anlamışa benziyor. “Hayır,” diye tıslıyor ağzının içinde. “Gerçek adım Fabien. Fabien de Mangepoussey. Ve sen benimle geleceksin.”

“Hayır!” Adamın çelik kuvvetine karşı boş yere mücadele ederken bağıramıyorsun bile. Tanımadığın başka bir iriyarı adam dış dünyaya çıkan kapıyı açıp başını tehditkâr bir biçimde öne doğru sallıyor. Faruk da/ Fabien de ona başını sallayıp sanki bir bez bebek kadar hafifmişsin gibi ayaklarını yerden kesiyor. Hiddetli tekmelerine ve karşı koymana rağmen seni salon boyunca zahmetsizce taşıyor.

Kemal’in cansız şekilde yerde yattığını görünce boğuk bir çığlık daha koparıyorsun. Fabien hiç merhamet göstermiyor, seni daha sıkı kavriyor.

“Boşver onu. *Imbécile*, aptal antikalarıyla o kadar meşguldü ki gözünün önünde başka biri hesabına çalıştığını fark edemedi.” Neşesizce gülümsüyor.

“Merak etme, hâlâ hayatta olabilir. Belki öyledir.” Haydut arkadaşı, ağzının içinde gülüyor.

Bu fikir yalnızca daha fazla mücadele etmene neden oluyor. Yakışıklı, esmer yüzünden bir öfke geçerken Fabien'in yeşil gözleri kırpışıyor.

“Bunu kendin için iyice zorlaştırma, *chérie*. Madam Delphine St. Croix ile bir randevun var, ben de onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim.”

Bunu söyledikten sonra seni paldır küldür kapıdan dışarı taşıyıp bekleyen bir devenin üstüne atıyor. Uzaklara, şehirden çok uzaklara yol aldığınız sırada kendini kurtarmak için umutsuzca çabalamayı sürdürüyorsun. Boşuna.

Oradan gitmeyi reddediyor, onun yerine Craven'a kalbini ve ruhunu sunuyorsun. Seni memnuniyetle kabul ediyor, kucaklaşıyorsunuz.

Güneş doğarken, uyuyan Alexander'ın yatağının yanında birlikte bekliyorsunuz. Işık, tatlı küçük bir kızın, hık demiş Alexander'ın burundan düşmüş bir kızın portresini aydınlatıyor. Tuhaf, çünkü resim çok göz önünde bir yerde asılı ama daha önce orada olmadığına yemin edebilirsin. Kız, teşekkür edencesine keyifle gülümsüyor.

Küçük Alexander uyanıp elini çekiştiriyor. "Rüyamda Helena'yı gördüm. Artık kötü adam gittiği için huzur bulunduğunu söyledi." Omurgandan aşağı bir ürperti yürüyor ama mutsuz bir ürperti değil bu.

Craven değişim geçirmiş bir adam olarak, "Seni seviyorum, sevgilim," diyor.

Zaman mutlulukla geçiyor. Sonbaharda küçük Alexander'ı özgüvenli ve değişmiş bir çocuk olarak okula gönderiyorsunuz. Yine de... Craven bütün bunlardan memnun ve mutlu görünüyor ama sana evlenme teklif etmiyor. Aksine, ne zaman gelecekten bahsetsen susuyor. "Sana söylemem gereken bir şey var. Ama söyleyemiyorum," diyor bazen. Bu konuda onu nasıl sıkıştırabileceğini de, ayda bir kere tuhaf bir biçimde ortadan kaybolmasının sebebini de bilmiyorsun.

Yine de yakıcı zevklerle ve huzurlu bir yakınlıkla dolu bir dönem geçiriyorsun ve sonunda harekete geçmeye karar veriyorsun.

Planını uygulamaya koyduğun gece, gökyüzü kararıyor ve dolunay yükseliyor. Kendi kendine gülümsüyorsun. Bu gece, Craven'ı içindeki iblislerinin sonuncusuyla kesin olarak yüzleşmeye zorlamak için güzel bir gece olacağı benziyor. Ama önce sevişiyorsunuz ve hem beden hem de ruhen kendinizden geçiyorsunuz.

Kütüphanenin bir köşesinde âşığınla sarmaş dolaş yatıyorsun, kadınlığının aytaşı onun için duyduğun başka dünyalara ait arzuyla hâlâ ısıtılıyor.

Kırık heykel gibi elini, Yunan vazosu dediği sol göğsüne koyuyor, öbür eli de denizden gelen tanrıça adını taktığı sağ göğsüne gidiyor.

Elleri de yüreği kadar aç. Ah! Kendilerini doyurman için nasıl da tutunuyorlar sana.

Sevgilinin gür ama bakımlı göğüs kıllarına doğru, "Kendimi yarı kadın, yarı hayvan gibi hissetmeme neden oluyorsun," diye inliyorsun.

Lord Craven bilmiş bir kakhaha da olabilecek bir hırıltı koyuveriyor, kâşif dilini topografyanın vadilerinde ve zirvelerinde dolaştırıyor.

Kadınlığının yumuşak tüylerine doğru, “Yuvarlak yerlerin beni ay kadar heyecanlandırıyor,” diye fısıldıyor. Kadınlığın buna yumuşak, fısıltılı bir hırıltıyla karşılık veriyor.

O âna dek gösterişli bulut yığınlarıyla gözlerden saklanmış olan ay, akşamın geç saatlerinin karanlığını, sevgilinin kucaklamasından aldığı zevkin verdiği canlılığın tıpkısı bir canlılıkla yarıp geçiyor.

Ay ışığının ince bir parçası göksel beyazlıktaki tenine değdiği anda Lord Craven hançerlenmiş gibi bir çığlık atıyor.

“HAYIR!” Seni suluboya renklerinde ipek minderlerden bir yığının üstüne fırlatıyor, minderleri ne olur ne olmaz, yolunu şaşırmış bir ay ışığı huzmesi yüzünden seni kütüphanede bir taraftan diğerine fırlatması gerekirse düşüşünü yumuşatmak için oraya önceden yerleştirip yerleştirmediğini merak ediyorsun.

“Kaç, aşkım! Kaç, hayatını kurtar!” Çığlıklar vücudunu sarsıyor, ay ışığı çıplak, güzel bedeninde daha parlak bir şekilde ışıldarken öne çıkmaya başlayan tuhaf biçimler ve titremelerle yarışıyor.

“Bayan Butts’ı çağır!” diye bağıyor Lord Craven. “Beni zincirlemeyi biliyor!”

“Zincirlemek mi?” İpek elbiseni delice bir telaşla yuvarlak yerlerinin ve kadınlığının etrafında topluyorsun. “Hizmetkârlar birbirimizin tadına kesintisiz bir özgürlükle varalım diye kendi bölmelerinin en uzak odalarındadır şimdi!”

Lord Craven'ın esmer, yakışıklı çehresi, evinde çalışanların yanı sıra arzularına da hâkim olmana duyduğu hayranlıkla karışan bir dehşetle renkleniyor.

“HAYIIIIIR!” Arzu uyandırıcı bedeninden tüyler ve kan fışkırırken Lord Craven haykırıyor. Geçirdiği dönüşüm, gerçekte ne olduğunu görmeni sağlıyor.

“Kurtadam!” Çığlık atıp daha önceki hararetli sevişme sırasında devrilmiş olan bir şezlongun arkasına saklanıyorsun.

“Bir canavar.” Sözcükleri haşın, nefesi kesik kesik, dişleri keskin ve uzun. Sadece sesini tanıyabiliyorsun. Geri kalanı, dev gibi tepende yükseliyor, ete kemiğe bürünmüş gece, kan istiyor, seni istiyor.

“Blanche... Şair sevgilisiyle olmak için bir süreliğine beni terk etti. Geri döndüğünde değişmişti. Bir canavara dönüşmüştü.”

Başını iki yana sallıyorsun. “Hayır, önceden de canavardı o. Sadece bir kurda dönüştü.”

Lord Craven, gözleri hüznünlere boğulmuş olarak sana bakıyor. “Sonra beni bu şeye dönüştürdü. Çocukları da değiştirmek istedi ama ona izin vermedim, veremezdim. Böylece o da onlara saldırdı. Helena'yı aldı...” Kurdun yüzünden aşağı tek bir gözyaşı damlası süzülüyor.

Bıçak keskinliğindeki pençelerinin tek bir darbesiyle seni öldürebilir. Dehşet verici çenesini bir kere kapatarak hayatını bitirebilir. Ama elini onun göğsüne koyuyorsun.

“Korkmuyor musun?” diye bağılıyor Lord Craven.

“Senden mi? Hayır, korkmuyorum.” Ürkütücü bedenine sarılmak için uzanıyorsun. Dokunuşunla tir tir titriyor.

Korkunç hayvan ağzını kendi narin ağzına doğru çekerken, “Benim canavarımsın sen, senden korkmuyorum,” diyorsun.

Onu öpüyorsun. Sevecen bir esriklikle kendinden geçerek titriyor. Rahatlayarak titriyor.

“Bizi birleştir,” diye emrediyorsun. “Bir daha asla yalnız kalmak zorunda değilsin. İkimizden birinin alacak nefesi olduğu sürece yalnız kalmayacaksın.” Ölümsüz ruhlarınızla bakışıyorsunuz. Başını öne doğru sallıyorsun. O da başını öne doğru sallıyor. Öpücük dişlere, dile ve sihre dönüşüyor.

Bedenleriniz birlikte ay ışığıyla baştan yazılıyor.

Hopesend Malikânesi efsanesi, ayın peşinde beraber dolaşan iki canavardan bahsediyor artık. Biri asla diğeri olmadan görülmüyor ve gökyüzündeki aya, yani efendilerine uluduklarında, gelmiş geçmiş yaratıkların arasında onlardan mutlusu olmadığı söyleniyor.

Son

Benedict zihnindeki gizli geçitlerin kilitlerini açıyor, Cad ise bedenindekilerin. Benedict'in seni nasıl seveceğini biliyorsun: Şerefle ve bilgelikle, bastırılmış arzular üstünüze kapanmış, edepten ibaret karanlık gökyüzündeki kayan yıldızlar gibi nadir tutku anlarında patlayıp dışarı akacak, görgü ve terbiye korunacak, pantolonların düğmeleri açılmayacak.

İyi de ya sen yıldızlarla dolu bir gökyüzü istiyorsan? Ya ışıkla ve tutkuyla kör olmak istiyorsan? İşin doğrusu, sırf vücudunu sevmek istediğin için neden Benedict'le evlenmek zorunda olasan? Niye iyi yaşamak için evlenmek, gülünün rengini sonsuza dek tek bir adama vermek zorunda olasan?

Seni, aşk ve toplumsal mevki dilencisi hâline getiren şey Benedict'in dünyası. Seni yalnızca hayatını yaşayabilmek uğruna bir kurtarıcıya ihtiyacı olan kötü bir gelin adayı olarak damgalayanlar, Benedict'in ait olduğu cemiyet. Bir an durup gerçekten ne istediğine bakmaktansa, Cad'den kurtarılman gerektiğine karar veren de Benedict. Benedict için üzülse ve onu istesen de Cad'deki kayıtsız bir şey sana hitap ediyor. Ruhunun en derin yerinde çınlayan bir şey. Belki sosyetenin rahat kalbinin tam ortasında büyümüş olsaydın, genç bir adamın tacındaki bir mücevher olmaya yazgılıymış gibi sosyeteye tanıtılmış, dansa kaldırılmış ve ziyafetlere götürülmüş, altın yıldızlar içinde bir kız olsaydın, belki kendini bu kadar yabancı hissetmezdin.

Oysa ne sosyeteye tanıtıldın ne de dansa kaldırıldın. Başkaları ışıldarken zahmetli çalışmalara mahkûm edildin. Şimdiye dek hep başkaları için ışık yaratarak gölgelerde yıkandın.

"Kendini biliyorsun, kızım." Cad kaba ve şehvetli bir biçimde gülüyor, bedeni terden pırıldıyor. Böyle düşüncesizce bir planla Benedict'i alt edebileceğini zannettiği için aptalın teki elbette. Şato dediğin şey tırmıkla yıkılmaz. Bunun için daha fazla incelik gerekir. Daha fazla sanatkârlık. Daha fazla gözlem, bekleme, plan yapma. Evrak işleri.

Nefis dilinin göğüslerine sürünmesini, öpücüğünün biçimini, pantolonundaki şişkinliği hatırlıyorsun. O kadar güzel bir yüzü var ki sırf ay ışığıyla aydınlanmasını seyretmek bile nefesinin kesilmesine neden oluyor.

Böyle bir yüz, kapıların açılmasını sağlar. Seninki gibi bir zihin de sana kapalı olduğunu düşündüğün bir dünyayı açabilir.

“Leydim.” Benedict’in gözleri seninkileri ararken çoktan yaralanmış. İnce zekâlı, doğru, ama bazı ince zekâlıların akli havadayken, Benedict’in daha vahşi olduğunu biliyorsun. Aptal, ateşli, yakışıklı üvey kardeşi kadar özgür olabilseydi, o zaman kendini onun yanında dururken, onunla yaşarken görebilirdin. Ama sen de o da biliyorsunuz ki ihtiyaç duyduğun ya da istediğin adam olamayacak kadar terbiyeli.

“Seni kurtarmaya ve eve vardığımda Henrietta’nın gerçeği itiraf etmiş olduğunu söylemeye geldim. Baronet yine benim. Henrietta Sam’le kaçtı. Cad’in kanına susamış durumdalar tabii. Ama her şey yolunda.” Konuştuğu sırada sesi, kararını bilmesinden ötürü çatlıyor.

“Özür dilerim, Benedict.” Veda etmek için onu şefkatle öpüyorsun.

“Seni mutlu edebilirdim, budala,” diye yumuşak bir sesle fısıldıyor ağzına doğru.

Sen de, “Belki,” diye fısıldıyorsun. “Ama beni asla özgür kılamazdın.”

“Evet. Peki.” Benedict kendisini toparlamak için çaresizce çabalayarak derin bir nefes alıyor. Onu yanında götürebilsen keşke. Belki farklı koşullar altında yeniden karşılaşsınız. “Hadi koş şimdi, boş arabayı al. Cad çaldı derim, birlikte Amerika’ya kaçmaya karar verdiğinizizi anlat ya da ona benzer bir şey uydururum. Böylece arayı biraz açarsınız. Seni özleyeceğim, kötü kadın.”

“Ben de seni özleyeceğim,” diyerek teşekkür etme amacıyla başını sallıyorsun. Şaşkına dönmüş olan Cad, bu konuşmayı durduğu yerden, labirentin yüksek çalı çitine yaslanmış olarak seyrediyor.

Benedict, “Bana bak, orada öyle dikilip durmasana,” diye azarlıyor onu. “Kadının belli ki senin için planları var.”

Gülüyor ve Cad’in elini tuttuğun gibi labirentin dönemeçlerinde koşmaya başlıyorsun. Onun için kesinlikle planların var.

Cad’le birlikte Amerika’ya vardığınızda, nişanlı rolü, karı-koca rolü, kardeş rolü, mürebbiye ve işveren rolü, mirasyedi hanımefendi ve uşak rolü yapmış durumdasınız. Seninle Londra’nın sayısız sokak köşesinde, hanında, nehir kıyısında, bir keresinde de bir nehir kıyısını geçtiğiniz sırada at sırtında sevişti. Üçkâğıtçıları üçkâğıda getirerek dürüstçe para kazanmanızın ardından (sahtekârların elinden son kazançlarını almayı

tercih ediyorsun) Cad'e Benedict konusunda işlediği hatanın tanıdığı birini dolandırmaya çalışmak olduğunu söylüyorsun.

“Böylesi daha iyi,” diye onaylıyor seni. “Aile zarar görmüyor, iki iş arasında da senden faydalaniyorum.” Bir sonraki kolay hedefinizi aramak üzere sizi deniz kenarındaki bir Amerikan kentine götürmesi için çalıntı parayla kiraladığınız faytonun arkasında bacaklarını birbirinden ayırıyor. “Açlıktan ölüyorum, hanımefendi,” diyor en güzel Amerikan aksanıyla.

Belki onunla asla evlenmezsin. Belki sevgili, gelin, kız kardeş, kuzen, arkadaş rollerine bürünüp durursun. Üstlenebileceğin roller, adını, mevkini ya da bulaştığın skandalı bilmeyen şehirler kadar sonsuz. Cad'inle özgür bir hayat sürüyorsun, sahtekârlıkla ve açık havada sevişmelerle dolu bir hayat.

Son

Mac, sesinin derinliklerinde arzular kıvılcımlanarak, “Ne yapıyorsun, kadın?” diye soruyor. Elbiseni omuzlarından aşağı kaydırarak karşılık veriyorsun, önce dağlık bölgelerini, yamaçlarını, son olarak da alçak bölgelerinin bereketli ve cazibeli ormanını ortaya çıkarıyorsun.

İçeride yağın yağmurun arasında, “Gel,” diye fısıldıyorsun. “Su çok güzel.”

Mac birkaç saniye içinde giysilerini çıkarıp parlak alev rengindeki tüylerini gözler önüne seriyor. Birbirinize sarılıp, sizi yıkayan suların sonsuz sevecenliğine denk bir sevgiyle öpüşüyorsunuz.

Mac ağzındaki iç denizi keşfederken, gözüpek denizci eli vücudunun topografyasında dolaşıp zevk adına yeni yerleri istila ediyor. Dili boyundan göğüslerine düz bir çizgiyle giderken, daha da aşağılara inmesi için yanıp tutuşuyorsun. Yine de aklını kurcalayan ve bu keşif seferinin keyfini kaçıran bir şey var. Önce bir şeyi öğrenmen gerekiyor.

Zevk dalgalarının arasında soluk soluğa, “Constantina kim?” diye soruyorsun.

Mac bir an için donakalıyor, şaşkınlıktan konuşamıyor. “Constantina... En büyük pişmanlığımı.”

“Sevip yitirdiğin bir kadın mı?” En iyisi doğruca ifade etmek.

“Hayır,” diyor Mac yalın bir şekilde, kasvet ve üzüntüyle. “Öldürdüm kadın.”

Kaçıyor musun? Cinayet söz konusu yani! Notta yazarlar doğruymuş! 94. sayfaya git.

Yoksa oturup konuyu Mac’le konuşacak mısın? Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yapmışızdır, ayrıca aranızda geçenlerden ötürü, ee, hâlâ biraz ıslaksın. 167. sayfaya git.

Craven'ı sevmiştin belki. Belki de onu yalnızca yasak ve kötü olana duyulan yakıcı arzuyla istemiştin. Hangisi olursa olsun, kaderin eliyle çarpılarak kapatılan bir hikâyede yazılı olan müşterek hikâyeniz sona erdi artık.

Craven'ın arazisinin kırlarında bir gece yarısı koşusu yapıyorsun, ta Teddy Braithwaite'in, hani hatırlarsan bu hikâyenin başında seni tepenin zirvesine kadar getiren yakışıklı posta arabası sürücüsünün kulübesine kadar koşuyorsun.

Kapıyı Teddy açıyor, yüzü al al, üstünde gömleği yok. Onu gördüğün anda arzuluyorsun, aynı anda da onun da seni arzuladığını fark ediyorsun.

“Seni bekliyordum, küçükhanım,” diyor. Seni mütevazı evine buyur ediyor ve çalınmış bir mektup, mührünün altından yumuşaklıkla nasıl açılırsa öyle bir yumuşaklıkla giysilerini üstünden çıkarıyor.

Eli göğüslerinin etrafında hayranlık ve maharetle dolaşiyor. Çalışmaktan nasır tutmuş parmaklarının dokunuşuyla göğüs uçların sertleşiyor, Teddy bu göğüslerin kirazımsı uçlarını, sayısız mektup zarfını yalamaktan güçlenmiş diliyle yalıyor. Sonra dilini bedeninde boylu boyunca gezdirip cinselliğinin tüylü kutusuna kadar iniyor. Oraya varınca birinci sınıf bir pulun yumuşaklığıyla kendisini içine doğru itiyor. İkinci de zevkle ve tatlı bir acıyla çığlık atıyorsunuz çünkü yakışıklı postacının donanımı yerinde.

“Benim bölgemde posta daima zamanında gelir,” diye fısıldıyor kulağına. “Bilmem anlatabildim mi?”

Bir kere daha yapmak için ata biner gibi onun üstüne otururken, “Evet, evet,” diye bağıırıyorsun. Ondan sonra da sonsuza dek mutlu yaşıyorsunuz, basit ve posta işlerine ait imalarla süslü seks oyunları ile dolu bir yaşam oluyor sizinki.

Kimileri postacının seni damgaladığını söyleyebilir. Ah, doğru, hem de nasıl damgalıyor!

Son

“Güzel bir teklif, Lord Fleming,” diyorsun ihtiyatla. “Ayrıca Ollie, seni öldü sandığım sırada yaşadığını öğrenmek hayatımın en... *heyecan verici* deneyimlerinden biri oldu. Ama...”

Lord Fleming’in omuzları düşüyor. Ollie’nin de kalbinin kırıldığından şüpheleniyorsun.

“Size teşekkür etmeli ve hoşça kalın demeliyim,” diye tamamlıyorsun sözlerini. “Casusluk hayatı bana göre değil.”

Ollie ellerini kendininkilerin içine alıyor. “Peki ya biz, biz ne olacağız, leydim? Ben... Ben hâlâ...” Gözleri öyle içten ve özlem dolu ki ona gerçeği söylemek neredeyse canını yakıyor.

Neredeyse.

“Ah Ollie.” Onu sıcak bir biçimde kucakladıktan sonra geri çekilip Ollie’nin çenesine şakacı bir fiske vuruyorsun. “Seneler boyunca seni öldü zannetmeme izin vermeden önce düşünecektin onu.” Ondan sonra hem Lord Fleming’e hem de Ollie’ye hitap ediyorsun. “İkinize de iyi günler dilerim. Bütün yardımlarınız için çok teşekkür ediyorum.”

Casuslar veda ediyor, onlar gittikten sonra da içeride Mac’le baş başa kalıyorsunuz. Mağrur İskoç sana bakıyor, gözlerinde aşktan (ve doğrusu epeyce şehvetten) başka hiçbir şey yok.

“Kadın,” diyor. “Benimle mi kalıyorsun?”

Seçme şansın var.

Zorlu ama anlamlı bir hayat sürmek için Mac’le kalıp, geri kalan yaşamın boyunca yetimlere yardım edip bir yandan da ateşli sevişmelerin keyfini mi çıkarıyorsun? Öyle yapıyorsan 234. sayfaya git.

Yoksa bir başka serüvenin özlemini mi çekiyorsun? Öyleyse 20. sayfaya git.

İnsanı rahatlatan, daha güvenli bahçeye kaçıyorsun. Burada hiddetli bir kiskançlıkla dikilmiş çiçekler değil, sebzeler var. Kafanı ve belki biraz da yabancı yonca toplaman için mükemmel bir yer.

“Şey, şey, rahatsız etmedim umarım...”

Yabancı yonca topladığın yerde hızla dönünce karşında, bir ravent tarzında dikilen yakışıklı rahibi görüyorsun. Gözlerinde sıkıntılı bir bakış var.

“Affedin beni, burada olmamam gerekirdi. Ama... şey, bir şey söylemezsem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum...” Boğulur gibi olup susuyor.

“Nedir o, Rahip Loveday?” diye soruyorsun.

“Sadece... şey... nasıl desem, Craven’ın himayesi altında kaybolan ilk genç ve güzel kadın sen olmazdın, hayatım,” diyor. Sesi yumuşak ve nazik. “Bana ihtiyacın olursa, ister konuşmak için, ister yardım almak için, unutma, her zaman rahip evine gelebilirsin.”

Başını onaylar biçimde sallayıp sebebini tam bilemeden ona doğru bir adım atıyorsun. Hareketin, rahibin içinde bir şeyleri serbest bırakıyor, adamın yüzü rahatlamayla doluyor. “Cüretimi bağışla,” diyor yarı fısıldar, yarı orgazm olur gibi, sonra da seni gayet uygunsuz bir biçimde kucaklıyor. Saçlarına doğru, “Bağışla, bağışla,” diye fısıldadıktan sonra seni bıraktığı gibi bir keten tarhından geçerek gözden kayboluyor.

Başını iki yana sallayarak rahibin gidişini seyrediyorsun. Hiç değilse bu yakışıklı din adamında bir müttetik bulmuş oldun.

Tuhaf da olsa eğlenceli bir karşılaşmaydı ama düşüncelerini toplamaya pek fırsat bulamadın. En iyisi şimdi doğruca büyüdü bahçeye gitmen. 264. sayfayı aç.

Mac’le ikiniz o atın doğumuna canla başla yardım ediyorsunuz. Bütün süreci öyle bir titizlik, zarafet ve gösterişle idare ediyorsunuz ki, yanınızda durup not alan biri olsaydı on dokuzuncu yüzyılın başlarındaki bütün veterinerlik tekniklerinde devrim yaratabilirdiniz. Mac kısrağın kulağına şefkatli, rahatlatıcı sözler fısıldarken sıırım gibi kaslarla dolu kolları hayvanı yumuşak hareketlerle okşuyor.

Saatler süren çabaların ardından uzun, ince bacaklı yeni doğmuş tay, bu dünyadaki ilk titrek kişnemesini koyuveriyor, annesi burnuyla şefkatle yavrusunu dürtüyor. Kocaman hayvan ikinize de minnetle bakıyor, sonra siz de gurur, güven ve yakıcı bir özlemle dolu gözlerle birbirinize bakıyorsunuz. Dopdolu bir an. Sonra bakışlarını taya çeviriyorsun, her tarafın bebek atın pisliğiyle kaplı olmasına karşın kalbin doğum ve yaratılış neşesiyle şişiyor âdeta.

“Yaşamın bir mucizesi,” diyor Mac boğuk bir sesle.

“Öyle,” diyorsun, senin sesin de (uygun bir biçimde) boğuk.

“Hayır, kadın. Seni diyorum.”

Bakışlarını taydan kaldırıp Mac’in soran gözlerine bakıyorsun. Kolun bir atın karın boşluğunun içinde birkaç saat geçirdikten sonra bu kadar uyarılabileceğini hiç düşünmezdin ama öylesin.

Heyecan verici bir cüret hissediyorsun. “Binmeye ne zaman hazır olur?” diye soruyorsun.

Mac gülüyor. “Bu ufaklığın önce ayaklarının üstünde durması gerekecek. Epeyce zaman alır.”

“Atı kastetmemiştim.”

Mac’in gözleri irileşiyor. Çoğunlukla pek nahoş bir biçimde hâlâ yapış yapış hâldeyken giysilerini çıkarıyor ve vücuduna bir kova su döküyorsun. Sen bunu yaparken, Mac’in kendi sadık aygırı İskoç eteğinin üst üste bindiği yeri zorluyor, seni istediğin kadar uzaklara götürmek üzere bir yolculuğa çıkarmaya hazır.

“Kadın,” diyor Mac nefes nefese. “Emin misin?”

Ne düşünüyorsun?

Hayvancılık seni gerçekten heyecanlandırıyorsa, 104. sayfaya git.

Yok, bir kere daha düşününce doğum sonrası kendini pek de cazibeli hissetmediğine ve iki atın önünde çılgınca sevişmenin biraz tuhaf kaçabileceğine karar verirsen 77. sayfaya git.

Ah, bu kadar sağduyulu olmamak için neler vermezdin. O zaman ihtiyatı da, iç çamaşırlarını da bir tarafa atıp hemen buracıkta, kanepede bu muhteşem, aksi adamın üstüne çıkıverirdin. Ama hayatlarınız yakında bambaşka yönlerle doğru gidecek. İşleri niye ikiniz için de daha acı verici hâle getirmeli?

Onun yerine, bu defa hüzünlü bir şekilde, aynı şeyleri bir kere daha söylüyorsun.

“Kesinlikle gelmiş geçmiş en kötü fikrimiz bu... Aslında, durmamız lazım.”

Benedict yumuşak bir biçimde başıyla onaylayıp sihirli parmaklarını çekiyor. Mantıklı davrandığın için sessizce kendine lanetler yağdırıyorsun.

Yine de en iyisinin bu olduğunu biliyorsun. Birbiriniz için duygularınız ne kadar yoğun olursa olsun, ikiniz de beş parasızsınız ve birlikte bir yaşam sürmeniz imkânsız. Özel bir yaşam için eğitilmiş olan Benedict, yüklü bir mirasa konacak bir kızla evlenmeli, seninse böyle bir şeyle uzaktan yakından alakan yok.

Gözlerin yaşlarla dolarken Benedict, “Affet beni,” diye fısıldıyor.

Onu son bir defa öperek, “Hayır,” diye içini çekiyorsun. “Hayatta her şeyden çok istiyorum bunu. Ama ikimiz de... bunun imkânsız olduğunu biliyoruz. Asla birlikte olamayız.”

Ondan sonra ayağa kalkıp odadan kaçıyor, işitme mesafesinden çıkanı dek gözyaşlarını tutuyorsun. Kafanı temizlemek için tek başına kalmaya ihtiyacın var ama bulanık gören gözlerinle ilerlerken Evangeline’le karşılaşıyorsun.

Gözlerindeki yaşları kurularken, Evangeline’in Henrietta’yı teselli ettiğini görüyorsun. Henrietta da ağlıyor.

“Hayatım, gerçekten başka seçeneklerin var,” diyor Leydi Evangeline şefkatle. “Mısır’a gittiğimde bana yol arkadaşlığı yaparak yeni bir hayata başlayabilirsin.”

Henrietta buna yeni bir hıçkırık şelalesiyle karşılık veriyor. Hâlâ şefkatli davranan Evangeline’in bu planın mantıklı olduğundan şüpheye düşmüş gibi bir hâli var.

“Yoksa... eee... Belki de başka bir yerde daha çok seveceğin bir pozisyon arayabilirim senin için?”

“Ama... ama ben başka bir yerde bir pozisyon *istemiyorum!* Tek istediğim...” Henrietta birden gözleri korkuyla irileşerek susuyor.

“Henrietta’nın demeye çalıştığı şu, tek isteği, gerçek aşkı olan Sam isimli mütevazı çiftçiyle birlikte olmak,” diye açıklıyorsun. Henrietta keskin bir nefes alıyor.

“Ah, hayır, lütfen bir şey söyleme! Anlamıyorsun! Ağabeyim, aşkımız duyulursa biricik Sam’imi öldüreceğini söylüyor! Bu konuda bunca zamandır bu yüzden sessiz kaldım!”

Omuzlarını kaldırıyorsun.

“Cad’in bu konuda kazanmasına imkân yok. Evangeline, bağlantıların olduğunu söylemişti. Onlarla hemen temasa geçmemiz gerek. Henrietta ve Sam için!”

Evangeline başıyla onaylıyor.

“Bana güvenebilirsin, hayatım. Ne olursa olsun sen hâlâ ailemden birisin, sana yardım etmek için ne gerekirse yapacağım.”

Henrietta gözleri minnet ve umutla dolu bir hâlde ikinize bakıyor.

“Doğru söylüyor,” diyorsun. “Henrietta, madem ben mutlu olamıyorum, o zaman hiç değilse sen olmalısın.”

Mürebbiyeler gelir, gider. Sen de geldin, şimdi de gidiyorsun.

Şöhretini lekelemek için vaktini ay ışığında şatosunun arazisinde aşağı yukarı gezinerek geçiren deli bir lordtan başka birini seçseydin, hayatta yoksul bir kız kurusu olmaktan başka bütün ihtimallere veda edebilirdin.

Ancak ihtiras dolu geceler ve sözleşmeli çocuk bakımı konusundaki seçimlerini akıllıca yaptığından bir şans daha buluyorsun. Aşkta ve *romantizmde*.

Peki nereye gideceksin?

Biraz sosyetik olup sosyetenin kaymak tabakasıyla yaşamı bir kez daha denemek için yeniden Londra'ya uzanmak ister misin? İstersen, 302. sayfayı aç.

Yoksa içinden pek seyahat etmek gelmiyor da buraların yakışıklı postacısıyla birlikte posta kutusuna gitmeyi mi tercih ediyorsun? (Posta kutusu derken orgazmı kastediyoruz.) O zaman 47. sayfaya git.

Mac, Ollie ve sen bakıyorsunuz. Hain Constantina bütün bu süre boyunca gözünüzün önünde saklanıyormuş meğer.

“Gitmemiz lazım.” Mac elini nazik ve rahatlatıcı bir tavırla Ollie’nin omzuna koyuyor. Ollie başını kaldırıyor, duyduğu husumet sıcak bir minnettarlığın içinde erimiş gitmiş.

“Evet. Evet, haklısın.” Sesi sakın ama tuhaf bir biçimde ifadesiz. Her şeye rağmen kendini onun yerine koymadan edemiyorsun. “Hemen gitmeliyiz, yoksa elimizden sonsuza dek kaçabilir!”

“Timmy,” diyor Mac kibarca, “Şanslı, iz sürmeyi becerebilir mi?”

Timmy yutkunuyor. “Ah, hem de nasıl becerir, üstüne yoktur!” Başını öyle bir hararetle sallıyor ki kafasının kopacağından korkuyorsun.

“Hemen yatağına git,” diyor Mac. “Arkadaşlarını uyandır, Büyük Salon’un kapılarına barikat kurun. Bu akşam zor işler bizi bekliyor ahbap, biz yokken buradaki işleri senin idare etmen lazım.” Timmy titrek bir selamla karşılık veriyor, sonra diğer yetimleri uykularından uyandırmak için koşarak uzaklaşıyor.

Yanınızda Şanslı ve bir fener, erkeklerle sen Constantina’yı aramak üzere ay ışığıyla aydınlanan İskoçya dağlarında yola düşüyorsunuz. Uzun süreden beri beklenen bir hesaplaşmaya doğru son hız koştuğunuz sırada Şanslı durumun ciddiyetini içgüdüsel olarak anlıyormuşçasına Mac’in kolunu yerinden çıkaracakmış gibi çekiyor. Geç kalmadığınızı umuyorsun.

Karanlıkta tekinsiz görünen göle yaklaştığınız sırada, Constantina’yı sizi bekler buluyorsunuz. Takma burnunu, ağır makyajını ve kızıl-sarı peruğunu çıkarmış, koyu renk buklelerle tuhaf bir biçimde tilkimsi güzelliğini gözler önüne sermiş. Nefesin kesiliyor. Gerçek bir kılık değiştirme ustası olan Constantina, bambaşka biri gibi görünüyor.

Ayrıca elinde grubunuza doğrulttuğu bir silah var.

“Constantina!” Ollie’nin sesi acı dolu. Constantina bir kaşını havaya kaldırıyor.

“Ollie. Ne iyi ettin de geldin, üstelik arkadaşlarını da getirmişsin.”

“Anlamıyorum!” Ollie’nin sesi çatlıyor. “Niye yaptın bunu, Connie? Nasıl yapabildin? Yaptığın onca fedakârlığın ardından! Ülken için...” Son sözcükleri ağzından zar zor çıkartabiliyor. “Bizim için?”

“Ah, sevgilim.” Constantina’nın ses tonu tekinsiz bir biçimde sakın. “Görmüyor musun? Yapmak zorundaydım. Bana güvenip bilgi verilmesi

için numara yapmam gerekiyordu ki o bilgileri yüce imparator Napolyon'a aktarabileyim!"

"Hayır!" diye bağıyor Ollie. "Yapmadın... Yapamazsın!"

"Ah, yaparım, yaptım da. Sana olan hislerime gelince... Şey, yalan değildi. Hepsi yalan değildi. Buna inan lütfen."

Konuşmayı başaramayan Ollie başını iki yana sallamakla yetiniyor. Zaman kazanmak ve becerebilersen Constantina'nın dikkatini dağıtmak için idareyi ele alman gerektiğini fark ediyorsun.

"Yani Bonapartçı mısın sen?" diye soruyorsun. Constantina alaylı bir gülümsemeyle sana dönüyor.

"Elbette, salak kız," diyor tükürür gibi. "Ona bağlıyım ve sadığım, bugün bile. Büyük imparator ölmüş ve davam kaybolup gitmişken bile!"

Mac'e doğru sokuluyorsun, o da korumak amacıyla kolunu sana doluyor. Constantina fark etmiyor bile.

"Ne kadar zor olduğunu anlıyor musunuz? Britanya'ya ihanet ettikten, sevgili Yüzbaşı MacTaggart'ın yardımıyla sahte ölümümü sergiledikten sonra Fransa'da Napolyon'un düşmesini düşünebiliyor musunuz? Benim için gidecek güvenli bir yer kalmamıştı."

"Peki ne yaptın?" diye soruyorsun. Sesinin titremesine engel olamadın. Constantina esmer buklelerini geriye doğru savurup delici bakışlarını sana yöneltiyor.

"Saklandım. Beni İngilizlere ihbar edebilecek tek kişiye yakın olabilmek için Gül ve Duman'da işe girdim. Hâlâ hayatta olduğumu bilen tek kişiye yakın olmak için."

"Abercrombie!" diyorsun nefesin kesilerek. Constantina pis pis gülüyor.

"Göründüğün kadar aptal değilmişsin. Evet, gözümü ondan ayırmamam lazımdı. İhtiyar aptal suçluluk duygusuyla yanıyordu, ötecekti, bunu görüyordum. Anlayacağın, bu işi para için yapmıştı, inançları için değil. Kararlılığı zayıftı. Şato diyerek gülünç duruma düştüğü o harabeyi onarmaktan başka bir şey istemiyordu. Sonunda, ihanetinin ödemesi beklediği miktarda olmayınca, ülkesini sattığı nihayet kafasına dank etti."

"Peki niye şimdi ortaya çıktın?" diye soruyorsun. "Ne oldu?"

Constantina başını bir kez daha arkaya atıp soğuk soğuk gülüyor. "Ne mi oldu? *Sen* geldin, olan o."

Mac omzunu sıkıyor, kamasını daha sıkı kavradığını fark ediyorsun.

Bu arada Ollie sessiz bir dehşetle Constantina'ya bakıyor, gözleri boğulmak üzere olduğunu bilen bir adaminkine benziyor. Constantina bunu fark ediyorsa da belli etmiyor.

“Yetimhaneyi karıştırırken fark ettim durumu. Abercrombie'nin kâğıtlarını herhangi biri bulabilirdi. İhtiyar budalanın teminat niyetine, kendisini kurtarmak için isim vermesi gerekirse diye bir şeyleri sakladığından daima şüphelenmiştim.”

“Ve bunun olmasına izin veremezdin,” diyorsun. Constantina'nın gözleri haklı bir öfkeyle parlıyor.

“Tabii veremezdim! Kendi güvenliğimi sağlamak zorundaydım. Kanıtların yok edilmesi ve senin ortadan kaldırılman gerekiyordu, o yüzden orayı ateşe verdim!”

Mac nefesini kesen bir şekilde içini çekip öne doğru atılacak oluyor ama elini göğsüne koyuyorsun. Soru sorar gibi sana bakıyor, başını iki yana sallıyorsun.

“Nihayet kurtuldum sanmıştım,” diye devam ediyor Constantina. “Ben de Londra'dan uzaklaşma fırsatını kullanmaya karar verdim. Ama ondan sonra suçumu açığa çıkaran o olmaz olası kâğıdın sende olduğunu gördüm. Abercrombie denen o salak da, sandığı içindekilerle birlikte kurtarmayı başarmıştı. Yani anlayacağın, seni takip edip asla öğrenmemi sağlamam gerekiyordu...” Yüzü nefretten alev alev bir hâlde sana dönüyor. “Öğrenirsen de sesinin kesilmesini sağlamak zorundaydım.”

Ollie nihayet sesini bularak, “Seni sevmiştim!” diye bağıyor.

“Ben de seni sevdim. Kendimce...” diyor Constantina. “Hâlâ birlikte olabiliriz, bir olabiliriz. Bu ikisini öldürüp kaçalım!”

“Asla!” diye tıslıyor Ollie. Constantina bir an için irkiliyor, hepsi bu. Sonra gözleri tekinsiz bir soğuklukla parlıyor, ağzının köşesinde ölümcül bir gülümseme seğiriyor.

“O zaman öleceksin.”

Vay vay vay, tüyler ürpertici.

Kötü casus kadını alt etmeyi deniyor musun? Öyleyse 84. sayfayı aç.

Yoksa geri mi çekiliyorsun? Senden farklı olarak Ollie eğitimli bir casus, muhtemelen başının çaresine bakabilir. Bunu seçiyorsan 119. sayfaya git.

"Mücadele etmek bir işe yaramaz, chérie." Ateşli ama yumuşak bakışlarla, seni hem şoka uğratan hem de uyarılmana yol açan bir yoğunlukla süzüyor.

Hareketli Kahire şehri çok gerilerde kaldı ve gökyüzü geceye doğru kararmaya başlıyor, Fabien ancak ondan sonra ağzını serbest bırakıyor. Bağıırıyorsun elbette ama Fabien’le haydut arkadaşlarından başka sesini duyacak kimse yok. İçlerinden biri, seni bağlamak için ağır bir kangal ip taşıyarak devesinden iniyor.

Fabien hörgüçlü bineğinde otururken o kadar güçlü birine göre şaşılacak kadar zahmetsiz bir zarafet ve beceriyle seni deveden indiriyor.

“Mücadele etmek bir işe yaramaz, *chérie*.” Ateşli ama yumuşak bakışlarla, seni hem şoka uğratan hem de uyarılmana yol açan bir yoğunlukla süzüyor. Gırtlığının derinliklerinden gelen bir kıkırdamayla deveden iniyor. “Sana zarar vermeyeceğiz, buraya yalnızca ödememizi yapan hanımefendiye seni teslim etmeye geldik.”

“Ya o hanımefendi? Benden ne istiyor?” diyorsun nefes nefese. Fabien’in su yeşili gözleri bir anlığına da olsa kırpışıyor.

“Orasını kim bilir?” diyor aldırmaz bir omuz hareketiyle. Ona bir Mısır dirhemi kadar bile güvenmiyorsun.

Onun yerine etrafını inceleyip tanımaya ve bir kaçış planı hazırlamaya çalışıyorsun. Başın döndüğü ve sersemlemiş hâlde olduğun için Kahire’ye dönüş yolunu bulup bulamayacağını kestiremiyorsun, bu yolculuğu sağ salım atlatıp atlatamayacağını ise hiç bilmiyorsun. Yine de ölüm, bu çetenin senin için planladıklarından daha kötü olabilir mi?

Ölüm daha kötü seçenek değilse ve bu haydut çetesinden hemen kaçmak istiyorsan 173. sayfaya git.

Yok, şimdi düşündüm de ölüm muhtemelen daha kötüdür, diyorsan ve şimdilik ölmemeye odaklanmak istiyorsan 290. sayfaya git.

Ay ışığından sarhoş olmuş hâlde, düşünceler kafanda vızır vızır dolaşırken ev boyunca sendeleye sendeleye geziyorsun. Lord Craven'ı bulmak zorundasın. Çok geçmeden, düşüncelerinin merkezindeki kişiyle yatak odasının hemen önünde burun buruna geliyorsun.

Derhâl birbirinizi, her biri bir öncekinden daha şiddetli öpücüklerle boğmaya başlıyorsunuz. Dokunuşlarıyla bütün vücudun ürperiyor ama bunun beklemesi gerekecek.

“Yavaş biraz be adam!” diye bağıırıyorsun. “Galiba biraz önce, ölmüş karını gördüm. Sence ben deli miyim?”

Craven, dramatik bir rahatlama belirtisi olarak dizlerinin üstüne çöküyor. Ellerini yele gibi saçlarından geçirip, bir yandan arzularını çılgınca uyandırırken, “Onu ben de gördüm,” diye cevap veriyor. “Sadece ben gördüm zannetmişim. Aklımı kaçırıyorum zannetmişim.”

“Bu hayalet...” Yavaş yavaş konuşuyorsun. “Sana daha önce de mi musallat oldu?”

“Evet.” Craven boğulur gibi oluyor, az sonra hıçkırıklara boğulacak ya da cinsel boşalmanın sevecen zevkini tadacak gibi bir hâli var. Hangisi olduğunu anlayamıyorsun.

“Bu evde hiç de yolunda gitmeyen bir şey var,” diyorsun ve Craven'ın aç ellerle eteklerini kaldırmasına izin veriyorsun.

Craven uyluklarının arasındaki kutsal boşluğa doğru, “Evet,” diye mırıldanıyor. Vücudun onun açlığını doyumak için yanıp tutuşuyor. Zevk, omurganı, saçlarını yakıyor, gözlerin kıvılcımlar saçıyor, kulakların öyle bir uğulduyor ki Craven'ın fısıldadığı şeyi son anda duyuyorsun. “Bazen o şey beni de kendisiyle birlikte dibe çekecekmiş gibi hissediyorum!”

“Ben buradayken yapamaz,” diyerek parmaklarını, saçlarının koyu renkli okyanusunun dalgaları arasında gezdiriyorsun. “Bu gece, birbirimizi korumak için birlikte uyuyacağız!”

Ağzı gizli mabedine tapınırken başıyla onaylıyor ve seni çekerek odasına götürüyor. Seni kana kana içmek için başını bedeninin alt kısımlarından kaldırıyor, gözleri vücudunun her kıvrımında geziniyor. Bakışları öyle yoğun ki nefesini keskin bir şekilde içine çekiyorsun, bunu yaptığın anda da Craven seni öpüyor, böylece onu soluyorsun âdeta. Baharat ve kan tadında, yangın ve orman kokuyor, arzuyla öyle canlanıyorsun ki bir leydi olduğunu unutuveriyorsun. Bu unutuşla elbiseni yırtarak çıkarmaya

başlıyorsun. Kıvrak parmakları her türlü kısıtlamadan kurtulup özgür kalmana yardım ediyor ve seni yarı çıplak hâlde alıp götürüyor, her türlü korkunun girebileceğinden daha derine girip, ikiniz de daha fazlasını elde etmek için pençe savurmaya başlayana dek...

Yüce bir varlık gibi göklere yükselmek üzeresin ama tam o sırada gürültülü vurma sesleri, esrikliğinin coşkusunu delip geçiyor.

Tüh. Ortada esrarengiz bir şey olduğuna göre durup bunu araştırarak mısın?
326. sayfaya git.

Yoksa başka tür vuruşlara devam etmek uğruna, bu vuruşları duymazdan mı geleceksin? Gürültünün mantıklı bir açıklaması vardır muhtemelen, üstelik yaşadıkların, hayatının en kendinden geçirici deneyimlerinden biri oluyor.
240. sayfaya git.

“Seninle her yere gelirim!” diye bağıyorsun. “Nereye gidersen git peşindeyim. Seninle birlikte olduğum sürece tehlike umurumda bile değil.”

Evangeline sana sımsıkı sarılarak, “Ah, birtanem!” diye içini çekiyor. “Bilmiyorum neden ama hep biliyordum, hep biliyordum ki...” Bastırılmış ama yine de gürültülü bir hıçkırıkla sözü kesiliyor.

Başını kaldırıyorsun. Biraz vaktini alsa da, etrafını saran kûlyutma kadın savaşçıların hepsinin burun çekip iç geçirerek sulu göz kadınları dönüştüğünü fark ediyorsun. Öfkeli Gráinne’nin bile gözleri biraz bulgulu.

“Ah... Ah, öpsene onu, salak!” diye homurdanıyor. Kızarıp bakışlarını kaçırıyorsun ama Evangeline, kolu hâlâ beline sarılı hâlde idareyi ele alıyor.

“Hanımlar!” diyor. “Bir teklifim var. Param bol, hayatımda tanıdığım en tehlikeli kadınla ve emrindeki beş para etmezlerle karşılaşmak için müttefiklere ihtiyacım var. Herhalde siz bu işi haydi haydi başarabilirsiniz ve karşılığında şöyle yüklü bir ödemeyi reddetmezsiniz. Ee, ne diyorsunuz? Bu güzel genç kadın da dâhil olmak üzere, değer verdiğim insanlara karşı işlenen korkunç kabahatlerin düzeltilmesi işinde bana katılacak mısınız?”

Bütün taverna bir onay kükremesiyle inliyor. Evangeline sana dönüp göz kırıyor.

“Ama leydim,” diye fısıldıyorsun. “Nerede olduğunu nasıl bulacağız? Yardakçıların çoğu bile yerini bilmiyor!”

Evangeline sana doğru eğilip hınzırca gülümsüyor.

“Birtanem, o zorbalarda olmayan bir şey var bizde.”

Gözlerin irileşiyor.

“Kutunun içindekiler, birtanem! Kayıp Hathor Tapınağı’nın yerini biliyoruz!”

“DURUN! Bu delilikten vazgeçin!” Ollie’nin tabancasını iki adama doğrultuyorsun. Durup sana bakıyorlar.

“Anlamıyor musunuz?” diye bağıırıyorsun. “Constantina Mac’i öldürmeye çalıştı çünkü bir şey saklamaya uğraşıyordu! Fransızlara doğru yürümesinin sebebi sarhoş olması değildi, kasten yaptı! Muhbir oydu!”

“Ama Mac’in alayındaki emir komuta zincirine dahil değildi ki!” diye bağıırıyor Ollie. “Fransızlara teslim edilen şeyleri nereden bilebilirdi? Aynı casus hücresinde olmama karşın benim bile seneler sonra öğrendiğim şeyleri?”

Gözlerini Mac’e sabitleyerek, “Bilgileri başkası için aktarıyordu da ondan,” diye açıklıyorsun yumuşak bir şekilde. “İkinizin de bana anlatıklarından yola çıkınca, köstebek yalnızca tek bir kişi olabilir. Senin çok yakından tanıdığın biri, Mac.”

İki adamın yüzüne korkunç bir anlama ifadesi yayılıyor. Başını kasvetle sallayarak onaylıyorsun.

“Doğru. Constantina aracıydı ama bilgiyi sağlayan Abercrombie’ydi!”

“Yapmamı söylediğiniz her şeyi yaptım, leydim. Yazdığınız sahte günlüğü rahibe verdim, o da planlarınızı gerçekleştirmenize yardımcı olacağını düşündüğü ilk budalaya verecek. Gerçek günlüğünüzü sakladım. Elimi bile sürmedim elbette, o defter gizli hayalleriniz ve arzularınızla doludur mutlaka, bunu biliyorum. Sadık Manvers’iniz oldum, gerçekten oldum.”

Sabah odasına doğru gizlice sessiz bir adım atıyorsun. Varlığının farkında olmayan Manvers, Blanche’ın bir portresinin önünde oturmuş, kanı damarlarında sıcak ve canlı bir şekilde akan bir kadınmış gibi onunla konuşuyor.

“Hopesend’e duyduğunuz nefret gün gibi ortada,” diye devam ediyor. “Burada yaptıklarımı beğenmişsinizdir umarım, leydim. Ötekiler... onlar sizi benim sevdiğim gibi sevmiyor. Sevmiyorlar. Yemin ederim sevmiyorlar! A-ha! A-ha-ha-ha!”

Manvers’in soğuk, küçük kahkahası gece havasını doldururken kanın buz kesiyor. Bir adım daha atıyorsun, attığın anda da Manvers kötü niyetli bir su yılanı gibi ağır ağır başını çeviriyor. Birdenbire tuhaf bir koku yayılıyor ortalığa. Bu kokuda bir aksilik var.

“Hiç kimse bir çocuğu baba olması gereken biri kadar sevemez!” Manvers seninle boş gözlerle konuşuyor. Korkuyla ürperiyor ve seni şaşırtan tuhaf kokuyu tanıyorsun: duman.

Sakin sesin korkularından hiçbir şey ele vermeden, “Ne yaptın sen, Manvers?” diye soruyorsun. “Ne yaptın?”

Sade, dehşet verici bir gülümsemeyle, “Uzun süre önce yapmam gerekeni,” diye cevap veriyor. “Burayı yakıp kül edeceğim.”

“Piç üvey kardeşimle aranızda bir yakınlık olduğunu görüyorum,” diye pis pis sırtıyor Cad. “Bir soyluya kancayı takmışken bir anda planlarının aslında Bay Hiç Kimse için olduğunu görmek fena hâlde hayal kırıklığına yol açmıştır herhalde.”

“Kardeşine kanca falan takmadım, onunla ilgili planım da yok,” diyorsun öfkeyle.

“Öyle mi?” diye mırıldanıyor Cad. Kaslı bedeninin sana yaslanması karşısında vücudunun kükremeye başladığını hayal kırıklığı içinde fark ediyorsun. “Sevgili Benny bunu biliyor mu?” Başını kaldırınca Benedict’in bakışlarıyla sana hançerler fırlattığını görüyorsun. Sen de ona hançerler fırlatıp tekrar Cad’e dönüyorsun.

Elinden geldiğince resmi bir tavrıyla, “Onun ne düşündüğü benim için önemli değil,” diyorsun. “Esas merak ettiğim, senin neler yaptığın. Kendini birdenbire böyle büyük bir servetin mirasçısı olarak bulmak pek hoş bir şey olmalı. Gerçeği nasıl keşfettin? Uzun süredir biliyor muydun, yoksa yeni mi öğrendin?”

“Ne fark eder?” diye fısıldıyor Cad, belli ki şüpheleniyor.

“Ah, hiç,” diyorsun cilveli cilveli. “Sadece ne söyleyeceğini merak etmiştim.”

Cad daha da yakına sokuluyor. Boyundan büyük bir işe kalkışmış olabileceğini çok geç fark ediyorsun.

“İyi, söyleyeceğim şu, benim olacaksın,” diye tıslıyor. Bileğini yakalayıp iyice sokuluyor.

“Seninle asla evlenmem!” Kurtulmak için çırpınıyorsun.

“Ah, yanlış anladın, güzelim,” diye alay ediyor. “Namusunu istiyorum, elini değil. Evlenmeye hiç niyetim yok. Onun için sevgili kardeşim Benny’nin kapısını çalacaksın, tabii paçavralar içindeki bir dilenciye sevecek hâlin varsa!”

Bileğini mengene gibi tutmayan elini kaldırıp yüzünü okşuyor. Dokunuşuyla büzülüyorsun ama Cad hiç istifini bozmadan devam ediyor.

“Düşününce, senin gibi küçük, tatlı bir pilicin başına benim gibi bir adamın kapatması olmaktan daha kötü şeyler de gelebilir. Zenginim. Mevki sahibiyim. Meşruyum. Önemli olan her konuda hem açım hem de tatmin etmeyi bilirim.”

Gözünün kıyısıyla tanıdık, esmer bir şeklin kararlı adımlarla size

doğru yürüdüğünü görüyorsun. Benedict'in gümüş grisi gözleri hiddetle ve tuhaf bir şekilde kaygıya benzeyen bir şeyin karışımıyla dolu.

"Cad..." Benedict'in sesi alçak bir uyarı.

"Şimdi olmaz, Benny," diye hırılıyor Cad. "Bu güzel genç hanımla benim biraz... AAAAH!"

Cad birdenbire acıyla iki büklüm oluyor çünkü dikkatinin dağılmasından faydalanarak demir gibi sert erkekliğine dizinle ölümcül bir darbe indirdin.

"Tüh."

Eteklerini abartılı bir iffetle toplayıp yere devrilmiş üvey kardeşinin yanından dolandığın sırada Benedict ağzı bir karış açık bakakalıyor. Dönüp o yakışıklı yüze, budala kasıklarının sancımasına neden olan o yüze bir kaşını kaldırarak bakmaktan kendini alamıyorsun.

Elinden geldiğince özgüvenli bir tavırla, "Şoka mı uğradınız, Sör Benedict?" diye soruyorsun.

"Hayır. Ben... Etkilendim."

Silkelenip zafer sarhoşluğundan kurtuluyorsun. Bu bir işe yaramayacak. Benedict de seninle aynı fikirde gibi çünkü yüzünde ona hiç uygun olmayan bir biçimde sarsılmış bir ifade var.

Boşver şimdi bunu, esmer bukleleri o güzel, afallamış yüzden çekmekten çok hoşlanacağın gerçeğini de boşver. Yapacak işlerin var. Omuzlarını dikleştirerek resmi bir tavırla odadan çıkıyorsun... Koridorun ilerisinde hıçkıran bir kızın sesi geliyor kulağına.

Leydi Craven, yeğeni Leydi Evangeline Youngblood'a ait zarif Londra konağının merdivenini topallayarak çıkıyor. Son derece zengin bir dul olan Leydi Evangeline, Savaş Dullarını ve Yetimlerini Koruma Cemiyeti'nin hamisi. Bu mevki, skandallar yaratan davranışlarıyla ilgili kaba fısıltıları yatıştırma konusunda çok işe yarıyor.

Leydi Evangeline'le sadece birkaç kere karşılaştın ve güzelliğinden, zarafetinden ürktün. Yine de ondan hoşlanmadan edemiyorsun çünkü leydi sıcakkanlı, nüktedan ve Leydi Craven'ın doğru dürüst davranmasını sağlayan birkaç kişiden biri (çünkü ihtiyar cadaloz ara sıra ondan para almaya mahkûm). İşte bu nedenle, Leydi Evangeline anında görünüp Leydi Craven'ı bir sandalyeye oturtuttuktan sonra seni de kolundan tutarak balo salonuna götürünce rahatlıyorsun.

İkiniz birlikte kaçarken Leydi Evangeline, safir gözleri haylazlık ve anlayışla parlayarak, "Etkilendiğimi söylemem gerek," diyor. "Aurelia teyzenin diğer refakatçilerinden çok daha uzun süre dayandın. Sinirlerin çelik gibi olmalı, hayatım."

İtiraz etmeye çalışıyorsun ama Leydi Evangeline cömert, pembe ağzında bir gülümsemenin gölgesi oynasırken seni susturuyor.

"Merak etme, nezaket göstermenin gereği yok. Bu felaket ailenin tek bir üyesi bile teyzemin, nasıl desem, eşsiz karakterinden habersiz değil. Baksana, kendi oğlu bile neredeyse konuşmuyor onunla, üstelik öyle kolay kolay gözü korkan biri de değildir. Onunla tanışmış mıydın?"

"Lord Garraway Craven'la mı? Ah, hayır." Yüzüne ateş bastığını hissediyorsun. "Ama... şey, dedikodular duydum. Lord Byron'ın tanıdıklarından biriymiş, değil mi?"

Leydi Evangeline narin burnunu çekip seçkin başını arkaya savuruyor. Ustaca taranmış bukleleri balo salonunu süsleyen yüzlerce mumun ışığında altın pırıltılar saçıyor. "Ah, evet, Garraway bir süre onunla pek sıkı fıkıydı. Ama bu Byron'ın, ee, nasıl desem, antikalıklarıyla onu ürkütüp kaçırmamasından önceydi."

Leydi Evangeline öyle göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsüyor ki yüzünden gelip geçen kısa sıkıntı ifadesini hayal ettiğini düşünüyorsun. Her halükârda bu konuda daha fazla soru sormaya cüret edemezsin zaten. Onun yerine, Leydi Evangeline konuyu esrarengiz kuzeninden başka bir tarafa kaydırırken nezaketle dinliyorsun.

“Neyse, herhalde böylesi en iyisi. Çoğu ailede kara koyun ben olurdum ama akrabalık ilişkim bulunan günahkârlar çetesiyle kıyaslandığımda kesinlikle saygıdeğer görünüyorum!” Hınzır hınzır göz kırpmıyor. “Eh, Benedict de öyle görünüyor olabilir. Gerçi ara sıra ipin ucunu kaçırdığı oluyor.”

Onunla birlikte yürürken, sizden tarafa dönen birkaç çift aç gözü gitgide daha fazla fark etmeye başlıyorsun. Onları suçladığını söyleyemezsin çünkü Leydi Evangeline bu akşam her zamankinden bile daha muhteşem görünüyor. Gözleriyle birebir aynı tonda olan mavi ipek elbisesinin cüretkâr bir dekoltesi var ve her kıvrımını sarıyor. Kendi partal elbisene bakıyor, onunla karşılaştırılınca kendini iyice sıradan ve kılıksız hissediyorsun. Sahip olduğun tek güzel şey, sade bir altın bilezik. O da annenin ölmeden önce verdiği bir hediye.

Leydi Evangeline sosyetenin erkekleri arasında yarattığı kargaşadan habersiz görünüyor. Delici bakışlarını sana çeviriyor.

“Hayatım, bir itirafta bulunacağım. Anlayacağın, Craven teyzemin seni bu baloya getirmesini istememin bir sebebi vardı...” Birinin sana çarpıp elbiseni sıırıslam ettiğini hissettiğin anda Leydi Evangeline birden susuyor. Aşağı bakınca, kırmızı bir şarap nehrinin çirkin sarı elbisene boydan boya yayılmakta olduğunu görüyorsun.

Kısa boylu, endişeli görünümlü bir adam, “Ay, hay aksi, çok çok özür dilerim!” diyor. “Umarım elbiseniz mahvolmamıştır.”

Öyle korkmuş görünüyor, öyle beceriksiz bir hâli var ki adama acıyorsun. “Ah, merak etmeyin, bu elbisenin mahvedilmesi enikonu imkânsız,” diyorsun nazikçe.

“Nigel Frickley, hayatım, ne akıllısın!” diye bağılıyor Leydi Evangeline. “Ben de bu güzel genç hanıma elbisesini çıkarttırmak için bahane arıyordum.”

Nigel elbiseni lekeleyen kırmızı şarabın renginden bile koyu bir şekilde kıpkırmızı kesiliyor. “Ben... Ee... Şey...” diye kekeleyiği sırada Leydi Evangeline sözünü kesiyor.

“Anlayacağın, Craven teyzemin bu zavallı genç hanıma verdiği paçavralar tek kelimeyle berbat, hemen değiştirilmeleri gerekiyor. Ciddi söylüyorum, büyük bir amme hizmeti yaptın.”

Bunu söyledikten sonra seni balo salonundan çıkarıyor. Ona eşlik et-

mekten başka çaren yok. Mahvolmuş elbisen bir yana, Leydi Evangeline insanın hayır diyebileceği türden bir kadın değil. Odasına vardığınızda eline mavi-yeşil, ipekli bir şey tutuşturuyor.

“Bana kalırsa bunun içinde büyüleyici görüneceksin,” diye vaat ediyor ve eski elbiseni çıkarmana yardımcı oluyor.

Seni pahalı görünümlü kılığın içine sokup arkadaki bir sürü düğme konusunda yardım ederken konuşmayı sürdürüyor. “Açıksözlülüğümü affet ama şu andaki mevkisinde mutsuz olduğunu hissediyorum.”

Bir şey söylemiyorsun ama başını ona çevirip sessiz bir acıyla onaylar biçimde sallıyorsun. Leydi Evangeline seninle göz göze geliyor ve kültürlü sesi samimi bir sempatiyle dolmuş olarak devam ediyor.

“Bana söyler misin, başka bir iş aradın mı hiç? Ya da herhangi bir teklif aldın mı?”

“Ben... Lord Craven’ın küçük oğlu için mürebbiye aradığını duydum,” diye giriyorsun lafa. Aklında Lord Craven’ın kısa bir süre önce Akbaba’ya gönderdiği, hemen Ravenscar’a, kendisinin yanına yollayabileceği bir mürebbiye adayı tanıyıp tanımadığını sorduğu mektup var. Leydi Evangeline’in yüzündeki dehşet ifadesini görünce bu konuyu açtığına anında pişman oluyorsun.

“Aman Tanrım, hayır! Genç bir kadını kuzen Garraway’in yanında çalışmaya göndermektense, bir bebeği kurtlara atmayı yeğlerim!” Leydi Evangeline hafifçe titriyor. “Eh, umarım seni *o seçeneği* düşünmek zorunda bırakacak kadar çaresiz kalmayız. Başka bir şey?”

“Şey, Sör Charles Burley-Farnshaw ziyarete geliyordu, sanırım o...”

Leydi Evangeline nefesini tutuyor. “Ah hayatım, o adam dinazorun teki! *Ondan* çok daha iyisini bulabilirsin.”

“Korkarım bulamam leydim,” diyorsun alçak sesle. “Anlayacağınız, babacığım denizde kaybolup gittikten sonra bana ne bir drahoma kaldı ne de geçinmemi sağlayacak bir para, ayrıca...”

Leydi Evangeline elbisenin düğmelerini iliklemeyi bitirip seni aynaya bakman için çeviriyor. “Orası belki öyle ama öte yandan, kendine bir *bak.*”

Bakıyorsun. Senin gibi genç, bekâr bir leydiye uygun ağırbaşlılıkta bir dekoltesi olan ama bir yandan da vücudunu davetkâr bir biçimde saran elbise seni tepeden tırnağa değiştirmiş.

“Görüyorsun hayatım, bana kalırsa Aurelia teyzeyle kapana kısılip kalmaktan ya da kendini iğrenç, ihtiyar bir kurbağaya zincirlemekten çok daha iyisini yapabilirsin. Bu konuda bir şeyler yapmamızın zamanı geldi de geçiyor.”

Seni tekrar aşağı indirirken daha fazla açıklama yapıyor. “Uygun bir iş için senin adına araştırma yapacağım. Senin gibi büyüleyici bir genç hanım için başka teklifler de olacağına eminim. O arada birkaç seçkin beyefendiyle biraz eğlenmeni tavsiye ediyorum.”

Leydi Evangeline tek kaşını anlamlı anlamlı havaya kaldırıyor. İçinden yükselen ve leydilere hiç yakışmayacak kıkırdamayı zar zor bastırıyor, Leydi Evangeline de sana gülümsüyor. “İşte böyle! Şimdi, önce kiminle tanışmak istersin? Kuzenim Sör Benedict Granville’le mi?”

Rahat bir tavırla bir sütuna yaslanmış duran uzun boylu, esmer şekli işaret ediyor. “Zavallı Benny. Balolardan çok sıkılır. Anlayacağın, sosyete-deki annelerin yarısı, serveti dolayısıyla onu kendi kızlarıyla evlendirmeye çalışıyor ama Benedict kasvetli tavırları ve yakışıklılığıyla kızların öyle bir sinirini bozuyor ki onun yanındayken hepsi istiridye gibi içlerine kapanıyor. Kuzenimin ihtiyacı, ona gerçekten meydan okuyacak biri ben-ce. Bu can sıkıcı toplantıyı onun için daha neşeli kılabilir misin acaba?”

Gözlerin dans pistinin bir köşesindeki geniş omuzlu şekle dönüyor. Adamın saçları, günbatımındaki sonbahar yapraklarının paslı renginde. Leydi Evangeline sırtıyor.

“Yakışıklı İskoçumuz Yüzbaşı Angus MacTaggart’ı fark ettin demek! Waterloo’da büyük yiğitlik gösterdi ama şimdi Savaş Dullarını ve Yetimlerini Koruma Cemiyeti için çalışıyor. Para toplama konusunda üstüne yoktur, bir savaş kahramanına kimse hayır diyemez, hele de böyle bir yüzü varsa ama yüzbaşı yetimlere bakma konusunda daha bile harikadır. Tanıştırıyım mı sizi?”

Yakışıklı ve potansiyel olarak ilginç iki adama bakıp önce hangisiyle tanışacağına karar vermeye çalışıyorsun.

Leydi Evangeline’in yakışıklı ve asil bir biçimde alaycı kuzenini seçiyorsan 232. sayfaya git.

Cesur ve merhametli İskoç’u seçiyorsan 35. sayfaya git.

“Burada kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum,” diyorsun. “Müzenin yardıma ihtiyacı var, Kemal’in de yaralarının iyileşmesi gerekiyor.”

Leydi Evangeline sana gülümsüyor.

“Güzel bir kalbin var, hayatım. Bunu sakın kaybetme.” Zarif elini yanağına koyuyor. “Unutma, düşündüğünden çok daha beceriklisin. Bana kalırsa burada gerçek bir fark yaratabilirsin.”

Bunu takip eden birkaç hafta boyunca, Leydi Evangeline’in öğüdünü içtenlikle takip ediyorsun. Günlerin hamaratlıkla ve kendine has sessiz bir heyecanla geçiyor, devrilmiş eserleri düzeltiyor, Kemal’in titiz katalog sistemiyle eşleştiriyor ve her parçanın sergileneceği en uygun yeri buluyorsun. Müze yavaş yavaş toparlanırken, her mumyalanmış kedinin karşısında göğsünün gururla kabardığını hissediyorsun ve bağırsaklarla dolu her çömlek, ruhunda orada olduğunu daha önce fark etmediğin bir boşluğu dolduruyor.

Ayrıca iyileşmekte olan Kemal’e de bakıyorsun ve tatlı mizaçlı Eski Mısır bilimcisiyle zaman geçirmeyi dört gözle beklemeye başladığını fark ediyorsun. Doktor, Kemal’in ayağa kalkabilecek kadar iyileştiğini söyleyince, onu alıp hayatını vakfettiği iş konusunda neler yaptığını göstermeye götürüyorsun şefkatle.

Nefesi kesilerek, “Harika!” diyor.

“Beğendiniz mi?” diye soruyorsun mahcup bir ifadeyle.

Kemal, zekâ dolu kakao gözlerinin ışıltılarının arasından uzun uzun bakıyor sana. Çocuksu bir yakışıklılık taşıyan yüzünde hâlâ bereler var.

“Ben... Size iş teklif etmem gerek. Gördüğüm en iyi küratörsünüz,” diyor.

“Ah, Kemal,” diye feryat ederek kollarını ona doluyorsun. “Ne harika olurdu!”

Canlılık dolu hareketin, Kemal’in taşıdığı kâğıtları baş aşağı ediyor, yere bir defter düşüyor. Kemal’in, defterin kenarlarına büyük bir sevgiyle senin yüzünü çizmiş olduğunu görüp şaşkına dönüyorsun. Sevgili sanat eserlerini çizdiği narin çizgilerle yapmış bunu.

Kızarak, “Ah Kemal. Bu ne?” diye soruyorsun.

“Bu... Ah... Ben... Ah, küçükhanım, çok özür dilerim. Fazla atak davrandım. Ben sadece... Öyle... Nasıl...”

Bunun, Kemal'e has mahcup tavırlarla yapılmış bir aşk itirafı olduğunu fark ediyorsun. Şaşkınlık içinde ona bakakalıyorsun.

Nefis beklentilerle dolu birkaç saniye boyunca birbirinizin gözlerinin içine baktığınız sırada, başka hiçbir şey söylenmesine gerek olmadığını fark ediyorsun çünkü bu hayattaki diğer yarınızı bulduğunuzu ikiniz de biliyorsunuz. Kemal birdenbire seni kollarının arasına alıyor ve sahip olduğunu bilmediğin bir ihtirasla öpüyor.

Ondan sonra bir de bakıyorsun ki birbirinizin giysilerini yırtarcasına çıkarmış, mumyaların arasında ateşli bir şekilde sevişiyorsunuz. Önemli değil, hepsi ölü. Oysa sizin kasıklarınız capcanlı!

Elbette evleniyor ve delicesine mutlu oluyorsunuz. Ayrıca Leydi Evangeline'in sürüp giden maceralarında sık sık komedi karakterleri olarak boy gösteriyor, her gerektiğinde güvenli bir sığınak sağlıyor ve anlayışla dinleyen kulaklar sunuyorsunuz. Leydi Evangeline keşif seferlerinin arasında zaman zaman uğrayıp onu büyülenmiş gibi dinleyen çocuğunuza hikâyeler anlatıyor. Çocuklarınız arasında kitapsever olmayan yegâne çocuğunuz olan küçük Evangeline, aynı zamanda adını aldığı kişi olan delişmen vaftiz annesinin ziyaretlerine özellikle bayılıyor ve kendisi de epey bir serüvenci olarak büyüyor.

Müze dikkatli gözlerinizin altında serpilip geliyor ve mirasınız hayranlık uyandıracak kadar çalışkan çocuklarınızın becerikli ellerinde yaşamaya devam ediyor. Müze bugün hâlâ herkesin görebileceği bir harika olarak Kahire'nin tam kalbinde yaşıyor. Kemal'le ikinizin isimleri, muhteşem ön cephedeki giriş kapısına kazınmış.

Son

Birkaç hafta sonra rıhtımda Evangeline’le birlikte durmuş, çiftçi sevgiliysiyle yola çıkan Henrietta’yı uğurluyorsun. Evangeline’in ustalıkla idare ettiği bazı ipler sayesinde, ikisi birlikte yurtdışında onları bekleyen yeni hayata gidiyorlar. Delicesine mutluluklarının yanı sıra, onları Cad’dan koruyacak yeni isimlerle donanmış olarak gemiden size el sallıyorlar.

Ancak kavuşmuş genç âşıkların görüntüsü, içine sancılar saplanması-na yol açıyor. Leydi Evangeline bunu fark ediyor ve seni daldığın kasvetli düşüncelerden çıkarmaya çalışıyor.

“Beni gerçekten etkiledin, hayatım,” diyor. “Aklıma bir şey geldi.”

“Evet, Leydi Evangeline?” diyorsun ihtiyatla. Leydi Evangeline iki elini birden kendi ellerinin arasına alıyor ve safir rengi delici bakışlarıyla seni olduğun yere mıhlıyor.

“Yakında Mısır’a bir seyahate çıkacağımı duymuşsundur belki. Diyordum ki, acaba yol arkadaşım olarak bana katılmak ister miydin?”

Şaşkınlık içinde ona bakakalıyorsun. Mısır şahane bir macera olurdu... Ama bu yolculuk seni Benedict’i bir daha görmek için her türlü fırsattan çok uzaklara götürecektir.

Teklifi kabul ediyor musun? 193. sayfayı aç.

Yoksa kalbin hâlâ imkânsız, sınır bozucu, harika bir adam için ve yalnız onun için mi atıyor? 108. sayfaya git.

“Sen... Delirmişsin sen!” diye bağıırıyorsun Loveday’e. Craven’ı bulmak ve güvenliğe kavuşmak için yanıp tutuşarak sendeleye sendeleye ondan uzaklaşıyorsun.

Loveday boynunu yakalıyor. Zarif eliyle boğazındaki nefesi keserken, kendi nefesi kulağının ta içine doluyor.

“Tamam o zaman, salak. Anlaşılan ilk planıma bağlı kalmam gerekecek. Bu kadar güzel bir boğazı parçalamak zorunda olmak ne yazık. Ama basında ne yazılar çıkacağını bir düşünsene! Ben, iyi, temiz kalpli rahip, büyülü bahçede cansız bedenini bulacağım. Ondan sonra Lord Craven bunu kaldıramayıp kendisini öldürdüğünde de miras sırasında hemen onun ardından geldiğimi keşfedeceğim. Manşetleri hayal edebiliyorum.”

Rahibin pençelerinden kurtulmak için canla başla mücadele mi ediyorsun?

314. sayfaya git.

Yoksa hayatta kalmak için umutsuz bir çabayla ölü numarası mı yapıyorsun?

238. sayfayı aç.

Drury Lane’de Bayan Caddington’ı en az sevenin, terzi yardımcısı Viola Orlando’nun ta kendisi olduğu anlaşıyor. Bayan Caddington’ın adını dile getirdiğiniz anda, kimin referansıya geldiğinize en ufak bir ilgi göstermeden konuşmaya başlıyor.

“Rebecca yani.” Viola, şeffaf bir kumaş dolamakta olduğu prova mankenine bir iğne batırıyor. Geç saate karşın atölyesine alındınız, ayrıca çay ve kurabiye ikram edildi. “Korkunç bir kadın. Sıradan bir aktris. Güzel saçlı. Herkesin bildiği gibi, onun yerinde ben olmalıydım.”

“Ya?” Yaşlıca terzinin solmuş ama çekici görünüşünü fark ediyorsun. Mükemmel diksiyonunu. Zarif, ifadeli ellerini.

“Önce ben aktris oldum elbette.” Viola’nın sesi, yaşlanmış bir öfkeyle dümdüz. “Ama Rebecca ortaya çıkınca bütün rolleri kaptı. Ağgözlüydü. Hırslıydı. Aptalın teki olan bana gelince, ben sadece iyiydim.”

Leydi Evangeline konuşmak için ağzını açıyor ama belli etmeden başını iki yana sallıyorsun. Viola devam etmeye pek hevesli.

“Kumaşlar konusunda iyiyim elbette, ayrıca tiyatronun her şeyini seviyorum, o yüzden buradayım. Ama size şunu söyleyeyim, kocasının aktislerle ilgili eleştirileri arasında sadece benim için yazılanlar olumluydu. ‘İşıl işıl’ denmişti bana. Rebecca için fazla bir övgüsü yoktu. Rebecca’nın onu ele geçirmesine izin verene dek tabii. Adamın kafası gidince Rebecca, insanın başını döndürecek bir hızla onu Bedlam tımarhanesine tıktı, gerçi adamcağızın Rebecca’dan başka bir yakını falan da yoktu. Kadın çok da şanslıydı, beyaz atının üstünde onu kurtarmayı bekleyen bir soylu vardı. Adamları da rolleri kaptığı gibi kaptı hep.”

Yüreğin hop ediyor. “Rebecca’nın evlendiği asilzade kimdi, adını hatırlıyor musunuz?” diye soruyorsun.

“Granville’di tabii.” Bir iğne daha saplanıyor.

“Hafızanız kusursuz, madam,” diyorsun. “O günlerden bu yana epey zaman geçti.”

“Repliklerimi her zaman hatırlardım. Resim netliğinde hafızam vardır. Evet, ismi Granville’di. İhtiyar asilzade onu hamile bırakmıştı, onu da söyleyeyim, alalecele evlenmelerinin sebebi buydu. Hem kanuna hem de tanrıya hakaret.”

Leydi Evangeline’le anlayışlı bir biçimde bakıyorsunuz. Yaşlı kadın, her kelimesinden zehir damlayarak hikâyesine devam ediyor.

“İkinci koca öyle böyle zengin değildi. Rebecca her zaman dört ayağının üstüne düşmüştür. Yine de adamın hem sürtüğe hem de bebeğe bakabilecek kadar zengin olması şanstı herhalde. Ama böyle söylememeliyim. Bay Caddington’a da öyle diyorum, gerçi söylediklerimin yarısını anlamıyor ya. Sanırım kelimeleri duymayı seviyor, ona eski güzel günleri hatırlattığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Günlerinin güzel olduğu zamanları yani.”

“Bir dakika.” Sesin hırıltılı çıkıyor. “Bu... Bay Caddington. Hani aklını yitirmiş olan. Hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyorsunuz? Bedlam’da mı?”

“Tabii ki hâlâ hayatta, canım!” Viola gülüyor ve sana tuhaf tuhaf bakıyor. “Her pazar ziyaretine gidiyorum. Birinin adamcağıza iyi davranması lazım, bari ben yapayım bunu.”

Keşfinden ötürü kapıldığı heyecanla, “Teşekkür ederim, Viola,” diyorsun. Bay Caddington hâlâ hayattaysa ve Bayan Caddington onu boşamadıysa, merhum Sör Granville’le iki eşli olarak evlenmiş demektir, bu da vâris olarak Cad’i gayrimeşru kılar, Henrietta’yı da bir aşk çocuğu yapar. Gitmek üzere dönüyorsun.

“Dur.” Viola sizi kapıda durduruyor. “Ne soracaktın sen?”

“Her neyse, sevgili hanımefendi,” diyorsun gülümseyerek, “bize cevap verdiniz bile.”

Doğru dürüst bir banyoya fena hâlde ihtiyacın var, sen de güzelce yıkanıyor, sonra şatonun yakınlarında ay ışığı altında bir yürüyüşle kendini şımartıyorsun. Böylece tazelendin ama hâlâ düşünmen gereken çok şey var. Ne var ki bir şeyleri hâle yola koymana fırsat kalmadan, şatonun yıkık dökük müstemilatlarından birinde Abercrombie'ye rastlıyorsun. Yaşlı adam orada ay ışığının altında, ta Londra'dan, şimdi dünyanın öbür ucunda gibi görünen Londra'dan buraya sürüklediği sandığın açık çekmecelerinden birinden aldığı kâğıtları hummalı bir tavırla karıştırıyor.

İskoçya'ya gelerek kendini içinde bulduğun karmakarışık durumdan ötürü birdenbire neşelenerek, "İyi akşamlar, Abercrombie!" diye bağıryorsun. Mac'le olup bitenler her neyse, hayatını dul Akbaba'nın kıyafetlerini hazırlayarak geçirmekten bin kere daha ilginç hiç kuşkusuz.

Abercrombie her zamanki canlı ve içten tavrıyla, "Vay! N'aber kız!" diye cevap veriyor. "Sevgilin nerede?"

Kızarıyorsun. "Mac'i kastediyorsan, ahırda. Anlaşılan bir tay, doğmak için bugünün gayet uygun olduğuna karar vermiş."

"Hah, tam Mac'e göre." Abercrombie gülüyor ama elindeki kâğıtlara doğru endişeli bir bakış atıyor. Bir şey arayan ya da gözlüğünü nereye koyduğunu hatırlayamayan, ihtiyarlıktan titreyen bir adam gibi bir hâli var.

"Bir şey mi arıyorsun?" diye soruyorsun. "Çocuklardan biri eşyalarını karıştırdıysa, ben..."

"Hayır, hayır kızım. Celallenecek bir şey yok. Genç Angus'la sen âşık-lar bulvarını kendinize ayırdığınıza göre, ben de anılar bulvarında bir gezineyim demiştim, hepsi o." Abercrombie'nin gözleri resmen haylaz haylaz ışıltıyor.

Gülerek, "Ah, bilmem ki," diye cevap veriyorsun. Ve kızarıyorsun. Birazcıkta epey fazla kızarıyorsun.

"Bak kızım. Hepimiz için bulunmaz bir nimetsin ama en çok Mac için öylesin. Birbirinize ne ifade ederseniz edin, çocuğun geçmişini bağış-la. Geçmiş, onun ne bugünü ne de geleceği."

Şüphe, soğuk bir pınardan fışkıran su gibi içinde yükseliyor. "Mac'in geçmişinde ne oldu?"

"Ay, çocuğun gençliğinde epey delişmen bir şey olduğunu biliyorsun. Ama askerken bir sürü şey gördü. Bir sürü şey yaptı. Bütün askerler ya-

par.” Abercrombie’nin gözleri hâlâ ısıldıyor ama bir yandan da seninkileri araştırıyor.

“Ne gibi şeyler?” diyorsun. Gözle görülür derecede rahatlayan Abercrombie, başını iki yana sallıyor.

“Zamanla daha fazlasını öğreneceğine kuşkum yok. Âşıklar bulvan şu tarafta kızım,” diyor gülerek. “Hadi bakalım, davran da dönüş yoluna koyul, yoksa seni alıkoydum diye Mac kafamı koparacak.”

Gülüyorsun ama gülüşün kulağına boş geliyor. Mac daha önce pek çok kadın sevdiyse, senin de sonun kullanılıp atılan bir mendil gibi olabilir. Sen düşünürken ayakların bir şekilde ahıra giden yolu buluyor. Saman kafalılığına lanetler okurken, pencerede bir ışık yandığını görüyor ve yeni tayın ilk kişnemesini duyuyorsun. Elinde olmadan gülümsüyorsun, Mac’in nereye giderse gitsin yapmayı başardığı güzel işler hoşuna gidiyor. Bu adam gerçekten öyle çapkın olabilir mi?

Gitmeye karar verdiğin yere doğru bir adım atıyorsun ama oraya varamıyorsun. Ağzına bir el kapanıyor, tuhaf, boğuk ve tanıdık bir ses kulağının yakınlarında fısıldıyor.

“Buradan çıkman lazım, hem de hemen!”

İçgüdüsel olarak Bayan Butts'ı arıyorsun. Kadın, evi idare etmesinin yanı sıra buranın sırlarına da vakıftır mutlaka. İntikam peşindeki hayatların ve/veya kin dolu ölü eşlerin konusunu nasıl açacağını bulmaya çalıştığın sırada hizmetkârlar bölümüne doğru yaptığın sessiz yürüyüş, kulağında çınlayan keskin bir sesle bölünüyor.

“Ölü kız! Kötü adam!”

Havaya sıçırıyorsun. Orada, kendisine ait olmayan bir yerde ve belli ki güttüğü bir amaçla alev alev yanar hâlde arazi bekçisi Higgenbottom duruyor. Çapası akşamüstü ışığında pırıldıyor. Delice bakan irileşmiş gözleri, pek anlayamadığın bir telaş ifadesiyle dolu.

Bir ipucu için yüzünü araştırarak, “Kötü adam kimmiş, Higgenbottom?” diye soruyorsun.

Acılı bir yüz buruşturma, çehresini çarpıtıyor. Boğum boğum elini uzatıp bir hediye sunuyor: ezilmiş bir paket çikolata.

Etiketi görünce boğazın sıkışıyor. “İsviçre çikolatası,” diye okuyorsun boğuk bir fısıltıyla.

“Hâlâ burada,” diye fısıldıyor Higgenbottom. Sesindeki gergin acıyla çarpılmışa dönüyorsun.

“Kim hâlâ burada, Higgenbottom?”

“Bir mürebbiyenin efendisini gözetlemesi hoş bir şey değil. Mevkini bil.” İyy. Manvers merdivenin ortalarında durmuş, burun deliklerinin içini görebileceğin bir şekilde alayla dudak büküyor.

“Kendi mevkini, patronunun sevgilisinin mevkisinden üstün gören bir hizmetkârın yaptığı daha beterdur,” diye yapıştırıyorsun cevabı.

Bayan Butts'ı bulma umuduyla yanından geçtiğin sırada Manvers, “Ateşle oynuyorsun, kız,” diye tıslıyor.

“Öyle mi?” diyorsun omzunun üstünden. “O zaman sen de yanarsın.”

Katlanılmaz uşağı arkanda bırakıyorsun, hızlı hızlı yürüyorsun ki ne kadar körü titrediğini görmesin.

Birkaç saat sonra Bayan Butts'ı nihayet buluyorsun, yanında dilsiz hizmetçi kız Betsy'yle giriş salonunda gece gece toz almakla meşgul. İki büküm olmuş harıl harıl çalışan Bayan Butts'ı görünce yüreğin eziliyor. En çok istediğin şey, ikinizin de çalışabileceği mutlu bir ev bulmak. İyi yapılan işlere, ustalıkla ekip çalışmanız ve yılmazlığınızla katkıda bulun-

duğunuz mutlu ailelere gülerek bakabileceğiniz bir ev. Belki başka bir yaşamda basit mutluluklar mümkündür. Bu yaşamdaysa, bilmen gerekiyordu ki...

“Her şeyi Bayan Butts, her şeyi anlatın!” Ona hem bir çalışma arkadaşı olarak hem de dostun olduğu umuduyla ricada bulunuyoruz. “Lütfen, bana Helena ve Blanche hakkında her şeyi anlatın, ayrıca...”

“Bu telaş neden böyle, hayatım? Çok acıklı bir mesele, bu konuyu ne zaman düşünsem içim sızlar. Helena, Alexander’ın ikiziydi. Annesiyle birlikte, şömineden çıkan bir kazada feci şekilde öldüler.”

Betsy gözleri dehşetle irileşmiş hâlde başını iki yana sallıyor.

Sesi endişeyle dolu, “Lord Craven bundan hiç bahsetmemişti,” diyor.

“Efendi Craven onları kurtarmaya çalıştı, hayatım. Ama çok geç kılınmıştı. Bu yüzden kalbi kırıldı. Yani kalbinden geriye kalan kısım.”

Betsy irileşmiş gözlerini Bayan Butts’a çeviriyor, kadın elini ağzına kapatıyor.

“Ben... çok fazla konuştum,” diye kekeliyor.

“Hayır, hayır, iyi yürekli kadın!” Çaresizsin. “Yeterince anlatmadın. Blanche von Badwolff aniden ölen genç, güzel bir gelinmiş, tek bildiğim bu. Sen daha fazlasını biliyorsun, bilmem gerekenleri biliyorsun!”

“Kadının sadece yüzüyle vücudu güzeldi hayatım. Ruhu değil. Ruhu kötü ve çarpıktı. O küçük çocuklardan nefret ederdi, tıpkı kendisinden aşağı gördüğü herkesten nefret ettiği gibi. Bak, şimdi de kalkmış, ölenin arkasından konuşuyorum. Bunu yapmamam gerekir, hayatım.” Kadın konuşurken gözlerinin karanlık, bilinmedik hatıralarla yanışını seyrediyorsun.

Yakışıklı rahip eşikte beliriyor.

Bayan Butts tepeden tırnağa misafiri hoş karşılama havasına bürünerek, “Merhaba rahip,” diyor. “Lord Craven şu anda meşgul...”

“Lord Craven’ı görmeye gelmedim, sevgili Bayan Butts. Acil bir iş için geldim...” Sana dönüyor. “Sizinle ilgili.”

Beden ısın düşerken kalbin yerinden çıkıyor.

Rahip yüksek sesle ve dostça bir tonla, “Bu şekilde rahatsız etmemi bağışlayın ama yalnızca bir dakikanızı alacağım,” dedikten sonra sesini, yalnızca senin duyabileceğin bir fısıltı seviyesine düşürüyor. “Seninle buluşmam gerek. Bu akşam, büyümlü bahçede.”

Elini alıp öpüyor. Bir anlık bir şey ama bu hareketle tepeden tırnağa sarsılıyorsun. Rahibin gözleri yakıcı bir an boyunca seninkileri inceliyor, sonra orada gördüklerinden duyduğu güvenle, dönüp bir kere daha Bayan Butts ve Betsy ile konuşuyor. “Pazar günü kilisede görüşürüz!”

Ondan sonra gidiyor.

Hain, Glenblair'in zindanına kapatıldıktan sonra Ollie doğruca en yakın askerî birliğe yollanıyor ve Londra'ya haber gönderiliyor. Birkaç gün sonra şık giyimli bir adam geliyor: Lord Fleming, Britanya istihbaratının en tepedeki casusu. Anlattığı şeyler yüzünden bayılacak gibi oluyorsun.

Şaşkına dönmüş hâlde, "İnanamıyorum," diyorsun. "Bunlar gerçek olabilir mi?"

Lord Fleming, profesyonel bir bukalemunun gevrek, ses tonuyla, "İnan," diyor. "Glenblair Şatosu'nun, Savaş Dullarını ve Yetimlerini Korumaya Cemiyeti'nin malı olmasını ayarladık. Burada gördüğün Ruston da hain Abercrombie'nin yakalanması karşılığında verilen ödülünden adil bir pay aldı, ayrıca..."

Ollie aceleyle konuşuyor. "Parayı senin almanı istiyorum." Lord Fleming sözünün kesilmesinden hoşlanmışa benzemiyor.

"Ah, Ollie," diyorsun. "Teşekkür ederim."

Lord Fleming kolunu tutuyor. "Genç Ruston'dan duyduğum kadarıyla, rezil Abercrombie'nin kurduğu tuzağı sen fark etmişsin. Onu nasıl becerdin?"

"Kolay oldu, lordum," diyorsun. "Köstebeğin Mac olması ihtimalini eledikten ve hem onun hem de Ollie'nin Constantina'yla askerî alay hakkında bana anlattıklarını gözden geçirdikten sonra, hainin yalnızca Abercrombie olabileceği belliydi. Adamın kâğıt yakma merakı ve o yere batasınca sandığında sakladığı kanıtların yanında bir de Ollie, yani Ruston tarafından yazılmış gibi görünmesini isteyerek yazıp gönderdiği not, beceriksizce bir sahtekârlıktı. Bay Ruston'ı çocukluğumdan beri tanıyorum, kendisi bana pek çok berbat şiir yazmıştır (Ollie kızarıyor), o yüzden el yazısını nerede görsem tanırım. Takviye birlikleri çağırmam gerektiğini böylece anladım."

"Takdire şayan," diyor Lord Fleming. "Biliyor musun, senin gibi becerikli, kurnaz ve güzel bir genç hanım gizli serviste çok işimize yarar."

Vay, baştan çıkarıcı bir teklif.

Kabul ediyor musun? Casuslar muhteşem entrikalar çevirir. 16. sayfaya git.

Yoksa bu nazık teklifi geri mi çeviriyorsun? 48. sayfaya git.

Craven’la ikiniz küçük Alexander’ın uyumasını seyrediyorsunuz, çocuğun tatlı yüzü şimdi huzurlu, hafifçe gülümsüyor.

Dönüşüm geçiren yalnızca çocuk değil. Şafak sökerken eve o zamana kadar benzerini hiç hissetmediğin türden bir huzur çöküyor. Odalar daha aydınlık, hava daha temiz gibi, geride kalan resimler bile daha uysal bir ifade taşıyor âdeta. Sanki Hopesend’i yutmuş olan ölümcül ateş sonunda düşmeye başlamış ve yeni bir umut doğmuş. Yaşama dair. Belki aşka da.

Craven sana dönüp saçlarını okşuyor.

“Hepimizi kurtardın,” diyor. “Ama seni burada tutmanın acımasızlık olacağının farkındayım. Özgür olabilecekken, sana layık bir adamın aşkı için özgür olabilecekken burada kalamazsın. Dünyada hiçbir derdin taşan olmadan kendi hayatına bakmak için özgür olabilirsin.” Sesinde bir titreme, gözlerinde bir umut ve hüznün karışımıyla konuşuyor.

“Senin için buradan uzakta bir yer bulabilirim. Tanıdığım şerefli bir adamın yanında, Amerika’da. İyi bir işveren olacağını bildiğim biridir.”

Buradan uzaklaşmak istiyor musun? 183. sayfaya git.

Yoksa Craven’in korktuğunun ve seni kendisinden uzaklaştırmaya çalıştığının farkında mısın? Seni seviyor! Ve sana ihtiyacı var! O zaman 39. sayfayı aç.

Başını olumlu anlamda sallayarak bakışlarını Mac'in ela gözlerine kilitliyorsun. Öyle yoğun bir anlayış ve bağlantı ânı yaşıyorsunuz ki kelimelere ihtiyaç yok. Bu koşullar altında gayet uygun çünkü tatlı sözler söyleyecek vaktiniz yok.

Ollie hain eski sevgilisine, "Ölüm benim için hiçbir şey! Ölünce kurulacağım!" diye bağıyor. Constantina alayla pis pis gülüyor.

"O zaman aptalın tekisin demektir. Beni kızdıranların başına neler geldiğini öğrenmek üzere olan bir aptal!"

Tam sırası. Constantina kötü kötü gülmekle meşgulken ve etrafına fazla dikkat etmiyorken son derece sessiz bir şekilde başını öne doğru sallıyorsun ve Mac işaretini anlıyor. Birlikte hareket ederek ses çıkarmadan Constantina'ya doğru gidiyorsunuz. Mac kamasını hazırlıyor, sen de ayakkabılarını ve ipek çoraplarının tekini çıkarıyorsun, bir yandan da geçici bir silah hazırlamak için ağır bir taş ya da ona benzer bir şey aranıyorsun.

"Belki ölünce kurtulursun," diyor Constantina. "Ama önce sevgili Ollie, ülkenen benden daha fazla sadakat göstermeye yönelik aptalca kararın dolayısıyla arkadaşlarının gözlerinin önünde ölmesini seyredeceksin!"

Silahını Mac'le ikinizin biraz önce durduğu yere yöneltiyor ve artık orada olmadığını fark edince nefesini tutuyor. Duraklamadan faydalanarak çorap içindeki taşı savurduğu gibi Constantina'yı tam kafasından vuruyorsun. Kadın, silahı parmaklarının arasından kayarak devrilip Mac'in üstüne yığılıyor, Mac de kamayı boğazına dayıyor.

Ollie eski sevgilisine soğuk bir hiddetle bakarken, çorabının öbür tekiyle Constantina'nın bileklerini bağlıyorsun.

"Hadi gidelim," diye emrediyorsun. "Şatoya."

Olduğunu düşündüğün ve olabileceğine inandığın kişinin tuzaklarından kendini kurtararak, “Seni seçiyorum. Zevki seçiyorum. Şimdiyi seçiyorum, diye fısıldıyorsun. Delphine’le Evangeline birbirlerinde kaybolmuş durumdalar, bildiğin kadarıyla da hepiniz çölde kaybolmuş durumdasınız. Fabien’in göğsünün genişliğinde ve müşterek arzunuzun uçsuz bucaksızlığında kendini kaybetmenden bir şey çıkmaz yani.

Fabien’in vücudunun yumuşak sertliğine doğru, “Bana tap. Benden zevk al. Beni mest et,” diye fısıldıyorsun, dilin cildini yaşam kaynağı suymuş gibi yudumluyor.

“Evet kraliçem,” diye inliyor Fabien, vücudunun kılıcını önce ağzına, sonra da kadınlığının gizli mabedine sokuyorsun.

Çöl rüzgârları etrafınızda kum fırtınalarını konfeti yığınları gibi savururken kendinizden geçmiş bir ihtirasla birbirinizi tüketiyorsunuz. Kumun girmemesi gereken yerlere girmesi konusunda endişelenirdin aslında ama ilahî bir mutlulukla kendini kaybetmekle ve zevkin doruğunda çılgınlık atmakla o kadar meşgulsün ki aldırış etmiyorsun. Bu adam için Nil nehrinden daha ıslaksın, o da vücudunun derinliklerini, dünyanın dört bir bucağına gidiş dönüşün yollarını avucunun içi gibi bilen bir denizcinin büyüleyici becerisiyle keşfediyor.

Altındaki dünya birden titreyip bükülüyor. Önce bunun yeni ve biraz sert bir şey deneyen Fabien olduğunu zannediyorsun ama sonra kayan kumlarla Fabien’in senden biraz öteye savrulmuş olduğunu fark ediyorsun. Daha ötede, Delphine ile Evangeline’in kucaklaşmalarının buna benzer bir sarsıntıyla bozulmadığını görüyorsun.

Fabien şiddetle sarsılan kumların üstünde sana doğru emekliyor, o sırada Kayıp Hathor Tapınağı’ndan başka bir şey olamayacak bir yapı, güneşi çalmak üzere uzanan dev bir el gibi çöl zemininden yukarı fıskırıyor.

Tapınak göğe doğru yükselip, güzelliği ve büyüklüğüyle neredeyse güneşi gözlerden saklarken, Fabien sana doğru eğiliyor.

İnanamayan bir sesle, “Sence bizim için mi?” diye soruyor.

“Belki,” diyorsun. “Ama öyle olduğunu sanmıyorum.”

Aslında Evangeline ve Delphine ne kadar şiddetli öpüşürlerse kule o kadar yükseklerle çıkıyormuşa benziyor. Bir an ısıldıyor, sonra bir vaha olmaktan çıkıp somutlaşıyor. Tapınak açığa çıktı. Tapınak gerçek.

Hayretler içinde başını sallıyorsun. Kum fırtınası diniyor, çöl arık uzaklardaki bir deniz kadar sakin.

Arkadaşından ayrılmaktan ötürü hayal kırıklığına uğrasan da mutlu çift için sevinmeden edemiyorsun. Hiçbir şey Evangeline'i mutlak bir Eski Mısır fantezisini soruşturmaktan daha mutlu edemez, Delphine'i de hiçbir şey Evangeline'in mutluluğu kadar mutlu edemez. Karanlık düşüncelere dalmaktansa Fabien'e gülümsüyor ve kampın kıyısında sabırla bekleyen develerden birine doğru yürüyorsun.

"Belki aşkın hakiki zevki müşterek serüvenlerdedir?" Soylu hayvana binip Fabien'e işaret ediyorsun. "Gidelim mi?" Yüzünde çarpık bir gülümseme belirliyor.

Fabien başka bir deveye binerek başıyla onaylıyor.

Yük taşımak için kullanılan bineğini meraklı olaylara ve maceralara doğru zahmetsizce süren Fabien'in korkusuz, neredeyse kediyi andıran vücuduna hayran hayran bakıyorsun. Gelecekte ne olacağını kim bilebilir ama bir sonraki macerana dek sen kesinlikle öğreneceksin. Onunkini takip etmesi için deveni mahmuzluyorsun... Ve planındaki ölümcül hatayı anında fark ediyorsun.

"Şey... Fabien?" diye sesleniyorsun. "İnsan bu deve denen şeyi nasıl idare eder?"

Son

Üstüne-Vazife-Değil'e hitap ediyorsun. “Sen. Çok aksi bir çocuksun.” Çocuk kaşlarını çatıyor.

“Aksi ne demek?” diye soruyor.

“Şu kara tahtayı çekip sokağa çıkarınca söyleyeceğim. Dünyayı sınıfımız yapacağız. Dışarı çıkıyoruz!”

Çocuklar bağrışıyor. Minyatür haydutlar çetesiyle birlikte kara tahtayı asgari düzeyde çaba harcayarak odadan çıkarıyorsunuz. Tam eşikten geçtiğiniz anda Abercrombie yaklaşıyor.

“N’aber kız! Bu azmin Mac’i epeyce şaşırtacak!” Abercrombie seni tebrik ederken, bakışlarının omzunun arka tarafını araştırdığını ve karmakarışık sınıfın arka tarafına yakın bir yere itilmiş olan güzel sandığı görünce ışıldadığını fark ediyorsun. “Civarda bazı arkadaşları toplama konusunda şansım yaver gitti. Sen dersini ver, geri döndüğünde bizim delikanlılarla birlikte burayı senin için hazır etmiş oluruz, yepyeni olur.”

Gülümsüyorsun. “Teşekkür ederim, Albay Abercrombie!”

“Rica ederim, küçükhanım,” diyor Abercrombie ve o da gülümsüyor. Temizliğe, güzel sandığın yerini değiştirerek başlıyor.

Çocukları (ve kara tahtayı) önüne katıp külrengi sokağa çıkarıyor, sonra ellerini kalçalarına koyuyorsun. “Aksi,” diyorsun, “içinizde bu sözcüğün anlamını bilen var mı?”

Çocuklar utanç içinde eski püskü pabuçlarına bakıyorlar.

Üstüne-Vazife-Değil, “Hayır,” deyip yeniden kaşlarını çatıyor.

“Peki,” diye cevap veriyorsun, “size iyice sokulan ama okşamaya kalkuğunuzda kaçan bir kediyle karşılaştınız mı hiç?”

Çocuklar bir ağızdan, “Evet!” diye cevap veriyorlar.

“Ya da popondan yapmak isteyen ama bunun için daha fazla para ödemek istemeyen bir herif!” diye bağırıyor geçen bir fahişe.

“Ya da sana... hık!... Daha fazla içki vermeye yanaşmayan bir barmen!” diye haykırıyor yakınlardaki bir kapı eşiğinde sızmış olan bir ay-yaş.

“Şey, evet. Teşekkür ederim.” Başınla onaylayıp Üstüne-Vazife-Değil'e dönüyorsun. “Ya da mesela kaş çatmayı gülümsemekten daha çok seven bir arkadaşınız var mı?”

“EVEET!” Bütün çocuklar dönüp Üstüne-Vazife-Değil'e bakıyor, o da sırtıyor.

Memnun memnun, “Yani, hepiniz aksi sözcüğünün anlamını biliyorsunuz,” diyorsun. “İşte bu da ilk dersimiz: Bir şeyin adını bilmemeniz, o adın ne anlama geldiğinizi bilmediğiniz anlamına gelmez.”

Çocuklar hayranlık içinde sana bakıyor. Hızını almışken devam ediyorsun. “Şimdi, hepimiz sırayla bu tebeşiri alacağız ve tahtaya ‘aksi’ yazacağız.”

Son çocuğun da yazmayı bitirmesinin hemen ardından gökyüzü deliniyor ve arıtıcı bir yağmurla hepinizi yıkıyor. Bunu yeni girişimindeki başarının bir işareti olarak görüyorsun. Elbisen cazip bir şekilde vücuduna yapışıyor.

“İsmim Bert,” diyor Üstüne-Vazife-Değil fare gibi bir sesle. Gülümseyorsun. Çocuk başını kaldırarak, “Sizin şeftalilere de bayılıyorum!” diyor.

“Şeytanlar kovalasın, burada ne haltlar dönüyor, kız?” diye patlıyor Mac, gözleri alternatif eğitim yöntemine karşı duyduğu hoşnutsuzlukla alev alev.

Pek memnun bir gülümsemeyi zar zor bastırarak, “Çocuklar öğreniyor,” diyorsun. “Bunu kendi sokaklarında yapmamaları için hiçbir sebep yok.”

“Çocuklar yetimhaneye ya da korunaklı bir köşeye taşınmazlarsa kendi sokaklarında yağmurun altında geberip gidecekler!” Mac’in gözleri öfkeyle yanıp sönüyor, sonra yavaşça ıslak göğsüne kayıp oradan tekrar gözlerine dönüyor. Bütün bu kibirli tavırlarının arkasında arzu gibi bir şeyin saklandığını seziyorsun ama seni mahalleye rezil ediyor diye ağzının payını vermene fırsat kalmadan evden bir yerden bir gümbürtü kopuyor.

“Aksi şeytan!” Abercrombie sandığı taşıyarak kapıdan dışarı fırlıyor. “Yetimhane yanıyor!”

O sırada köpeği bir sıçrayışta yanan binaya dalan Timmy, “Ay, Şanslı! Hemen dur! Hayır!” diye bağırıyor. Diğer çocuklar ona aksilikten vazgeçmesi için bağırırken aptal köpeğinin arkasından koşuyor.

Ertesi gün Craven'la ikiniz yıkıntıları karıştırıyorsunuz. Saplantılı bir delinin Hopesend Malikânesi'ni yakıp küle çevirmiş olması pek yazık ama bu durum Lord Craven'la sana şahane bir gayrimenkul fırsatı sunuyor.

Manvers ve geçmiş özgün yapıyla birlikte yok olmuş, Küçükbey Alexander nihayet okula gönderilmişken, erkeğin ve sen çılgıncasına sevişmek ve evinizi gönlünüze göre yeniden inşa etmek üzere özgürsünüz.

Tabii bunu yapmadan önce Yasak Kanat'ın yıkıntıları arasında eşeleniyor ve bizzat leydinin eliyle yazılmış olan o korkunç küçük defteri mucizevi bir biçimde alevler tarafından dokunulmamış hâlde buluyorsunuz. Oradan, Blanche'in gizli defterinden kadının isteklerini öğreniyorsunuz: "Craven'ı, çocuğu ve Manvers'ı öldür ve aksiliğine dair şöhretinden faydalanarak hepsini Craven'ın üstüne at." Böyle bir kadın müsveddesinden nefret etmekte haklı olduğun ortaya çıkıyor.

Kendini hiç olmadığın kadar mutlu ve hafif hissediyorsun. Ev yanıp yerle bir olduktan sonra ilk defa büyüdü bahçede Craven'la buluşmaya gidiyorsun. Onu orada, birtakım kalıntıların üzerinde bütün yakışıklılığıyla uzanmış buluyorsun, sohbetine ve dokunuşuna aç.

Craven ağzında, kadınlığında ve dirseğinin kıvrımında doruğa ulaştıktan sonra, "Sence biz ahlaksız mıyız?" diye soruyor.

“Şanslı olduğumuzu düşünüyorum.”

Ufaklığının, odaya bir leydi girdiğinde bir beyefendinin yaptığı gibi kalktığını görüyorsun.

Ağzını diliyle doldurmadan önce, “Gerçekten şanslıyız,” diyor.

Büyülü bahçede yaklaşık üç saat içinde kimbilir kaçınıcı kez zevkten kendinden geçmek üzereyken şansın, aşkın tuttuğu en güzel söz olduğunu düşünüyorsun.

Son

Yükselen güneşle yarışarak deveni çölde elinden geldiğince hızla sürüyorsun. Ne yazık ki Fabien'i de elinden geldiğince şiddetle sürdün ve sertliklerin bileşimi yumuşaklığına hiç merhamet etmiyor. Daha da fenası, kum tepelerinin üstünde acemice dörtünale ilerlerken, arkanda öfkeli bir kükreme duyuyorsun. Anlaşılan Fabien'e yeterince şarap içirememişsin.

"Ay... Hadi deve, koş! Ha! Ha!" Hayvanı bin güneşin ateşiyle ilerlemesi için teşvik etmeye çalışıyor, önce topuklarını ve dizlerini, sonunda da çaresizlik içinde dirseklerini kullanıyorsun. Hepsi boşuna. Fabien delice bir çığlıkla sana yetişiyor ve güçlü elleriyle belinden yakalıyor.

"Beni oyuna getirdin!" diye hırlıyor. Buğulu yeşil gözleri, sokmak üzere olan bir engereğin gözleri gibi kısılıyor. "Aşk, kadınlar için oyundan başka bir şey değil. Ama bir daha bana böyle bir şey yapamayacaksın!"

Ne olduğunu anlamana bile fırsat kalmadan ellerin, ayakların ve gözlerin bağlanıyor, devenin sırtına kabaca fırlatılıyorsun. Omurgandan aşağı soğuk bir korku süzülüyor. Bütün çabalarına karşın, hain Delphine'le görüşmeye götürülüyorsun işte. Kadın kimbilir senin için neler planlamıştır.

Bunun üstünden fazla bir süre geçmeden Leydi Evangeline, bir aile üyesinin mirasını kaybetmesini engellemek üzere Derbyshire'dan Londra'ya giden gece arabalarından birine tıkalı kalmış arkadaşların birbirine attığı endişeli bakışlardan atıyor.

“Londra’da nereye gitmemizi öneriyorsun?” Sesinin nazik tonu bir anda dikkatini toplamanı sağlıyor. Yolculuğun büyük kısmını uzaklarda bir yerlere bakıp önsezilerini tekrar tekrar düşünerek geçirdin.

“Drury Lane’e elbette,” diye cevaplıyorsun kesin bir tonla. Leydi Evangeline’in gözleri irileşiyor. “Bayan Caddington aktristi, değil mi?” diye devam ediyorsun. Leydi Evangeline başıyla onaylıyor. “Sık sık Drury Lane’de çalışırdı. Tecrübeme göre tiyatrolar kendi seslerini duymaktan hoşlananlarla doludur. Londra’ya ne zaman varıyoruz?”

“Korkarım çok geç bir saatte.”

“Güzel. Bayan Caddington’ın eskiden çalıştığı yer biz vardığımız sırada sessiz olur, birini yakalayıp onu tiyatroyu neden bıraktığı konusunda konuşturabiliriz.”

“Benedict ve Cad’in meşruiyetlerine dair cevapları bir tiyatroda bulabileceğimize inanıyor musun gerçekten?”

“Cevapları Bayan Caddington’ın bir zamanlar yıldız olduğu tiyatroda bulacağımızı düşünüyorum, evet.” Arabanın koltuğunda kıpırdanıyor. “Tiyatrolar her zaman aptal âşıklar ve kıskanç arkadaşlarla doludur. Doğruca Bayan Caddington’ın eskiden sahneye çıktığı tiyatroya gidip onunla ilgili konuşmak üzere doğru kişiyi bulmamızı teklif ediyorum.”

“Peki bu ‘doğru kişi’yi nasıl bulacağız acaba?”

“Kolayca,” diyorsun. “Ondan en çok nefret eden kişiyi bulup oradan devam edeceğiz.”

Kaşların iyice çatık bir biçimde evde bir süre dolaştıktan sonra, ölmüş annesinin bir portresi altında büzülmüş kalmış, dehşet içindeki Alexander'la karşılaşıyorsun.

“Annem yine canımı yakmaya geldi,” diyor. Ağlıyor, gözleri yaşlardan ve korkudan kızarmış.

Söylediklerinin doğru olup olmadığını kesinlikle bilmesen de, “Annem gitti, Küçükbey Alexander,” diyorsun. “Sana zarar veremez.”

“Ama gördüm onu!” diye feryat ediyor Alexander.

“Gördüğün şey portre,” diyorsun.

“Hayır!” diye bağırıyor. “Annem! Annem burada!”

Korku içindeki çocuk titreyen parmağını kaldırıp işaret ediyor: köşeyi dönüp diğer odaya doğru gözden kaybolan bir kadının etekleri.

Yüreğin ağzına geliyor. Yabancı şeklin yüzünü görmedin ama peşi sıra uçuşan kuzgun karası bukleleri gördün.

İmkânsız bu. Ne yapacaksın?

Lord Craven'ı bulup hesap mı soracaksın? 60. sayfaya git.

Teselli bulmak için Bayan Butts'a mı koşacaksın? 312. sayfaya git.

Yoksa hayaleti teslim olmaya mı zorlayacaksın? Hortlaklardan hiç korkun yok!
349. sayfaya git.

Üstünde sadece hâlâ ıslak elbisen olduğu hâlde odadan ve şatodan kaçırıyorsun. Bu adama güvendin, hatta belki ona âşık olmaya başlamıştın. Bu kadar iyi, nazik ve şefkatli bir adam nasıl olur da aynı zamanda bir katil olabilir?

Ahırlara koşuyorsun. Nereye gideceğini bilmiyorsun, tek bildiğin buradan ayrılmak zorunda olduğun... Bir süreliğine de olsa...

Ahır kapısını hızla açtıktan (ve neredeyse paslı menteşelerinden çıkmasına neden olduktan) sonra güçlü kuvvetli doru kırsığı almaya karar veriyorsun. Ne var ki eyer aradığın sırada güçlü bir kol bedenine dolanıyor ve nasırlı bir el ağzına kapanıyor.

“Ses çıkarma. Fark ettiğinden daha büyük bir tehlike içindesin.”

Kol seni serbest bırakıyor. Şaşkınlık içinde dönünce, uzun yıllar önce kaybettiğin aşkın Ollie Ruston’ı buluyorsun karşında. Sapasağlam, yakışıklı ve kanlı canlı hayatta!

Gözlerine inanamayıp nefesini tutarak, “Ollie? Ama nasıl? Denizde kaybolduğunu zannediyordum,” diyorsun. Yüzüne bakıyor, karşında duran adamda eskiden tanıdığın o tatlı delikanlıyı bulmaya çalışıyorsun. Ollie de sana bakıyor, bir zamanlar masum olan kahverengi gözleri şimdi öfkeyle koyulaşmış.

“Herkesi buna inandırdım. Napolyon’un İngiltere’yi fethetmesini engellemek için ne olsa yapardım.”

“Ah, Ollie...” Söyleyecek bir şey bulamayarak içini çekiyorsun. Ollie, yüzünü nazikçe kaba saba ellerinin birinin içine alıyor ama ifadesi uzun süredir bastırılmış bir öfkeyle için için yanıyor.

Sertleşmiş başparmağıyla yanağını okşayarak, “Başka seçeneğim yoktu. Ülkem için doğru olanı yapmak istiyorsam başka seçeneğim yoktu. Ve tabii sevdiklerim için,” diyor. “Kendi ölümümü sahnelemek zorundaydım, böylece bir casus olarak yeni hayatıma başladığımda kimse beni aramazdı.”

Bunun hayatında duyduğun en vahşi cazibeli şey olduğunu düşünüyor ve Ollie’ye kendi gizli servislerinden bazılarını sunmak istiyorsan (anladın sen onu), 184. sayfayı aç.

Ama cidden tepen attıysa (pis herif on seneden fazladır onu öldü zannetmene izin verdi, derhâl bazı cevaplar istiyorsun), o zaman 242. sayfayı aç.

“Ah Kemal!” Adamın gömleğine daha da sıkı yapışıyorsun.

Kemal ince bir sesle, “Küçükhanım?” diyor.

Nefis beklentilerle dolu birkaç saniye boyunca birbirinizin gözlerinin içine baktığınız sırada, başka hiçbir şey söylenmesine gerek olmadığını fark ediyorsun çünkü bu hayattaki diğer yarınızı bulduğunuzu ikiniz de biliyorsunuz. Kemal birdenbire seni kollarının arasına alıyor ve sahip olduğunu bilmediğin bir ihtirasla öpüyor.

Ondan sonra bir de bakıyorsun ki birbirinizin giysilerini yırtarcasına çıkarmış, mummyaların arasında ateşli bir şekilde sevişiyorsunuz. Önemli değil, hepsi ölü. Oysa sizin kasıklarınız capcanlı!

Elbette evleniyor ve delicesine mutlu oluyorsunuz. Ayrıca Leydi Evangeline’in sürüp giden maceralarında sık sık komedi karakterleri olarak boy gösteriyor, her gerektiğinde güvenli bir sığınak sağlıyor ve anlayışla dinleyen kulaklar sunuyorsunuz. Leydi Evangeline keşif seferlerinin arasında zaman zaman uğrayıp onu büyülenmiş gibi dinleyen çocuğunuza hikâyeler anlatıyor. Çocuklarınız arasında kitapsever olmayan yegâne çocuğunuz olan küçük Evangeline, aynı zamanda adını aldığı kişi olan delişmen vaftiz annesinin ziyaretlerine özellikle bayılıyor ve kendisi de epey bir serüvenci olarak büyüyor.

Müze dikkatli gözlerinizin altında serpilip geliyor ve mirasınız hayranlık uyandıracak kadar çalışkan çocuklarınızın becerikli ellerinde yaşamaya devam ediyor. Müze bugün hâlâ herkesin görebileceği bir harika olarak Kahire’nin tam kalbinde yaşıyor. Kemal’le ikinizin isimleri, muhteşem ön cephedeki giriş kapısına kazınmış.

Son

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorsun.

Ollie, yüzü saf nefretten bir maske hâlinde, “MacTaggart’ın alayındaki emir komuta zincirinden gelen biri olması gerekiyordu,” diyor.

“Bunu herhangi biri yapmış olabilir. Mac’in yaptığını bilemezsin!”

“Ah, biliyorum ama,” diyor Ollie. “Bak, hayatımda senden başka gerçekten sevdiğim, sevmeye cesaret ettiğim bir tek kadın var. Constantina. O da casustu ve tanıdığım en yürekli kadındı. Yüzbaşı MacTaggart onu kendi elleriyle öldürdü.”

Bu dehşet verici yapbozun parçaları yerli yerine otururken yüreğin yerinden çıkıp ayaklarına düşüyor sanki. Constantina’nın adını söylediğinde Mac’in gözlerindeki korku. İçler acısı itirafı.

Sesin ve ellerin titreyerek, “Ah, Ollie,” diye fısıldıyorsun. Ambarın kapısı birdenbire küt diye yeniden açılıyor. Mac, kızıl saçlı bir intikam meleği gibi orada.

“Bırak onu, şerefsiz herif!” diye bağırıyor. Sonra sana dönüyor, sesi yumuşuyor. “Canını yaktı mı, yavrum?” Öyle bir şefkatle konuşuyor ki ruhun şarkı söylüyor. Ama cevap vermene fırsat kalmadan, kan donduran bir *tıkırtı* duyuyorsun.

Ollie’nin silahını doğruca Mac’e çevirdiğini dehşetle görüyorsun. “Acele etme, aşağılık herif.” Silah, akşamın erken saatlerinin ışığında kötücül kötücül pırıldıyor.

Paniğe kapılıyorsun. Mac huysuzun biri olabilir, kusurlu olabilir, hatta katil bile olabilir ama yüreğinin tertemiz olduğunu her nasılsa biliyorsun. Öylece durup öldürülmesini seyredemezsin.

Çaresizlik içinde kendini iki adamın arasına atıyorsun. Ollie sana bakalıyor.

“Neyin var senin? Anlattığım her şeyin üstüne bu mu?”

“Bana anlattıkların yeterli değil. Her şeyi bilmem gerekiyor.” Mac’in yanına gidiyorsun. Haşince yakışıklı yüzüne elini koyarak gözlerinin ta içine bakıyorsun. “Bir de senden dinlemem gerek.”

Mac içini çekiyor. “Kaçıp gitmenden önce açıklamaya çalıştım be kadın. Alayımız Salamanca’da bulunduğu sırada Constantina Abercrombie’nin yatak arkadaşıydı.”

“Hayır!” diye bağırıyor Ollie. “Yalan! Pis bir yalan!”

Mac zaten son derece sert olan çenesini daha da sertleştiriyor. “Ha-

yır. mankafa! Tanrı adına yemin ederim ki doğru! Constantina'yı sık sık Abercrombie'nin yanında görürdüm. Öyle karanlık zamanlarda hangi asker, tatlı bir genç kadında teselli aramaz ki?"

Ollie itiraz etmeye başlıyor ama bu defa da ona doğru yürüyorsun. Nazik elinle onu durdurup silahı alıyorsun. Ollie dişlerini gıcırdatıyor.

"Ne oldu, Mac?" diye soruyorsun yumuşak bir sesle. "Constantina nasıl öldü?"

"Ah be kadın." Yakışıklı başını eğiyor. "Askerîm belki ama şunu bil ki kadınları öldürmekle hiç işim olmaz. O gece konusunda kendimi asla affetmedim."

Ollie, yüzü saf bir nefretle çarpılmış hâlde sessizce Mac'e bakıyor.

"Bir gece geç vakitte köprüden geçtiğini gördüm," diye devam ediyor Mac. "O... Fransızlara doğru yürüyordu! Kadının muhtemelen biraz çakırkeyif olduğunu düşündüm."

"Sonra ne oldu?" diye fısıldıyorsun.

"Onu durdurmaya gittim elbette! Uyarmaya gittim. Ama sonra..." Mac, ela gözleri geçmişin hayaletleriyle bulutlanmış olarak duraklıyor. "Sonra bıçakla üstüme geldi. Öyle bir hiddetle saldırıyordu ki! Öyle narın bir kızın böyle bir şey yapabileceğine inanamadım, sebebini de anlayamadım. Onu durdurmaya çalıştım ama... Boğuştuk. Kazaydı, sevdiğim her şey üstüne yemin ederim ki kazaydı, boğuşma sırasında köprüden düştü... Ve öldü." Başını kaldırıyor, yüzü utanç ve korkuyla gölgelenmiş.

"İşte gerçek bu," diyor. "Benden nefret ediyor musun, kadın?"

"Ah Mac," diye içini çekiyorsun. "Elbette hayır..."

"Hayır! HAYIR! AAAHHH!" diye haykıran Ollie Mac'in üstüne atlıyor.

İki adam birbirlerini öldüresiye yumruklamaya başlıyor.

Peki, iki yakışıklı adam gözlerinin önünde çıplak elleriyle dövüşürken ne yapacaksın?

Güvenlileri için korkuyor ve bu deliliği bir an evvel durdurmak istiyorsan,

63. sayfaya git.

Gösteriden hoşlandıysan ve ikilinin birbirlerine homoerotik bir coşkuyla saldırmasını seyretmeye devam etmek istiyorsan 11. sayfaya git.

Akşamın eğlenceleri nihayet gerçekten başladı, gerçi oda biraz önce yayılan leziz dedikoduyla zonkluyor hâlâ. Fısıltılara hiç önem vermiyorsun. Leydi Evangeline’le ikiniz birer yudum daha konyak içip, ağlamakta olan Henrietta’ya dans teklif ettikten sonra bu zahmetinin karşılığında daha şiddetli gözyaşlarıyla karşılaşan zavallı Nigel Frickley’e bakarak kıkırdıyorsunuz.

Muzaffer ruh hâline karşın, iskambil oynanan masada koyu renk saçlı tanıdık bir baş ve düşünceli, yakışıklı bir yüz görünce bir an duraksıyorsun. Daha önce onu teselli etmeye çalıştığın sırada Benedict’in sarf ettiği haşin sözleri hatırlayınca, aşırı şefkatli kalbin yüzünden kendini azarlıyorsun. Benedict ne merhametini hak ediyor ne de onu teselli etmeni.

Leydi Evangeline’den izin istiyorsun çünkü bu akşam seni şeytan dürtüyor, zekice planını Benedict’e anlatmak için o tarafa gitmekten kendini alıkoyamıyorsun. Ne düşündüğüne zerrece önem vermiyorsun ya, o da başka.

“İşler nasıl, çocuklar?” Yakın arkadaşlara özgü bir özgüvenle, oyun odasında vist oynayan kafadarlara doğru yaklaşıyorsun. Yakışıklı, iki dirhem bir çekirdek erkek topluluğu, hoş soylulardan ve muhtemelen epeyce gayesiz serseri şövalyelerden oluşuyor. Devrik Kral Arthur’ları olan Benedict, oyun oynadığı masaya doğru eğilmiş. Sabit yüz ifadesi, sen odaya hitap ettiğin anda silinip gidiyor.

“Teyzemin *hizmetçisinin* kusuruna bakmayın, beyler,” diyor. Sonra senden yana öfkeyle homurdanıp kulağına, “Ne *halt* ettiğini zannediyorsun sen?” diye tıslıyor.

Onu açıkça duymazdan geliyorsun.

“Leydi hazretlerinin *refakatçisinin* kusuruna bakmayın, beyefendiler.” Hınzırca sırıtıyorsun. “Ev sahibinizin hoş tavırlarının da tabii. Sizden sadece hanım misafirlerinizi eğlendirmenizi rica etmeye gelmiştim, Sör Benedict. Yakışıklı beyefendiler, aslında birkaç dans programının doldurulması için hepinize fena hâlde ihtiyaç var. Korkarım kadınlar arasında moraller çok bozuk.”

Kalabalıktan birkaç kişi iyi niyetle kıkırdıyor. İçkiyi biraz fazla kaçırmış olan bazı erkekler seni tepeden tırnağa süzüyor. Benedict ise sandalyesinde ağırlığını uzun, kaslı, sıırım gibi bacaklarının birinden diğerine aktararak, “Bu kadınlar,” diyor sözcükleri uzata uzata, “seni kendi aralarına kabul etmiyorlar sanırım?”

“İstedığınızı sanabilirsiniz, beyefendi.” Masanın yakınlarındaki boş bir sandalyeye yerleşecek kadar cüretkâr hissediyorsun kendini. Benedict’in gözlerinin şaşkınlıkla parlamasına yol açan bir küstahlık bu. “Bu akşam canım dans etmek istemiyor. Dedektiflik işleri varken olmaz.”

Sevgili Benny’den biraz daha tadına doyumaz taşlama bekliyorsun ama adam onun yerine elindeki kartları masaya attığı gibi ayağa fırlayıp seni dirseğinden sımsıkı yakalıyor. “Affedersiniz beyler,” diyor zorlama bir neşeyle. “Bu leydinin dans pistini bulmasına yardımcı olmam gerek.”

Neşe, duyulma mesafesinden çıktığınız anda kesiliyor.

Oyun odasının dışındaki salona vardığınızda Benedict, “Sen ne halt ettiğini zannediyorsun, kadın?” diye köpürüyor. “İnanılmaz derecede ba-yağıcı tavırlarınla durmadan konuşuyor, öyle olmadığın açıkça ortada olmasına karşın soylulardan biriymiş gibi davranıyorsun.” Gözleri bir an için aşağılara kayıyor ama kendini hemen topluyor. “Sosyete kadınlarından biri olduğun bile zar zor söylenebilir.”

Gece elbisenle seni şöylece çabucak bir süzmekten kendini alamayacak kadar heyecanlanmış olmasına (şey, Benedict’e göre yani) sevinerek, bastırmaya devam etmeye karar veriyorsun.

“İyi,” diyorsun tatlılıkla. “Haberimi duymak istiyor musun istemiyor musun?”

Benedict, güçlü çehresi tiksinti ve bıkkınlıkla renklenirken, “Hayır!” diye bağılıyor. “Haberini duymak istemiyorum, benimle ve ailemle ilgili daha fazla şey öğrenmeni de istemiyorum.”

“Peki ya bulduğum bilgi mahvolmanı engelleyecekse?” Tepeden tırnağa buz gibi bir sükûnetle gülümsüyorsun. Ah, şu adamın sinir bozuculuğu yok mu!

Benedict inanamayarak bakıyor ve artık karmakarışık olmuş saçlarının arasından öfkeyle elini geçiriyor.

“Engellemek mi? Bana bak, beni ilgilendiren tek mahvoluş, bir leydinin arsız, servet avcısı, işgüzar refakatçisini boğarken yakalanırsam mahkûm olacağımdır. Şu araştırma işini kes. Bırak mahvolayım. Her şeyden önemlisi, yakamı bırak! Anlıyor musun?” Seni öyle sıkı tutuyor, vücudu da sana öyle yakın duruyor ki şakaklarında minicik ter damlalarının belirip yüzünün yontulmuş kristal keskinliğindeki hatlarından aşağıya kaydığını görebiliyorsun. Damlacıklar dekoltenin hemen üstüne damlıyor.

Hemen Benedict'in gözlerinin ta içine bakınca, damlaların takip ettiği yolu onun da gördüğünü anlıyorsun.

Sıkılı dişlerinin arasından, "Beni anlıyor musun dedim," diyor.

Nefesinin sıklaştığını ve göğsünün inip kalktığını fark ederek sen de ona bakıyorsun. Nasıl olduğunu pek bilemiyorsun ama ikiniz kendinizi karanlık bir köşedeki, etrafı perdeyle çevrilmiş küçük bir girintinin önünde bulmayı başarmışsınız. Çok baştan çıkarıcı. Ah, çok baştan çıkarıcı.

Ona haddini bildirecek misin? Ortada bir entrika ve çözülmesi gereken bir gizem var. 125. sayfayı aç.

Yoksa en temel arzularına teslim mi olacaksın? 118. sayfayı aç.

Leydi Evangeline’i iş başında seyretmek seni büyülüyor. İnce elleri kâğıdın üstünde öyle bir narinlikle dolaşüyor ki dokunuşunu hayal ettikçe ürperiyorsun. Baştan savma toplanmış saçlarından altın bukleler çıkıp uzun boynundan aşağı dökülüyor. O bukleler bir yastığın üzerine yayılmışken nasıl görünürdü? Leydi Evangeline dikkatini toplamış hâlde duraklıyor ve dolgun alt dudağını ısırtıyor. Daha birkaç saniye önce kendi dudaklarına değmesi için sadece başını çevirmenin yeterli olacağı kadar yakınındaki alt dudağını. Böyle bir ağzı öpmek nasıl bir şey olurdu?

Delilik bu. Leydi Evangeline senin işverenin ve sevgili arkadaşın. Başka bir şeyin değil. Kafanı temizlemen gerekiyor, hepsi bu.

“Biraz daha çay getireyim mi?” diye soruyorsun. Başını kaldırıp bakıyor. Yakınlardaki bir pencereden gelen ışık, göksel güzellikteki yüzünde oynaşıyor, sonra bu yüzde tanrısallıkla kesinlikle ilgisi olmayan hınzır bir gülümseme belirliyor. Ne yazık ki bu gülümseme sadece onu daha fazla arzulamana yol açıyor.

“Şahane olur.”

Mutlaka pişman olacağın bir şey yapmana fırsat kalmadan aceleyle odadan çıkıyorsun. Daha koridorun yarısına bile varmadan ayak sürümeye benzer bir ses duyuyorsun, onun ardından sessizlik geliyor. Sesi hayal mi ettin? Görünürde kimsecikler yok ve etrafa ölümçül bir sessizlik hâkim. Çok sessiz...

Geri dönüp Leydi Evangeline’i uyaracak mısın? Tamam, muhtemelen önemli bir şey değildir ama uzun yıllar çektiğin zorluklar sana sezgilerine güvenmeyi öğretti ve sezgilerin şu anda, “AAAAHHH!” diye haykırıyor. 226. sayfaya git.

Yoksa kendin mi araştıracaksın? Leydi Evangeline’in işi başından aşkın, tekinsiz bir sessizlik de acil durum teşkil etmez. Ayrıca geri dönmek epey tuhaf kaçacak. 37. sayfaya git.

Roma saldırısına karşı isyanı başlatan Boadicea kadar asi bir tavırla yerinden kıpırdamıyorsun. Craven küstahlığın ve yürekliliğin karşısında şaşkına dönüyor.

“Bunun aklından çıkmadığını biliyorum, sevgilim. Olanların ağırlığı şimdi bile sana eziyet ediyor,” diyorsun ona. Sesin, ateşli ruhu için serin bir merhem. “Ama senden rica ediyorum, sana yalvarıyorum, bana olanları anlat. Ondan sonra senden korkarsam, seni terk edersem, o zaman zaten yapacağımı düşündüğün şeyden fazlasını yapmış olmam. Ama seninle kalırsam, o zaman sana olan aşkımin ölüm kadar amansız ve değişmez olduğunu anlarsın.”

Craven sana yorgun bir ifadeyle bakıyor.

“Bana sırrını aç, sevgilim,” diye devam ediyorsun. “Bırak yükünü hafifletyim. Çok uzun süre tek başına acı çektin.”

Lord Craven seni son kez öpüyormuş gibi uzun uzun öpüyor. Sen de ona aynı telaşla, açgözlü bir ağızla karşılık veriyorsun. Sonunda birbirinizden ayrıldığınızda Lord Craven seni güçlü kollarının arasına çekiyor ve günahlarının bağışlanmasını istemiş gibi alnını seninkine dayıyor.

“Başlangıçta mutluyduk,” diyor. “Ama ben onu daha çok sevdiğim için beni daha az sevdi. Çocuğumuz doğduğunda, erkek olduğu için dehşete düştü. Uyumadan önce bana, sabah olduğunda çocuğun ölmüş olacağını fısıldardı. Uyanıp oğlanın odasına koşar, nefesini kontrol etmek için kulağımı ağzına dayardım. Eşikten seyreder, acımasız kahkahasıyla beni parparpar ederdi. ‘Ne zaman saldıracağımı asla tahmin edemeyeceksin. derdi. Derken bir gün saldırdı. Aşçı uyurken ondan çaldığı bir bıçakla çocuğu bıçaklamaya çalıştı.”

Anlayışla başını sallıyorsun. “Aşçı gerçekten de çok uyuyor.”

Craven da başını sallıyor, nefesi kesik kesik. Sonra devam ediyor.

“Onu odasında yakaladım ve çığlık attım, durması için yalvardım. Bana güldü. Oğlumuzu öldürmeye çalıştığı sırada boynu, güzel boynu kahkahalarla arkaya savruluyordu.

“‘Seni hiçbir zaman gerçekten sevmedim,’ dedi. Güzel bir kadındı ama güldüğünde çirkinleşiyordu. Güldüğünde iblise dönüşüyordu. O... oğlumuzu ateşe atmaya çalıştı ama çocuğu yakaladım. Ceketim alazlanmıştı, ateşi söndürmeye davrandığımda beni de yakalayıp ateşe itmeye çalıştı. ‘Hiçbir şey plana göre gitmiyor,’ diye bağırdı. ‘Gitmiyor ama bu

işe yarayacak, yarayacak! Cehennemde görüşürüz. Boğuştuğumuz sırada dönmüş olmalıyız. Son hatırladığım şömineye düştüğü, saçları alev alev, gözleri kıpkırmızı. Kahkahası çıgıllara dönüştü, güzelliğini alevler yuttu.”

Ona sarılıyorsun. Zihnin fırıl fırıl dönüyor ama yine de ona sarılıyorsun. “Onu kurtarmaya çalışmışsındır mutlaka?”

“Evet!” diye bağıyor Craven elemle. “Onu alevlerden çekip çıkardım ama artık çok geçti. Ocağın önüne yatırdım, yüzünü okşadım ve ağladım. Ama döktüğüm gözyaşları onu uyandıramazdı. Onu kurtaramadım. Belki...” Artık hıçkırarak ağlıyor. “Belki de zaten kurtarılmak istemiyordu.”

Sana dönüyor, gözleri yitip gitmiş ve çaresizlik içinde. Yüreğin sızlıyor.

“İşte, artık her şeyi biliyorsun,” diyor. “Bütün çirkin gerçeği. Ne düşünüyorsun. Tiksindin mi?”

Biraz olsun tiksiniyorsan ve itirafını dinlemek bütün şüpheleri, bütün güvensizlikleri gerçeğin fırınında yakıp kül ettiyse, geriye yalnızca sonsuza dek bir bütün olarak birleşmiş iki ruh arasındaki saf ve gerçek aşk kalmış demektir. O zaman 23. sayfaya git.

Evet, tiksindim diyorsan (hoş bir adam gibi görünüyor ama karısını öldürdüğünü itiraf etti, bu da uğraşacak opeyce bir yük demek), o zaman elveda. 54. sayfaya git.

“Evet,” diyorsun. “Seninim.”

Mac başını iki yana sallıyor. “Hayatım boyunca iyi bir kadının aşkını hak etmediğimi söyledim kendime,” diye fısıldıyor. “Güzellik ya da kahkahayı yakından tanımayı hak etmiyorum. Sense... Etrafındaki herkese şefkatini ve neşeni armağan gibi sunuyorsun, ruhunu armağan gibi sunuyorsun. Bütün yetimlere. Hatta şu çelimsiz taya. Bu kadar güzel bir armağanla ne yapacağımı bilmiyorum.”

Bu itiraf nefesini kesiyor. Mac taya bakıyor, fırtınalı gözlerinin dökülmemiş yaşlarla ışıldadığına yemin edebilirsin.

“Vücudunu bana hediye edebilirsin,” diyorsun.

Bütün diğer ağızları ağızlıklarından utandıracak bir öpüşle öpüyor seni, sonra havaya kaldırıp üstüne çekiyor ve sızılar içindeki gökkuşağına iki usta parmak kaydırıp ucundaki altın küpünü arıyor.

Her inlemeni dinliyor, nefesinin her kesilişine dikkat ediyor, sonunda zamanı geldiğinde ve ikiniz de şu tayın şahit olmak üzere dünyaya geldiği mükemmel birleşmeyi yaratmaya artık daha fazla direnemez olduğunuzda, kılıcını sendeki kına sokuyor.

Birlikte, birleşmiş vücutlarınızın gaydasında dünyanın en güzel şarkısını çalıyorsunuz. Birlikte, aşkın en coşkun zirvesine ulaşıyor ve bunu yaparken atlarla dolu ahırdan çıkan seslerden çok daha yüksek sesle çığlık atıyorsunuz.

Mac hayatında tanıdığın en iyi, en temiz kalpli erkek, şaşırtıcı derecede anlayışlı ve şaşırtıcı olmayan bir biçimde sağlam takımlı.

Yine de... Bütün bunlarda yerine oturmayan bir şeyler var. İlk gördüğün andan beri seni rahatsız eden isim bir kere daha sevincini bölüyor. *Constantina*. Onun gibi sadık bir destekçi neden birden Mac’e düşman olmuştu? Constantina’nın böyle davranmasına yol açacak ne yapmıştı Mac? Abercrombie Mac’in ne yaptığını biliyor muydu? Ayrıca Constantina’yı ne kadar tanıdığı konusunda niye yalan söylemişti. Kafanın içi fırıl fırıl.

“Affedersin,” diye fısıldıyorsun. “Ben... Yıkayıp temizlenmem lazım.”

Elinden geldiğince umursamaz bir tavırla, “Anlıyorum,” diyorsun. Fabien omzunun üstünden sana bakıp homurdanıyor, sonra bakışlarını yeniden çöl gecesine çeviriyor.

“Anlıyor musun gerçekten, *chérie*?” diyor. “Senin gibi biri, bir leydinin her türlü kötülükten korunan refakatçisi, aç ve arkadaşsız olmanın anlamını hiçbir zaman bilmemiş biri...”

Sırtı dönük. Şimdi tam sırası.

Uzanabileceğin bir yerde duran umut vaat eden görünümlü taşlardan birini sessizce alıp yavaş yavaş ona doğru gidiyorsun. Fabien farkına varmıyor, gecenin içinde attığı nutku sürdürüyor.

“Geleceğin ne getireceğini bilmeden, tek bildiğin bu dünyada istenmediğindir, üstelik...”

Taşla kafasına vurduğunda sessizce devriliyor. O yere yığılınca, beline sokulmuş kamanın kenarlarıyla bağlarını kesiyorsun.

“*Adieu* Fabien,” diye fısıldayıp kanayan alnını öpüyorsun. Bıçağı alıp develerden birine biniyor ve çöle doğru açılıyorsun.

Ne yazık ki deveye binme konusunda pek usta olduğun söylenemez, hayvanı istediğin tarafa doğru götürmeyi zar zor başarıyorsun. Yine de bu kadarı bir avantaj elde etmene ve seni esir alanları geride bırakmana yetiyor.

Güvenli bir yere erişmek için ne kadar yol alman gerektiğini bilmiyorsun. Çok geçmeden de sabah oluyor. Yakıcı Mısır güneşi acımasızca üstüne vuruyor. Boğazın alev alev, dudakların çatlıyor ama bir şey içmeye cesaret edemiyorsun. Suyun çok az ve önünde çok daha uzun bir çöl yolu olduğundan korkuyorsun.

Belki bu bir hataydı. Belki burada öleceksin...

Birden ta uzakta, ufuk çizgisinde bir şey görüyorsun. Burada, Sahra Çölü’nün ortasında kocaman bir yapı. Vaha mı yoksa? Hayır, yaklaştıkça yapının içinden bağrıışmalar, gürültülü kahkahalar, çılgın bir müzik ve aynı anda birkaç kavga birden sürüp gidiyormuş gibi sesler geldiğini duyuyorsun.

Devenden aşağı yuvarlanıp kapıya doğru tökezliyorsun. Bacakların bükülüyor, gözlerin bulanık görüyor. Eşikten içeri paldır küldür daldığın sırada birkaç meraklı yüz sana dönüyor. Bulanık gözlerine göre buradakilerin hepsi... kadın olabilir mi? Tuhaf kadınlar, bin bir çeşit değişik elbise giymişler... Kimileri de hiçbir şey giymemiş.

Bazıları sana sert bir yırtıcılıkla, bazıları keskin gözlü bir merakla bakıyor, kimileri de seni hiç fark etmemiş gibi görünüyor. Bütün bunların yarattığı etki huzursuz edici ama bir yandan da... Olmayacak kadar heyecan verici. Acaba nereye geldin böyle?

Bu gerçek olamaz, diye düşünüyorsun. Sonra dünya kararıyor.

Cidden, nereye geldin böyle? Öğrenmek için 252. sayfaya git.

Bir kaşını kibirle havaya kaldırıp bakışlarını ona dikiyorsun. Gözünün korkutulmasına izin verecek değilsin elbette.

Elinden geldiğince tatlı bir sesle, “Elbette, Sör Benedict,” diye şakıyorsun. “İstedığınız gibi davranacağım. Siz bana aldırmayın. Şimdi ağırbaşlı bir şeylerle uğraşmaya gidiyorum. Belki nakış işlerim.”

Zarif bir hareketle eteklerini düzelterip sorgulayacak birilerini bulmaya gidiyorsun. Talihsizlik işte, Nigel Frickley neredeyse anında yolunu kesiyor.

“Ah, ne kadar iyi görünüyorsunuz, harika!” diye bağıyor.

“Teşekkür ederim Bay Frickley ama ben...”

Nigel bitmek bilmez bir coşkunkluk seliyle sözünü kesiyor. “Baksanıza, benimle... Benimle odada bir dönmek ister miydiniz?” diye bağıyor. Her zamanki gibi aşırı heyecanlı bir yavru köpeğe benziyor, onu reddetmeye yüreğin dayanmayacak.

“Elbette, Bay Frickley,” diyorsun nazikçe. “Odada şöyle bir dönmek...”

“Araya girmemin sakıncası var mı?”

Nigel, “Ben... şey... ee...” diye kekelerken bir de bakıyorsun Cad kolunu yakalamış seni çekerek götürüyor.

İyiliğinin içinde bulunduğu salın, Cad’in kaprislerinin fırtınalı denizlerinde alabora olacağına dair içine çöken duyguya karşı koymaya çalıştığın sırada anlamlı bir tonla, “*Bay Caddington!*” diyorsun. Cad’in gözleri her bir zerreni yutuyor âdeta.

Seni şu devrilmiş meleşin durduğu köşeye doğru sıkıştırarak, “Artık Sör Rafe Granville diyeceksin, şekerim,” diyor. Kulağına fısıldamak için eğiliyor. “Hatırlarsan iyi edersin.”

Cad’in vücudunu uyandırmış olduğunu fark edip şok geçiriyorsun. Şimdi bir de merakını uyandırmadan ağzından bir şeyler almayı başara bilirsen...

“Özür dilerim,” diyorsun Leydi Evangeline’e. “Ama kalbim hâlâ imkânsız, sinir bozucu, harika bir adam için ve yalnız onun için atıyor.”

Leydi Evangeline sevecenlikle gülümsüyor.

“Anlıyorum. İzin verirsen şunu da söyleyeyim, sevgili kuzenim Ben-ny’nin sonunda aşkı bulduğunu görmek memnuniyet verici.”

“İmkânsız bir aşk,” diyorsun içini çekerek.

“Bu konuda şaşırabilirsin.”

Leydi Evangeline’e ne demek istediğini sormana fırsat kalmadan kalabalıkların arasından geçen tanıdık, esmer başı görünce kalbin yerinden çıkacak gibi oluyor.

“Benedict?” diye bağıırıyorsun. “Burada ne işin var?”

“Sana bir haber getirdim. Bizzat iletmem gereken bir haber.” Nefes nefese kalmış ama gözleri alev alev bir hâlde hikâyesine devam ediyor yine de. “Anlayacağın, senden ilham alarak bir soruşturma yürüttüm. Uzun süredir Aurelia Teyzemin, yani işverenin bir entrika çevirdiğinden şüpheleniyordum zaten. Hukuki belgeler olduğu kesin birtakım kâğıtları teslim aldığını görünce şüphelerim iyice ayaklandı. Kâğıtlarda senin adın vardı.”

“Peki neymiş o kâğıtlar?” diye soruyorsun.

“Şey, biraz kurcalayıp dürtmem ve nihayet düpedüz tehdit etmem gerekti ama anlaşılan Aurelia Teyze babanın sana epey yüklü bir miras bırakmış olduğu gerçeğini herkesten saklıyormuş.”

“Ama babam beş parasız öldü!” diye bağıırıyorsun. “Aptalca yatırımları yüzünden iflas etmişti!”

“Hepsi öyle değilmiş,” diyor Benedict. “Kurumuş olduğu düşünülen bir elmas madeni varmış, bir yıl kadar önce orada büyük miktarda elmas daha bulunmuş.”

“Yani... elmaslar bana mı kalmış?” diyorsun.

“Kısmen evet. Ama servetin esas olarak balıkların konservelenmesi konulu bir icada yapılan bir yatırımdan geliyor. Konserve balık sayesinde Karun gibi zenginsin.”

Hayretler içinde ona bakakalıyorsun. “Yani... kiminle istersem evlenmeye yetecek kadar param mı var?”

“Evet,” diyor Benedict. “Bin kere evlenebilirsin.”

“Bin koca istemiyorum ki.” Gözlerin yaşlarla dolarak ona bakıyorsun. “Benim istediğim sensin.”

Benedict sana bakıyor, gümüş grisi gözleri özlemle dolu.

“Bunu yapmamın sebebi o değildi,” diyor boğuk bir sesle. “Servetine ortak olmak için yapmadım. Sadece mutlu olmanı istedim, hepsi bu.”

“Beni mutlu eden sensin, aptal! Sokaklarda dilenen meteliksiz bir dilenci de olsan umurumda olmazdı, seni yine varlığımın bütün zerreleriyle isterdim!”

Leydi Evangeline soğukkanlı bir havayla, “Benny’nin dilencilikle uzaktan yakından ilgisi yok,” diyor. İkiniz de ona dönüyorsunuz. Leydi Evangeline omuz silkiyor.

“Eh, sevgili Henrietta’yı şu gemiye bindirip sevgili çiftçisiyle birlikte yeni bir hayata uğurladığımıza göre, gerçeği sır olarak saklamak için bir sebep kalmamış gibi göründü gözüme.”

“Vange... ne yaptın?” diyor Benedict.

“Hımm. Bay Caddington’a ne olduğu konusunda gazetelere bilgi vermiş olabilirim. Bedlam’daki birkaç hastabakıcının skandal yaratıcı ifadeleriyle süslenmiş bilgiler. Birkaç altınla teşvik edilince hepsi de konuşmaya can attı.”

“Olamaz,” diyorsun. Hayranlıktan nefesin kesiliyor.

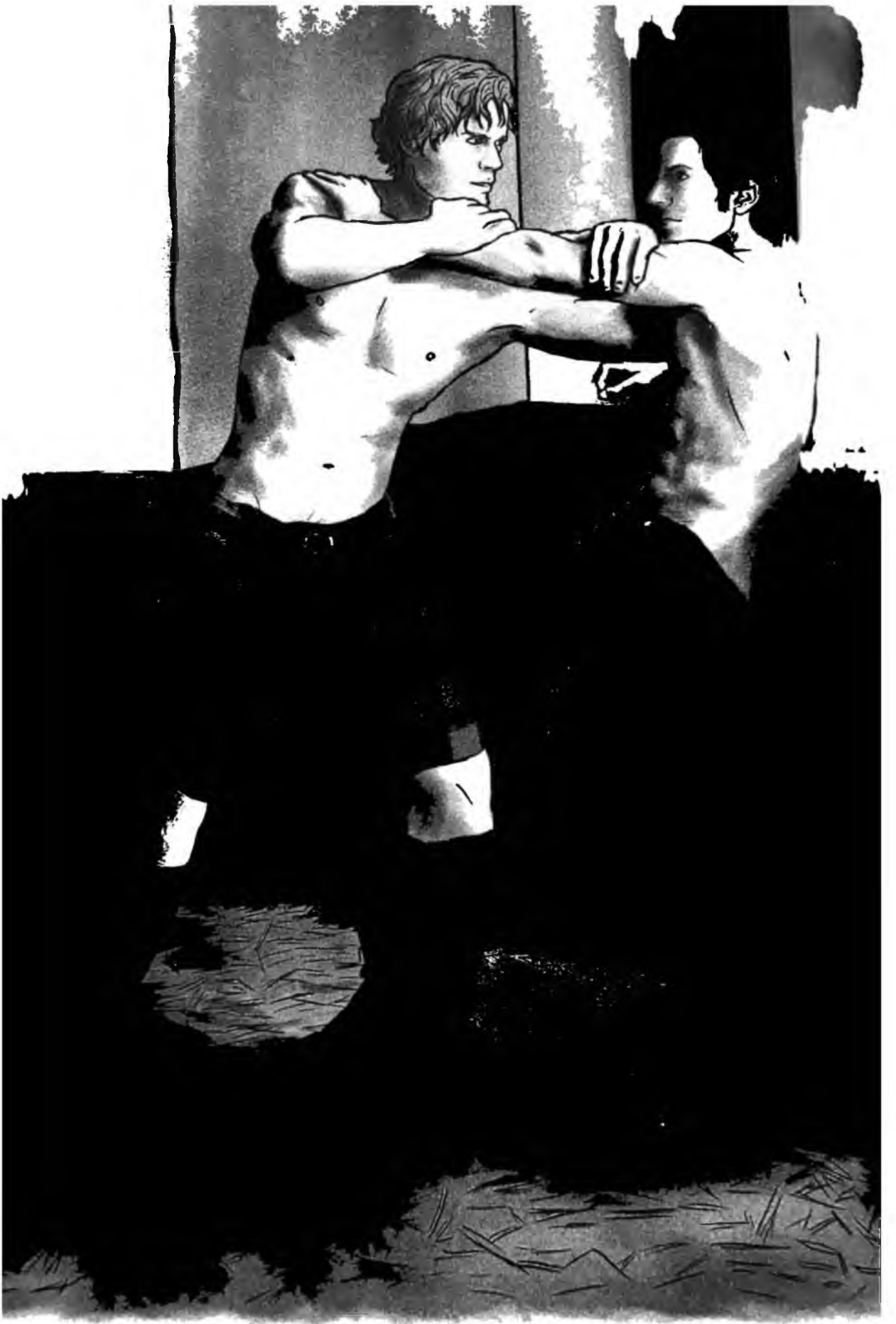
Leydi Evangeline uzaklaşırken, “Yaptım bile,” diyor. “O yüzden siz ikinizin ‘onlar ermiş muradına’ kısmına geçmenizi tavsiye ediyorum.”

İkiniz de ona cevap vermiyorsunuz çünkü Benedict müthiş bir şefkatle boneni çıkarıyor. Kollarında eridiğin sırada, “Aferin, aptal,” diye fısıldıyorsun.

“Sensiz başaramazdım, küçük canavar.” Sırıttıyor.

Ondan sonra akkor gibi bir hararetle öpüşüyorsunuz, hemen oracıkta, rıhtımda. Kimin gördüğü umurunuzda bile değil.

Son

"Karşısındakinin ölmesini isteyen ve güzel bir kadın tarafından seyretiltiklerini bilen erkeklerin rehavetiyle dövüşüyorlar."

Mac ile Ollie ambarda birbirlerini bir oraya bir buraya savuruyorlar. Karşısındakinin ölmesini isteyen erkeklerin aceleciliği ve vücutlarının her hattını dikkatle seyredip bütün bunların tatmin edici bir boğuşmayla ve muhtemelen öpüşmeyle sonuçlanması düşüncesiyle gitgide daha da uyarılan güçlü, güzel bir kadın tarafından seyredildiklerini bilen erkeklerin rehavetiyle dövüşüyorlar.

Ollie zihninin derinliklerine göz atabiliyormuş gibi Mac'in gömleğini adamın ışıldayan, derin nefeslerle inip kalkan bedeninden yırtarak çıkarıyor. Mac'in göğsünün kabarması öyle canlı, öyle seksi ki onu seyrederken neredeyse nefesin kesiliyor. Derken Mac de aynı şeyi yapıyor, "HAAĞĞĞ!" diye haykırarak Ollie'nin gömleğini yırtıp çıkarıyor.

İkisi de, keder ve şeref dikenleriyle silahlanmış olan kırmızı gül ile beyaz gül, birbirlerinin çevresinde dönüyor. Bu dansta kurdumsu bir taraf var, aç bir oyunbazlık, derin bir özlem.

Vücutları ter incilerine bulanmış hâlde, ikisi de ıslıl ıslıl parlıyor. Kavgaya karışıp birbirlerine olduğu gibi sana da saldırımlarının, dövüşlerinin coşkusu sevişme alanına da uygulamalarının nasıl bir şey olacağını merak ediyorsun. Nasıl doğrulup sonra üstüne düşeceklerini, vücudunun tepelerini ve vadilerini nasıl sırayla öpeceklerini ve birbirlerinin derinlikleriyle boşluklarını nasıl keşfedeceklerini, üçünüzün çok çalışarak, yumuşaklıkla ve sertlikle birlikte çalışarak mutlu vadiye nasıl varabileceğinizi düşünüyorsun.

Mücadelelerini bir süre daha seyrettikten sonra içini çekiyorsun. Derin derin. Bu deliliğe bir son vermenin vakti geldi muhtemelen.

“Hak ettiğin son bu, aptal velet.” Manvers’in gözleri zaferle parlıyor. “Craven’in günahları yüzünden hepimiz ölmeliyiz, öbür dünyada Blanche’ımı yeniden göreceğim.”

“Cehennemde demek istiyorsun!” Duman kokusu yerini tavanı yalayan alevlere bıraktığı sırada Craven yanında beliriyor. Seni öperek, “Hizmetkârları uyardım, şu anda şatoyu boşaltıyorlar,” diye fısıldıyor.

“Ya Küçükbey Alexander?” diye fısıldıyorsun telaşla. Tam o sırada, söylediğin şeyin cevabıymış gibi çocuk “AHHHHH!” diye bağırarak ortaya çıkıyor.

Çocuk eskrim kılıcını Manvers’in bileğine vururken, gözlerin onun küçük bedenine takılıyor. Daha önce fark etmediğin şeyi o zaman görüyorsun: Manvers’in bir zamanlar Blanche’a ait olduğunu tahmin ettiğin küçük, altın bir tabancası var. Silahı kalbine doğrultmuş.

Alexander memnun memnun, “Bakın, leydim! Sizi canavardan kurtardım!” diye bağırıyor. Onu kollarının arasına alıp sıkıca tutuyorsun.

“Gerçekten kurtardın, oğlum,” diye fısıldıyorsun. “Gerçekten kurtardın!” Koridordan gelen alevler merhum Leydi Craven’in portresinin yanında oturan Manvers’a iyice yaklaşırken tepeden tırnağa titriyorsun.

“Manvers!” diye bağırıyorsun. “Bizimle gel, yoksa çıkardığın bu korkunç yangında yok olacaksın!”

“Tek yapmam gereken mutluluğu beklemek,” diye cevap veriyor Manvers, sesi tekinsiz bir biçimde sakin. Sonra alevler onu yutuyor.

“Ben... Özür dilerim leydim ama seyahatimin sonunun burası olduğunu düşünüyorum,” diyorsun Evangeline’e. “Ben alt tarafı basit bir kadınam, kesinlikle maceraperest değilim. Size ne kadar hayranlık ve saygı duysam da yerim burası değil.”

Evangeline, gözleri sevecenlikle dolu hâlde başıyla onaylıyor.

“Anlıyorum. Çok farklı bir hayat sürüyorum ve böyle tehlikeli, zorlu yollarda yolculuk etmek isteyecek çok az kişi olduğunun farkındayım.”

“Yani kızmadınız mı?” diye soruyorsun.

“Elbette hayır,” diyor Evangeline. “Birlikte yaptığımız yolculuklarda tek bir şeyi öğrenmiş olduğunu umut ediyorum, o da daima yüreğini takip etmen gerektiği.” Acı tatlı bir ifadeyle gülümsüyor. “Öyle yapacaksın, değil mi hayatım?”

Nefesini tutup ona sımsıcak bir şekilde sarılarak, “Ah, yapmaz mıyım!” diyorsun.

Muazzam yapılı Maria José eşliğinde süratle müzeye dönüyorsun. Gırtlaklarının paramparça edileceğinden korktukları için yolda kimse önünüze çıkmaya cesaret edemiyor. Sağlam kapılardan içeri girince, Kemal’in müzeyi eski ihtişamına kavuşturmuş olduğunu görerek şaşırıyorsun. Nereye dönsen, firavunların zamanından kalma, her biri birbirinden zarif hazineler var etrafta.

“Ah, Kemal!” diye bağıırıyorsun. “Nefes kesici!”

“Çok nazıksınız,” diyor kızarak. “Beğendiğimize memnun...”

Birdenbire hayatın buna bağılıymış gibi gömleğine sımsıkı yapışmanla cümlesi yarım kalıyor.

“İyi misiniz, küçükhanım?” diye soruyor. Hiçbir şey söylemeden bakıyor ve onu hafifçe sarsıyorsun. Bir an irkiliyor, sonra yumuşak kahverengi, zeki gözlerinin ışıltılarının arasından uzun uzun bakıyor sana. Çocuksu bir yakışıklılık taşıyan yüzünde hâlâ bereler var. “Küçükhanım?”

“Ben yalnızca normal bir hayat istiyorum, Kemal,” diyorsun. Sesin her kelimedede güçleniyor. “Müzeyi doldurduğunuz güzel nesnelerle çalıştığım normal, mutlu, sıkıcı bir hayat. Bana bir iş vermelisiniz. Lütfen, Kemal, size yalvarıyorum!”

Kemal’in gülümsemesi bütün yüzünü aydınlatıyor ve berelerden örürü hafifçe yüzünü buruşturmasına yol açıyor.

“Elbette! Hiçbir şey beni bunun kadar mutlu edemez.”

Sızcüldere ifade edilemeyecek kadar sevinmiş bir hâlde elini uzatmak için heyecanla kendi elini uzatıyor, uzatırken de birtakım kâğıtları oradan çıkarıyor. Yere bir defter düşüyor. Kemal'in defterin kenarlarına büyük bir vergiyle senin yüzünü çizmiş olduğunu görüp şaşkına dönüyor. Sevgili sanat eserlerini çizdiği narin çizgilerle yapmış bunu.

Kızarak, "Ah, Kemal. Bu ne?" diye soruyorsun.

"Bu... Ah... Ben... Ah, küçükhanım, çok özür dilerim. Fazla azak dırandım. Ben sadece... Öyle... Nasıl..."

Bunun, Kemal'e has mahcup tavırlarla yapılmış bir aşk itirafı olduğunu fark ediyorsun. Şaşkınlık içinde ona bakakalıyorsun.

Tatlılar tatlısı kitap kurdu Kemal'le mi devam edeceksin yola? Öyleyse 95. sayfayı aç. Yoksa kitap kurtları ne kadar gırlı olurlarsa olsunlar sana göre olmadıkları için onu nazıkça geri mi çevireceksin? Öyleyse 13. sayfaya git.

Craven'ı elinde bir kadeh konyakla eziyet çekenlerin o yumuşak, inişli çıkışlı tonlarıyla kendi kendine konuşarak kütüphaneyi arşınlarken buluyorsun. Saçları hayret verecek derecede (ve cazip bir biçimde) karma-karışık, gömleği de göbeğine kadar açık. Kendini ne kadar eziyet altında hissederse tenini o kadar fazla sergilediğini daha önce fark etmiştin. Bunun üzerinde kafa karıştırıcı bir etkisi oluyor. Konuşmadan önce birkaç derin nefes alıyorsun.

“Lordum.” Sesin boğazından sert bir fısıltı hâlinde çıkıyor ve kelimeler ağzından dökülmeye fırsat bulamadan Craven'ın dudakları ağzına kapanıyor.

“Bir daha gelmeyeceksin sanmıştım.” Seni kefaret ararmış, bağışlanma ararmış ya da vücudunla ruhuna uzanmış gibi açgözlülükle öpüyor. “Seni korkuttuğumu, kendimden uzaklaştırdığımı sanmıştım.”

İpekli kumaşla kaplı duvara doğru itilmene izin verdiğin sırada, özür dilemek yapılacak işler listende biraz aşağılara kayıyor. Parmakların Craven'ın inip kalkın göğsünden aşağı iniyor, aile mücevherlerini hissetmek için zarif ama yaramaz elini pantolonuyla cildinin arasına sokarak onu kışkırtıyorsun. Craven arzuyla titriyor. Sen de kendi arzunla sarsılıyorsun ama Craven'ın coşkulu, tehlikeli ağzının öpüşünden geri çekilmeyi başarıyorsun.

“Lordum, ben... özür dilerim.” Açıkça ve en az bir kol boyu uzaktan konuşmak yapabileceğin en iyi şey. “Tam da karınızın vefat ettiği yerde oğlunuza eskrim öğreterek merhum karınızın hatırasına saygısızlık ettiğim için özür dilerim. Evin o alanına girmememi tembih etmişken beni orada görmek tam bir şok yaratmış olmalı.”

Seni öpmeyi başladığı gibi aniden kesiyor. “Kim söyledi sana bunu?”

Sesindeki değişiklik karşısında afallayıp epeyce rahatsız olarak, “Hiç kimse, sadece kendi aklım,” diyorsun. “Sadece gözlemlerim...”

“Gözlemlerin mi?”

Craven başını iki yana sallayıp avını köşeye sıkıştırmış bir aslan gibi çevrende dönmeye başlıyor. “Yani girmeni açıkça yasakladığım kanattaki odaya bir kez daha gittin. Sana mutfakta yeteri kadar yemek vermiyorlar mı, kadın? Azarıma aç görünüyorsun.”

“Lütfen.” Öfkelenip onun çevresinde dönme sırası sende. “Denesen bile beni azarlayamazsın.”

“Bir dene bakalım.” Seni aniden aşırı sıkı bir şekilde kucaklıyor. “Hopesend Malikânesi’ne ayak bastığın günden beri sabrımı ve gücümü zorladın. Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Seni istediğimi mi sanıyorsun? Bir mürebbiye beklemiştim, kadınlar hakkında hayatım boyunca öğrendiğim her şeye bir meydan okuma değil.”

“Ya ben ne beklemeliydim?” Konyak kadehini kaparak sözlerini vurgulamak için içindikileri ona doğru savuruyorsun. “Buraya bildiğim hayattan kaçmak için geldim ama kendimi bitmek bilmez bir mutsuzluğun, arzusun ve ona denk bir ihtirasın içinde buldum. Hepsi de, ağzını bir türlü açmadığı için yüreğine söz geçiremeyen bir adamdan geliyor!”

Kadehi en yakınındaki kitap rafına koyuyorsun, koyarken de elin yaprak gibi titriyor.

“Keşke,” diyor Craven. Sesi boğuk bir fısıltı, fısıltısı müşterek bilinçaltınızın ovalarında dörtümla koşan, trajik bir biçimde ölmüş bir atın fısıltısı. “Keşke akıllı değil, başka bir şey olsaydın. Bu kadar baş döndürücü, bu kadar baştan çıkartıcı, bu kadar büyüleyici, tuhaf ve iyi olmasaydın. Şu anda olduğundan başka biri olsaydın, o zaman... o zaman...”

“O zaman ne, Tanrı’nın cezası adam?” diye bağıırıyorsun. Onun için bu kadar çok şey hissetmen mantıksız. Umutsuz, berbat ve gerçek.

“O zaman, ben de olduğum canavar hâlinde kalabilirdim! Suçluluk çekmeden. Üzülmeyen. Utanmadan.” Dizlerinin üstüne çöküyor. Saçlarını yolmaya başlıyor. Çaresizce sana bakıyor. Öyle çaresiz ki insanın buna... âşık bakışı diyesi geliyor.

“Ah Garraway, seni kim incitti, sevgilim?” Yüzünü okşuyorsun.

“Kendi kendimi incittim,” diyor boğulur gibi. “Bir başkasını daha incittim. Beni bir daha öpmeyeceksin. Gerçeği öğrenmenin ardından aşkı bir daha asla tadamayacağım. Blanche, çocuk doğduktan sonra benden nefret etmeye başladı, kıskançtı, acımasızdı, onu bir daha asla güzel bulmayacağımı düşünüyordu. Anneliğe insanlığın laneti diyor, anne olduğu için hepimize lanetler okuyordu. Âşıkları vardı, bunu baştan beri biliyordum. Ama onu sevdiğim, o da beni sevdiği sürece aldırmıyordum. Sonra... sonra...”

“Sonra ne?” diye bağıırıyorsun.

“Sonra bir şey yaptım. Korkunç bir şey. Affedilmez bir şey.” Doğru-
luyor. Yaralı bir vahşi hayvan gibi, “Beni terk etmelisin. Buradan gitmeli,
kendini benden ve olduğum şeyden kurtarmalısın!” diye kükrüyor.

Gidecek misin? Söylediği gibi ondan kaçıp daha güvenli bir yere sığınacaksan
54. sayfayı aç.

Yüreğinin derinliklerinde Craven'in temiz ve nazik bir kalbi olduğunu biliyor ve bu
içten konuşmaya devam etmek istiyorsan 102. sayfayı aç.

Hiçbir şey söylemiyorsun, isyankâr bir tavırla ona bakmayı sürdürüyorsun. Aranızdaki hava, gök gürültülü bir fırtınadan önce havanın çatırdaması gibi çatırdıyor.

Benedict güçlü elini yanağına koyuyor, gölgeli köşelerde sizi gözetleyen birileri olup olmadığını kaçamak bakışlarla kontrol ediyor.

“Aman, boşver gitsin!” diye hırlıyor. Seni perdenin arkasına çekip ağzını kendi ağzıyla ezmeye başlıyor.

Saygıdeğer bir genç kadının karşı koyması, onunla mücadele etmesi gerekir ama saygıdeğer olmaktan bıktın. Onun yerine vücudun onunkinin içinde eriyor, dudakları içerideki tatlılığı keşfetmek için ağzını araladığı sırada Benedict’in gülümsediğini hissediyorsun. Coşkısına aynı hararetle karşılık verirken kanın sıvı ateşe dönüşüyor. Cehennemde birlikte yolculuk eden iki kayıp ruh gibi birbirinize sımsıkı yapışıyorsunuz.

“Affet beni... Bu doğru değil.” Benedict ani bir iç çekişle senden uzaklaşıp seni girintide tek başına bırakıyor. Hassaslaşmış ağzını ovalıyorsun.

Nihayet aklını başına topladığında ne kadar zaman geçmiş olduğunu kestiremiyorsun. Karanlıktan sendeleyerek çıkmayı başarıyorsun. Neyse ki kimse fark etmiyor... Leydi Evangeline hariç. Bir kaşını, soru sorar gibi havaya kaldırıyor. Askerlerin şaşmaz soğukkanlılığıyla ona doğru yürüyorsun.

“Leydim,” diye fısıldıyorsun telaşla, “bana güveniyor musunuz?”

Leydi Evangeline’in gözlerinde kahkahalar dans ediyor. “Güvenmedim bile, fena hâlde merakımı uyandırdın!”

“İyi,” diyorsun, “çünkü bu küçük maceranın sonunu getirmek istiyorsam Londra’ya gitmem gerekecek ve sizin de benimle gelmenize ihtiyacım var.”

“Refakat için mi?” Kahkahalar gözlerinden sesine sızmış.

Gülümseyerek, “O da var,” diyorsun, “ayrıca faytonunuzu kullanabilmem için.”

Ollie hain eski sevgilisine, “Ölüm benim için hiçbir şey! Ölünce kurtulacağım!” diye bağıyor. Constantina alayla pis pis gülüyor.

“Belki. Ama önce, arkadaşlarının gözünün önünde ölmesini seyredeceksin!”

Silahı sana doğrultuyor. Kalbin gümbür gümbür atarak dehşet içinde çılgılık atıyorsun, sen olduğun yerde büzülürken Ollie kendini önüne atıyor. Korkunç bir silah sesi duyuluyor, ondan sonra sessizlik.

Gözlerin sıkıca kapalı. Ama onları açmak zorundasın. Ollie sendeleyerek doğrulurken önce şokla, sonra da rahatlamayla nefesini tutuyorsun. Soylu görevinden dönen yiğit şövalye. Doğrusu erkekler konusundaki zevkin her zaman mükemmeldi, çok gençken bile.

O arada Constantina tetiği çektiği anda geriye, göle doğru sendelemiş benziyor. Ve gölün kıyısında tetik vaziyette, zafer dolu bir sesle havlayan...

“Şanslı!” diye bağıyorsun.

“Ay, Şanslı. Aferin, cici köpek,” diye mırıldanıyor Mac. Şanslı havlayıp kuyruğunu sallıyor.

Bir an bile harcamadan ileri atılıp kafası karışmış hâldeki Constantina’nın üstüne çullanıyorsun. Ollie eski sevgilisi olup şu anda ona ihanet eden kişiye (ve eskiden eski sevgilisi olup şu anda onu kurtaran kişiye) bakakalmış hâldeyken, ipekli çoraplarını çekip çıkarıyorsun. Mac tek kaşını kaldırıyor ama çorapları Constantina’nın bileklerini bağlamak için kullandığını görünce gülümsüyor.

“Hadi gidelim,” diye emrediyorsun. “Şatoya.”

Birkaç saat içinde Noor'un hızlı teknesiyle Nil nehrinde kayıp tapınağa doğru yelken açmış durumdasınız. Hedefinize doğru hızla ilerlerken sağlam, küçük teknenin üç yelkeni rüzgârda şaklayıp titriyor.

Heyecandan yerinde duramıyorsun. Daha birkaç kısa hafta öncesinin bahtsız, kimsesiz kızı değilsin artık. Tepeden tırnağa silahlısın ve tehlikeli derecede güçlü Amazonlardan oluşan bir ordu sana yardım ediyor. Keşif koluna, haklı bir kararlılıkla dolu modern bir Jeanne D'arc olan Leydi Evangeline öncülük ediyor.

Şehvetli ağzında bir gülümseme oynatarak, "Pişmanlık hissediyor musun?" diye soruyor.

"Hiç!" Bakışlarını coşkuyla karşılıyorsun. "Ama leydim, sizden dinlemek istediğim şeyler var hâlâ. Böylece bütün bunların sebebini anlayabileceğim."

Evangeline seni hemen anlıyor. "Delphine St. Croix gibi bir rezile nereden bulaştığımı mı soruyorsun?"

Başınla onaylıyorsun. Evangeline içini çekerek omuz silkiyor, sonra tanıdık ama hâlâ heyecan verici bir hareketle kolunu bir kez daha beline doluyor.

"Çok daha gençken, seninkine benzeyen bir durumdaydım. Dünyada istediğim gibi ilerleyemiyordum, daha doğrusu arzu ettiğim gibi yalnız değildim. Evlenmem ve şey, evliliğin gerekliliklerine boyun eğmem bekleniyordu. Ama artık vefat etmiş olan kocam yaşlı bir adamdı ve daha önce tanıdığım erkeklerin çoğundan daha şefkatliydi. Politikacıydı ve hırslıydı ama benimle tanışana dek skandallarla dolu pek çok sene boyunca bekâr yaşamış olması başına dert olmuştu."

"Çok kadın ahabası mı vardı o zaman?" diye soruyorsun. Sorduğunda da bu sözcükleri havadan sürebilmeyi istiyorsun. Evangeline yumuşak bir biçimde gülüyor.

"Ahabaları kadın değildi, hayatım."

Kafana dank ediyor, öyle kalın kafalı olduğun için kendi kendine lanet okuyorsun.

"Benimle evlenerek şövalyelik unvanı alıp servetini elde edebilirdi, ben de aynı şekilde soyluluğa ve servete kavuşuyordum. Klasik bir anlaşmalı evlilik. Seneler sonra, kocam diplomatik görevle Mısır'a gönderildiğinde tanıştım Delphine'le. Eski Mısır bilimiyle büyülenmiş iki genç,

tecrübesiz kadındık. İkimiz de hiyeroglifleri tercüme etme konusunda yetenekliydik.”

Bu sefer de hiyeroglif okumayı bilmediğin için lanet okuyorsun kendine.

“Şey, onu seviyordum tabii,” diye devam ediyor Leydi Evangeline. “Fransızdı, başlangıçta Napolyon taraftarı olduğundan şüphelensem de kendi çıkarlarına herhangi bir ülkeden, inançtan ya da kişiden daha bağlı olduğunu sert bir biçimde öğrendim. Değerli sırları satıyordu, kocamın benimle paylaşmış olduğu ve Delphine’le hiç paylaşmamam gereken yerleri ve bilgileri. Sadece yatakta uzanmış, sevgilimle dünya olaylarını gözden geçirdiğimi düşünmüştüm ama Delphine voliyi vurduğuna inanıyordu. Kendi babasının bile Fransızlara karşı dönmesine karşın, aptalca ağzımdan kaçırduğım sözleri onlara sızdırdı. Sırf para için yapıyordu. Bu bilgileri kocamın sırtından elde ettiği için de sonuçlar kocam ve kariyeri için felaket oldu. Bunun üstünden çok geçmeden Londra’ya geri gönderildik. Kocam itibarını kaybetmiş olarak ve vicdanında, Delphine’e güvendiğim için benim açmış olduğum bir yarayla öldü. Öte yandan Delphine, onu affetmediğim için beni hiç affetmedi. İşte bu yüzden intikam peşinde.”

Hiyeroglif okuyamamanın belki de sorun olmadığını düşünüyorsun. Keşke Evangeline’in yüzündeki acı dolu, kederli aşk ifadesini de okuyamasan.

Eskrim dersleri için uygun bir oda arıyorsun. Bayan Butts, birkaç sene önce buralardan geçen bir serseri, atları zehirlediğinden beri boş duran ahırları öneriyor. Dilsiz hizmetçi Betsy, ahırlardan bahsedilince dehşetle toz bezine sarılıyor. Bu tepki, önerilen yerin uygunluğu konusunda seni pek ikna etmiyor.

Hizmetkârlar bölümünden ayrılırken, Manvers seni köşeye sıkıştırıyor. Onu görünce vücudun kasılıyor. Adamın yüzünde çözemediğin bir ifade var. Pişmanlık maskesi olabilir mi bu?

“Daha önceki kaba davranışım için özür dilemek istiyorum, güzelim,” diyor. “Leydi Craven öldüğünden beri her şey çok gerilimli. Leydi hazretleri çok sevilirdi, naçizane ben onu o kadar severdim ki... ben... ben...” Adamın taş gibi yüzünden bir gözyaşı damlasını kuruladığını görerek şaşkına dönüyorsun. “Bu evdeki yanlışlıkların bazılarını düzeltmeye çalışmanı takdir ediyorum. Burada olman çocuk için de iyi, seni örnek alabilir.”

Geçici de olsa Manvers’a beslediğin nefret dolu düşünceler dolayısıyla utançtan yüzünün kızardığını hissediyorsun. “Teşekkür ederim,” diyorsun gerçekten içinden gelerek.

“Şu âna kadar senden esirgediğim nezaketi gösterebilmemin bir yolu varsa söylemen yeterli, elimden gelen her şeyi yaparım...”

“Aslında eskrim yapacak bir yer arıyoruz. Bildiğin uygun bir yer var mı?” diye soruyorsun. “Uzun koridorlardan biri pistimiz olabilir ama gördüğüm koridorlarla odaların çoğu bir eskrim kılıcıyla ölüme gitme ihtimali çok yüksek olan güzel sanat eserleriyle dolu.”

Manvers bilinmeyen seçenekleri kafasından geçirdikten sonra konuşuyor. “Şey, Batı Kanadı’ndaki ana salon var. Uygun büyüklükte ve hiç kullanılmıyor. Boş durması yazık olacak. Yolu göstereyim mi?”

Bu teklif karşısında sevinçten uçarak, “Ah, lütfen!” diyorsun.

Küçükbey Alexander’ı elinden tutuyor, diğer elinle de eskrim kılıcını havaya kaldırıp kocaman salonlar ve dolambaçlı geçitler boyunca Manvers’ın peşinden gidiyor, sonra da bir merdivenden çıkıp evin bir süredir kullanılmıyormuş gibi görünen bir kısmına varıyorsun. Odaların kapalı kaldığı belli ama her yer tertemiz, tozun zerresi bile yok.

Bunu ilginç buluyorsun ama ancak bir saniyeliğine. Alexander “H-YAAAAA!” diye bağırarak kılıcını havada sallamaya başlıyor.

Manvers ona teşekkür etmene fırsat kalmadan merdivenden inerek gözden kayboluyor. Birkaç saniye sonra da Alexander'ın hevesi yüzünden gözünün çıkmasını engellemek için yere eğilmen gerekiyor.

Çocuk büyük şöminenin yanındaki kilime kılıcıyla saldırmadan önce açıkça, "Bu odayı sevmiyorum," diyor.

"O zaman burayı fethetmek istiyorsundur." Bir kaşını ve kılıcını kaldırıyorsun.

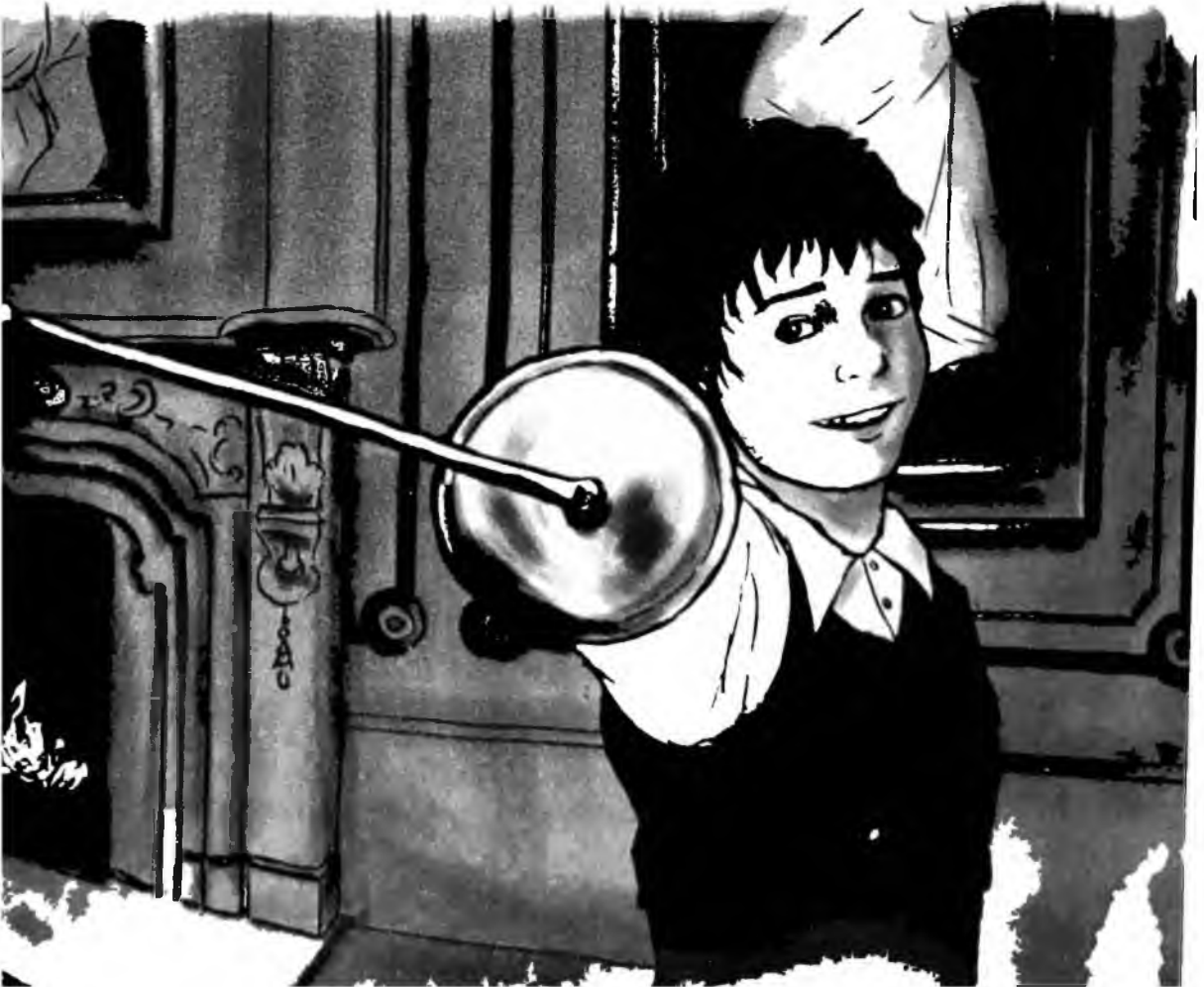
Alexander neşeyle, "Evet!" diye ciyaklıyor.

"Önce temel kuralları öğrenmelisin," diyorsun. "Eskrimin en temel kuralları da mesafeni ne zaman koruyacağını ve hamleni ne zaman yapacağını bilmek ve... hamle yapmaktır!"

Birtakım karışık ayak oyunları ile çocuğu göz açıp kapayıncaya dek şömineye doğru sıkıştırıyorsun. Gözleri korkudan vahşice baksa da Alexander senin yanındayken endişelenmesine gerek olmadığını biliyor-muşçasına gülümsüyor.

Çocuğa nasıl etkili bir şekilde hamle yapacağını öğrettiğin sırada Lord Craven öfkeden köpürerek fırtına gibi odaya dalıyor.

"DIŞARI!" diye kükrüyor. Alexander neredeyse neşeli bir çığlık atı-

yor ama valdını hamlelerini başka yerde çalışmak üzere paldır küldür odadan çıkıyor.

“Bu odalara girmeye nasıl cüret edersin?” diyor Craven tehditkâr bir tonla. Seni tiksintiyle süzüyor. “Bu odalar yasaklıdır, evdeki herkes de bunu bilir. Oğlumu... oğlumu bu kötülük dolu yere nasıl getirdin?”

“Merdivenden çıkık,” diyorsun sakince.

“Bu ev hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!” diye bağıyor Craven. “Bu oda hakkında, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, oğlum hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun!”

Bundan sonra söyleyeceklerini, kılıcının sivri ucunu bu saygısız adamın vücudunun hayati noktalarında gezdirerek vurguluyorsun. “Oğlunuzla ilgilenmekten başka hiçbir şey yapmıyorum ve ona genç zihnini yatıştırarak bir şeyler sunuyorum. Sizin yaptıklarınızdan fazlasını!”

Craven eskrim kılıcını dev gibi elleriyle yakalayıp çekerek sende alıyor ve yanmayan şömineye fırlatıyor.

“Ne diyordun?” diyor tükürür gibi. “Silahsızken bir daha söylesene.”

“Ben hiç silahsız kalmam,” diye cevabı yapıştırdıktan sonra ellerini saçları boyunca gezdiriyor, sonra bu saçları avucuna sımsıkı dolayıp çekiyorsun.

Craven zevk ve acı karışımıyla dolu bir çığlık atıyor. Aralanan ağzını öpmek için eğiliyor, sonra merhametli bir şekilde eziyet görmüş bu ruhun nefes almak için yüzeye çıkmasına izin veriyorsun.

Himm. Olaylar tanıdık bir mecrada ilerliyor.

Temel içgüdülerinin en temeline teslim oluyor musun? 198. sayfaya git.

Temel içgüdülerine karşı direniyor (vincit qui se vincit falan filan) ve bu dehşet evinden voltanı alıyor musun? 54. sayfaya git.

Ağzında gümüş kaşıkla doğmuş ama kısa bir süre önce zor duruma düşmüş bu zorbanın seni ezmesine izin verecek değilsin.

"Gayet iyi anlıyorum," diye cevap veriyorsun özgüvenli bir şekilde. Benedict şüpheli görünse de seni bırakıyor ve yarı ayak sürüyerek, yarı sendeleyerek oyun odasına dönüyor. Belki küçük karşılaşmanız onu düşündüğünden daha fazla etkiledi. Geri çekilmesini kaşlarını çatarak seyre diyorsun. Bu aptalı mahvolmaktan kurtaracaksın, istese de istemese de!

Konuşmalarınızın büyük kısmını odanın karşı tarafından takip etmiş olan Leydi Evangeline, bir kaşını soru sorar gibi havaya kaldırıyor. Askerlerin şaşmaz soğukkanlılığıyla ona doğru yürüyorsun.

"Leydim," diye fısıldıyorsun telaşla, "bana güveniyor musunuz?"

Leydi Evangeline'in gözlerinin mavi derinliklerinde kahkahalar dans ediyor. "Güvenmeseydim bile, fena hâlde merakımı uyandırdın!"

"İyi," diyorsun, "çünkü bu küçük maceranın sonunu getirmek istiyorsam Londra'ya gitmem gerekecek ve sizin de benimle gelmenize ihtiyacım var."

"Yoldaşlık için mi?" Kahkahalar gözlerinden sesine sızmış.

Gülümseyerek, "O da var," diyorsun, "Ayrıca faytonunuzu kullanabilmem için."

“Ne halt ediyor bu kız?” Arkanda titrek bir ses hırıldıyor. “Ona iyilikten başka bir şey yapmadım ama kalkmış taklit mücevherlerle ortalıkta gezinip ismimi lekeliyor!” Ses, Leydi Craven’dan başkasına ait değil ve hissiyetli tonuna bakılırsa leydi hazretleri Madeira şarabından payına düşeni fazlasıyla almış.

“Hay aksi. Kendini daha fazla küçük düşürmeden sefil teyzemi eve götürmen gerek,” diyor Leydi Evangeline. Akbaba’ya cık-cık ediyor. Sosyete de belki de son defa boy gösterişinin bu kadar kısa sürede sona ermesinden ötürü keyfin kaçmış bir biçimde omuzlarını düşürüp çenenin kısıyor. Somurtkan görünüşün Leydi Evangeline’i kahkahalara boğuyor. “Sosyeteden aforoz edilmiş gibi görünüyorsun. Ah, insanda o şans nerede. Ah ah!”

Arkadaşının kahkahasına bayılıyorsun ama sana güldüğü zaman o kadar da hoşuna gitmiyor.

Leydi Evangeline girdiği kahkaha krizinden çıkarken, “Kaçırdığım bir şey mi var, sevgili arkadaşım?” diye soruyorsun.

“Elbette var, kaz kafalı,” diyor gülererek. “Benny’nin, yani Sör Benedict’in yakında düzenleyeceği kır evi partisine davet edilmeni sağladım. O partiler her zaman çok eğlenceli olur, ayrıca orada, nasıl desem, kuzenim gibi seçkin bekârlarla hoşça vakit geçirme olanağı bulabilirsin.”

Karşılık olarak keskin bir kahkaha atıyorsun, bu da Leydi Evangeline’i zorla bastırıldığı bir kikirdeme krizine sürüklüyor.

Yakışıklı, soylu bir kızıl kafa gelerek kahkahaları bölüyor.

“Mac!” diye bağıryorsun.

“Leydim,” diyerek sana ve Leydi Evangeline’e çabucak selam veriyor ama ciddi bir şey konuşmaya geldiği belli. Yine de konuşurken anlam dolu gözleri seninkileri âdeta yakıyor. “Yardımcı olma konusunda samimiyse, sana Savaş Yetimleri Evi’nde çocuklara öğretmenlik yapman için iş teklifinde bulunabilirim. Yetimhane Londra’da, yani oraya gelip bir bakmak istersen seni kabul ederim.”

Başıyla yine kısaca selam verip çekiliyor, muhtemelen gecede başka iyilikler yapacak.

Leydi Evangeline güzel kaşını soru sorar gibi havaya kaldırıyor.

Sosyetenin kaymak tabakasının da kaymak tabakasıyla haşır neşir olma fırsatı son derece cazip. Aslında mütevazı geçmişin düşünüldü-

günde, senden daha soyluların arasındaki mevkinin ilerletmek için böyle bulunmaz bir daveti geri çevirmek aptallık olur. Üstelik Sör Benedict de orada olacak... Eh, bu da hevesini kesinlikle azaltmıyor.

Yine de İskoç'un teklifi karşısında heyecanlanmadan edemiyorsun. Çocuklara karşı daima şefkat besledin ve onun bencillikten uzak fedakârlığı, göğsünde tehlikeli bir pervasızlığın kıvılcımlanmasına neden oluyor.

Şimdi ne yapacaksın?

Sosyeteyle (özellikle de Sör Benedict'le) haşır neşir olmak istiyorsan, haydi 158. sayfaya.

Yoksul çocuklara iyilik etmenin, Londra'nın seçkinleriyle takılabilmişsin gibi yapmaktan daha iyi olduğunu düşünüyorsan (ve Mac'in İskoç eteğinin altında ne olduğunu merak etmeden duramıyorsan) 208. sayfaya zıpla.

Leydi Evangeline koridordan odanıza doğru kayarcasına ilerlerken, “Sevgili Kemal’in kopyasını çıkardığı parşömenin şifresini çözmeyi şimdi bitirdim,” diye açıklıyor. Ona yetişmek için acele ediyorsun.

Esrarengiz yazılara bir göz atıyorsun. “Ne diyor?”

“Açıkçası hayatım, elimizdeki bir yol tarifi olduğu anlaşılıyor.” Leydi Evangeline gök mavisi gözleri ışıdayarak sana dönüyor. “Çölün ortasındaki bir tapınaktan bahsediyor. Hathor’un insan ırkının zayıflığına ve aşklarına şahit olduktan sonra savaş tanrıçası Sekhmet’e dönüşmesi sırasındaki hiddetiyle yitip giden bir tapınak.”

“Hathor’un Kayıp Tapınağı!” diye bağıırıyorsun.

“Üstüne bastın. Bu parşömende söylenen yerin haritasını çıkardım. Ama seni uyarmam gerekiyor, yolculuk zorlu olacak. Kum fırtınalarıyla, haydutlarla ve birkaç çeşit zehirli yılanla karşılaşabiliriz.”

“Ah,” diyorsun ve hem maceraya duyduğun tatmin olmak bilmez susuzluğa hem de alev alev yanan kasıklarına sessizce lanetler yağıdırıyorsun.

Leydi Evangeline haylaz bir gülümsemeyle başını kâğıtlarından kaldırıyor. “Hemen yola çıkmamız gerek. Çabucak toplanmalıyız. Ve üstümüze daha uygun bir şeyler giymeliyiz.”

Karşınıza çıkacak müstakbel katilleri sindirmeye uygun şeyler mi? Suratını asıyorsun.

“Endişelenmene gerek yok. Benimkileri ödünç alabilirsin.” Seni kendi odasına götürüyor ve üzerini değiştirmek için paravanın arkasına geçmeden önce sana sağlam kumaştan yapılmış birkaç giysi atıyor.

Sana verdiklerini inceleyip kafan karışmış bir hâlde yeniden suratını asıyorsun.

“Ama... Leydim... Bu...”

“Golf pantolonu mu diyecektin?” diyen Leydi Evangeline vücudunun her kıvrımına yapışan, skandal yaratacak derecede dar bir pantolon ve uçuşan bir erkek gömleğiyle paravanın arkasından çıkıyor. “Yanılmadın. İnsanın bu koşullar altında giyebileceği en kullanışlı şeydir.”

“Ama bunlarla gittiğiniz her yerde skandal yaratırsınız!” diye bağıırıyorsun.

Leydi Evangeline sana doğru gelip yüzünü okşuyor. “Bizim gittiğimiz yerde değil, hayatım. Orada tam ortama uygun oluruz.”

“Leydim,” diye fısıldıyorsun telaşla. “Sanırım yardımınıza ihtiyacım var.”

Leydi Evangeline’in gözlerinin mavi derinliklerinde kahkahalar dans ediyor. “Ne istersen yaparım hayatım çünkü fena hâlde merakımı uyardırdın!”

“İyi,” diyorsun, “çünkü şey, bu küçük maceranın sonunu getirmek istiyorsam araştırma yapmam gerekecek.”

Leydi Evangeline, “Anlıyorum,” diyor düşünceli düşünceli. “Peki bu çabanda sana nasıl yardım edebilirim?”

“Bu Bayan Caddington denen kadının tanıdıklarıyla ilgili bir şeyler biliyorsunuz gibi görünüyor. Aralarından tanıdığınız var mı acaba?”

Leydi Evangeline zarif kaşını kaldırıyor. “Şey, itiraf edeyim ki var. Ancak şüphelerinin peşinden giden pervasız ruhuna hayranlık duysam da söz konusu kişiyi ya da oturduğu evi ziyaret etmenin kötü şeylerden korunarak yetişmiş genç bir kadın için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Bulduğun dostlukla ve kaliteli konyakla neşelenmiş bir hâlde, “Ah, hadi ama!” diye bağıryorsun. “Saygıdeğer bir kadın olabilirim ama dünya hakkında bir şeyler öğrenecek kadar uzun yaşadım!” Bu cesaretin büyük kısmının konyaktan geldiğini kabul etmek gerekiyor.

Leydi Evangeline bunu fark ettiyse bile bir şey belli etmiyor. Onun yerine, başını geriye atarak kahkahayı basıyor. “Ah hayatım, sen tam bir hazinesin. Azmine ve kararlılığına hayranım doğrusu.”

“Yani bana yardım edeceksiniz?” diyorsun. Leydi Evangeline sıcak bir biçimde gülümsüyor.

“Elbette edeceğim. İngiltere’de kalmak istiyorsan sana yardım etmek için daima çabalarım. Özellikle de bunun zavallı kuzen Benny’ye bir faydası dokunacaksa.”

Çakırkeyif bir neşeyle onu hafifçe kucaklayarak, “Ah, çok teşekkür ederim,” diye feryat ediyorsun. Leydi Evangeline de sıcak bir şekilde seni kucakladığı sırada birden aklına bir şey geliyor.

“İngiltere’de kalmak istiyorsan derken ne demek istediniz?” diye soruyorsun.

“Ah. Bak şimdi hayatım, Mısır’a bir seyahat planlıyorum. Hevesli bir Eski Mısır uzmanıyım diyebilirim. Ayrıca Mısır’da, merhum kocam savaş sırasında orada görevliken edindiğim birkaç yakın arkadaşım var. Uzun

ve muhtemelen zorlu bir yolculuk olacak. Bu keşif seferi için yanıma bir yol arkadaşı arıyordum, macera ve girişimcilik duygusu olan birini, yabancı bir diyara yolculuk etmenin güçlükleriyle başa çıkabilecek birini.”

İma ettiğini düşündüğün şey karşısında hayretler içinde kalmış bir hâlde ona bakıyorsun.

“Ee hayatım, ne diyorsun? Londra’daki maceralarında sana yardım etmemi mi istiyorsun, yoksa Mısır’daki maceralarımda bana yardım etmek mi istersin?”

İz sürmek üzere Londra’ya mı gidiyorsun? Ortada bir entrika var ve bu işi çözmek gerekiyor. Özellikle de kesinlikle ilgilenmediğin ama uğruna biraz üzüldüğün bir adama faydası dokunacaksa. Öhöm. Bunu yapacaksan, 200. sayfaya git.

İz sürme seyahatini bir tarafa bırakıp Leydi Evangeline’le firavunlar diyarında maceralara atılmak mı istiyorsun? Hem de nasıl diyorsan 217. sayfaya git.

O âna dek köy halkıyla ilişkilerin, yakışıklı postacı Teddy Braithwaite ile yaptığın hatırlamaya değer bir gezinti, handa herkesle birlikte yediğin bir akşam yemeği ve yakışıklı papaz Simon Loveday'in ara sıra yaptığı ziyaretlerle sınırlı kaldı.

Son zamanlarda Lord Craven'in etrafını sarmış olan inanılmaz olaylardan hangisine inanacağını bilemiyorsun ama bildiğin bir şey var, o da ateş olmayan yerden duman çıkmadığı. Aynı evi paylaştığın insanlardan daha uzaktan bakan bazı gözlemcilerin, söz konusu ateşin başlangıç noktası konusunda daha iyi fikirleri olacağını umuyorsun.

Kırların büyük kısmını hızlı, uzun adımlarla aşarak çok geçmeden kendini Ravenscar köyünde buluyorsun. Yüzünde, harcadığın çabadan kaynaklanan sağlıklı bir kırmızılık var. Hopesend'in dışında biraz zaman geçirmek bile üzerinde mucizeler yaratıyor olabilir mi yoksa?

"Gerçekten sizsiniz, değil mi küçükhanım?" Tatlı, alçak, muhteşem bir Yorkshire'lı ses düşüncelerini bölüyor, sevinçten uçuyorsun. Dönüyorsun, öğleden sonra güneşiyle bir haleye bürünmüş şekilde Teddy'nin ta kendisi karşında. "Ben de nasıl olduğunuzu merak ediyordum küçükhanım."

Ona gülümsüyorsun ama buraya bir amaçla geldin. "Benim durumumdaki biri ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiyim," diyorsun kararlılıkla.

"Sizin durumunuz ne olursa olsun iyidir bence," diye cevap veriyor Teddy. Niyetinin masum olduğuna eminsin ama onunla birlikte ne durumlara girmek istediğine dair fikirlerini kafandan kovalamakta çok zorluk çekiyorsun. "Sizi yeniden görmeyi umuyorum."

O an için bunu kabullenip yoluna devam ediyorsun. Papaz evine geliyorsun, tam kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdığın sırada kapı ardına kadar açılıyor ve saçları batmakta olan güneşte ıslıl ıslıl parlayan yakışıklı rahip görünüyor.

Selam niyetine, "Biraz yaramazlık yapalım mı?" diyerek bir tabak soğuk tavuk uzatıyor sana. "Yardım pikniğinden kalanlar. Soran olursa kesinlikle çalmadım. Tanrı sorarsa, yoksullara yeterince verdiğimi ve sadık hizmetkârının açlıktan ölmemesi gerektiğini söyleyin ona. Hopesend'deki arkadaşları da aç kalmamalı." Uçarı bir gülümsemeyle seni tatlı ve basit evine buyur ediyor.

Piknik yiyecekleriyle dolu bir tabakla bir yere yerleşmenin ardından, rahip bir süre önce tepeden indiğini gördüğünü açıklıyor. “Lütfen ufak casusluk eylemimi affedin hanımefendi ama sadık sürüme sevgi dolu bir şekilde çobanlık etmeye çalışsam da kanat açmış mavi bir baştankaranın gözüme, Bay Wilkie’nin iltihaplı nasırlarını kimbilir kaçınıcı kere lanetlemekten daha ilginç görüldüğü zamanlar oluyor. ‘Tanrı var madem, nasırlarım olmak zorunda mı?’ Bay Wilkie’nin daimi duası bu. Bu konuda epey ateşli, Tanrı adına konuşmasam da onun etkilendiğini varsayabilirim. Ah, özür dilerim. Sadece Hopesend’den buraya inişinizin bende, güzel kilise pikniğimde çok ihtiyaç duyulan merakı ve neşeyi uyandırdığını söylemeye çalışıyorum. Nasırlardan ve küfürden bahsederek, çalınmış yiyeceklere olan iştahınızı kaçırmaya hiç niyetim yoktu. Bağışlayın, beni görmek için epeyce taban tepmiş genç ve güzel hanımların karşısında elim kolum bağlı kalakalıyorum böyle.”

Zevk verici derecede çenebaz bu tirada karşılık içten gelen bir kahkaha atıp biraz tavuk yemekten başka bir şey yapamıyorsun.

“Güzel, güzel. Kahkaha olumlu bir işarettir. Kahkaha duadır. Siz de dualarıma cevapsınız,” diyor rahip ciddileşerek.

Şakacı bir tavırla, “Ben de biraz mutfak artığı aşırmaq için ta buralara kadar geleyim demiştim,” diyorsun ama rahibin tonundaki ani değişimi duyunca meraklanıyorsun.

“Leydim, ben... haddimi aşmak istemem.” Huzursuzluk yüzünün güzel çizgilerini gölgelendiriyor. “Ama Hopesend Malikânesi’nde kalmanız konusunda çok endişeliyim. Buralarda Leydi Blanche’ın ve Helena’nın ölümüyle ilgili çok dedikodu yapıldı. Söylenenlere Bay Wilkie’nin nasır iltihaplandıran tanrısına inandığım kadar inansam da, bazı şeyler beni endişelendirdi.”

“Bakın rahip...”

“Simon deyin lütfen.”

“Sayın rahip,” diye devam ediyorsun, o da yaramazlığına sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. “Buraya sizinle tam da bu konu hakkında konuşmak için geldim. Ben de endişeliyim.”

Rahip etrafına kaçamak bakışlarla bir göz atıp tavuk tabağını bırakarak, “Size söyleyecek çok şeyim var,” diyor. Yakınına sokuluyor, öyle yakın ki neredeyse canlı olan temizliğinin kokusunu alabiliyorsun. Her

şeyi baş döndürücü bir hâle getirmek üzere içine hafif bir misk kokusu karışan, frezyalarla dolu bir çayırılıkta, güneşte kurumuş tertemiz beyaz çarşaflar gibi kokuyor. Neredeyse iki yana sallanacak gibi oluyorsun ama rahibin son isteğini dinleyecek kadar kendini tutmayı başarıyorsun.

“Burada konuşamam, zaten şimdi de konuşamam ama benimle bu akşam buluşun. Büyülü bahçede. Size göstermem gereken bir şey var. Görmeniz gereken bir şey.”

Bir an için dudakları kulağına öyle yaklaşıyor ki o dudaklara dokunmadan bile bütün sinir uçlarının alev aldığını hissediyorsun.

Yüce Tanrım.

Gizemli ve cazibeli rahipler var madem, onunla buluşacak mısın? Buluşacaksan

174. sayfaya git.

Yoksa bu gotik saçmalıklar artık canına yetti de Teddy Braithwaite'in teklifini kabul etmeye mi niyetlisin? Öyleyse 47. sayfaya git.

Evangeline'in öpücükleri yumuşak bir yırtıcılıkla yüklü. Bu âna kadar gelmenizi sağlayan bütün maceralar aynı anda hem hayati önem taşıyor-muş hem de son derece önemsizmiş gibi görünüyor gözüne. Yaşamın boyunca bu ânı bekledin, başka bir şeyi değil.

"Her şey yolunda mı, sevgilim?" Leydi Evangeline geri çekiliyor, ağzı titriyor ve şehvet dolu. Saçları açılmış, sırtından aşağı dökülüyor.

Onu kendi arzunla öperek, "Hiç olmadığım kadar iyiyim," diye cevap veriyorsun. İlk defa ata binmek ya da şaraptan alınan o ilk ateşli yudum gibi bir şey bu. Lisan öğrenmek gibi. Sonsuza dek senin olmasını istediğin yeni ve yabancı bir şey gibi. Mutluluk dolu bir özgürlük hissi gibi. Evangeline'in ipek gibi, kusursuz altın buklelerinden birine dokunmaya cesaret edip bileğinin etrafına doluyorsun.

Saç tutamının ucunu burnuna yaklaştırıp kokusunu derin derin içine çekerek, "Sana bağlandım," diyorsun. "Macera gibi kokuyorsun."

Leydi Evangeline yeniden öpmek için seni kendisine çekiyor. "Şiir gibi konuşuyorsun," diyor. "Şair olarak şansın, benim Eski Mısır bilimcisi olarak şansım kadar."

"Şanslıyım," diyorsun. Evangeline'in elini ellerinin arasına alıp parmağını yanlarında gezdiriyorsun. "Aynı zamanda bir aşk uzmanısın sen," diyorsun. "Bu dünyanın usulleri konusunda tecrübesizim. Bana öğretmenlik yapacak birine ihtiyacım var. *Her konuda.*" Ellerini seninkilerin altına sıkıştırarak yırtık pırtık olmuş, çölün hışmına uğramış eteklerini yavaş yavaş biçimli bacaklarının yukarılarına doğru kaldırıyor. Leydi Evangeline tenin ortaya çıkınca titriyor. Çıplak etin üzerindeki çıplak et ürperiyor.

"Çok kötü bir öğrencisin. İster erkek olsun ister kadın, birinin bir leydinin çıplak bileklerini görmesinin tam bir skandal olduğunu en akılsız öğrenci bile bilir." Leydi Evangeline'in sesi alçak ve arzuyla boğuklaşmış.

"Çıplak uyluklarını göstermeye niyetli olan serseri bir öğrenciyi nasıl cezalandırırdın?" Eteklerini kaldırıp Leydi Evangeline'in, açılmış bacaklarına tecrübeli, hevesli ve becerikli bir dille dokunmak üzere güzel başını eğmesini seyrederken heyecanlanma sırası sende.

Belki dakikalar, belki de saatler süren ipeksi, ürpertici uyarılmanın ardından, "Bunu o kadar uzun bir süredir istiyordum ki," diye fısıldıyor.

Sırtını büküp kendini aşkın dudaklarından kurtarıırken, “Ne kadar süredir istediğimi ben bile bilmiyorum,” diye fısıldıyorsun cevap olarak. “İzin verirsen şu âna dek öğrendiklerimi sana göstereyim, leydim.

Leydi Evangeline’i kamp malzemeleri yığınının üzerine yatırıyor ve attığı her zevk çılgılığında çöl sıcağıyla yanıyorsun.

Sonrasında nefessiz bir hâlde birbirinizin kollarında yataırken, uzak-
tan gelen bir uğultu duyuyorsun.

Parlak güneş ışığına çıkınca, her tarafı zarif oymalarla süslü muhte-
şem bir kulenin kumlardan yükselmekte olduğunu görüp şaşkına dönü-
yorsun. Hathor’un Kayıp Tapınağı!

Zafer duygusu içinde bakıyorsunuz. Aşkınızın saf mutluluğu efsa-
nevi bir tapınağın bu çağda, modern çağda yükselip ortaya çıkmasını
sağladı! Başını Leydi Evangeline’in omzuna dayayarak mutlulukla içini
çekiyorsun.

Evangeline dolgun, pembe dudaklarında oyunbaz bir gülümseme
dans ederken, “Şimdi nereye, sevgilim?” diye soruyor. O dudakların daha
bir dakika önce nerede olduğunu hatırlayınca kızarmadan edemiyorsun.
“Kazıp açığa çıkaracağımız koca bir tapınağımız var.”

Muhteşem yapı çölde gururla yükseliyor, Hathor'un kendisi kadar güzel ve gururlu.

“Kemal çok sevinecek.”

Leydi Evangeline seni şefkatle öpüyor ve bu öpücük neredeyse ayaklarının üzerinde sallanmana yol açıyor. “Sevinecek gerçekten de,” diye seni onaylıyor Evangeline. “Öte yandan Damilola, Hathor'un kayıp (ve artık bulunmuş) tapınağını incelemeye başlamadan önce onu ve neşeli ekibini birkaç macerada daha takip etmemizi önerdi. Faydalı olabileceğimizi düşünüyor. Kulağa eğlenceli geldiğini itiraf etmek zorundayım.”

Hangisi?

Dünyanın en ateşli savaşçı kadınlarıyla gözüpük maceralarla dolu bir yaşam sürmeye mi karar veriyorsun? O zaman 213. sayfayı aç.

Yoksa yaşamını tehdit eden serüvenlere biraz ara vermeyi ve daha az tehlikeli ama yine de heyecanlı bir yaşam sürmeyi mi yeğliyorsun? Hayatının aşkıyla birlikte tapındaki kadim hazineleri ve daha fazlasını açığa çıkarmayı mı istiyorsun? Öyleyse 325. sayfaya git.

Hızla şatoya dönüyorsun. Vakit geç oldu, yetimlerin hepsi Büyük Salon'da yatağa yatırıldı. Öte yandan Bayan Ferguson, Jane ve Gertie hâlâ uyanıktır. Onlara sesleniyorsun ama tekinsiz bir sessizlikten başka bir cevap alamıyorsun.

Ollie, "Bir aksilik var," diyor ve silahını yeniden çekiyor. Mac'le sana işaret ediyor, sen de arkalarına geçiyorsun. Sessizce mutfağa süzülüyor ve Bayan Ferguson ile Jane'i masanın üstüne yığılmış, uyur hâlde buluyorsunuz. Yanlarında kan kırmızısı şarapla dolu iki kadeh duruyor.

Ollie kadehleri kokluyor ve Mac'le ikinize doğru başını sallıyor. "İlaçlı." Mac karanlıkta elini tutup güven vermek istercesine sıkıyor. Bu hareket seni biraz rahatlatıyor ama omurgandan aşağı bir ürperti iniyor. Gertie nerede? Ve Abercrombie ona ne yaptı?

Yukarı doğru çıktığınız sırada Abercrombie'nin çalışma odasından tek bir ışığın sızdığını görüyorsunuz. Ollie silahını hazır ediyor, Mac de İskoç eteğinin belinden tehlikeli görünen bir hançer çıkarıyor. Yakınlarıdaki boş bir şömineden bir ateş şişi kapıyorsun, üçünüz birlikte koşup içeri dalıyor ve...

Olduğunuz yerde kalakalıyorsunuz. Mac'e tutunuyorsun. Karşınızda, sandalyesine yığılmış hâlde Abercrombie var. Cam gibi gözleri tavana bakıyor. Boğazı kesilmiş.

"Ama... Nasıl?" diye soruyor Ollie. Mac seni huzur verici bir şekilde kucaklayıp başını iki yana sallıyor.

Gözlerinde yaşlar birikirken, "Bilmiyorum," diyor.

Arkanda bir inilti duyuyorsun. İrkilerek ateş şişin hazır hâlde dönüyorsun, küçük Timmy sadık köpeği Şanslı'yla birlikte köşeye büzülmüş.

Şanslı'ya sıkı sıkı sarılarak, "Ah, küçükhanım," diye ağlıyor.

Ateş şişini yere atıp çocuğu teselli etmeye koşarken, "Ah, Timmy!" diye bağıırıyorsun. Timmy kollarını sana dolayıp sıkıca sarılıyor, omzuna sıcak yaşlar döküyor.

"Ben... Uyuyamamıştım, küçükhanım! Ben de Şanslı'yla birlikte kayıp hazineyi aramaya çıktım."

Çocuğa sarılırken, "Ah, Timmy," diyorsun. "Peki olanları... Olanları gördün mü?"

Timmy hıçkırıkların arasında, "Gertie'ydi, küçükhanım!" demeyi başarıyor. "Albay Abercrombie'yle birlikte odaya girdi, uzun süre tartıştılar."

Ona daha da sıkı sarılıyorsun. “Ne hakkında tartıştıklarını duydu mu, Timmy?”

Timmy gözyaşlarının arasında nefes nefese, “Tek d-duyduğum Ger-tie’nin takip edildiği-ydi,” diyor. “Sizinle Bay Mac’in başına bir kaza gel-mesini istiyordu, Albay Abercrombie hayır dedi, sizi rahat bırakmasını söyledi, sonra... sonra her şey sessizliğe büründü. Ama...”

“Ah, tatlım benim,” diye fısıldıyorsun. “Ne var?”

Korku dolu kocaman gözlerle sana bakıyor.

“Albay Abercrombie ona başka bir isimle sesleniyordu, küçükhanım.”

Kalbin boğazına sıcıyor çünkü çocuğun ne söyleyeceğini biliyorsun.

“Ona Constantina diyordu!”

Neşeli bir keşif duygusuyla fıkır fıkır bir hâlde faytona bindiğiniz sırada Leydi Evangeline sürücüye, “Yola çıkmadan önce her şeyi hâle yola koymamız için biraz müsaade et, Hugo,” diye sesleniyor. Sana da, “Bana kalırsa olaylar epey dramatik bir şekilde değişti,” deyip biraz gergin bir şekilde gülüyor.

“Gerçekten öyle,” diye onaylıyorsun onu. “Üstelik matineyi beklememize bile gerek kalmadı.” Sen de gülüyorsun ama kahkahanın sesi sinirlerini geriyor. Leydi Evangeline’in yolculuk için yanında getirdiği konyak şişesinden bir yudum alarak sinirlerini yatıştırmayı deniyorsun.

Leydi Evangeline de seni taklit ediyor, sonra sana bir şey rica edermiş gibi bakıyor. “Açıkçası hayatım, buradan sonra nasıl ilerleyeceğimizi bilmiyorum,” diyor. “Ne diyorsun?”

“Eh, Benedict’in doğuştan gelen haklarının güvende olduğunu keşfettik, babasının ilk karısının epey acımasız bir cadı ya da akıllı bir kadın sayılabileceğini de. Bunu ona söylediğimizde yüzünde belirecek ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Fazla uzun beklemene gerek kalmayacak, rezil!” Nefesini tutarken konyak şişesini düşürmeyi beceriyorsun çünkü sana edilen bu hakaret her nasılsa Londra’dan beri sizi takip etmiş olup o anda faytonun kapısını ardına dek açan Benedict’ten geliyor. Yakışıklı çehresi öfkeyle renklenmiş, peşinize düşmek için acele ederken kravatını doğru dürüst bağlayamamış olduğunu da eğlenerek fark ediyorsun.

“Kravatınız çarpık bağlanmış, Sör Benedict,” diyor, sonra da el çabukluğuyla şişeyi faytonun zemininden alıyorsun.

“Kravatım yeterince düzgün, çünkü zaten birazdan senin gibi her şeye burnunu sokan bir budalayı boğmak için kullanılacak!” diye patlıyor Benedict. Öfkenin getirdiği kızarıklık gözlerindeki hayvani arzuyu açığa çıkarmış.

Örnek bir sükûnet havası içinde, “Leydi Evangeline, kuzeninizle beni bir dakika yalnız bırakabilir misiniz acaba?” diyorsun. Bir yudum alması için şişeyi Benedict’e uzatıyorsun. İnanamayarak başını iki yana sallıyor ve eline vurup şişeyi düşürüyor.

“Hemen git, Vange. Herhangi bir mahkemede şahitlik yapabileceğin bir şey görmeni istemiyorum.” Benedict, bakışlarında cehennem ateşleri yanarak faytona biniyor. Öfkeli de olsa birbirinden korkmayan bakışla-

rınızın sende de cehennem alevleri tutuşturduğunu fark ederek şaşırıyor-sun. Senin ateşin kasıklarında.

“Ah, her zamanki gibi *dramatiksın*, Benny,” diyor Leydi Evangeline. “Bir şey söyleyeyim mi? Hugo siz ikinizi eve, Kent’e götürsün. Ben senin faytonunu alacağım, Benny. Onun koltukları çok daha güzel. Size iyi eğlenceler.” çıkmadan önce sana göz kırpıyor, sonra da seni çok öfkeli, çok yakışıklı, çok şık bir adamla, güzel döşenmiş bir faytonda birbirinize bakar hâlde bırakıyor. Baş başa.

Araç taşraya doğru tıngır mıngır ilerleyişine başlarken, “Ee?” diyor-sun. Gözlerin yere bakıyor ama beklenti içindesin. Benedict’in öfkeli ve öfke uyandırıcı vücudunun hiddetli tek bir hareketini bile kaçırmıyor-sun. “Bildiklerimi soracak mısın, yoksa bir süre daha orada oturup anla-şılmaz bir şekilde homurdanacak mısın?”

“Baksana kadın, hiçbir tanığımız olmadığına ve önümüzde de uzun bir yol bulunduğuna göre, sana bir şey söyleyeceğim... Seninle bir gece yalnız kalmanın nasıl olacağını merak eder dururdum.” Gözleri, koltuğa rahatça yaslanmış pozunu yiyip yutuyor. Elinde olmadan tepeden  r-nağa kıpkırmızı kesiliyorsun, Benedict de hemen pis pis sırtıyor. “Ama bunun mazeretinin, ailemi mahvetmeye kalkışman olacağı aklıma bile gelmemişti.”

“Aileni *mahvetmek* mi?”  ileden çıkıyorsun. “Bu akşam öğrendiğim hassas bilgiler, senin de zaten bildiğin gibi işine yarayacak. Anlatmama izin verirsen...”

“Ne anlatacaksın? Babamın ilk karısının aslında aynı anda iki kişiyle evli olduğunu mu? İlk ve gerçek kocasının şu anda Bedlam tımarhanesi-nin duvarlarını  rmaladığını mı?” Konuşurken faytonun senin oturdu-ėun tarafına eğilip omuzlarını yakalıyor. Rafe’in iddiasının geçersizliğini baştan beri biliyor olmasını anlayamasan da yakınlığından, senin kadar uyarıldığını anlayabiliyorsun.

“Ne? Anlamıyorum.” Cidden anlamıyorsun. Benedict’in ağzı, omuz-ları, canlı ve muhteşem zihniyle vücudu seninkinden yalnızca birkaç santim  tedeyken herhangi bir şey anlamak zor. Onu koltuğa yanına çekmek için uzanıyorsun, edep kuralları da yerin dibine batsın.

Bir an için yanlış bir hamle yaptığını zannedip endişeleniyorsun ama Benedict bu cüretine yakışıklı yüzünü saçlarına gömerek cevap verince

endişen anında siliniyor. “Mmm, anlamıyorsun tabii,” diye mırıldanıyor ensene doğru ve hafifçe aralık dudaklarını boğazının çizgisinden elbisenin yasak göğüs kesimine doğru kaydırıyor. “Aptalın tekisin.”

Sinirlenerek, “Aptal aptalla arkadaşlık ediyor o zaman,” diyor ve vücudunu seninkine daha rahat yaslayabilmesi için oturuşunu ayarlıyorsun. İkiniz de yasak bir an boyunca sessizce birbirinize sürtünüyorsunuz. Mantık sınırlarının dışına çıkmak üzere olan âşıkların yumuşak, gizli telaşıyla öpüşüyorsunuz. Zaten çok ileri gittiğinizin farkındasın ama daha da ileri gitmek ikiniz için de gerçek yıkım demek. Benedict’in ağzı kulaklarının, boynunun, göğsünün girinti çıkıntılarında dolaşırken, “Bana niye söylemedin?” diyorsun.

“Neyi söylemedim?” Konuşurken seni daha telaşla, daha gergince öpüyor. “Babamın ettiği evlilik yeminlerinden daha karşı konulmaz bulduğu kadının, ilk kocasının artık işine yaramadığını anladığında o kocayı elinden geldiğince hızla tımarhaneye gönderdiğini mi? Rafe’in, üvey kardeşimin, kaderini koz olarak kullanıp beni mecbur bıraktığını mı?”

Benedict’in vücudunu karşılamak için vücudunu büküyorsun. Temasla ürperiyor, sen de böyle soğukkanlı bir adamda vakardan böylesine uzak bir tepki yaratabildiğin bilgisiyle yanıyorsun. “Henrietta kaderin ona hazırladığı şeyleri istemeyebilir,” diye fısıldıyorsun.

Bu sözcükleri söylediğin anda Benedict’in sertleştiğini hissediyorsun, hem de iyi anlamda değil. “Henrietta ne istediğini bilemeyecek kadar genç.”

Sahip olduğunu hiç düşünmediğin bir yırtıcılıkla, “Kalbini biliyor ama,” diyorsun.

“Kalplerimiz istememeleri gereken bir sürü şeyi ister. İsteklerine boyun eğildiği takdirde onları mahvedecek şeyleri.” Benedict uzaklaşıp yeniden karşına oturuyor. Ona inanamıyorsun.

“Görüyorum ki kibrinin, davranışların üzerinde yüreğinden daha fazla söz sahibi olmasına izin veriyorsun,” diyorsun.

“Çok gözlemcisin,” diye yapııştırıyor, sesi saf zehir. “Bir leydinin refakatçisi için mükemmel bir özellik olmalı.”

Duyduklarına inanamayarak başını iki yana sallıyorsun. Benedict’in seni istediği, sana özlem duyduğu, saygı duyduğu açık ama belli ki aynı zamanda beş para etmediğini de düşünüyor.

“Düşük bir mevkide olabilirim,” diyorsun. “Ama şimdi sen alçaldın. Çok alçaldın.” Sesindeki ani öfkeyi (ve kırgınlığı) kontrol edemiyorsun.

Benedict’in arduvaz rengi acımasız gözlerinde keskin yaşlar parlıyor.

“Bir dahaki sefere mendillerine isminin baş harflerini işlerken teyze-me söylersin bunu.”

Derbyshire yolunun geri kalanında buz gibi bir sessizlik içinde acı çekiyorsun. Mülküne vardığınızda Benedict kendini faytondan aşağı atıyor, şimdilik yalnız kalıyorsun.

Bu adamın küstahlığı! Dedektiflik becerilerini onları takdir edecek kişilere sunmayı kafana koyuyorsun. Yine de... O katlanılmaz aptalda henüz vazgeçemediğin bir şey var.

Ayak direyip ölümüne mal olsa bile yanlışlıkları düzeltme, gerçekleri açığa çıkarma ve yakışıklı aptalı mahvolmaktan kurtarma yolunda ilerlemek mi istiyorsun?

(Doğrusunu söylemek gerekirse, bu gerçekten de ölümüne sebep olabilir.) Öyleyse 241. sayfaya git.

Yoksa artık yettiğine mi karar veriyorsun? Bu yakışıklı aptal mahvolmak istiyorsa bırak mahvolsun. Macerayı ve belki aşkı başka bir yerde bulursun sen de. 192. sayfaya.

Çöl kumlarının üstünden, “Hayır, Evangeline!” diye bağıyorsun.

Hayatında gördüğün en güzel iki kadın (biri Mısır’daki heyecan ve maceranın ortasında kendisine karmaşık bir tuzak kurmuş olan diğeri-ne öldürme tehditleri savursa da, birbirlerine gerçekten âşık olduklarını gördüğün yegâne çift olduğunu söylemeye gerek bile yok), başlarını hızla senden yana çeviriyor.

Durumun romantikliğinden cesaret bularak, “Delphine bütün bunları seni yeniden görebilmek için yaptı,” diyorsun. “Bütün bunlar, bu delilik, hepsi seninle konuşmak için. Eski bir ayakkabı gibi kapının önüne atılmaktan fazlasını hak ediyor...”

Delphine, “Şey,” diye araya girmeye çalışıyor.

“Ya da eski bir çanta gibi...”

“Ben...”

“Ya da destek olmadan ayakta duramayan, bir bacağı kırık eski bir koltuk gibi!”

“*Ferme ta bouche, nom de Dieu!*” Delphine’in solgun çehresi kızıla kesiyor. Kendi kendine gülümsüyorsun. Gerçek aşk olabilecek bir şeyin tomurcuklanmasına yardım etmekle kalmıyorsun, Delphine’in tepesini attırmayı da başardın.

Leydi Evangeline bakışlarını Delphine’e çevirerek, “Sanırım söyledikleri hepten yanlış değil. Ne hak ettiğin konusunda yani,” diyor.

“O zaman silahını indirsen iyi olur herhalde,” diyor Delphine kusursuz kaşlarının birini kaldırarak.

“Silahımı indireceğim ama gardımı indirmem. Seninle konuşacağım Delphine ama şimdiye kadar niye konuşmadığımı biliyorsun. Sana anlattığım sırları sattın, yatağımızın mahremiyetinde anlattığım sırları...”

O bu sözcükleri söylerken ölüyorsun ama yaşıyorsun ama ölüyorsun.

“İngilizlerin sırlarını öğrendin ve Fransızlara sattın,” diye devam ediyor Evangeline. “*Napolyon’un* adamlarına. Kocama ihanet etmeme yol açtın, ülkeme ve kralıma ihanet etmeme yol açtın, şimdi de yavru kedi gözlerinle bakıyorsun. Benden ne bekliyorsun? Af mı? Güven mi? Aşk mı?”

Evangeline kumlara tükürüyor. Fabien’in çok hafifçe sallandığını duyduğunu düşünüyorsun ama kendin de bayılmak üzere gibi sallanırken emin olamıyorsun. Delphine’in delicesine kendinden geçmişliği yü-

zünden onu duyamazsın zaten ama kadının bu çılgınlığı uzun süredir bastırılmış, kızgın bir öfkeyle keskinleşiyor.

“Sırları sattım evet. Ve bunun için hiçbir utanç duymuyorum. Merhum kocanın söylediği şeyleri bana anlattın, ben de onları keseleri şişkin bazı arkadaşlarıma aktardım.” Delphine umursamaz, vurdumduymaz görünüyor ama her şeyin bu âna bağlı olduğunu sen biliyorsun, o da biliyor, hatta Fabien bile biliyor.

Evangeline sesinde buz gibi bir ateşle, “Şişkin keseleri olan arkadaşların aynı zamanda Napolyon’un da arkadaşıydı,” diyor. Çölün bu ufak kısmına bir soğukluk yayılıyor.

“Şeytanın arkadaşı bile olsalardı yine yapardım! Oradan gelen para babamın iyileşmesine yardımcı oldu.”

Evangeline, “*Orası* dediğin,” diyor tükürür gibi, “kocamın son günlerindeki itibarını yerle bir etti.”

Tükürme sırası Delphine’de şimdi. “Kocan ha! Sizinki anlaşmalı evlilikti. Adamın sana ilgisi yoktu! Yalnızca başka erkeklerle ilgileniyordu.”

“Ne olmuş?” diye gülüyor Evangeline. “Birbirimize sadıktık. Birbirimize yardım ediyorduk. İhanetinin aramızda açtığı uçurumu onarmanın ne kadar zor olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı acaba? Arkadaştık biz, Delphine.”

“Ne olmuş?” Delphine’in gözlerinde şimdi kumların arasındaki mücevherli kutsal Mısır böcekleri gibi görünen acı yaşlar pırıldıyor. “Sevgiliydik. Âşıklar birbirini affeder, her zaman affeder. Gerçek âşıklar öyle yapar. Sen bana aynısını yapmış olsaydın ben seni affederdim. Seni seviyordum. Seni seviyorum. Aşk affeder.”

“Aşk ihanet eder!” Evangeline’in altın silahı elinden kumlara düşüyor. Yaşlar tabancayı hızla takip ederek yanaklarından aşağı akıyor.

“Aşk özür diler.” Delphine dizlerinin üstüne çöküyor.

“Aşk aptaldır.” Evangeline de dizlerinin üstüne çöküyor.

“Aşk bekler. Aşk döner. Aşk büyür.” Delphine ile Evangeline, cennetin kapılarını işaretleyen ikiz dikilitaşlar gibi. Fabien’le ikiniz onlara baktıkça titriyorsunuz.

“Aşk...”

Ama Evangeline’in söylemek üzere olduğu şey yeniden hükmedebil-

mek için ezelden beridir bekleyen ipeksi öpücüklerin kıyameti arasında kaybolup gidiyor.

Çok rahatlayarak Fabien'e yaslanıyorsun. Biraz da üzgünsün. Bu iki âşığı onca zaman ve mesafenin ardından kavuşturduğun için sevinmen gerektiğini biliyorsun ama...

"Kendini kullanılmış hissediyorsun," diye fısıldıyor Fabien. Gözünden bir damla yaş silip başını iki yana sallıyorsun.

"Kullanılmış değil ama..."

"Yancı. Seçilmemiş kişi." Fabien'in sesi sana duyduğu arzuyla dolu, bu arzunun kraliyet kanı ya da Nil'in suları gibi yabancı, karanlık ve sadık bir biçimde vücudunda dolaştığını hissedebiliyorsun. "Kendini böyle hissetmemeni dilerim leydim. Gücünün büyüklüğünü tam olarak hissetmeni dilerim. Arzumun büyüklüğünü. Seni seçmeyi diliyorum. Zevki seçmeyi diliyorum. Senin de *kendini* seçmeni. Neşeyi seç. Sonsuzluğun kum saatinde bu kum zerresi kadar kısacık bir an için bile olsa birbirimizin ve bedenlerimizin keyfine varmayı seçelim mi?"

Adam sıkı pazarlık ediyor, taş gibi doğrusu.

Fabien'in teklifini kabul ediyorsan 85. sayfaya git.

Yok hiç havanda değilsen 182. sayfaya git.

“Canavarın tekisin sen!” diyorsun. Rahip Loveday duraklayıp gözlerini kısıyor. Güzel yüzünü ellerinin arasına alıyorsun.

“Canavarlara bayılırım.” Bunu söyledikten sonra onu kendine çekiyorsun ve günahkâr birlikteliğinizi tamamına erdiriyorsunuz.

Epey bir süre çılgınca seviştikten sonra ihtirasınız tükenmiş olarak büyülu bahçenin mezar taşları arasında yatıyorsunuz. Parmaklarını Loveday’ın ay ışığında gümüşümsü bir altın rengiyle parlayan saçlarının arasında tembelce gezdirerek kulağına, “Kimbilir ne zor olmuştur,” diye fısıldıyorsun. “Bir serveti miras almaya o kadar yakın yoksul bir akrabayken, güzel talihlerinin farkında olmayan bir çift budalanın yoluna çıkması yani.”

Rahip Loveday hafifçe kıkırdıyor. “Ah hayatım, işin içinde başka şeyler var.” Parmaklarını yüzünde gezdiriyor. Harcadığınız onca çabadan sonra bile buz gibi olan bu parmaklar, omurgandan aşağı bir zevk ürpertisi yolluyor.

“Anlayacağın, miras sırasında üçüncü olan gerçek Simon Loveday Craven, çıktığı seyahat sırasında Venedik’te öldü... O işte biraz parmağım olabilir. Kendisi pek az arkadaşı olan, yakın akrabası hiç olmayan bir yetimdi, ben de yerine geçiverdim.”

İrkilerek adamın soğuk mavi gözlerine bakıyorsun.

“O zaman kimsin sen?” diye soruyorsun. Loveday gülümsüyor, ilk defa ağzı tam anlamıyla açık. Daha önce sadece ağzı kapalı bir hâlde gülümsediğini nasıl oldu da hiç fark etmedin? Keskin, sivri, beyaz dişleri ay ışığında parlıyor.

“Raven de Craven’ım ben, Fatih William’la gelmiş olan ilk Craven,” diyor Loveday. “Hopesend başlangıçta benim evimdi, şimdi bir kere daha evim olacak!”

Şoka uğramış bir hâlde, “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye soruyorsun. Mermer gibi soğuk elleriyle yüzünü okşuyor.

“Anlamıyor musun? Karanlıkta yürüyenim ben. Gece yaratıcıyım!” Güçlü kollarıyla seni sarıyor ve ikiniz birlikte gökyüzüne süzülüyorsunuz. Zevkten kendinden geçerek inliyor ve düşmemek için ona sıkıca yapışıyorsun.

Büyülü bahçenin ağaçlarının tepesinde dans ettiğiniz sırada, “Bırak seni de değiştireyim... Kraliçem ol!” diye bağılıyor. Cevap olarak boğa-

zını aç ağzına sunuyor ve keskin dişleri etini delerken acıyla ve zevkle inliyorsun.

Eve doğru döndüğünüz esnada dünya değişmiş artık. Her şeyi yapabileceğini, her şeyle başa çıkabileceğini ta damarlarının derinliklerinde hissediyorsun.

Yine de Cravenlara karşı içinde kalan bazı duygular var, o yüzden onları öldürmemeye karar veriyorsun. Onun yerine yüzünde tatlı bir gülümsemeyle eve süzülüyor ve dişi vampir ihtişamını kullanarak Craven'la Alexander'ı onlar için en iyisinin kendi ölümlerini sahneleyip Amerika'da yeni isimlerle yeni bir yaşama başlamak olduğuna ikna ediyorsun. Yüzlerinde donuk ifadelerle aceleyle evden fırlıyorlar, bir tekne kazası sahneleme niyetindeler.

Raven'la ikiniz onların gidişine kahkahalarla gülüyor, sonra her oda da o kadar şiddetle sevişiyorsunuz ki bütün hizmetkârlar çekip gidiyor. Aldırmıyorsun çünkü insanların yerine daima yenileri gelir. Sen ve vampir sevgilin, Hopesend'de değişik kimliklerle hüküm sürüyorsunuz. Bugün bile!

Son

Benedict’le ikiniz, Cad’i yara bere içinde yere yığılmış hâlde bırakarak labirentin yan çıkışlarından birinden çıkıp hizmetkârlar bölümüne giriyorsunuz. İyi bir kadın olan kâhya size birtakım kumaş parçaları ve sargılarla bir sürahi su, bir de boş oda buluyor, sonra sizi baş başa bırakıyor.

“Müsaade et,” diyor ve yüzünü buruşturan Benedict’in gömleğini çıkarıyorsun. Gözlerin, dokunuşunla tütmeğe başlayan gümüş grisi gözlerine kilitleniyor. Ellerini güçlü bedeninde gezdirirken aklını yapman gereken şeyde tutmaya çalışıyor ve Benedict’in bir yere oturmasına yardım ediyorsun.

Dönüp kumaş parçalarından birini ıslatıyor, sonra fena hâlde erkeksi göğsünün manzarası karşısında dudağını ısırarak Benedict’in sert göğüs kaslarındaki toz toprakla kanların birazını siliyorsun. Göğsü koyu renk kıllarla bezeli, bu kıllar bedeninin alt tarafında V biçiminde aşağıya...

Yeter! Yaralı adamla ilgilenmen gerek, ona bakıp salyalarını akıtman değil. Sıkı kaslı sol omzundaki kesiklere kanamayı durdurucu bir merhem sürerken, “Biraz yakabilir,” diyorsun. Nefesi acıyla kesik kesik olsa da Benedict kıpırdamadan duruyor.

“Ben... sanırım senden özür dilemeliyim,” diyor. Daha önce kibirli olan gözleri pişmanlıkla dolu.

“Benim de sana bir özür borcum var galiba,” diye kabulleniyorsun. “Çok ileri gittiğimi hissediyorum.”

“Yardım etmeye çalışıyordun. Benden nefret etmek için bin bir sebebin olmasına karşın yardım etmeye çalıştın,” diyor hayretle. “Bunun için özür dilenmez. Hayran olunacak bir şey bu.” Alçak sesle gülüyor. “Komik. Annemle babamın sefil evliliklerine tanık olduktan sonra, hayatım boyunca aşktan kaçmaya çalıştım.” Yüz ifadesi, seni neşelendiren bir yoğunluğa bürünüyor. “Babam onu terk ettiğinde annemin kalbinin ne kadar kırıldığını gördükten sonra, babamı hiçbir zaman gerçekten affetmedim. Aşka da güvenmedim.”

Bu itiraf karşısında uğradığın yıkımı gizlemeye çalışarak yavaşça, “Anlıyorum,” diyorsun. Arkanı döndüğün sırada Benedict nazikçe bileğini yakalıyor.

“Anlamıyorsun,” diyor. Sesi öyle alçak ki omurgandan aşağı süzüldüğünü hissediyorsun. Dönüp birkaç yüklü saniye boyunca ona bakıyor, normalde son derece soğukkanlı olan bu adamın, söyleyeceği sözcükleri bulmak için mücadele etmesini seyrediyorsun.

“Ben... bu... tuhaf bir durum.”

“Tuhaf mı?” diyorsun fısıltıyla.

“Evet.” Benedict ayağa kalkıp gözlerindeki saçları yumuşak bir şekilde çekiyor. “Şu anda, her şeyim benden alınmışken, kendimi tamamen kaybolmuş hissetmem gerekirken... öyle hissetmiyorum.”

Duyduklarına güçlkle inanabiliyorsun. Benedict sana gülümsüyor, bu defa içtenlikle. Gözleri arzuyla koyulaşmış.

“Öyle mi?” demeyi başarıyorsun. Başını iki yana sallıyor.

“Hissetmiyorum. Onun yerine ilk defa nihayet kendimi tamamlanmış hissediyorum.” Bunu söyledikten sonra seni çekerek hararetili bir şekilde kucaklıyor.

Benedict'i onunkine denk bir şiddetle öperken dizlerin çözülüyor.

“Ah Benedict, ne aptalsın,” diye içini çekiyorsun.

Ağızına dayalı ağzının gülümsediğini hissediyorsun.

“İşe bak. Nihayet bu türden şeyler hissetmeye başladığımda, duygularımın beni çıldırtan bir kadına yönelik olması da tam benim şansım.” Başını kaldırıyor, çelik grisi gözlerde kahkahalar ve arzu dans ediyor.

“Doğru, gelmiş geçmiş en talihsiz çiftiz,” diyorsun, “çünkü hislerimiz karşılıklı.”

Seni yeniden öperken, “Tam bir trajedi,” diyor, birlikte yakındaki bir koltuğa yuvarlanıyorsunuz.

Benedict ağzından boynuna, oradan dekoltene doğru öpücükler yağıdırıyor. Sırtın bükülüyor, parmaklarını onun karmakarışık koyu renk saçlarına daldırıyor.

Ağız, tam bir skandal örneği olarak yırtık pırtık hâle gelmiş korsajının açılma yerine ulaşmışken, “Gerçekten artık durmalıyız,” diye mırıldanıyor.

Korsajı daha da yırtıp inip kalkan bir göğsü açığa çıkardığı sırada, “Muhtemelen haklısın,” diyorsun. Yaramaz ağız açılıyor, dili ipek gibi, gül goncası göğüs ucunun çizgisini takip ediyor. Ona dayanmış bir hâlde kıvranıyorsun.

Eli, titreyen bacaklarından yukarı, kadınlığının taçyaprağı yumuşaklığındaki kıvrımlarına doğru kayarken, “Çok kötü bir fikir bu,” diye fısıldıyor.

Uyluklarının birleştiği yerdeki ısıtılı inciye okşadığı sırada içinin de-

rinliklerinde bir sıcaklık yükselirken, “Öyle,” diye bağıırıyorsun. “Şimdiye kadar aklımıza gelen en berbat fikir.”

Başını seninkinin hizasına kaldırıp soru dolu bir yoğunlukla gözlerinin içine bakıyor. İhtirasınıza karşın kaderin sizi ayırabileceğini bildiğinden, titreyen ellerinle yüzünü tutuyorsun.

Rafe’in, Benedict’in serveti üzerindeki hak iddiası her ne kadar yalan olsa da sahteliği kanıtlanamayabilir. Benedict yanlış fikirlere kapılarak kardeşine olan sevgisinden ötürü bu konuda sesini çıkarmayı yine reddedebilir. Yoksulluk, onu mirası olan bir kadınla evlenmeye zorlayabilir... Sen öyle bir kadın olmaktan fersah fersah uzaksın. Dul Akbaba’ya baktığın ve iç çamaşırlarına baş harflerini işlediğin uzun ve kasvetli bir hayat seni bekliyor olabilir.

Ne olursa olsun, çok ateşli bir durum. İhtiyatı bir tarafa bırakıp sevişecek misin?
313. sayfayı aç.

Yoksa isteklerine, arzularına ve mutluluğuna karşı komplo kuran bu soğuk ve acımasız dünyada birlikte mutlu olma şansınız konusunda endişelerin mi var? Yani ee, sadece oynamak daha iyi bir fikir mi? 52. sayfaya git.

“Leydi Evangeline, lütfen bekleyin!” diye bağıırıyorsun. Leydi Evangeline dönüyor ve güzel, yumuşak ifadeli yüzü samimi bir sevinçle aydınlanarak kalbini yerinden oynatıyor.

“Fikrini mi değıştirdin, hayatım? Kahire’nin harikalarını keşfedebilecekken çokbilmiş bir kadının birkaç saat boyunca birtakım eski yazılar üzerinde çalışmasını seyretmek istiyor musun gerçekten?”

“Ah, evet!” diye bağıırıyorsun. Ani hevesin karşısında Leydi Evangeline’in ağzı titriyor. Utanıyor, mutlaka kıpkırmızı kesilmiş olan yüzünü saklamak için tozlu ayaklarına bakıyorsun.

Leydi Evangeline yüzünün kızardığını fark ettiyse de belli etmiyor. Onun yerine serin, soluk renkli eliyle çeneni tutup başını kaldırıyor, böylece göz göze geliyorsunuz. Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayılırken, nefes almakta güçlük çektiğini fark ediyorsun.

“Harika.” Kolunu seninkine takıp dar koridorda yürümeye başlıyor. Kadife yumuşaklığındaki cildi seninkine değdikçe içine bir heyecan yayılıyor.

Yine de tatlı Kemal’in, muhafızım dediğı kişiye tedbirli bir şekilde bakmak için bir an arkana dönüyorsun. Adamın, ta ruhunun içini görebiliyormuş gibi hislere kapılmana neden olan bir şekilde sana baktığını görünce şaşıırıyorsun. Bunun ne anlama geldiğini düşünmene fırsat kalmadan Leydi Evangeline çalışma odasının kapısını açıyor.

“İşte, hayatım,” diyor. “Başlayalım mı?”

Ellerini çırpıyor ve otoriter bir sesle konuşmaya çalışıyorsun.

“Bugün sınıfı temizlemek istemiştin ama malum İskoç bunun mümkün olduğunu düşünmüyor ne yazık ki. Hani neredeyse sizin bir sınıfı kendi başınıza temizlemeye yetecek gücünüzün olmadığına inanıyor diyeceğim.” Çocuklar birbirlerini yumruklamayı bir anlığına bırakıp kocaman gözlerle sana bakıyor. “‘Kedi yavrularından daha güçsüzler, kedi yavrusu kadar da kolay korkarlar,’ demişti sanırım.” Yalanından örürü suçluluk duymuyorsun.

Çocuklar öfkeli ulumalarla volkan gibi patlıyor ve kötü kötü, “Aptal İskoç salağı ne olacak,” “Bize ne yapacağımızı o mu söyleyecek,” gibi şeyler mırıldanıyorlar. Mac’i hızla gelen atlı tramvayın önüne ittiğin için kendini biraz kötü hissediyorsun ama yalnızca biraz... Üstelik şimdi elinde idare etmen gereken yirmiden fazla kavgacı yumurcak var.

Öfkelenmiş gibi yaparak, “Biliyorum!” diyorsun. “Ona sınıfı kendi başınıza gayet güzel temizleyebileceğinizi söyledim ama bana inanmadı!”

Öfke homurtuları iyice yükseliyor, birkaç dakika içinde sınıf, eşyaların yerini değiştiren, yerleri süpüren, duvarları silen bir sürü çocukla doluyor. İçerisi şimdiden şaşkınlık verici biçimde derli toplu görünmeye başladı.

Albay Abercrombie tam o anda içeri giriyor ve anında gülmeye başlıyor.

“Ay, bu bacaksızları da genç MacTaggart’ı büyülediğin gibi büyüledin herhalde!”

Fena hâlde kızarak, “Ben... Ben ne demek istediğinizi pek anlamadım,” diyorsun.

Sallie kibarca, “Yüzbaşı Mac’in sizi ellemek istediğini anlatmaya çalışıyor, küçükhanım,” diye açıklıyor. “Huzur içinde yatsın, annem beyefendi misafirleri hakkında öyle söylerdi, misafirleri onu çok severdi de.”

Verecek bir cevap düşünmene fırsat kalmadan Albay Abercrombie seni kurtarıyor.

“Şu kutuları taşımamda bana yardım et, ha Sallie?” diyor. “Aferin kızım.” Babacan bir şefkatle sana gülümsüyor. “Sen bana aldırma. Bazı eski kâğıtlarımın durduğu bir sandıkla birkaç kutuyu taşıyacağım, hepsi bu. Ondan sonra ayağının altından çekilirim.”

“Hiç önemli değil, Albay Abercrr...” Sözcükler ağzında kuruyup ka-

lıyor, çünkü dalyan gibi kızıl saçlı bir şeklin şaşkınlık içinde eşikten sizi seyrettiğini fark ediyorsun.

Mac başını yana eğiyor, sırtıyor ve ağır sandığı onun yaşındaki bir adama göre şaşırtıcı bir kolaylıkla çekerek gitmekte olan Abercrombie'ye başıyla selam vererek içeri giriyor. Sana doğru yaklaştığı sırada kalbin denetimden çıkmış bir şekilde çırpınıyor. Böyle bir adamın seni "ellemesi" nasıl bir şey olurdu? Vücudunun her zerresi öğrenmek için yanıp tutuşuyor, bunun için kendinden nefret ediyorsun.

Üstüne-Vazife-Değil "aptal İskoçların buraya babalarının çiftliğiymiş gibi daldığına" dair bir şeyler homurdanarak ona kasten çarpınca yüzünü buruşturan Mac, "Neler oluyor burada?" diyor. Homurtuları ya duymuyor ya da duymazdan geliyor. Onun yerine, çocuğun çektiği eşyanın gittiği yönü düzelterip o kadar yumuşak bir sesle, "Dikkat et, Bert," diyor ki, oğlanın ruh hâlini daha da karartmaktan öteye geçemiyor. Çocuk sert adımlarla uzaklaştığı sırada Mac, ela gözlerindeki hayranlık ve neşe elmas gibi kıvılcımlar saçarken sana dönüyor.

"Bunu nasıl becerdiğini hiç bilmiyorum ama anlaşılan sende görünenen fazlası varmış, kız." Uzanıp sert, nasırlı başparmağıyla yanağındaki bir lekeyi siliyor. "Sana bir özür borçlu olduğumu hissediyorum. Cidden, herhalde hepimizi büyüledin."

Mac'in gözlerinin anlamlı derinliklerine bakarken nefesinin kesildiğini hissettiğin sırada Sallie bir başka kızın kaburgasına şiddetle dirsek vuruyor.

"Bak! Dedim ben, değil mi?"

"Vay!" diyor arkadaşı. "Sence onu ellemeye hemen başlar mı?"

Mac'le hemen birbirinizden uzaklaşıyorsunuz ama kendinizi tuhaf hissetmenize vakit kalmıyor. Acı bir duman kokusu burun deliklerinizi doldurmaya başlıyor, çocuklardan birinin çılgık attığını duyuyorsunuz. Abercrombie aceleyle yeniden içeri dalıyor.

"Çıkmamız gerek! Yetimhane yanıyor!" diyor. "Yangın var!"

Mac hemen idareyi ele alıyor. "Kızlar ve oğlanlar, birbirinizin elini tutun ve peşimden gelin!" Çocuklar hemen karşılık vererek Mac'in arkasında sıraya giriyor, öfkeli küçük Üstüne-Vazife-Değil bile.

Çabucak kaçmanız karşısında için rahatlıyor çünkü yangın yıkık dökük binayı öfkeli, sıcak alevleriyle yutmakta hiç vakit kaybetmiyor.

Mac şakır şakır yağan yağmurla ıslak gömleği fena hâlde dikkat dağıtıcı bir şekilde güçlü omuzlarına yapışarak durmuş, hayatı boyunca verdiği emeklerin cehennem alevleri tarafından yutulmasını seyrediyor. Çenesi gergin ama gözleri, duygularının derinliğini ele veriyor.

İçgüdüsel olarak elini yakalıyorsun. Ruhu da yangının pençesine düşmüş gibi görünerek sana dönüyor. Geçmiş gözlerinizin önünde çıra gibi yanarken orada, o ıslak Londra sokağında yalnız ikiniz varmış gibi gelen tatlı ama acı bir an paylaşıyorsunuz. Ne yazık ki yalnız değilsiniz.

“Ay! Şanslı! Hayır! Kötü köpek!”

Daldığınız düşüncelerden sıyrılınca Şanslı’nın koşarak binaya daldığını görüyorsunuz. Küçük Timmy de peşinde.

Craven'la birbirinizle yarışarak küçük Alexander'ın odasına koşuyorsunuz, oraya vardığınızda çocuğu hıçkırıklara boğulmuş olarak dertop hâlde yere yığılmış buluyorsunuz.

Evin başka yerlerinde asılı Blanche portrelerinin neredeyse tamamı burada toplanmış, ne kadar çok oldukları düşünülünce epey etkileyici bir şey. Daha da etkileyici ve dehşet verici olanıysa, her yüzdeki gözlerin oyulup çıkarılmış olması.

Bundaki hastalıklı şiirsellikte sarsılıyorsun. Blanche şimdi seni görebilseydi, çocuğu imdat isteyerek çılgınlık atarken kocasıyla oynadığını...

Küçükbey Alexander kızarmış gözlerini sana çeviriyor. "Annem beni yakalamaya geliyor yine. Tıpkı Helena'yı yakaladığı gibi!"

Helena mı?

"O ismi ASLA ağzımıza almıyoruz, çocuk!" diye kükrüyor Craven.

Alexander, "Ama baba," diye yalvarıyor, "Helena hâlâ her gece benimle oynuyor!"

Craven'ın yüzünden o âna dek gördüğün bütün karanlık ve acılı ifadelerden daha karanlık ve acılı bir şey geçiyor. "Asla!" diye hırlıyor adam. Odadan dışarı fırlıyor, Alexander'la ikinizi yalnız bırakıyor.

"Helena?" diyorsun yarı fısıldayarak.

Alexander, "*Kız kardeşim!*" diye bağırtıyor. Kız kardeş mi? Ama kız kardeşten falan haberin yok ki senin... Çocuk, minicik parmaklarıyla elini yakalayıp uzattığın avuçlarına doğru gözyaşları dökerken yüreğin yerinden çıkacak gibi oluyor. "Helena huzurlu olmadığını söylüyor, annem de huzurlu değilmiş." Bu sözleri duyunca omurgandan aşağı bir soğukluk yürüyor.

"Kötü adama dikkat etmemiz gerektiğini söylüyor," diye fısıldıyor Alexander. Kanın donuyor.

Yetti artık.

Doğruca Craven'a gidip burada ne haltlar döndüğünü öğrenmek istiyorsan 337. sayfayı aç.

Craven'dan bir cevap almak istiyorsan ama böyle bir şeyin bir ihtiras maratonunun ardından çocuğunun, ölmüş olan diğer çocuğunun öbür dünyadan gönderdiği tehlike uyarısını dile getirdiği bir günde olması şöyle dursun, adamın iyi gününde bile mümkün olmadığını düşünüyorsan, belki önce biraz kendi başına sağı solu kurcalasan daha iyi olur. 310. sayfayı aç.

Constantina onu yakalayanlarla şatoya dönüş yolu boyunca mücadele ediyor.

“Pisliksiniz, hepiniz pisliksiniz!” diye bağıyor.

Yalnızca bir diğer dik kafalı yetimmiş gibi, “Elbette, hayatım,” diyor. “Şimdi terbiyeni takın yoksa akşam yemeğini yemeden yatağı boylarsın.”

Neyse ki şato, gerçek bir zindan bulunduracak kadar eski, daha da iyisi zindan zamanın yıkımından etkilenmemiş. Mac’le ikiniz Constantina’yı orada, Napolyon hakkında bir şeyler bağırır hâlde bırakıyorsunuz.

Temiz havaya adım attığınız anda şık giyimli bir adamla karşılaşıyorsunuz, bu ancak...

“Lord Fleming!” diye bağıyor Ollie.

“Britanya’nın casus teşkilatının başı,” diye fısıldıyor Mac. “Hiç kuşkusuz arkadaşımızın da âmiri.”

Lord Fleming canlı bir tavırla, “Duyar duymaz geldik,” diyor. “İyi iş çıkardın, Ruston.” Ollie, Lord Fleming’in kulağına bir şey fısıldıyor. Casus şefi kaşlarını çatıyor ama Ollie bir şey daha fısıldıyor, ondan sonra Fleming ona iki paket veriyor, o da paketleri seninle Mac’e getiriyor.

“Albay Abercrombie’nin ağabeyi birkaç ay önce öldü, çocuğu da yoktu,” diye açıklıyor. “Bu durumda mülkünün sahibi Albay Abercrombie oldu. Elbette bu vakadaki koşullar göz önünde bulundurularak kendisinin bütün malına mülküne kraliyet adına el kondu...”

Mac, elini kendi kaba, erkeksi eline alarak, “Yani biz kapı dışarı,” diyor. “Biz de, yetimler de. Evsiz kaldık.”

İçini bir el sıkıyor. Ama Ollie paketleri Mac’e veriyor.

“Hayır. Hayatımı kurtardınız. Lord Fleming de araya birilerini soktu. Bu mülk eskiden, ülkesine ihanet etmiş ve pek çok vatandaşın ölümüne sebep olmuş birine ait olduğundan, topraklarının bu tür davranışların acısını çekmiş olanlara gitmesi gayet uygun.”

“Yani...” diyorsun.

Ollie sırtıyor. “Yüzbaşı Angus MacTaggart, bu şatonun ve ona ait bütün toprakların artık Savaş Dullarını ve Yetimlerini Koruma Cemiyeti’nin malı olduğunu bildirmekten şeref duyarım.”

Mac’le şaşkın şaşkın bakışıyorsunuz. Ollie omuz silkiyor, sonra yıkık dökük binaya onaylamaz gözlerle bakıyor.

“Ayrıca köstebeği sonunda bulduğum ve başka hainleri de ele geçir-memize yardım edecek epey bilgiyi açığa çıkardığım için yüklü miktarda bir ödülü hak etmiş olabilirim. Bu da ikinizin sayesinde,” diyor. “Para beni hiç ilgilendirmiyor, koşulları düşünürsek sizin de burada biraz ona-rıma ihtiyacınız var gibi görünüyor.”

“Ah Ollie, olmaz...”

Ollie elini baştan savarcasına sallıyor. “Parayı almanızı istiyorum, böylece burayı o çocukları büyütmek için uygun bir yer hâline getire-bilirsiniz. O paranın kullanılabileceği daha iyi bir yer gelmiyor aklıma.”

Mac, Ollie’nin elini hararetle sıkıyor. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.” Ollie gözlerini sana diyor.

“Onunla biraz yalnız kalabilirsem yeterli teşekkür olur.”

Mac’e gülümsüyorsun. Ollie seni odanın öbür tarafına doğru götü-rürken, Mac’in bakışları üzerinde. “Ne oldu, Ollie, ne diyeceksin?”

Ollie nazik bir şekilde yüzünü ellerinin arasına alıyor, nefesini hızla içine çekiyorsun.

“Bu akşam bir şey fark ettim,” diyor. “Bunca zamandır bir seraba âşıkmişim.” Kızıl-kahve saçları ve koyu kahverengi güzel gözlerindeki umutlu ifade, eskiden âşık olduğun delikanlı gibi görünmesine neden oluyor birden. “*Gerçekten* sevdiğim tek kadın sensin. Ve seni ikinci kez kaybetmek istemiyorum.”

“Yani...”

“Yani hayatımda kalmanı istiyorum. Cesaretinin ve kıvrak zekânın Fleming’i etkileyeceğine kuşkum yok...”

“Tabii çorap kullanma becerimin de,” diye ekliyorsun.

“O da var. Yani ikimizin birlikte çalışmasını teklif ettim.” Ollie gü-lümsüyor. “Ee hayatım? Ne diyorsun?”

Evet lütfen, casus olmak istiyorum diyorsan ve şehvetli eski sevgilinle şehvetli entrikalar peşinde koşacaksan 216. sayfaya git.

Asla olmayacak bir şeyse, Ollie’nin geçmişi sana fazla çılgın görünüyorsa ve bunca yılın ardından onu gerçekten tanımadığını düşünüyor, sana doğru ateş edilmeyecek bir mesleği tercih ediyorsan 328. sayfaya git.

Uzun yıllardır Granville'lerin yuvası ve Sör Benedict'in evi olan Manberley'in muhteşem ve zarif güzelliğine şaşıp kalıyorsun. Sosyetenin kaymak tabakasının mensuplarıyla tıklım tıklım dolu olan zevkle döşenmiş kabul salonunu geçerken, uzun süredir Sör Benedict'in teyzesinin refakatçisi olduğunu ve bu partiye beyefendinin kuzeni Leydi Evangeline tarafından bizzat davet edilmiş olduğunu kendi kendine hatırlatıyorsun. Evet, mendilleri bile muhtemelen senin bir senede kazandığın paradan daha fazlasına patlamış olsa da, burada olmaya senin de bütün bu şık hanımlarla beyler kadar hakkın var. Çeneni gururla havaya kaldırıyor ve tanıdık bir yüz arıyorsun.

Ne yazık ki Leydi Evangeline ortalarda yok. Daha da kötüsü, kurbağaya benzeyen Sör Charles Burley-Fanshaw'ın heyecandan kızarmış yüzüyle hızla yaklaştığını görüyorsun.

Kaçmak için çaresizce hamle ederek hızla sola dönüyor ve aynı anda hem tanıdık hem de rahatsız edici bir vücuda bodoslama çarpıyorsun. Gözlerini karşıdakinin, eşit derecede nefret ettiğin ve arzuladığın adamın yakıcı bakışlarına kaldırmak için kendini zorluyorsun.

"Sör Benedict," diyorsun sıkılı dişlerinin arasından. "Sizi görmek ne büyük zevk."

"O zevk bana ait." Gözleri şüpheyle kısılırken elini öpüyor, dokunuşuyla ürperdiği için hain vücuduna lanetler yağdırıyorsun.

Arsenik karıştırılmış bal gibi bir tonla, "Leydi Craven'ı ve beni bu toplantıya davet ederek büyük nezaket gösterdiniz," diye devam ediyorsun.

"Etmeseydim Leydi Evangeline kafamı koparırdı."

"Doğru ya. Ne kadar kolay korktuğunuzu unutmuşum. Çok özür dilerim," diye sokuyorsun lafı.

"Nezaketiniz olağanüstü." Benedict başını yakınlarınızda bir yerde oyalanmakta olan Sör Charles Burley-Fanshaw'a doğru sallıyor. "Özellikle de size bir şey verebilecek olanlara yöneltildiğinde."

"Ah, Sör Benedict," diye cıvıldıyorsun. "Baronetlik, güzel bir malikâne ve servet sahibi olmak gibi güçlükler karşısında bile sergilediğiniz titiz ahlakınız sizi yüceltiyor."

Sör Benedict sana doğru eğilip kulağına fısıldayarak konuşuyor. Deri, gün ışığı ve erkeksilik karışımı kokusu her yanını sarmalıyor.

“Bu arada,” diye fısıldıyor, “teyzeme ne yaptın acaba?” Yüzleriniz o kadar yakın ki dikenler savuran acımasız ağzını öpmek için bir santim kıpırdaman yeterli olur.

Odanın karşı tarafında bir bardak kırılıyor. Kalabalığın üzerine ani bir sessizlik çöküyor.

Orada, girişte bir adam duruyor, o kadar güzel ki Botticelli’nin meleklerinden birine benziyor. Düşmüş türden bir melek. Arkasında, fareye benzeyen genç bir kadın ağzına bir mendil bastırmış, gözyaşlarını tutmaya çabalıyor.

“Bu kim?” diye fısıldıyorsun ama Sör Benedict içinde bulunduğunuz odanın duvarlarına dizilmiş klasik heykeller kadar donmuş durumda, aristokrat yüzündeki bütün renk çekilmiş.

“*Cad*,” diye tıslıyor. “Burada ne halt ediyorsun?”

Düşmüş melek onu kasten duymazdan geliyor. “Bilmeyenleriniz için, adım Rafe Caddington,” diyor. “Daha doğrusu Rafe *Granville* demem gerek herhalde.” Salon müşterek biçimde nefesini tutuyor. “Anlayacağınız, kız kardeşim Henrietta ile ben kısa süre öncesine kadar merhum baronetin körü şöhretli annemizle, yani sahnelerin ünlü duayeni Bayan Caddington’la yaşadığı *ilişkinin* gayrimeşru çocukları olduğumuzu sanıyorduk. Ne kadar yanılmışız.” Benedict’e aynı anda hem zafer dolu hem de zehirli bir bakış daha atıyor. Salonda bir fısıltı dalgası daha dolaşıyor.

“Ne demek istiyorsun?” Münasebetsiz şahsa bakarken Benedict’in gümüş grisi gözleri buz gibi soğuk.

“Şöyle sevgili kardeşim, her şey değişti. Anlayacağın, çok *ilginç* bir belge buldum.” Cad, yıpranmış olsa da resmi görünümlü bir belgeyi havaya atıyor. “Merhum babamız baronetle, Henrietta ile benim annemizin gizli evlilik cüzdanı bu. Baronetin Sör Benedict’in pek yüksek ve asil anneleriyle olan evliliğinden iki yıl, benim doğumumdan altı ay öncesinin tarihini taşıdığını göreceksiniz. Matematikle biraz ilgisi olan biri bile bunun ne anlama geldiğini şimdiye dek tahmin etmiştir herhalde...”

Cad bir aslanın çevresinde dönen bir sırtlan gibi Sör Benedict’e doğru yürüyor.

“Bu demek oluyor ki Henrietta ile ben Sör Piers Granville’in meşru çocuklarıyız. Bu demek oluyor ki gerçek baronet benim ve bu güzel mülkle ona bağlı bütün ayrıcalıkların sahibi de benim. Dahası, annemin

"Orada, girişte bir adam duruyor, o kadar güzel ki Botticelli'nin meleklerinden birine benziyor. Düşmüş türden bir melek."

daha sekiz sene öncesine kadar sağ ve esen olduğunu düşünürsek, Benedict'in annesiyle babasının evliliği gayrimeşruymuş demek!" Cad burunları neredeyse birbirine dokunana dek Benedict'in yanına sokuluyor. "Bu da bizim sevgili Benny'nin..."

Öfkeli bakışlı esmer kardeşinin altın rengi bir versiyonu olan Cad bir an duraklıyor. Profilleri neredeyse birbirinin eşi.

"Piçten başka bir şey olmadığı anlamına geliyor."

Salon konuşmalarla patlıyor sanki. Birkaç leydi şak diye düşüp bayılıyor. Cad muzaffer bir şekilde durmuş, etrafını çevirmiş olan dalkavukların sorularını yanıtlıyor, arkasındaysa zavallı Henrietta usulca ağlıyor. Aristokrasinin meşru bir üyesi olduğunu keşfetmiş genç bir kadın için alışılmadık bir davranış. Derhâl şüpheleniyorsun ama artık misafirleri tarafından tamamen görmezden gelinen, benzi kül rengine kesmiş Sör Benedict dikkatini dağıtıyor. Elinde olmadan onun için yüreğin sızlıyor.

"Çok üzüldüm," diyorsun yumuşak bir sesle. "Böyle bir şey olabileceğine dair bir fikriniz var mıydı?"

Benedict, soğuk görünüşünün altında gözleri alevler saçarak sana dönüyor.

"Bu işe burnunu sokmazsan iyi edersin."

"Ne?" Böyle kaba bir cevap, ondan bile beklenmeyecek denli şok edici. Benedict sana delici gözlerle bakıyor, tüylerinin öfkeyle kabardığını, hain göğsününse özlemle şiştiğini hissediyorsun.

"Karışma," diye hırlıyor. "Bunu rica olarak söylemiyorum."

Bu adam kendini ne zannediyor böyle de sana bu kadar kaba bir biçimde patronluk taslıyor? Ağzının payını vermek istiyorsan 260. sayfayı aç.

Yoksa öfkeli bir sessizlikle çekip gidiyor musun? Bu salak sadece ayağına dolaşır zaten, oysa belli ki çözülmesi gereken bir gizem var. 107. sayfaya glt.

Neyse ki Glenblair Şatosu'nun eski püskü giriş salonuna girince gördüklerin keyfini yerine getiriyor.

Yaşlı adamın tanıdık neşeli yüzünü ve beyaz saçlarını görünce rahatlayarak, "Albay Abercrombie!" diye bağıyorsun.

Albay seni sıcak bir biçimde kucaklayarak, "Seni görmek ne güzel kızım, ne güzel," diyor.

"Nasıl bu kadar çabuk gelebildiniz?" diyorsun. "Dört nala koşmuş olmanız lazım."

"Ay, onu boşver sen," diye homurdanıyor. "Yüzbaşı MacTaggart'la ikinizin küçük canavarlarla aranız nasıl bakalım? Her şey ne âlemde?"

Abercrombie'nin yokluğunda Mac'le neler yaptığınızı hatırlayınca elinde olmadan kızarıyorsun. Albay kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor.

"İyiyiz," diyorsun sonunda. "Jane'le Gertie çok yardımcı oldu, Bayan Ferguson da öyle."

"Ay, Bayan Ferguson hazinedir hazine!" Omzuna vuruyor. "Ama bana bak kızım, kusuruma bakmazsan, sen biraz dağılmış görünüyorsun."

Dağılmana sebep olan şeyi de, bunun anısının son birkaç gündür rüyalarda peşini bırakmadığını da ona söylemiyorsun ama savaşa katıldığı sırada Mac'in başına gelenlerin hikâyesini baştan sona bilme ihtimali olan birini sıkıştırma fırsatını kaçırmıyorsun.

"Albay Abercrombie, Constantina diye birini hatırlıyor musunuz?"

Abercrombie hatırlamaya çalışmış gibi görünürken kaşlarının arasında iki çizgi belirliyor. "O isimde bir kadın olduğunu hatırlar gibiyim. Alayımız Salamanca'da olduğu sırada kampa gelen kadınlardan biri. Gül goncası kadar tatlı, güzel, genç bir kızdı."

Mac'in acısının kaynağını öğrenmek için yanıp tutuşarak, "Ona ne olduğunu biliyor musunuz acaba?" diye soruyorsun. Abercrombie omuz silkiyor.

"O konuda bir şey diyemem, kızım. Ama savaş çetin bir iştir ve ne yazık ki genç kızlar sürekli ortadan kaybolur. Gerçi umarım o kızcağız sadece başka bir yere gitmiştir ve her nereye gittiyse iyidir."

Daha fazlasını öğrendiğin için mutlusun ama zihninin gerilerinde bir şey hâlâ vır vır ediyor. Abercrombie'ye Mac'i hiç o kızla birlikte görüp görmediğini sormak üzere olduğun sırada, söz konusu kişi gömleksiz ve kütük atma alıştırmalarından ötürü ter içinde kalmış bir hâlde içeri giriyor.

“Ben... Gitmem lazım!” diye kekeleyip Abercrombie’yi şaşkına çevirerek odadan dışarı fırlıyorsun.

Zihninin hızla çalışıyor. Kafanı verimli bir şekilde bir şeye yöneltebilmeye ihtiyacın var. Belki çocuklara bölgedeki İskoç bitki örtüsü ve hayvanlar hakkında birkaç şey öğretmenin vakti gelmiştir.

Gelgelelim yetimler kılıç dövüşü denemeleri yaparken Bayan Ferguson’ı deli etmekle meşgul. Kadın ellerini havaya kaldırıyor.

“Ay! Öküzler bile daha zarif hareket eder yahu! Baştan.”

Çocuklar gürültülü kahkahalar atarken, oyunlarını kesmeye yüreğinin elvermeyeceğini fark ediyorsun.

Leydi Evangeline hüznü düşüncelerinden sıyrılıp sana ölü gibi sessiz olmanı işaret ediyor. Hedefinize vardınız. Delphine St. Croix'nın kampına.

Birlikte gizlice kamp alanına doğru süzülüyorsunuz, burası muhtemelen aynı zamanda kayıp tapınağın da bulunduğu yer. Koyu renk saçları, alev alev çöl güneşine karşın mucizevi bir biçimde soluk rengi ve insanı esir eden kedi gibi gözleriyle egzotik bir güzelliği olan Delphine, korkudan büzülmüş Fabien'i haşlamakla meşgul. Kadın Fabien'in yarısı kadar ama yine de Fabien'in sağlığı için ciddi bir endişeye kapılıyorsun.

"Fazla yumuşaksın! Aptalsın!" diye bağıyor Delphine. "Kızı elinden kaçırmanın bedelini ödeyeceksin!" Bir silah çekip Fabien'e doğrultuyor. Evangeline kaşlarını kaldırıyor.

"ŞİMDİ!" diye bağıyor, çete kavgaya karışıyor. Çöl kısa sürede kavga eden kadınlardan, uçuşan kumlardan ve hiddet dolu çılgınlardan oluşan bir fırtınaya dönüşüyor, destansı savaş sürüp giderken Delphine'i gözden kaybediyorsun. Birden keskin bir bıçağın boğazına dayandığını ve bir elin kolunu yakaladığını hissediyorsun.

Delphine arkandan, "Merhaba küçük sürtük," diye hırlıyor. "Benimle geleceksin."

Seçeneklerine bir bakalım:

Sonuçları ne olursa olsun canını dişine takıp dövüşecek misin? Bu rezilin seni sevdiğin kadına karşı bir silah olarak kullanmasına izin veremezsin! Vermeyeceksin!
33. sayfaya git.

Yoksa her şeyi düşününce ölmemeyi mi yeğliyorsun? O zaman ani bir harekette bulunma, sadece Delphine ne diyorsa onu yap... ve 236. sayfaya git.

Yatağının ayak ucunda hem erkeksi hem de kırılgan bir şekilde yere yığılan Lord Craven'la ilgilenmeye koşuyorsun. O arada da kadınsı kürelerinin ay ışığında çekici bir biçimde parlamasını garanti altına almak için geceliğinin yakasını aşağı çekmeyi beceriyorsun.

Titreyen kollarınla Lord Craven'ı sarıyorsun.

"Lord Craven," diyorsun. Dehşete düşüp utanman gerektiğini biliyorsun ama sesin arzuyla boğuklaşıyor. Lord Craven seni susturmak için elini ağzına dayıyor, şaşırtıcı derecede sert parmaklarını aralanmış yumuşak dudaklarının üstünde gezdiriyor. "Yaranız kanıyor!" diye bağıryorsun. Ay ışığıyla aydınlanan kürelerin her hecede kabarıyor.

"Bazı... Benim bazı *dürtülerim* var." Zaten oturuyor olmasaydın, dürtü sözcüğünü vurgulama biçimi karşısında dizlerinin üstüne çökerdin. "Bu akşam onlara karşı koymaya çalıştım... Senin için."

Ne demek istediğini tam anlayamadan ama Lord Craven kötü davranırken şahane görüldüğü için pek o kadar aldırmadan, "Kazandın mı?" diye soruyorsun. Adamın sözlerindeki esrarı çözmeye yönelik her türlü çaba, Lord Craven kolunu beline doladığı anda bir tarafa bırakılıyor. Bir an için ikiniz de erotik gerilimle öyle bir doluyorsunuz ki kuzgun bukledi, güzel ve merhum eşin portresinin size baktığını son anda fark ediyorsun.

"Portre," diye fısıldıyorsun.

"Portreye lanet olsun! O kadına da!" Portrenin tuvalini elleriyle yırtıp parçalarken Lord Craven'ın perişan sesi bütün odaya yayılıyor. "Beni bu hâle o getirdi! Beni canavara çevirdi! Oysa sen!" Lord Craven gözlerini yırtılmış resimden ayırıp özlemini ruhunun ta derinliklerine dağlıyor. "Sen, kendimi erkek gibi hissetmemi sağlıyorsun," diye hırlıyor şehvetle.

Ona ilk ismiyle hitap ederek, "Ah, Garraway," diye cıvıldıyorsun. Tablolar parçalanıp ikiniz birbirinizin bileklerine tüm gücünüzle yapışırken resmiyetin lüzumu yok.

Gözleri ona duyduğun arzu kadar çılgınca bir ifadeyle parlarken, "Seni istiyorum," diyor açıkça. "Geldiğinden beri istiyorum seni."

"Ama toplum kuralları..." Hiç olmazsa iffetini koruyor gibi görünmek için yalandan itiraz ediyorsun.

"Toplumuş!" diyor Lord Craven tükürür gibi. "Vücutlarımızın kuralları ne diyor?"

Seni öyle sıkı kucaklıyor ki vücudunun söylediklerinin bütün sertli-

ğini hissediyorsun. Uygun sözcükleri bulmak için zihnini araştırıyorsun ama sonunda duygularının gerçek derinliğini ancak ay ışığıyla aydınlanan dolgun kürelerini Lord Craven'ın yakışıklı ve aç ağzına bastırarak ifade edebileceğine karar veriyorsun.

Lord Craven ağzı kürelerle dolu ve kendinden geçmiş hâlde, "Senden başka toplum moplum istemiyorum," diyor.

İkiniz yatak odanın zemininde, el değmemişliğinin ve Lord Craven'ın ölmüş karısının portresinin kalıntılarının arasında çılgınca sevişiyorsunuz.

Dakikalar, belki de saatler sonra birbirinizin kollarında nefes nefese yatarken, huzurunuz birden bozuluyor.

"YALNIZCA SEN OLACAKSIN DEMİŞTİ! SONSUZA DEK SADECE BEN OLACAKTIM!" Uğursuz bir kadın sesi havayı yırtıyor, onu bir kadının ağlaması takip ediyor. Craven'ın yüzü ceset gibi soluk bir hâle bürünüyor.

"Lanetli kadın!" diye bağırıyor Craven. Koşarak odandan çıkıyor, seni de yırtık pırtık geceliğinle arkadaşlık etmeye bırakıyor.

Amanın. Oradan ayrılıp bu konuyu bir daha açmayacak mısın? 54. sayfaya git.

Yoksa sesin nereden geldiğini araştırarak mısın? Yakınlarda bir yerden geliyor olmalı çünkü kadının sesinin bulunduğu yere ulaşması için yakında olması lazım. Battı balık yan gider, araştır bakalım. 93. sayfaya git.

Şok geçiriyor ama orada kalmayı seçiyorsun. Kanını nasıl kaydattığına bakılırsa, soğukkanlılıkla bir şey yapmaz elbette. Ancak anlatacak daha fazla şey var mutlaka. Yüzünü okşayıp o viski rengi hüznü gözle bakıyorsun.

“Ne oldu?” diye soruyorsun yumuşak bir sesle. Mac açıklıyor.

“Constantina savaşta, alayımız Salamanca’da olduğu sırada Abercrombie’nin yatak arkadaşıydı. Hakkında tek bildiğim, iyi bir aileden geldiği ve Abercrombie’ye düşkün olduğuydu. Bir gece dışarıda nöbetçileri kontrol ederek yürüyordum. Bir köprünün üstünde durmuş, gölgeler içinde gizlendiklerini zanneden bir grup Fransız’ın yanından yeni geçmiştin. Bir baktım ki Constantina geliyor, hem de doğrudan Fransızlara doğru yürüyerek. Zil zurna sarhoşmuş gibi sallanıyordu. Onu durdurmaya gittim, bıçağıyla üstüme yürüdü. Delirmiş gibi saldırıyordu.”

Mac’in muhteşem vücudunda bir ürperti dolaşüyor. Uzanıp onu okşuyorsun. Yarı acı dolu hatıralarla, yarı uyarılmışlıkla inliyor.

“Devam et,” diye teşvik ediyorsun.

“Boğuştuk. Köprüden düştü ve öldü.” Pırıldayan gözlerle sana dönüyor. “Ama sana şunu söyleyeyim kızım, kadın öldürmekle hiç işim olmaz benim.”

Geçmişinin düğümlerini çözmeye yönelik yakıcı bir arzusun yanı sıra hayret duyarak, “Seni öldürmek istiyormuş gibi görünen bir kadını bile mi?” diye soruyorsun.

Göğüslerinin arasındaki vadinin derinliklerine, “Öylesini bile,” diyor. “Çıglıkları hâlâ kulağımda.” Alnındaki gerginliği silmek ve aranızdaki gerginliğe yoğunlaşmak üzere onu öpmeye davrandığın sırada hareketlerin çıgıklarla kesintiye uğruyor. Doğum yapmak üzere olan bir atın sesi bu. Mac dikkat kesiliyor.

“Ah, kadın! Tayın doğması gerek.” Acılı sese doğru koşuyor. “Kısrağa yardım etmeliyiz.”

Ya, diye düşünüyorsun. Öyle mi?

Peki... Öyle mi? Öyleyse 50. sayfaya git.

Yoksa değil mi? Bütün bu dramdan sonra biraz hava almaya mı ihtiyacın var yoksa? Ne de olsa daha önce hiçbir atı doğurtmuş değilsin. 77. sayfaya git.

Lord Craven'la bir olay daha yaşanmadan on beş gün geçiyor. Aslına bakılırsa, adamın Hopesend Malikânesi'nde yaşadığının tek kanıtı, evin her yerine bıraktığı boş konyak şişeleri.

Yanında çalışsınlar diye topladığı yaralı kuşlar ordusuna hayretle bakıyorsun. Onlara bakmak, güvenliklerini sağlamak için mi tutmuş bu insanları? Yoksa kolay av olarak peşlerine düşmek için mi? Sende nasıl bir yara görüyor? Yoksa seni buraya başka bir susuzluğu yatıştırmak için mi çekti?

Bu fantastik gündüz düşleri, yalnızca yakışıklı sarışın din adamı Rahip Simon Loveday'in ara sıra yaptığı ziyaretlerle kesiliyor. Rahip görünüşte senin iyi olup olmadığını kontrole geliyor ve giderken her defasında elini nefis bir an boyunca gereğinden uzun tutuyor.

Mürebbiyesi olduğun Alexander, rahatsız edici bir sıklıkla boşluğa dalıp giden somurtkan bir çocuk. Bu huysuz hâlleri belki annesinin ölümüyle bağlantılıdır ama sen başka bir şeyden şüpheleniyorsun, daha karanlık bir şeyden. Yine de tarihin cinayetlerle dolu kısımlarını çalıştırarak onu memnun ediyorsun. Çocuk ayrıca resim yapmaktan da hoşlanıyor.

Bir sonraki dolunayda içini bir huzursuzluk bürüyor. Blanche'ın yatak odanda asılı portresi, ne zaman yatmak üzere soyunsan seni gözetliyor sanki. Bir türlü huzur bulamayarak gecenin geç saatlerinde evde geziyor, yanlış olduğunu bile bile bu gece yarısı keşiflerinde Efendi Craven'a rastlamayı umuyorsun. Oysa tek arkadaşın ay ışığı oluyor. Ta ki bir gece uğursuz bir uluma sessizliği delene dek. Köylülerin bahsettiği, kırlardaki iblis köpek olabilir mi bu?

Kabul etmeye mecbur olduğun üzere meraklı tazenin teki olduğun için kırları araştırmayı mı seçiyorsun? 316. sayfaya git.

Yoksa odana kaçıp olmak istediğin mahcup mürebbiye gibi saklanıyor musun? 324. sayfaya git.

İçini çekerek doğrulup belki de son kez olmak üzere Benedict'i uzun uzun öpüyorsun. Aşkına izin vermeyen dünyanın acımasızlığı karşısında gözlerinde biriken yaşlarla savaşıyor, "Hoşça kal sevgilim," diyorsun.

Üzgün ve çökmüş bir biçimde odana yürüyor, yırtılıp paramparça olmuş elbiseni çıkarıyorsun ve kasvetli, gri bir şey olan diğer elbiseni giyiyorsun. Bu giysi gayet uygun çünkü artık kendini, gerçekliğini düşünmenin bile, biraz önce yaşama fırsatı bulduğun hayallerin güzelliğine gölge düşüreceği renksiz, istenmeyen bir geleceğe hazırlamak zorundasın.

Hiç değilse ya Akbaba'dan kaçıp yanında çalışacak daha az iğrenç birini bulmaya ya da kadına gösterdiğin yakınlığı artırıp Benedict'i mümkün olduğunca çok görmeye karar veriyorsun. Artık onunla olamayacağını biliyorsun, Henrietta'nın iyiliği uğruna meşruluk konusunda ağzını açmamaya karar verirse düşeceği yoksulluğa tüy dikemezsin. Yine de onu uzaktan da olsa bir daha asla görmeden yaşamının mümkün olduğuna kendini bir türlü ikna edemiyorsun.

Sendeleyerek yeniden büyük salona dönerken, biricik Benedict'inle aynı anda aynı yere gittiğinizi fark ediyorsun. Gözleriniz bir kereliğine paylaştığınız ama bir daha asla olamayacağını bildiğiniz bir yakınlıkla birbirine kenetleniyor.

Zehir damlayan bir ses, "Vay vay vay," diyerek omurgandan aşağı ürpertiler inmesine yol açıyor. Dönüyor ve Cad'in bir gözü mor, burnu da tatmin edici bir biçimde kırılmış hâlde içeri girdiğini görüyorsun. Yapmasına ramak kalan şeyi hatırlayınca elinde olmadan titriyorsun. Benedict hem sevinmene hem de acı çekmene neden olan bir şey yaparak uzun adımlarla yanına gelip kolunu koruyucu bir şekilde sana doluyor.

Bunu yapmak delilik olsa da, o anda onunla bir bütün olmanın bu kadar huzur vermesi karşısında umutsuzluğa düşerek ona yaslanıyorsun.

"Hımm... Bakıyorum kararını vermişsin," diye tıslıyor Cad, gözleri hiddetten kısılmış. "Çok aptalca bir karar, hayatın boyunca bunun bedelini ödeyeceksin."

Benedict korumacı bir tavırla önüne geçerek, "Sakın," diyor. Cad'in ırlıdığını görerek memnun oluyorsun.

"Gitmeni istiyorum," diye tıslıyor Cad. "Evimden git, mülkümünden git. Meşru vâris benim, sen de misafirperverliğimi fazlasıyla kullandın."

O sırada Leydi Evangeline gösteriyi seyretmek üzere yan kapıların birinde beliriyor.

Yumuşak bir sesle, "Arazimde küçük, güzel bir kulübe var, orada kalabilirsin, Benny," diye fısıldadıktan sonra sana dönüyor. "Sen de bu karmakarışık iş çözülene dek benimle kalabilirsin."

Birdenbire vahşi bir çığlık duyuyorsun. Henrietta, eskiden uysal görünümlü olan yüzü şimdi haklı bir öfkeyle aydınlanmış hâlde paldır küldür salona dalıyor.

"Bunu yapmayacaksın, Rafe!" diyor köpürerek. Fare kılıklı küçük kız kardeşinin omurga sahibi çıkmasından ötürü afallayan Cad, bir an için son derece şaşkın bir balık gibi nefesini tutuyor, sonra yüzüne kan dondurucu buz gibi bir hiddet yerleşiyor.

"Dilini tut," diyor öfkeyle. "Yoksa sonuç ne olur biliyorsun."

"Umurumda değil artık!" diye bağıyor Henrietta. "Yapmamak için her türlü sebebi olmasına karşın bana her zaman iyi davranan tek ağabeyimin canını yaktığın sırada yeterince korkaklık ettim zaten!"

Henrietta sana koşup elini yakalıyor.

"Sonra da onu tanıdığım kısacık süre içinde sevdikleri için kendini tehlikeye atacak kadar iyi yürekli, güçlü ve cesur olduğunu gördüğüm yeni arkadaşımı incitmeye kalktın!" Omuzlarını geriye atıyor ve boyu birkaç santim uzamış gibi görünüyor. "Ben de onun gibi cesur olmaya karar verdim. Mirasımız konusunda nasıl yalan söylediğini, annemin yaptığı şeyin doğrusunu ve uydurduğun, hile yaptığın, dolap çevirdiğin ne varsa her şeyi gazetelere anlattım! Bildiğin gibi, sürüsüne bereket gazete var."

Hepiniz afallamış ve etkilenmiş hâlde ona bakıyorsunuz, mahvolmuş biri gibi bakan Cad hariç.

Yüzünden bütün renk çekilirken, "H-hayır, yapmadın," diyor inanamayarak.

Henrietta sesi hafifçe titrese de isyankâr ifadesi bozulmadan, "Yaptım. Fiziksel kanıtım da var!" diyor. Benedict'le şaşkına dönmüş bir şekilde bakışıyor ve Henrietta'yla omuz omuza durmaya devam ediyorsun. Bu korumaya aslında pek ihtiyacı yok.

"Bana ne yapacağın umurumda değil artık!" diye bağıyor. "Umurumda olan tek şey, Benny ile gerçek aşkının mutlu olmaları!"

Cad, “Seni... küçük sür... diye feryada başlasa da sözü kesiliyor.

“Bitti artık, Cad,” diyor Benedict buz gibi bir soğukkanlılıkla. “Çık dışarı.”

Cad bir an tereddüt ediyor, ikinize de baktıktan sonra arkasını döndüğü gibi kaçıyor, bir daha da kimse onu görmüyor.

Leydi Evangeline bir alkıştır tutturuyor, sonra Henrietta’ya sarılıyor.

Gözleri kocaman olmuş genç kadına, “Aferin hayatım,” diyor. “Bak ne diyeceğim, senin genç çiftçiyle işler yolunda gitmezse, Mısır seyahatlerimde bana eşlik edebilirsin, başımın üstünde yerin var.”

Henrietta kaderine karar verirken onu hayal meyal fark ediyorsun çünkü kendi kaderine çoktan karar verdin. Benedict, koyu renk saçları şimdi arzuyla bulutlanmış olan gümüş grisi gözlerine dökülürken sırıttıyor.

“İlanın bugün verilmesine ne dersin?” diyor. “Evlenmek için daha fazla beklemek istemiyorum, ya sen?”

Sen de ona sırıttıyorsun.

“Sizinle evlenmek istediğimi de nereden çıkardınız, Sör Benedict? Fena hâlde kendini beğenmişlik ediyorsunuz.”

Benedict kulağına doğru eğilerek omurgandan aşağı bir ürperti yoluyor ve, “Ah, istediğim zaman çok ikna edici olabilirim, sen de biliyorsun,” diye fısıldıyor.

“O zaman ikna et beni,” diye fısıldıyorsun cevap olarak.

Benedict cevap vermiyor, onun yerine seni uygun bir sütunun arkasına çekiyor.

Birkaç saniye içinde fena hâlde ikna oluyorsun.

Son

Küçük oğlana, “*Vincit qui se vincit!*” diye bağıırıyorsun.

O da daha yüksek sesle, “*Vincit qui se vincit!*” diye bağıırarak cevaplıyor, ondan sonra da kıkırdama krizine giriyor. İkinci de gülüp yerlerde yuvarlanıyorsunuz, bu da çocuğı daha fazla güldürüyor. Onu mutlu etmek kalbini ısıtıyor.

“Bana ne öğrettiniz, küçükhanım?” diye ciyaklıyor çocuk. “Büyü sözleri gibiydi!”

“Bir açıdan büyü aslında,” diyorsun. “Latince. Yeni dilimizin altında saklanan, ona can üfleyen, biçim veren eski bir dil. Büyünün sözleri, ‘Kendini fetheden, dilediğı her şeyi fetheder,’ anlamına geliyor.”

Alexander kaşlarını çatıyor. “Güçlü olmak için doğru düzgün davranmak gerekir mi demek yani?”

“Bir açıdan,” diyorsun. “Aynı zamanda, yoluna çıkabilecek herhangi bir şeye karşı güçlü durabilmen için, içinde fethedilmesi gerekenin ne olduğunu bulup onu fethetmen gerektiğı anlamına da geliyor.”

Alexander fena hâlde şüpheli bir tonla, “Yani kahraman olabilir miyim?” diye soruyor.

“Elbette,” diye cevap veriyor ve çocuğı nasıl gayrete getirdiğini düşünerek memnun oluyorsun, ta ki Alexander’ın gözlerindeki yaşları görene dek.

“Annem güçlü olmadığımı söylemişti.” Bir damla yaş, yüzünden aşağı akıyor. “Annem, aptal ve kötü olduğumu söyledi, ben gelmeden önce hayat daha güzelmiş, öyle dedi.”

Burnunu çeken çocuğı teselli etmek için uzanıyorsun ama Alexander irkilerek geri çekiliyor. “Annenin öyle demek istemediğine eminim, tatlım. Anneler bebeklerini sever...”

Alexander bu defa hüngür hüngür ağlamaya başlayarak, “Bütün anneler sevmez!” diye bağıırıyor. “Her şeyi mahvettiğimi, beni uykumda öldürmeyi hayal ettiğini söyledi. Bir de dedi ki... dedi ki...” Kendini kollarına atıyor. “Asla kahraman olamayacağımı söyledi,” diye fısıldıyor. Gözlerin merhum Blanche Craven’ın, evlenmeden önceki ismiyle Blanche von Badwolff’un bir başka portresinin alaylı bakışlarına kayıyor.

Dikkatle, “Anneler bazen yanılır,” diyorsun. “Hadi, gel benimle.”

“Nereye gidiyoruz?” Alexander gözlerindeki yaşları siliyor.

“Kahramanlara elbette.”

Fabien ellerini bir an için bırakınca bu fırsatın üstüne, haydutların seni kaçıırken üstüne atladıkları yırtıcılıkla atlıyorsun. Deveden yarı iniyor, yarı yuvarlanıyor, Fabien'in güzel yüzünü yumrukluyor, sonra da zaten yaşlar akan gözlerine tekmeyle kum atıp kaçıyorsun.

Haydutlardan biri seni devirmeye çalışıyor. Eğiliyor, sonra da adamın yakın bir gelecek boyunca şarkıları soprano sesiyle söylemek zorunda kalacağı bir şekilde malûm yerine dizini indiriyorsun. Haydut çığlıklar atarak yere yığılırken, develerden birini dizginlerinden yakalayıp eyere urmanmaya çalışıyorsun.

Fabien'in elleri belini sıkıca kavrayıp seni homurdanan hayvanın üstünden aşağı çekiyor. Çığlıklar atıp tekmeler savurarak ikiniz birlikte yere yuvarlanıyorsunuz. Fabien kaslı uzuvlarını sana dolayıp kulağının içine doğru mırıldanarak konuşuyor.

“Aptallık etme, *chérie*. Seni gerektiğinden sıkı bağlamak hiç hoşuma gitmez ama inan bana, işverenime teslim edilmen için ne gerekiyorsa yaparım.”

Yüzüne tükürüyorsun. Gülüyor.

“Ateşlisin. Hoşuma gitti.” Bunu söyledikten sonra seni devenin üstüne atacağı gibi Delphine'e götürmek üzere yola çıkarıyor.

O akşam, göğsün beklentiyle inip kalkarak büyüdü bahçede yakışıklı rahibi bekliyorsun. Bu gece havada bir şeyler var. Kaynayıp duran... Ve hastalıklı bir şeyler.

Nazik bir ses arkandan, “Burada olmayacağınızdan korkuyordum,” diyor. Dönüyorsun, Rahip Loveday’ın gülümseyen, sarışın yakışıklılığını görünce için rahatlıyor.

“Elbette geldim,” diyorsun. “Bana göstermek istediğiniz neydi?”

Rahip sana doğru yürüyor. Yakınında. Çok yakınında. Vücudun heyecanla ürperiyor, rahibin ağzındaki gizli gülümseme seni baştan başa nefis günahlarla boyuyor.

“Rahip Loveday?” diyorsun nefesin kesilerek. Seni kendine çekip kulağına fısıldıyor.

“Planın bir parçası değildi bu,” diyor. Elini belinden geçirip seni yavaşça kendisine bastırıyor, bir an için poz veren bir çift âşıkmissiniz gibi bir hisse kapılıyorsun.

Kafan fena hâlde karışmış ve buluşmanızın koşullarına karşın (belki de onlardan ötürü) kesinlikle uyarılmış bir hâlde, “Ne oluyor efendim?” diye bağıırıyorsun. Rahibin bir zamanlar masum olan mavi gözleri şehvetle aydınlanıyor.

Adam, “Bu,” diyerek seni öpmek üzere eğiliyor.

Ona izin verecek misin?

Ah! Tabli. 334. sayfaya git.

Yok artık, ne münasebet. 258. sayfaya git.

Şatonun kapısında seni yaşlıca, bitkin görünümlü, kocaman burunlu ve yanağında iri bir et beni olan bir kadın karşılıyor. Masallardan çıkma bir cadiya benziyor ama ağır aksanı, bir vadide fıkırdayarak akan bir dercek kadar neşeli ve canlı.

Kaşlarını çatmakta olan Mac'i sıcak bir biçimde kucaklayarak, "Ay, seni görmek ne güzel, küçük Angus," diyor. Çocuklar birbirlerini dürtüp neşeyle kıkırdıyor.

Mac sesinde hafif bir panikle, "Küçük Angus olduğum günlerin üstünden çok zaman geçti, Bayan F," diyor.

"Saçmalama. Benim için daima küçük Angus olarak kalacaksın. Çok iyi görünüyorsun, ne güzel! Peki bu güzel kızlar kim?"

Mac seni, Jane'i ve Gertie'yi onunla tanıştırıyor, kadın her birinizi içtenlikle kucaklıyor.

"Ben Bayan Ferguson, Glenblair Şatosu'nun kâhyası ve bekçisiyim. Ay, burada olmanız ne güzel. Ama bakın söyleyeyim, şato parça parça dökülüyor, o yüzden nereye bastığınıza dikkat edin ha!"

"Mutlaka ederim," diyorsun. Kadına hemen kanın kaynadı.

Bayan Ferguson çocuklara dönüyor. "Bakıyorum yanınızda bir alay da İngiliz yumurcak getirmişsiniz."

"Bu şato perili mi?" diye soruyor Sallie heyecanla.

Timmy utangaç utangaç, "Lanetli mi?" diye fısıldıyor.

"Burada kimse öldürüldü mü?" diyor Bert sırtarak.

"Ay, hem de nasıl, hem de nasıl," diyor kadın ellerini sallayarak. "Bu duvarlardan geriye kalanlar bir sürü insanın kanıyla lekeli! Yüzlerce hayaletimiz var!" Timmy Şanslı'ya sarılıp Bayan Ferguson'a sessiz bir dehşetle bakıyor.

Bayan Ferguson Timmy'nin saçlarını karıştırarak, "Korkma ufaklık," diyor. "Hayaletlerimiz çoğunlukla dost canlısıdır." Diğer çocuklar hayal kırıklığıyla homurdanıyor. Bayan Ferguson ellerini kalçalarına dayıyor.

"Bir grup sıkıcı hortlak yüzünden niye üzülüyorsunuz bakayım. Hele de herkes ihtiyar kaçık efendinin yüz sene önce bu duvarların içine bir hazine gömdüğünü söylerken!" Bu haber karşısında bütün yetimler canlanıyor ve hazineyi hemen bulmaya karar veriyorlar.

"İyi, hadi bakalım, küçük haylazlar!" diyor Bayan Ferguson. Çocuklar yeni evlerini keşfetme hevesiyle koşarak uzaklaşıyor. Jane ve Gertie,

bir şey kırmassınlar ya da birbirlerini incitmesinler diye önleme niyetiyle peşlerinden koşuyor.

Bayan Ferguson sesini sır verirmiş gibi alçaltıyor.

“Aslına bakarsanız, o hazine saçmalığı Abercrombie ailesinin, ihtiyar bunağın aile servetini atlarla ve fahişelerle yediğini saklamak için uydurduğu bir hikâyeydi. Gerçi biraz hazine için neler vermezdim, o da başka.”

“Durum ne kadar kötü, Bayan F?” diyor Mac.

“Ay, bugünlerde burası şatodan ziyade harabe. Yenilemek bir servete patlar, sırf çatıyı tamir etmek bile kimbilir kaç paradır. Şimdilik hepimizin büyük salonda uyuması gerek.”

Mac düşünceli görünüyor.

“Bu sene de oyunlar var mı?” diye soruyor.

“Tabii ki var, küçük Angus!” diyor Bayan Ferguson. “Hatta başlamlarına üç hafta kaldı.”

Mac, haşın bir şekilde güçlü çene çizgisini ovalayarak, “Ödül miktarı ne?” diye soruyor.

“Kütük atma yarışmasına mı katılmayı düşünüyorsun?” diyor Bayan Ferguson sırtarak.

“Evet, öyle düşünüyorum Bayan F. Öyle düşünüyorum.”

Kadının gözleri neşeyle aydınlanıyor. “Ay, herhalde ben de küçük yumurcıklara biraz kılıç oyunu öğretebilirim. Yanaklarına renk gelir. İki yarışmayı kazanınca alacağımız ödül de gerekli onarımları yaptırmaya yeter...”

Mac başını olumlu anlamda sallıyor, sonra getirdiğiniz üç-beş parça valizi toparlayıp atları ahır olduğunu tahmin ettiğin bir kalas yığınının doğru götürüyor. Suskun, erkeksi gövdesinin arkasından huzursuzlukla ve arzuyla bakıyorsun.

Bayan Ferguson kemikli ama anaç kolunu omuzlarına doluyor.

“İçeri gelip bir fincan çay iç, kızım. Bugün sana gelen mektuplar var, onları okursun.” Bunu söyledikten sonra sana iki mektup veriyor.

Mektupların biri tanıdık, kargacık burgacık ama anlaşılır bir el yazısıyla yazılmış. Önünde sıcak bir fincan çayla oturduktan sonra sevgili arkadaşın Leydi Evangeline’den gelen haberleri okumaya can atarak mektubu yırtıp açıyorsun.

Bildiğin gibi hayatım, yakında Mısır'a küçük bir seyahat planlıyorum ve bir refakatçiye fena hâlde ihtiyacım var. Hayır işleriyle (ve yakışıklı İskoçlarla) işinin başından aşkın olabileceğini tahmin ediyorum ama o iş çekiciliğini yitirdiyse, bu ihtiyar dula büyüleyici bir ülkeye yapılacak yolculukta eşlik edersen bana büyük bir onur vermiş ve büyük bir iyilik yapmış olursun.

Mektubu göğsüne bastırıyorsun. Çekici bir fikir. Yine de çocuklardan ayrılmak hiç hoşuna gitmez. Ve tabii Mac'ten de. Bunu fark edince içini bir şeyler kemirir gibi oluyor, diğer mektubu asık bir suratla açıyorsun.

Büyük tehlikedesin. Buradan git, yoksa zavallı Constantina'nın kaderini paylaşırsın!

Kemik beyazlığındaki kâğıda bakakalarak bu iki cümleyi tekrar tekrar okuyorsun. Bir uyarı mı bu... Yoksa tehdit mi?

İyy, çok fena.

Mektuptaki tavsiyeye uyup İskoçya'nın sislerinden ve yaşamına yönelebilecek tehditlerden kaçıyor, daha sıcak iklimleri ve Mısır macerasını mı tercih ediyorsun?
193. sayfaya git.

Bu mektubu herhangi biri göndermiş olabilir, gönderen kişinin niyetinin iyi olup olmadığını bilemezsin. Ayrıca Mac'te ona güvenmeni sağlayan ve burada kalmak istemene neden olan bir şey var. Belki biraz dedektiflik yapmak gerekiyordur, ha?
332. sayfaya git.

Büyük Manberley Malikânesi'ne, yüreğinde bir ağırlıkla ve ayaklarını sürüyerek giriyorsun. Artık kendini, gerçekliğini düşünmenin bile kısa süre önce yaşama fırsatı bulduğun hayallerin güzelliğine gölge düşüreceği renksiz, istenmeyen bir geleceğe hazırlamak zorundasın.

Hiç değilse ya Akbaba'dan kaçıp yanında çalışacak daha az iğrenç birini bulmaya ya da kadına gösterdiğin yakınlığı artırıp Benedict'i mümkün olduğunca çok görmeye karar veriyorsun. Ona doğru baktığında Benedict'in sana aşk dolu, alev alev bir bakış gönderdiğini görüyorsun.

Ciddi ciddi, "Pantolonunun düğmeleri açık, sevgilim," diye fısıldıyorsun ve hatasını düzeltmeye davranırken yüzünün panikle karmakarışık olmasını seyre diyorsun. Onu kandırdığını ve düğmelerinin ilikli olduğunu fark ettiğinde hınzırca gülüyorsun.

"Kandırdım," diye fısıldarken bir yandan da seni, sesindeki kalp kırıklığını duymadığını ümit ediyorsun.

Malikâneye girmeden önce son bir mutlu nefes alıyorsun ama içeri girmene kalmadan Akbaba öfkeli, heyecanlı bir telaş içinde feryat figan dışarı fırlıyor.

"SKANDAL!" diye bağırıyor. "SKANDAL! REZALET!" Fıldır fıldır dönen boncuk gibi gözleri Benedict'in heybetli, düzgün biçimine takılıyor. "Neredeydin sen, Benedict? Henrietta! Gitmiş! Kaçmış! Bir... Bir... ÇİFTÇİNİN biriyle!" Acı dolu feryatlar koparmaya başlıyor.

Benedict bir kere daha idareyi ele alıyor. "Bir dakika! Sakin ol! Neler oluyor?" Krallığına dönen bir kral.

Etrafına bakınıyor ve çılgın bir sahne görüyorsun: Hizmetkârlar şaşkın, mobilyalar devrilmiş, ortalıkta da ne Cad'den ne de Henrietta'dan bir iz var. Bütün bu deliliğin ortasında sakın ve her zamanki kadar güzel görünen Leydi Evangeline duruyor, elinde bir likör, yüzünde kırlıklar kadar geniş bir gülümsemeyle kanepeye uzanmış.

Benedict sana, "Londra'dan buraya bizden önce gelmeyi nasıl başardı?" diye fısıldıyor. Sesi, sevişmenin tatminiyle boğuk.

Her şeye karşı hayret duysan da, "Kadınların kendi yolları vardır," diye cevap verip Leydi Evangeline'e dönüyorsun. "Sizde ne haberler var, leydim? Biz, ee, burada değilken önemli bir şeyler olup bitmiş galiba."

Leydi Evangeline, "Oldu gerçekten de," diye cevap veriyor sakın sakın. "Anlaşılan biri, ki bu kesinlikle ben değilim, Bay Caddington diye

birinin yaşadığına dair Bedlam tımarhanesinin bakıcılarından birinin imzaladığı kesin bir kanıtı Londra'daki bütün gazetelere göndermiş. Gazeteler çıkar çıkmaz Cad ortadan kayboldu, Granville adı ve serveti üzerindeki hak iddialarını da beraberinde götürdü. Ah, Henrietta da çiftçiyle kaçtı. Saatin var mı, sevgili kuzenim?"

Güzel yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanan Benedict şömine rafındaki saate bakıyor. "Saat bir olmuş."

"Ah, evet." Leydi Evangeline gülümsüyor. "Henrietta'yla çiftçi Sam, Gretna Green yolunu çoktan aşmışlardır."

"GRETNA GREEN! Evlenecekler! Ah! Ah, bayılacağım!" Akbaba yeniden ortaya çıktı, bu sefer de dramatik bir şekilde bayılmaya hazırlanıyor.

"Bayılmanı biraz tut hala, bir dakika," diyor Benedict. Sonra hâlâ gülümseyerek yüzünü ellerinin arasına alıyor. "Kuzen?"

"Evet, Benny?" diyor Evangeline. Sen de sırtıyorsun. Neşe bulaşıcı.

"Gazetelere ilanları gönderme işiyle sen ilgilenebilir misin? Bu genç kadını mümkün olduğunca çabuk bir şekilde karım yapmak istiyorum. Tabii benimle evlenmeyi kabul ederse." Sevdiği adama, faytonda çılgıncasına seviştiği adama bakıyorsun. Geleceğinizde pek çok fayton yolculuğu olacak.

"Eder," diyorsun gülümseyerek. "Herhalde. Ayaklarını yere basmanı sağlayacak birine ihtiyaç duyduğun kesin."

Benedict gülüyor. "Herhalde demek! Tamam o zaman! Evleniyoruz!" diye bağıyor. Sesi, daha önce eşliğinde dans ettiğin bir sevinç vals.

"Hayır!" diye bağıyor Akbaba. "Skandal! Rezalet! Skandal ve rezalet!"

Neredeyse Benedict'in ağzının içine doğru, "Gerçekten de skandal ve rezalet, sevgili teyzeciğim," diye fısıldıyorsun.

Benedict, "Skandal ve rezalet," diyor gülerek. Kahkahanın geri kalanını ev halkının sevinç çığlıkları ve Akbaba'nın acıklı tiksinti ünlemleri arasında öpüşerek, öpüşerek, öpüşerek boğuyorsun.

Son

Bu oyunu sen de oynayabilirsin. Kırık konyak şişelerine bakılırsa Lord Craven'in gittiği yönün aksi olduğunu düşündüğün bir istikamete doğru sen de öfkeyle kırlara fırlıyorsun.

Yarım saat kadar fırtına gibi yürüdükten sonra kaybolduğunu fark ediyorsun. Sis perdesi etrafında dönüp görüşünü kapatıyor, ne hangi taraftan geldiğini görebiliyorsun ne de hangi tarafa gittiğini. Siyahlara bürünmüş bir şeklin sana doğru geldiğini görünce boğazındaki korku yumrusu daha da büyüyor. Nefesini tutup el çantanda silah niyetine kullanabileceğin bir şeyler aranıyorsun...

Yakışıklı genç rahip mi bu? Rahip Loveday sıcak bir ifadeyle gülümüyor.

"Çok özür dilerim. Umarım sizi korkutmamışımdır," diyor. Mavi gözleri nazik bir endişeyle dolu.

Rahatlayarak, "Ah, rahip, siz misiniz!" diye bağıırıyorsun. "Korkarım kayboldum çünkü nasıl geri dönebileceğimi bilmiyorum. Gitmem gereken yönü rica etsem gösterebilir misiniz?" Kendini tam bir sersem gibi hissediyorsun ama rahip gülümseyip korkularını yatıştırıyor.

"Ah, çok daha iyisini yapabilirim bence!" Kolunu uzatıyor. "Müsaade ederseniz sizi götüreyim."

Yürüdüğünüz sırada, günün beklenmedik soğğunun arasında adamın sıcak vücudunun verdiği hisle doluyorsun. Rahatlatıcı ama aynı zamanda uyarıcı bir his. Rahip fark ettiyse bile bir şey belli etmiyor. Hava ve cenaze törenleri gibi zararsız konular hakkında dikkatli bir biçimde konuşuyorsun ama sonunda merakın üstün geliyor.

"Merhum Leydi Craven," diyorsun nihayet. "Onu tanır mıydınız?"

"Tanırdım ya," diyor rahip hevesle. "Tatlı bir kadındı, herkes onu pek severdi."

Duymak istediğin bu değil. "Size... sorunlu gibi gelmez miydi?"

Rahibin samimi mavi gözleri koyulaşıyor. "Ölümünden önce bana geldi," diyor adam alçak sesle. "Korktuğunu söyledi ama neden ya da kimden korktuğunu açıklamadı. Ona yardım etmek için yeterince çaba harcıyıp harcamadığımı sık sık düşünürüm."

Güven veren bir tonla, "Elinizden gelen her şeyi yaptığınıza eminim," diyorsun. Rahip sana bakıyor ve bir an duraklıyor.

"İtiraf edeyim ki Hopesend'e bir amaç güderek gidiyordum. Anla-

yacağınız, Leydi Craven'ın ölümünden kısa bir süre sonra onun yazdığı bir günlük gönderildi bana. İçinde, defteri saklamamı ve sevgili oğluna yardım edebilecek birine ulaştırmamı söyleyen bir not vardı.” Deri kaplı küçük bir defteri eline sıkıştırıyor. “Bunu Craven'a vermek doğru gibi gelmiyordu ama artık daha fazla oyalanamam. Hopesend'e yaptığım düzenli ziyaretlerin her zamankinden sık olduğunu fark ettiniz mi? Bunu size daha önce... yani defteri size daha önce vermeye niyetlenmişim... Ama korkağın teki olduğumdan bir türlü cesaretimi toplayamadım. Affedin beni.”

Ne söyleyeceğini bilemiyorsun.

“Rahip Loveday, ben...” Başını kaldırınca, Hopesend'in tanıdık, uğursuz şeklinin ileride yükseldiğini görüyorsun. Rahip, şapkasını nazikçe çıkarıyor, sonra da sen defteri göğsüne bastırırken sisin içinde gözden kayboluyor.

Fabien'in keskin hatlı, yakışıklı yüzünü ellerinin arasına alıyorsun. “Sen kimsenin ikinci seçeneği değilsin Fabien, benim ikinci seçeneğim olmana da izin verecek değilim. Hoşça kal, arkadaşlarıma da elveda. Yine görüşürüz. Belki başka bir hayatta.”

“Güzel söylediniz, leydim.” Fabien başını eğiyor, küçük bir gözyaşı damlası hâlâ öne doğru uzatılmış olan eline düşüyor. Bir an için damlanın, Nil'in mücevherlerinden biri olduğunu hayal ediyorsun. Gözünü kırptırıyorsun, mücevher çöl sıcaklığında buharlaşarak yok oluyor.

Yeni ortaya çıkmış tapınağın gölgesinde sabırla bekleyen develere doğru gidiyorsun. Kolayca ve zarafetle birine biniyorsun.

Mısır'a geldiğinde pek sahip olmadığın bir özgüven ve otoriteyle, “Son bir şey, Fabien,” diyorsun.

“Evet, leydim?” Gözleri umutla parlıyor.

“Bana Kahire istikametini gösterir misin?”

Şehre olan uzun ve zorlu yolculuğu tamamladıktan sonra, gerçekten ne yapmak istediğine karar vermen gerekiyor.

Sosyeteye bir şans daha vermek ister misin? İstersen 302. sayfaya git.

Yoksa sosyeteden bıktın mı artık? Ücra bir malikânede tek bir zengin çocuğa bakmanın bütün bu saçmalıklardan iyi bir kaçış olacağını mı düşünüyorsun?

○ zaman 14. sayfaya git.

Amerika'ya gidiyor ve çok geçmeden tatlı bir kıza mürebbiyelik yapmaya başlıyorsun. Çocuk sık sık yanlışıyla sana anne diyor. Bu yüzden fena hâlde kızarıyor ve yakışıklı, genç, yeni zengin, dul, fabrika sahibi ve rüccar olan Bay Haven isimli babasını ise kahkahalarla güldürüyor. Adam karısını gripten kaybetmiş ama şans eseri seni kazanmış. Sana güzel bir elbise hediye ettiğinde denemek için önünde soyunarak onu şımartıyorsun.

Nazık ama ateşli bir sevgili, ikinizin bir sürü güzel, sağlıklı, güler yüzlü çocuğunuz oluyor.

Adamın ilk çocuğu düğününüzde çiçekleri taşıyor elbette. Bazen geceleri, Bay Haven heybetli göğüslerini mutluluğunun sırmalarıyla süslediğinde Lord Craven'ı düşünüyorsun. Verdiği aşk hediyesi, özgürlük vadi ve çalışma ahlakıyla memnun etme isteğinin bitmek bilmeyen bir göstergesi olarak kadınlığına zevk vermek için güney bölgelerine doğru gelen Amerikalı sevgilinin yüzünü okşamana izin veren talih için ona sessizce teşekkür ediyorsun.

Son

“Ah, Ollie!” diye bağıyorsun. Yüzünü ellerinin arasına alıp seni uzun zamandır tatmin edilememiş bir tutkuyla, sanki ayrı geçirilen onca sene. senelerdir çekilen acılar hiç olmamış gibi öpüyor. Seni kendine iyice çekip deniz kabuğuna benzeyen kulağını hafifçe dişliyor.

İçini çekerek, “Casus olduğuna inanamıyorum,” diyorsun. “Bu... o kadar romantik ki. Çok da heyecan verici.”

Ollie kulağını bırakıyor. “Hayır, hayır, HAYIR,” diyor. “Gerçekten kulağa geldiği kadar cazip bir iş değil. Karanlık işler yapmak zorundayım. Ülkem uğruna karanlık işler.”

Gözlerinde yıldızlar ışıdayarak, “Ama...” diye başlıyorsun. Ollie inleyip şakaklarını ovuyor.

“Dinle, açığa çıkmamın tek sebebi, çok tehlikeli birinin yanında işe girmiş olman. Onu epey bir süredir gözlüyorum. Londra’da ortaya çıktığında buna inanmadım ama seni uyardıktan bu aslanın inine dalmana izin veremezdim.”

Ses tonu ve sözleri, ihtiyaç duyduğun bir kova soğuk su gibi. “Ne?”

“Bütün ekibim öldürüldü!” Omuzlarını yakalıyor, koyu renk gözleri köşeye sıkışmış bir hayvanın kiler gibi. “Hepsi! Bir hafta içinde, birkaç farklı görevde! Her birinde Fransızlar hazırды, bizi bekliyorlardı. Sokak köpeği gibi hepimizi tek tek topladılar. Ben... Yalnızca ben sağ kurtuldum çünkü sevdiğim kadın için yas tutarken o kadar sarhoş olmuştum ki görevimin zamanını kaçırdım!”

Gözlerin dehşetten irileşmiş hâlde ona bakakalıyorsun.

“Anlamıyor musun? Nerede olacağımızı tamı tamına bildiklerine göre biri onlara Britanya’nın sırlarını satmış olmalı. Uzun araştırmaların ardından bunun kim olduğunu buldum.”

“Hayır,” diye fısıldıyorsun.

Seni hafifçe sarsarak, “Evet,” diyor. “Tek bir kişi olabilir. Yüzbaşı Angus Mac Taggart.”

Bu küstah adama son bir kez ağzının payını vermek için topuklarının üstünde dönüyorsun ama döner dönmez sıcak, aç, şık giyimli bir vücuda küt diye çarpıyorsun. Kızarıyorsun. Tabii ki aklı başına gelecekti. Dudaklarına bir gülümseme yayılıyor, yakışıklı, samimi yüze bakmak için başını kaldırıyorsun ki...

“*Cad?*” diyorsun inanamayarak.

Karşında duran, bütün gösterişli yakışıklılığı ve çapkınlığıyla Rafe Caddington. Dünyanın en şahane züppesinin görünüşü ve alaycılığıyla, dünyanın en aç kurdunun gözleri var onda. Pis sırıtışıyla aklına türlü türlü fikirler geliyor, diğer fikirlerin de bunları zapt edebilmek için sert bir dille tehditler savuruyor.

“Ah, demek madam etrafa bakıp gönlüme göre bir kadın seçmemi söylerken ciddiymiş.” Sesi, lezzetli bir tatlıdan alınan bir lokma kadar şehvetli. Elleri, bakışları kadar büyük bir beğeniyle üstünde geziniyor.

“Elinizi üstümden çekin, bayım. Ben sizin oyuncağınız değilim, gerçek Granvillelerin de oyuncağınız olmadığı gibi!” Göğsünü, eldivenli saldırgan parmaklarından kurtarıyorsun. “Bu kötü şöhretli evde bulunmamın tek sebebi, sizin şöhretinizin herkesinkinden kötü olduğunu doğrulamak.”

Kaya gibi sert uyluklarıyla seni, üstüne şiirlerin en müstehceni işlenmiş büyük bir Yunan işi vazoya doğru sıkıştırırken, “Kesinlikle öyle,” diye hırlıyor.

Ona dizinle vuruyorsun. Şiddetle. Nefesi kesiliyor ama seni omuzlarından sıkıca yakalıyor.

“Acıdan zevk alırım. İstedığımı de elde ederim! Servet! Unvan! SEN!” Vahşi ve aç çığlığı, modaya uygun biçimde dağınık saçlarının hızla çekilmesiyle yarım kalıyor.

“Elde etmeye şu anda son veriyorsun, sülük herif!” Benedict’in ta kendisi bu. Gözlerini Cad’dan ayırıp sana şefkatli bir bakış gönderiyor. “Lütfen zalimliği affet,” diye fısıldıyor. “Sana acımasız davrandım çünkü kendime karşı da acımasızım. Aşk ya da arzu konusunda hiçbir zaman kafa yormama gerek olmayacağını zannediyordum, derken hayuma orman yangını gibi girdin, ben de her zaman benim olacağına inandığım şeylerin güvenliği konusunda birden endişe etmeye başladım. Yalnızlığımın ve her şeyin bildiğim gibi ilerlemesinin verdiği güvenlik

*"Cad, Benedict'i su tereli sandviçlerle yaylını ateşine tutuyor,
sonra ona sandviçlerin dizildiği güzel gümüş tepsiyle vuruyor."*

duygusu gibi. İşler acısı bir şekilde mutsuz olmanın hiçbir güvenli yanı olmadığını görüyorum artık ve hayatımın renksiz ve soğuk olmasını kabullenmeye hazırım... Sen benimle olmazsan.”

Aklına binlerce duygu ve arzu üşüşüyor, hepsini birden ifade edecek bir cümle bulmaya uğraşıyorsun.

Benedict, “Ah sevgilim, çaba harcamaktan kurtarayım seni,” diyor ve Cad’i bir anlığına bırakıp ağzını seninkine yapıştırıyor. Öpüşmeniz sonsuza dek sürecektir gibi ama Cad, Benedict’e sataşarak işi bozuyor.

“Gözlerime inanamıyorum!” diye bağıyor. “Lord ve Leydi Granville’in kudretli oğlu, Lord hazretlerinin bütün malının mülkünün tek vârisi, bir randevuevinde sıradan bir hizmetçiyi öpüyor! Tam da kendisi gibi bir piçe yakışacak şey!” Gözleri ve sesi kıskançlıkla yanıyor.

Benedict, Cad’in bir sonraki yumruğunu savuşturup kendisi bir yumruk atarak, “Hadi oradan!” diyor. “Randevuevlerinde ne haltlar karnıştırdığını bilmiyorum sanki!”

“Benimle dalga geçme!” Cad, Benedict’i su tereli sandviçlerle yayılım ateşine tutuyor, sonra ona sandviçlerin dizildiği güzel gümüş tepsiyle vuruyor.

Benedict silah olarak kullanmak üzere büyük mumlardan birini şık şamdanından koparıp alırken, “Ay, lütfen yapma,” diye gülüyor. “Herkesle dalga geçerim ben!”

“İsmin! Servetin! Mevkin, aşkın...” Cad aynı anda hem Benedict’e hırlamayı hem de sana tükürmeyi başarıyor. “Gittiğin yerde hiçbiri işine yaramayacak. İster asil olsun, ister olmasın, insan ölünce bunların önemi kalmaz!” Cad sandviç tepsisini ta başının üstüne kaldırıyor, gözleri cinayet dürtüsüyle dolu, kalbiyse bomboş. Su tereli sandviçler yerlerde.

“Cad, hayır!” diye bağıyorsun.

“Evet, sürtük!” diye bağıyor o da.

Cad’in aklı başına getirilebilir mi? Evet diyorsan 230. sayfaya git.

Yoksa adam yalnızca derhâl ortadan kaldırılması gereken zampara sırtlanın teki mi? Öyle diyorsan 309. sayfaya git.

Bir şey söylemene ya da yapmana fırsat kalmadan, yakışıklı postacı sana başıyla selam veriyor, faytonun kapısını kapatıp sürücü koltuğuna tırmanıyor. Bir dakika daha beklemeden kaderle olan randevuna doğru ilerlemeye başlıyorsun.

Uyumaya çalışıyorsun ama kafan düşüncelerle dolu, sana ya da belki yabani geceye ait düşünceler bunlar, emin olamıyorsun. Bir adamın nasıl olup da sosyete de böyle tiksinti dolu, böyle bastırılmış bir merak uyandıracak kadar canavar ruhlu olabileceğini merak ettiğin sırada seni taşıyan fayton sarsılarak duruyor. Uzaklarda bir hayvan, ay ışığıyla aydınlanan menekşe göklere doğru uluyor. Kalbin gümbür gümbür. Kurbanlık Kuzu Hanı'nda yemeğini yediğin sırada bölge halkının Hopesend Malikânesi'nin çevresindeki kurlıklarda dolaştığına yemin ettiği korkunç bir yaratık hakkında konuşmalar duydun. Uzaklardan gelen bu ses, av bulmak için gecenin içinde gezen iblis köpeğin merhametsiz ulumaları olabilir mi?

Hayır! Kendini çelik gibi sağlamlaştırıyor ve yüreğinde kabaran tirremeleri yatıştırıyorsun. Gotik romanlardaki saçmalıklarla kafasını dolduran salak bir kız değilsin sen. Faytonun kapısı açılıyor, valizini eline alıyorsun. Valizinle birlikte durumun idaresini de.

Zayıf sabah ışığında, Lord Craven'dan gelmiş olan mektubu sıkı sıkı tutarak Hopesend Malikânesi'nin büyük, oymalı kapılarına yaklaşıyorsun. Kapı arkaya doğru açılırken ev, ölmekte olan bir genç kız gibi iç çekiyor, güzel hatları doğanın haşin unsurlarıyla aşınıp gitmiş olan, yaşlı bir kadının vücuduna ve taş bir *gargoyle*'nin yüzüne sahip hayalet gibi biri ortaya çıkıyor. Bu kişinin bir kolu yok, diğerinin ucunda pençe gibi bir el göze çarpıyor. Valizin kayıp gidiyor, soğukkanlılığın da valizini takip ediyor, çığlığı basıyorsun.

"Tamam güzelim tamam, gel, içeri girelim." Cehennemden kaçmış bir yaratıktan duymayı beklemediğin kadar rahatlatıcı bir ses tonu. "Efendinin çağırttığı kişinin herhalde." Kadın (bu kişi kadın olmalı) hoş bir edayla tombul tek koluyla valizini ve mektubunu alıyor.

Geçici olarak serseme dönmüş hâlde yavaşça başınla onaylıyorsun.

"Ah, hay aksi, biraz ahmak mısın sen acaba, canım?" Sesi sabır ve anlayışla sıcacık.

"Hayır! Hayır, ben..." Söyleyecek bir şey bulamayarak başını iki yana sallıyorsun. Kadın utanmış gibi başını öne eğiyor.

“Seni korkuttum, belli. Hiç alınmadım, hayatım! Birini ilk korkutuşum değil, son da olmayacak.” Görüntüsü ne kadar korkunçsa, sesi o kadar yumuşak. Seni karşılayan kişiye bir kere daha bakıyorsun: Yaşı ilerlemiş bir kadın, yüzü, tek kolu ve eli uzun yıllar öncesinden kalma vanuk izleriyle dolu. Görüntüsü karşısında verdiği kalpsiz tepki dolayısıyla için eziliyor.

Korkunç gafını telafi etmek için umutsuzca çabalayarak, “Çok özür dilerim,” diyorsun.

Yaratık eskisinden de daha nazık bir tavırla, “Önemli değil, hayatım. Ben Bayan Butts, buraların kâhyasıyım,” diye güvence veriyor sana. Yine de elinin yara iziyle kaplı yanağına bir an dokunup çekildiğini görüyorsun. Kadın bir sır paylaşmış gibi anaç omzuyla seni dürterken, utancının ağırlığının altında eziliyorsun. “Şatonun efendisiyle tanışmaya hazır mısın?”

Kalbin, iyice kabarık göğsünün içinde çırpınıyor. Bayan Butts seni odana götürünce hemen üstünü değiştirip siyah renkli tek güzel elbiseni giyiyor ve vücudunun güzelliğinin, Lord Craven’ı elbisenin artık güzel kabul edilemeyecek kadar dar ve biraz fazla yıpranmış olduğunu fark etmekten alıkoyacağını umuyorsun.

Böylece hazırlandıktan sonra saçlarını düzeltiyor, çeneni havaya kaldırıyor ve merdivenden iniyorsun, onunla...

Bayan Butts, “Küçükbey Alexander!” diye bağırıyor, karşına gözleri körülükle dolu, elinde de bir çemberle sopa olan, sekiz yaşından büyük olamayacak bir oğlan çıkıyor.

Küçükbey Alexander, “Leydi buraya BENİMLE oynamaya geldi!” diye bağırıyor ve elindeki oyuncaklardan biri olan sopayla sana vurmaya koyuluyor.

Karşılaşma talihsizliğine uğradığın en korkunç çocuğa mürebbiyelik yapma kariyerin işte böyle başlıyor.

“Bana Efendi Craven diyeceksin! Sana emrediyorum!” Küçükbey Alexander şimdi sopanın yanı sıra çemberiyle de vuruyor sana. *Ah, olamaz,* diye düşünüyorsun. *Bu iş böyle gitmez.* Küçükbey Alexander bir sonraki saldırısına hazırlanırken hem çemberi hem de sopayı elinden alıp çocuğun kulağına güzelce vurmak için kullanıyorsun.

Küçükbey Alexander neredeyse ağlamayı bile unutacak kadar afallıyor. Neredeyse. Sonra epey usta bir biçimde ulumaya başlıyor.

Karakter geliştirici mürebbiye sesinle, “Ağlaman bitince, sana hareketlerinin aptallığını açıklayacağım,” diyorsun. “Ondan sonra saygısızlığın için özür dileyeceksin. Harekete geçmekten hoşlandığın açıkça belli olduğuna göre, sabah derslerimize geçmeden önce de kısa bir süre eskrim tarihi çalışabiliriz.”

Küçükbey Alexander birden susarak gözyaşlarından oluşan maskenin ardından seni süzüyor. “Eskrim konusunda bir şeyler biliyor musun?”

“Elbette biliyorum, çocuğum!” Kısmen çocuğun sorusunun tatlılığına, kısmen de bir gün kendini pek beğenmiş bir beyefendinin sesini kesme amacıyla kullanmak üzere gençliğinde eskrimin tarihi hakkında bol bol kitap okumuş olduğun için kendinden duyduğun hoşnutluğun verdiği neşeyle gülüyorsun. “Eskrim yapmayı bile biliyorum. Sana seve seve öğretirim, tabii...”

“SUSUN!”

Nasıl da anında şahane bir mürebbiye olmaya başladığına dair kendi kendini tebrik ettiğin düşüncelerin, içinde boğulabileceğin kadar derin bir sesin öfkeli gürlemesiyle bölünüyor.

Bakışlarını Küçükbey Alexander’ın ufak gövdesinden kaldırıp titreyen Bayan Butts’ın üzerinden geçirerek, zehir kadar yeşil gözlerinde yanan ateşi görmeseydin taştan yontulmuş olduğuna yemin edeceğin adamın gözlerinin içine çeviriyorsun. Köy meyhanesinde Lord Craven’den bahsedilirken neden herkesin fısıltıyla konuştuğunu birden anlıyorsun. Adam hünerli bir elin çizdiği ve öfke kıvrımlı bir fırçayla boyadığı bir erkek-silik anıtı. Öfkeli olduğu kadar yakışıklı ve gerçekten çok öfkeli.

Heybetli Lord Craven sıkı dişlerinin arasından, “Seni evimde huzur temin etmen için tuttum, kadın,” diyor, “huzuru bozasın diye değil.”

Saygılı davranman gerektiğini biliyorsun ama lord epeyce imkânsız beklentiler sergiliyor, fena hâlde kabalık ettiğini de söylemeye bile gerek yok.

“Tanıştığımıza memnun oldum, efendim. Lord Craven olmalısınız. İtaatsizlik etmek hiç hoşuma gitmiyor ama mürebbiye olarak sadece sesleri bastırmak için tutulduğumu anlayamamıştım. Yalnızca çocuğu geliştirmeye çalışıyord...”

“O çocuk gelişmez,” diye kükrüyor Lord Craven. “Kimse gelişmez! Hepimiz neyse oyuz, hepsi bu!”

“İnsanı çember ve sopalarla orasına burasına vurarak karşılıyor! Kurtlar büyütmüş diyeceğim neredeyse!” Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oluyorsun. Çok cüretkâr konuşuyorsun ama bu adamın huzurunda olmak bütün mantıksız tutkularını uyandırıyor.

Lord Craven odayı iki uzun adımda kolayca aşarak, “Mürebbiye konusunda kurtlar herhalde senden daha iyi bir seçim olurdu,” diyor.

“Ama mürebbiye diye bir kurt tutmadınız, Lord Craven,” diyor, deyincede kendi küstahlığından ötürü şaşkına dönüyorsun. “Beni tuttu-nuz.”

Adam o kadar yakınında ki ağacımsı, amberimsi kokusu yüzünden neredeyse başın dönecek. Bunu yapacak gücü nereden bulduğunu bil-mesen de lordun yakıcı bakışlarına yırtıcı bir şiddetle karşılık veriyorsun. Lord Craven seni öyle bir vahşilikle süzüyor ki bunun yarattığı ürperti-yi bastıramıyorsun. Daha yumuşak bir taktik deniyorsun.

“Çocuk sizin oğlunuz, efendim. Oğlunuz.”

Bu sözcükler, Lord Craven’in yüzündeki bütün canlılığı silip atıyor.

Mezar kadar soğuk bir tavırla, “Annesinin gözlerini almış,” diyor. Sonra topuklarının üstünde dönüyor ve çekip gidiyor.

Denge hissine yeniden kavuşman birkaç dakika sürüyor. Bayan Butts’a sormak üzere, “Bu da ne...” diye başlıyorsun ama kadın kaba olmayan bir tavırla elini sallayıp seni susturuyor.

“Lord kendi bildiğini okur,” diyor. “Sen ona aldırma. Mesafeni koru, kurallarına uy, o zaman her şey yolunda gider. Şimdi küçükhanım, gelin de çalışanlarla tanışın!”

Başka seçeneğin olmadığını mı hissediyorsun? Deli bir lordun kırların ücra bir yerindeki malikânesinde mürebbiyelik yapmayı seçtin. Alış buna. 248. sayfaya git.

Canı cehenneme. Derbyshire'a döndükten sonra fırtına gibi odana dalıyor ve hiddet içinde bavullarını topluyorsun. Elveda demeye kararlısın. Şimdilik.

İsmi lazım değil haşin bir İskoç'la hayır işleri yapmak ve belki yankesicilerin kurbanı olmak için Londra'nın doğu yakasına mı kaçacaksın? 208. sayfaya git.

Yoksa Yorkshire'da gotik bir ortamda mürebbiyelik yapmaya mı kaçıyorsun? Yılın bu zamanında orada yağmurlar pek güzel olurmuş diye duymuştun. 14. sayfaya git.

Mavnadan inerken, bunun gerçekten olması karşısında hayretler içerisinde kalarak bir an duraklıyorsun. Ne de olsa daha kısa bir süre önce bir leydinin önemsiz refakatçisinden başka bir şey değildin. Şimdiyse... Şey, tamam, hâlâ bir leydinin önemsiz refakatçisisin.

Yine de birlikte seyahat ettiğin leydi eskisinden çok daha hoş. Çok güzel, heyecan verici bir kadın ve seni Kahire'nin tam kalbine getirdi. Kendi kalbin de heyecanla doluyor çünkü dört bir yanında sesler, ilginç görüntüler ve tanımadığın hisler var... Daha doğrusu, güzel Leydi Evangeline'e yönelik hislerini tanıyamıyorsun.

Tekne birden yalpalıyor, iskele niyetine konmuş tahta seni öne doğru fırlatıyor. Nil'in çamurlu sularına yuvarlanacağın sırada Leydi Evangeline hızlı, akıcı bir hareketle becerikli bir biçimde yakalıyor seni; gülümseyerek, "Dikkat et," diyor ve yeniden ayaklarının üstüne basmana yardım etmeden önce heyecan verici bir saniye boyunca kucaklıyor.

Aniden üstüne çökmüş olan baş dönmesini dağıtma umuduyla başını iki yana sallıyorsun. Delilik bu, delilik ve muhtemelen sıcak çarpması. Böyle karmakarışık duyguları sorgulamaya çalışmaktansa, canlı şehirde kalabalığın arasından geçtiğiniz sırada leydiye ayak uydurmak için hızlı hızlı yürüyorsun. Yine de Leydi Evangeline dönüp alev alev Afrika güneşini bile gölgede bırakacak şekilde çapkınca gülümsediğinde, irkilmekten kendini alamıyorsun.

"Önce nereye gideceğiz?" diye soruyorsun gergin gergin. Yolculuk sırasında aranızdaki bir şey değişti, bir zamanlar rahat bir arkadaşlık olan şey, tanımlayamadığın bir şey gibi geliyor sana artık. Kırılgan, keskin kenarlı ve patlamaya hazır bir şey, hiç değilse senin bakış açısından. Leydi Evangeline'in yanında durmadan gerginleşiyorsun, dilin tutuluyor.

Leydi Evangeline değişikliği fark ettiyse bile bir şey belli etmiyor. Onun yerine aptal kalbini okullu bir kızmışsın gibi pır pır ettiren aynı özgüvenli rahatlıkla davranmaya devam ediyor.

"Müzeye, sevgili yavrum," diyor. "Müzeye elbette."

"Müze" derken ne demek istediğini bilmediğin için, kısmen kendi cehaletinden duyduğun utançtan, kısmen de Leydi Evangeline'in zarif güzelliğinden ötürü bir anlığına kalakalıyorsun. Leydi Evangeline kafanın karıştığını anlamış görünerek omzunu okşuyor. Korkunç sığağa rağmen ürperiyorsun.

“Mısır Müzesi’ni diyorum. Sevgili bir arkadaşım olan Kemal Ebu Habip bin Hasan el-Münavi yönetiyor müzeyi. Çok tatlı bir adamdır, üstelik çok da zekidir. Hayatını firavunların hazinelerini korumaya ve bu tür harikaların Mısır’da kalmasını sağlamaya adanmıştır.”

“Ç-çok iyi bir şey yapıyor,” diyorsun mahcup bir şekilde.

“Ah, öyle.” Leydi Evangeline başıyla onaylıyor. “Müzeyi görene dek bekle hele. Nefesin kesilecek.”

Gerçekten de müzeye girdiğinde seni karşılayan şey, Leydi Evangeline’in kastettiği biçimde olmasa da nefesini kesiyor. Büyük salonun beyaz mermer zeminine Mısır’ın altın çağından kalma yüzlerce, binlerce hazine saçılmış durumda. Kargaşanın ortasında kitap kurdu görünümü, yakışıklı, gözlüklü bir genç adam duruyor. Sinirli sinirli karıştırıp durduğu saçlarının her bir teli ayrı tarafa bakıyor.

“Kemal!” diye bağıyor Leydi Evangeline. “Ne oldu böyle?”

“Ah, leydim!” diye bağıyor adam. “Dün gece birileri zorla içeri girmiş! Bir pencereyi kırıp muhafızlarımın en iyisini bayıltmış, sonra da... sonra da...” Etrafındaki yıkıma doğru çaresizce elini sallıyor.

Leydi Evangeline adımlarını kalıntıların arasında dikkatle atarak tır tır titreyen Kemal için bir sandalye bulmayı başarıyor, sonra da bir hizmetçiye çay getirmesini işaret ediyor.

“Muhafızın, adamların neye benzediğini görebilmiş mi?” diye soruyor yumuşak bir sesle. Kemal başını iki yana sallıyor.

“Hayır! Maskeleri ve kukuletalrı varmış! Burası da öyle büyük bir şehir ki onları bulmak imkânsız.”

Leydi Evangeline zarif elini arkadaşının çökmüş omuzlarına koyuyor. Şaşırtıcı derecede çekici olan genç adamın ensesini nazik bir biçimde ovmasını büyülenmiş gibi seyrederken kalbinin bir duyguyla sıkıştığını fark edip şoka uğruyorsun. Kıskançlık olabilir mi bu?

Hayır. Olamaz. Yüzünü kızartan ve nabzını hızlandıran şey, alışkın olmadığın iklim olmalı muhakkak. Bu sinir bozucu duyguyu üstünden atıp içeri getirilmiş olan çayı Kemal’e veriyor ve kendini konuşmaya zorluyorsun.

“Çok üzüldüm, efendim. Çok şey almışlar mı?”

Kemal, o anda şaşkınlıkla dolu olan iri, duygulu, kahverengi gözlerini sana çeviriyor.

“Hayır. Çok acayip bir durum. Bütün sabah envanterimi inceledim. Müzede pek çok güzel parçamız var ama görünüşe göre hırsızlar tek bir şey almış. Turkuaz renkli parşömen kutusunu.”

Leydi Evangeline birden ayağa kalkıyor, çenesi gergin.

“*Delphine St. Croix!*” diye tıslıyor.

Kemal’in ağzı açık kalıyor.

“Nasıl emin olabilirsiniz bundan?” diye soruyor ama Evangeline ikimize de pek aldırmandan odayı arşınlamakla meşgul.

“Ah, *tam* onun başının altından çıkacak bir şey. Tabii ki o yaptı. Tabii ki!”

Merakını gizleyemeyerek, “*Delphine St. Croix* kim?” diye soruyor-sun.

Evangeline gözleri gök mavisi ateşlerle yanarak dönüyor. Kendini toparlamadan önce güzel göğsü şiddetle inip kalkıyor. “*Delphine... Bir zamanlar arkadaşımды.*” Kemal arkanda ketum bir tavırla öksürüyor, Evangeline de sözlerine devam ediyor. “Uzun yıllar önce, merhum kocam Mısır’da görevli olduğu sırada yakınlaşmıştık. Savaş sürerken biz kadınlar burada yalnızdık, hayatımız kısıtlıydı. Dahası, çevremizde içi aynı aşkla dolu olan sadece biz vardık, şey, eski sanat eserlerine karşı duyduğumuz aşk.”

Kemal bir kere daha öksürüyor, bu defa daha az ketum sanki.

“O sırada ona herkesten daha fazla değer verdiğimi düşünüyordum. Ama sonra, şey, güvenime *asla* affetmeyeceğim bir şekilde ihanet ettiğini söylemekle yetineyim. Çok sert sözlerle ayrıldık. Son duyduğumda *Delphine*, hayatını mezarları yağmalayıp bulduklarını en yüksek parayı verene satarak kazanıyordu, ne eserlerin ne kadar önemli olduğuna aldırmıyor ne de nereye götürüldüklerine. Şimdi de senin müzeni hedef almış, Kemal. Gerçekten çok ama çok üzgünüm.”

Evangeline’in gizemli *Delphine*’den bahsedişindeki bir şey merakını... ve kiskançlığını uyandırıyor. Yüreğinin çevresinde dönüp duran duyguları görmezden geliyor ve sesinin titremesine engel olmayı başarıyorsun.

“Ama niye sadece turkuaz kutuyu alıp başka hiçbir şey almasın ki, özellikle de çok daha değerli hazinelerle dolu böyle bir odadan?”

Evangeline ışık saçan gözlerini seninkilere kilitliyor, bir kez daha yüzüne bir sıcaklık yükseldiğini hissediyorsun.

“Bu basit bir soygun değildi de ondan, hayatım. Bu bir *mesajdı*.”

“N-ne d-demek is-istiyorsunuz?” diye kekeliyorsun. Leydi Evangeline, yumuşak bir ifadeyle sana gülümsüyor.

“Anlayacağın, kutu turkuaz taşından, yani eski Mısır’ın aşk tanrıçası Hathor’un kutsal taşından yapılmıştı. Delphine’le ben... Şey, günün birinde Hathor’un kayıp tapınağını bulacağımıza dair aptalca bir fikrimiz vardı. Tapınak uzun yıllar önce zamanın kumlarına yenik düşüp kaybolmuş ama efsaneye göre, bulunduğu yerde iki sevgili aşkın en saf sevincini yaşarsa, yeniden yükselecekmiş.”

Bunları sana söylerken Leydi Evangeline’in yüzünden tuhaf bir ifade geçiyor. Birden nefesinin kesildiğini fark ediyorsun.

Leydi Evangeline o tuhaf ânı canlı bir şekilde üstünden silkip atarak, “Canı sıkılan iki genç kadının düşündüğü aptalca bir şey işte,” diyor. “Yine de o kutudaki parşömende ne yazdığını merak etmeden duramıyorum. Delphine’in o parşömen aracılığıyla karanlık tiplere satacağı başka eşsiz hazineler bulacağına kuşku yok, bunu yaparken de benimle alay ediyor.”

“Sanırım size yardımcı olabilirim, leydim,” diye araya giriyor Kemal. “Anlayacağınız, bu kapılardan giren her şeyin bir çizimini yaparım, kutuyla içindekilerin de çizimi var.” Evangeline’e eserin güzel bir çizimini ve titizlikle kopyalanmış birkaç sayfa hiyeroglif uzatıyor.

“Ah, Kemal, sen var ya, *hazinesin* resmen!” diye bağırıyor Leydi Evangeline. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Kemal’le ikiniz meraklı gözlerle bakışıp başınızı iki yana sallıyorsunuz. Leydi Evangeline dönüp seni omuzlarından yakalıyor.

“Burada yazanları tercüme edebileceğim ve Delphine’in ne işler karıştırdığını anlayabileceğim yani!”

Afallamış hâlde, “Hiyeroglif okuyabiliyor musunuz?” diye soruyorsun.

Evangeline, “Çok yeni ama evet,” diye başıyla onaylıyor. “Rosetta taşıyla ilgili çalışmalarını yürüttükleri sırada Bay Young’la Mösyö Champollion’a yardım etmiştim. Hiç değilse henüz birbirleriyle konuştukları sırada.” Bunu söyledikten sonra gözlerini deviriyor.

Kemal hürmetkâr bir şekilde, “Leydi Evangeline fazla alçakgönüllü davranıyor,” diyor. “Hiyerogliflerin tercüme edilmesi konusunda değerli bir makale yayımladı. Gerçi isimsiz olarak yaptı bunu ama olsun.”

Evangeline başını arkaya atarak gülüyor. “Ah, Kemal, küçük eserim konusunda çok nezaket gösteriyorsun. En sevdiğim Mısır bilimci olmanın sebebi de *bu*,” diyerek Kemal’in kızarmasına yol açıyor.

Leydi Evangeline ondan sonra ışıklı bakışlarını sana çeviriyor. “Hayatım, bu parşömeni tercüme etmek biraz vakit alabilir. Bu süreyi Kahire’yi keşfederek değerlendirmek istersen lütfen keyfine bak. Kemal sana seve seve refakat eder. Bu sabahı böyle sevimsiz bir biçimde geçirdikten sonra onun da bir nefes almaya ihtiyacı vardır mutlaka.”

Kemal başıyla onaylıyor. “Benim için zevktir, küçükhanım. Güvenliğimizi sağlaması için en güçlü muhafızımı yanımıza alacağım.”

Leydi Evangeline başını yana çeviriyor, saçları güneşte o çok sevdiği firavunların paha biçilmez hediyeleri kadar zengin bir altın rengiyle ışıldıyor.

“Ne diyorsun hayatım? Öğleden sonrayı benimle birlikte tıkuş tıkuş bir odaya kapanıp hiyeroglif tercüme etmemi seyrederek mi geçirmek istersin, yoksa dünyanın en güzel şehirlerinden birinde güneş ışıklarının altında gezerek mi?”

Tatlı kitap kurdu Kemal’le birlikte Kahire’yi keşfe çıkma şansını kabul ediyor musun? Leydi Evangeline büyüleyici biri ama senin bilmediğin eski lisanları tercüme etme işi kulağa çok, çok, çok sıkıcı geliyor. 336. sayfaya git.

Yoksa Mısır’ın tarihi başkentinin güzelliğini görmezden gelip her dakikanı Leydi Evangeline’le birlikte mi geçirmek istiyorsun? 244. sayfaya git.

Craven'la ikiniz son derece tutkulu, son derece öfkeli bir biçimde seviyorsunuz. Akrobatik hareketlerinizle Blanche'ın o yere batası portrelerinden birini duvardan düşürmeyi bile başarıyorsunuz. Sevişmeniz hızlı ve öfkeli ama gereğinden hızlı ya da gereğinden öfkeli değil.

Bir sürü haşın ânın ardından şefkatli bir ânı paylaştığınız sırada, Craven'ın muazzam genişlikteki omuzlarında bıraktığın kırmızı izleri okşuyor, yumuşak dilini dişlerinin cildinde açtığı izlerde gezdiriyorsun. Craven titriyor.

“Tükenmiş hâldeyken bile hâlâ sana arzu duyuyorum,” diyor hışırtılı bir sesle.

“Birbirimizi sevdiğimiz kadar istiyoruz da,” diyorsun. Nefes almak kadar doğal bir şey bu. “Bu sayede bütün zevkler daha tatlı hâle geliyor.” Yeniden başlamadan önce biraz dinlenme umuduyla kolunun kıvrımına yerleşiyorsun ama Craven'ın vücudu sertleşiyor, hem de iyi anlamda değil.

“Sevmek mi?” diye soruyor. “Sence bu *aşk* mı, öyle mi düşünüyorsun?”

Senin de vücudun sertleşiyor, hem de iyi anlamda değil.

“Düşünmüyorum,” diyorsun neşesizce gülererek. “Biliyorum.”

“Hiçbir şey bildiğin yok!” Seni itip kendinden uzaklaştırıyor, vücudu senin yanında gözle görülür bir biçimde ayaklanıyor ama sen şu anda onun kafasına bir tokat indirmek istiyorsun.

“Canavar gibi davranıyorsun!” diye bağıríyorsun. Yüksek sesle bağırmak hem heyecan verici hem de dramatik. İnsanların bunu niye daha sık yapmadığını merak ediyorsun.

Craven başını arkaya atarak, “Hiçbir şey bilmiyorsun! Hiçbir şey bilmiyorsun!” diye kükrüyor. Boğazı bile şehvetli. Hay aksi. Sonra seni doyurulamaz bir ihtirasla tepeden turnağa süzüyor. “Bu bir daha asla tekrarlanamaz.”

Çekip gidiyor, herhalde kirlarda dolaşacak.

Tamam. Bir şey söyleyelim mi? Craven'ın bütün bu oyunlarından bıktın artık. Nihayet yenilgiyi kabul ediyor ve sosyal hizmetler biriminin on dokuzuncu yüzyıldaki eşdeğerini arayıp buradan cehennem olup gidiyor musun?

Öyleyse 54. sayfayı aç.

Ah, olamaz. Craven'ın bütün oyunlarına bayılıyorsun, özellikle de diliyle yapabildiklerine. Ayrıca Küçükbey Alexander'ı da seviyorsun. Elbette kalacaksın çünkü artık hepsine iyice bağlandın ve gerçeğı öğrenmek zorundasın.

180. sayfaya git.

“Evet dersem böyle... asap bozucu bir biçimde çekici olmaya bir son verecek misin?” diye soruyorsun. Benedict’in yüzünde hiç umut vermeyen geniş bir gülümseme beliriyor.

“Kesinlikle hayır.”

“İyi o zaman,” diyorsun gülümseyerek. “Yine de evet.”

Benedict sevinçten uçarak, “YİNE DE EVET DEDİ!” diye bağırıyor. “Bu ne rezalet” ifadesi taşıyan ses tonlarıyla fısıldaşmakla meşgul olmayan sosyete mensupları, gürültülü bir tezahürat koparıyor.

Akbaba ateş püskürüyor. “Kabul etmiyorum! İlanı hiçbir gazete basmayacak. Bana bak şıllık, her yerde tanıdıklarım var benim. Bu evliliğe engel olacağım, yemin ederim, ben...”

“Hiç de öyle bir şey yapmayacaksın, iğrenç ihtiyar yarasa seni,” diyor Benedict. Gülüyor ve seni öyle ateşli bir şekilde öpüyor ki kadınlığından güneş ışıkları damlamasına, zavallı Nigel Frickley’in de ağzından delice bir, “Aman aman,” sağanağı dökülmesine neden oluyor.

“Gel sevgilim,” diye fısıldıyor Benedict. “Gretna Green’e kaçıyoruz!”

Gerçekten de kaçılıyorsunuz. Birlikte uzun ve mutlu bir hayat sürüyor, Akbaba’yı da Noellerde asla davet etmiyorsunuz.

Öte yandan ona her sene Noel’de bir domuz budu göndermeyi asla ihmal etmiyor ve hediyeni içtenlikle imzaladığın bir kartla tamamlıyorsun:

En sevdiğin şıllıktan sevgilerle.

Son

“Leydi Evangeline, çok nazıksınız. Ama ortada bir esrar var ve bunun ne olduğunu öğrenmek zorundayım,” diyorsun. “Ne de olsa Sör Granville için, yani Benedict için demek istiyorum, onun için endişeleniyorum.”

Leydi Evangeline zarif kaşını yeniden kaldırıyor.

Biraz aşırı bir hararetle, “Ondan hoşlandığımdan değil tabii!” diyorsun. “Sadece hâline üzülüyorum.”

Leydi Evangeline sıcak bir ifadeyle gülümsüyor.

“Elbette hayatım. Ayrıca kabul etmeliyim ki neler olduğunu ben de merak ediyorum. Merhum Bayan Caddington’ın tanıdıklarından biriyle görüşmek üzere Londra’ya gitmeyi öneriyorum. Yarın yolculuğumuza mümkün olduğunca erken başlayabilmemiz için bu gece erkenden yarmamız gerektiğini de önerime ekliyorum.”

Bunun üzerine ikiniz de gülüyor ve kol kola girerek oradan aceleyle çıkıyorsunuz. Çıktığınız sırada Akbaba’nın bir koltukta kestirdiğini görüyorsun, başı arkaya düşmüş ve gürültüyle horluyor.

Ertesi gün şafakta kalkıyorsunuz. Leydi Evangeline Akbaba’ya acil bir alışveriş için seni ödünç aldığını iddia eden bir not bırakmayı planlıyor ama bütün bunların sonunda geri dönecek bir işin olmayacağından endişeleniyorsun biraz. Yine de araştırmaların Akbaba’nın sevgili Benny’si için güzel haberlere ulaşmanı sağlarsa belki de kadın insafa gelir. Ne olursa olsun, gazabını göze almaya hazırsın.

Üç-beş parça eşyanı eski püskü valizine aceleyle doldururken, insanın saygıdeğer genç hanımlara uygun olmayan bir yerde ne giymesi gerektiğini merak ediyorsun. Sahip olduğun bütün kıyafetler insanın moralini bozacak biçimde, şey, saygıdeğer.

Odadan dışarı süzülürken yine onunla karşılaştığını fark ediyorsun, kalbin hem boğazına fırlıyor hem de yerlere düşüyor.

Elinden geldiğince nazik bir tavırla, “Sör Benedict,” diyorsun. Alışmış olduğun kısa baş selamını görmeyi bekliyorsun, alışmanın yanı sıra artık biraz sevdiğin bile söylenebilir o selamı. Onun yerine, Benedict’in eskiden mağrur olan gözleri, gölgeli ve düşünceli. Adam başını kederle iki yana sallıyor.

“Adım artık Bay Granville. Ya da belki De Lacey. Annemin adı De Lacey’ydi.”

“İnanmıyorsunuz değil mi...”

“Neye inandığımı fark eder mi? Önemli olan, diğer herkesin neye inandığı. Önemli olan, kanıt bulunması. En önemlisi de artık Henrietta’nın fırsatlarının olması, bir geleceğinin olması. Sırf doğumu dolayısıyla bütün bunlar şimdiye kadar esirgendi ondan.”

Şaşkınlığını saklayamadan, “İyi bir ağabeysiniz,” diyorsun. Benedict çarpık bir şekilde gülümseyerek kalbinin, sosyeteye yeni tanıtılıp şampanyayı fazla kaçırmış bir genç kızın kalbi gibi hoplamasına neden oluyor.

“Aramızdaki tek doğru dürüst insan o ve ben de dâhil olmak üzere ailesinin tamamından daha iyisini hak ediyor. Bu üzüntü verici durumda şükrettiğim tek şey, Henrietta’ya mutluluk için bir şans verilmiş olması.”

“Bana kalırsa Henrietta mutluluk şansını kaybetti,” diye karşı çıkıyorsun.

“Bu da ne demek oluyor?” Benedict sana bakarken, omuzlarını kaldırıp çenenin öne çıkarıyorsun.

“Henrietta şu anda mevkisi kendisinden daha aşağıda kalmış olan birini seviyor, onu demek istiyorum. Genç bir çiftçiyi. Son ortaya çıkan şeyler yüzünden Henrietta’dan uzaklaşmak zorunda kalan birini.”

“Saçmalama...”

“Doğru söylüyorum! Bana kendisi anlattı. Ayrıca bence Henrietta, Cad’in bu dalaveresine sadece korktuğu için katılıyor. Belki kızı tehdit etmiştir...”

Benedict seni omuzlarından yakalayıp o kadar yakınına sokuluyor ki çelik grisi o gözleri çevreleyen gümüş rengi görebiliyorsun.

“Sana bu işin peşini bırakmanı söylemedim mi?” diye hırlıyor. “Erttiğim tek bir sözcüğü bile dinlemedin mi, Tanrı’nın cezası?”

Kalbin gümbür gümbür atıyor, cildin Benedict’in dokunuşundan ötürü arzuyla yanıyor olabilir ama gözünü korkutmasına izin verecek değilsin. Onun yerine gözlerini kısıyor ve bakışlarını kaçırmadan ona bakıyorsun.

“Henrietta cebi şişkin bir asilzadeyle evli hanım hanımcık bir leydi olmak istemiyor! Sevdigi adamla birlikte olmak istiyor!”

“Benim deneyimime göre aşk yalnızca hayatları mahvetmeye yarar. Babama bak. Bayan Caddington’a âşıktı, ona döndüğünde annemin kalbini kırdı. Biz de şimdi bunun sonuçlarıyla, babamın duygularını ve dav-

ranışlarını kontrol edememesinin sonucunda çocuklarının payına düşen acılarla yaşamak zorundayız.”

“Öyle olması şart değil!” diye yapıştırıyorsun cevabı. “Annemle babam birbirlerine âşıktı! Hayatlarının sonuna dek kusursuz bir mutluluk ve sadakat içinde yaşadılar!”

“Ondan sonra kızlarını beş parasız ve dünyada tek bir dostu olmaksızın bırakarak öldüler!” diye gürlüyor Benedict.

Bu acımasız sözlere duyduğun öfkeyle nefesini tutuyorsun. Bu adamın küstahlığı yok mu! Bu ne cüret!

Buna katlanmaya niyetin yoksa ve Benedict’e derhâl haddini bildirmek istiyorsan 239. sayfaya git.

Bu kadarı yettiyse ve artık onunla işin bittiyse 318. sayfayı aç.

“Kocam değil o benim!” diye öyle bir bağıırıyorsun ki hancı biraz yerinden sıçırıyor.

Sesinde acımasız bir neşeyle, “Hiç mi değil?” diye soruyor.

Mac’le ikiniz çaresiz bir ağız birliği hâlinde, “Hayır!” diye bağıırıyorsunuz. Hancı başını iki yana sallayıp ikinize biraz şaşkınlıkla ve birazdan öte bir hayal kırıklığıyla bakıyor.

“İyi madem. İyi uykular.”

Sen suçlu suçlu odana, Mac de ahırına çekilirken, *onunla* aynı odayı paylaşmayı ve erdemli çalışmalarına akıttığı enerjiyi senin erdeminin kâsesine akıtmasını ne kadar çok istediğini düşünmeden edemiyorsun.

Soyunuyorsun. Mac’in esaslı ağzının, göğsünü elbisenin bağlarından, seni de iffetinden kurtarmak üzere çalışmasıyla kâsenin dolup taşması için duyduğun arzudan ötürü deliye dönmüş durumdasın. Fantezini biraz daha ileriye götürmek üzere korsajını gevşettiğin sırada, Şanslı’nın Londra’da yanan binadan çıkardığı tuhaf kâğıt parçası yere düşüyor. Kâğıdı alıp ismi bir kere daha okuyorsun.

Constantina.

Ne kadar uğraşırsan uğraş, Yüzbaşı MacTaggart’ı çözemiyorsun. Bir taraftan davranışları baştan aşağı aksi bir dürüstlük ve iyilik içinde. Öbür taraftansa, geçmişinde aklından çıkmayan bir şeyler var sanki. Ama ne? Ah, o çatık kaşları nazik dokunuşuyla düzeltmeyi ve parmaklarını o karmakarışık kızıl saçların arasından geçirmeyi nasıl da isterdin.

Bir dakika, *ne karışık kırmızı saçından bahsediyorsun?* Gerçek demek istedin tabii! Gerçeği ele geçirmek isterdin. Ayrıca Mac’in arızalı, insanda arıza yaratıp karşısındakini allak bullak eden yakışıklılığıyla ilgili ne kadar mecaz bulabilirsen hepsini kastediyorsun tabii.

Kendini topluyorsun. Yakışıklı İskoçlar bir yana, tuhaf bir şeyler döndüğünü kabul etmek zorundasın. Ani yangın, gizemli kâğıt parçası ve tam olarak tanımlayamadığın bir şey daha merakını ve şüphelerini uyandırıyor.

Ay ışığında ve dondurucu soğukluktaki yağmurda parıldayan ahırlara doğru bakıyorsun. Mac’e hiç değilse sıcak bir içecek götürmen lazım, ayrıca belki gerçeği de şöyle bir yoklaman. Başka bir şeyi yoklamak istemiyorsun. Sadece gerçeği.

Üstüne bir şal atıyor, insanı sinir edecek derecede eğlenmişe benzeyen

hancıdan bir fincan kakao almayı başarıyor ve sert, ıslak gerçeği aramak üzere kararlı adımlarla ahırlara gidiyorsun.

Kapıda seni gömleksiz bir Mac karşıladığında o kesin kararlılığın eklemek kırıntıları gibi ufalanıp gidiyor tabii. Kakao fincanını mutlak ve hayvani bir arzuyla aranda kalkan gibi sımsıkı tutarak, bir şey söylemeden ona bakıyorsun. Mac şaşırmışa benziyor.

“Aman kadın, seni hancı zannettim. Burada ne işin var?”

Güzellik tanrıçasına adak sunan bir rahip tavrıyla fincanı uzatıyorsun.

“Özürdilerimburadaüşümüüşsündürbelkidiyedüşündümbirazkakaouiç,” diye saçmalıyorsun. Mac fincanı senden alıyor, eli elinin üstünde biraz oyalanıyor.

“Çok naziksin, kadın.” Göz temasını koparmadan içeceği dudaklarına götürüyor.

Yutkunuyorsun. Soracak çok şeyin var. Parşömen hakkında. Constantina hakkında. İskoçya hakkında. Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda yosun ve ahşap rengi gözlerinin neden her zaman o kadar kaybolmuş gibi görüldüğü hakkında.

O anda yalama mesafesinde olan muhteşem kaslarla dikkatin dağılmasaydı muhtemelen sorardın. Mac kakaoyu bitiriyor, rahat, erkeksi bir hareketle ağzını silip fincanı sana geri veriyor. Fena hâlde uyarılmış bir balık gibi çaresizce ağzını açıp kapatıyorsun.

Yine de ne kadar uğraşırsan uğraş, Constantina’dan bahsetmeyi başaramıyorsun. Hayvani arzularını kontrol etmeyi de. Fincanı bir tarafa attığın gibi Mac’i yakalıyorsun. O da seni yakalıyor ve yasakları, yetimhaneyi yutan yangın gibi yakıp yıkan bir arzuyu harlıyor.

“Kadın.” Ağzı heyecan verici, cezalandırıcı bir öpücükle seninkinin üstüne kapanıyor. Ellerini karmakarışık kızıl saçların arasına geçirerek ve heyhat, ne yazık ki gerçeği ele geçirmeden sen de onu aynı ateşle öpüyorsun. Mac ikinizi birden samanların üstüne deviriyor ve yakıcı öpücüklerle boğazından fena hâlde açıkta olan göğsüne doğru bir yol çiziyor. Kendinden geçmişçesine çığlık atıp çırpınıyor, yaramaz ağzına doğru sırtını büküyorsun. “Ah, Mac!” diye bağılıyorsun. “MAC!”

Gürültülü bir kışneme sesi duyulunca başını kaldırıyor, atları ür-kütmüş olduğunuzu görerek dehşete düşüyorsun. Hemen hemen hiç

tanımadığın bu kocaman, kaba elli adamla burada ne işin var? Bütün koşullar düşünüldüğünde güvenmemen gereken bu adamla? Cevapsız çok fazla soru var ve bütün bu soruların sorulmasına yol açan adamla samanlarda yuvarlanarak cevap bulacak değilsin.

Mac, gözleri endişeyle dolu bir hâlde, “İyi misin, kadın?” diye soruyor. Bu adama nasıl olur da güvenmezsin ve aynı zamanda ona nasıl olur da güvenebilirsin?

Nihayet nefes nefese, “Ben... Benim gitmem lazım!” diyorsun. “Bu... yanlış. Çok yanlış!”

Bunu söyledikten sonra, tatmin edilmemiş arzun içinde rahatsızlık verici bir biçimde zonklarken şakır şakır yağın yağmurun altında odana dönüyorsun. Gecenin geri kalanı boyunca yatakta dönüp duruyorsun, hummalı rüyaların dalgalanan kaslarla, kişneyen atlarla ve gaydalarla dolu.

Ağıt yakan alçak sesi takip edince kendini limonlukta buluyorsun. Fena hâlde itilip kakılmış bir kedi yavrusu gibi ağlayan kişi Henrietta.

“Bayan Caddington!” diyorsun ama sonra hemen düzeltiyorsun. “Yani Bayan Granville! Affedersiniz.”

Yeni adını duymak, Henrietta’nın taze bir hıçkırık sağanağına boğulmasına yol açıyor.

Yanına oturup kolunu kardeşçe omuzlarına koyuyorsun. Cad’in söyledikleri doğruysa Henrietta artık bir leydi ve senden daha üstün bir mevki-de ama yine de onun için bir sorumluluk duygusu hissetmeden edemiyorsun. Sebep gençliği mi, taşıdığı genel hırpalanmış masumiyet havası mı, yoksa gözyaşlarıyla limonluğu sel baskınına uğratma tehlikesi mi bilinmez, elinde olmadan onu narin ve ihmal edilmiş bir çiçek gibi görüyorsun. Böyle bir yaratığın nazik ve becerikli bir bakıma ve yüreklendirilmeye ihtiyacı vardır ama o anda senden başka ona yardım edecek kimse yok.

Sakin bir sesle, “Henrietta,” diyorsun, “kısa bir süre önce kaderin çılgınca bir dönüşle iyi yönde değişti ama sen oturmuş biri ölmüş gibi ağlıyorsun. Burnumu soktuğum için affet ama bu gözyaşları sevinçten dökülüyormuşa benzemiyor.”

“Hayır.” Henrietta hiç hoş olmayan bir biçimde gargara sesleri çıkararak başını iki yana sallıyor. “Çok mutluyum, küçükhanım. Gerçekten, cidden. Öyle mutluyum ki.”

“Aksiliğin ne olduğunu söyle bana, çocuğum. Ailenin gözünde zerre kadar önemim yok, ayrıca bir kadın olarak beni müttefikin kabul edebilirsin. Üzüntüye ben de hiç yabancı değilim.” Sesin otorite kıvılcımları saçıyor ve tatlı masumiyeti içinde Henrietta sana karşı koyamıyor.

“Leydi olmak istemiyorum ben.” Yeniden hıçkırıklarla perişan oluyor. “Leydiler çiftçilerle evlenemez, benim tek istediğimse çiftçim. Tatlı, nazik, şefkatli sevgilim. Kent şehrindeki sadık, biricik çiftçi Sam'im.”

İç çekişini bastırıp Henrietta ile Kent arasında bir bağlantı bulmak için hafızanın arka kısımlarını araştırıyorsun. Evangeline kızın bir süreliğine koruyucu bir ailenin yanına verildiğini söylemişti, Henrietta belki aşkın cemiyet partileriyle ve sosyetenin keskin diliyle kısıtlanmayan saf ve hakiki bir şey olduğunu Kent’te öğrenmiştir. Gayrimeşru bir kız evlat, bir çiftçiyle mutluluğu pekâlâ bulabilir ama bir leydi? Manberley’nin vârislerinden biri? Lafı bile edilemez.

Bütün bunlarda fena hâlde şüphelenmene yol açan bir şeyler var. Hele de kaderi en son ortaya çıkan şeylere bağlı tek kişi nefret ettiğin adam değilken.

Neşeyle, “Söylesene, Henrietta,” diyorsun, sesin zavallı kızın ruhunda güneş gibi parlıyor. “Ağabeyin Cad’in iddialarının doğru olduğuna emin misin? Kanıtları konusunda sağduyudan ziyade telaşla bastırıyor. Bu kanıtın, ee, nasıl diyeyim, Cad’in aceleyle yaptığı bir hatanın sonucu olup olmadığını merak ediyorum. Bilerek yapmamıştır ama... Ya da...”

Henrietta başını kaldırıyor, kızarmış gözleri korkuyla irileşmiş.

“Ah, bu işi kurcalamayın. Lütfen! Size yalvarıyorum! Ağabeyim sorarsa, size hiçbir şey söylemedim!”

Zaten şiddetli olan şüphelerin iyice tırmanırken, “Neden, çocuğum?” diye soruyorsun. Henrietta’nın sesi fısıltı seviyesine düşüyor.

“O... canımı yakacağını söyledi. Sevgili Sam’ime daha da kötüsünü yaparmış, öyle dedi.” İki elini birden öyle bir yakalıyor ki canını acıtıyor. “Yapar da! Neler yapabileceğini bilmiyorsunuz!”

Zavallı kıza Cad’in inebileceği alçaklık seviyeleri hakkında bir fikrin olduğunu söylemene fırsat kalmadan Henrietta titreyen bacaklarıyla ayağa kalkıyor.

“Lütfen... Lütfen beni görmediğinizi söyleyin!” diyor alçak bir sesle, sonra da koşarak kaçıyor.

Dikkat çekmemek için onu belli bir mesafeden takip ederken bodoslama bir şekilde Leydi Evangeline’e çarpıyorsun. Rahatlayarak içini çekiyorsun.

Leydi Evangeline başını kaçmakta olan Henrietta’ya doğru sallayarak, “Neler oldu burada?” diye soruyor. Dikkat çekmeme çabaların Leydi Evangeline’in her şeyi gören bakışları karşısında işe yaramamış anlaşılan. Önemli değil çünkü bu karışık işi aydınlatma konusunda yardımına ihtiyacın var zaten.

“Leydi Evangeline, konuşmamız gerek. Hem de hemen.”

Parlak mavi gözleri, akşamın olaylarının sisli bulanıklığını delen deniz fenerleri gibi ışıldayarak başıyla onaylıyor.

“Elbette, hayatım. Benimle gel.”

Londra'nın kenar mahallesi St. Giles'in derme çatma mahallelerinin yakınlarındaki Yedi Pusula'ya varıyorsun. Etrafın hırsızlar, katiller, katil hırsızlar ve "Vay anasını!" diye bağırان en azından sekiz farklı insanla dolu. Bu işe, hayatındaki yeni sayfaya başlamak için sahip olduğun bütün cesarete ve metanete ihtiyacın olduğundan, kendini çelik gibi sertleştiriyorsun.

Acaba bu sayfada aşkı da bulabilecek misin? Aklın, Leydi Evangeline'in balosunda tanıştığın yakışıklı İskoç'a, Yüzbaşı Angus MacTaggart'a kayıyor. Varışını haber verdiğin ve baloda laf arasında bahsettiği işle ilgilendiğini söylediğin mektup adamın eline geçmeden mi geldin yoksa buraya? Ayrıntıları konuşmadan kalkıp gelmenin pervasızca olduğunu biliyorsun ama bu fırsat hayatında yeni bir başlangıca doğru savurdu seni, bunu görmezden gelemezdin, hele de muhtaç çocuklar senden faydalanabilecekken.

Döküntülerle, çöplerle ve geceye ait kadınlarla dolu sokakta yürürken, Mac'in o akşamki hâlini hatırlıyorsun. Sosyetenin kaymak tabakasının yaşadığı dünyada misafir olarak nasıl davrandığını, herkesin saygısını kazanıp herkesi nasıl büyülediğini ama aynı zamanda oradan bir an önce gitmek için gizli bir istekle yanıyormuş gibi görüldüğünü. O ela gözlerde, anlayışlı bakışlarda, içten kahkahada, sert ve köşeli aksanında, mum ışıklarının kızıl yelesinde ortaya çıkardığı pırıltılarda şefkat ve neşe de yanıp sönüyordu. Dar pantolonu üstüne nasıl da yapışmıştı...

Tuhaf bir aksanı olan bir ses, "İş mi arıyorsun, güzelim?" diyor. Dönüyorsun, karşında şehrin böyle kötü bir yerine aykırı düşen, ipek elbisesiyle bataklıkta bir nilüfer çiçeği gibi görünen bir hanım var. "Senin kadar güzel bir kız, kuruluşumun en kıymetli mücevheri olabilir. Tatlısın. Masumsun. Ama içten içe bir bilgeliğin ve hüznün de var. Evet, gerçekten çok başarılı olursun."

Keskin bir İskoç aksanı, "Kızı rahat bırak, Madam Crosby," diye araya giriyor. "Buraya öğretmenlik işi için benimle görüşmeye geldi, senin aşüftelerinden biri olmak için değil." Kadın zerre kadar bozulmuş görünmüyor, omuzlarını silkmekle yetiniyor. Mac, yeni yeni yeşermekte olan Savaş Yetimleri Yuvası'nın kırık dökük kapısına gururla ve uçarı bir tavırla yaslanmış. Söz konusu yetimlerin çoğu, binanın pislik içindeki pencerelerinden sana bakıyor.

“Pek yazık. Neyse, yine de teklifim hâlâ geçerli. Gördüğün üzere, kızlarım Londra’nın en iyi ücret ödenen ve en iyi şekilde davranılan kızlarıdır.” Madam Crosby pahalı eldivenli elini sallayıp çamurdaki bir elmas yüzük gibi göze çarpan güzel bir binaya giriyor. Şık giyimli birkaç güzel kadın da peşinden gidiyor.

Keskin İskoç aksanının kaynağına dönüyorsun ve bir an için nefesin kesiliyor. Yüzünün keskin çizgileri şimdi öğle güneşiyle aydınlanan Yüzbaşı Angus MacTaggart, hatırladığından bile daha yakışıklı. Savaş kahramanlarının ya da Yunan tanrılarının heykelleri gibi görünüyor gözüne. Masalsı, gerçeküstü bir havası var. Ayrıca çok ama çok kaslı. Yanından geçtiğin kadınlardan gelen kıkırdamalara bakılırsa, bunu tek fark eden sen değilsin.

Yüzbaşı MacTaggart, “Bakıyorum da şimdiden başını belaya soktun,” diyerek gülümsüyor. Zekice bir cevap düşünmene fırsat kalmadan evden altın rengi bir kurt fırlayıp üzerine atlıyor, peşinden de hayvana bağırarak ufak bir çocuk koşuyor, onun peşinden de sırf eğlence olsun diye bağırarak iki çocuk.

“Ay! Şanslı, hayır!” diye bağırıyor çocuk. Kurdun hayran olunacak derecede hareketli, ifadeli kulakları olan, her şeyi devirmeye meraklı, neşeli, sarı bir köpek olduğu anlaşılıyor.

“Aptal köpeğin az daha öğretmenini öldürüyordu, dangalak!” Çetin cevize benzeyen küçük bir kız, köpeğin küçük sahibine tükürüyor.

“İyi ya işte. Öğretmenlere katlanamam. Kendilerini pek önemli bulur, bizden üstün olduklarını düşünürler. Öğretmenle falan uğraşacak vaktim yok benim.” Bir gözü morarmış, kasvetli, somurtkan bir çocuk olan üçüncü yumurcak, sana bakıp kaşlarını çatıyor.

“Önemliler de ondan, mankafa. Şimdi yine döve döve aklını başına getiririm ha,” diyor küçük kız ve bir kere daha tükürüyor.

“Ne hoş çocuklarsınız,” diyorsun ifadesiz bir sesle. Kaşların havada. Çocuklar da cevaben sana kaşlarını çatıyor. “İsimleriniz nedir?”

Köpeğin sahibi perişan küçük, “Timmy,” demeyi başarıyor.

“Sallie,” diye tükürüyor kız.

Öğretmenlerden nefret eden de, “Senin üstüne vazife değil!” diye bağırıyor.

Mac içten bir kahkahayla, “Tamam, tamam, sakın olun bakalım,” diyor. “Şu anda evde bu küçük mucizelerden yaklaşık yirmi tane daha var,

ortalığı birbirine katıyorlar. Ama senin sınıfını hazırlamamızla birlikte başka bir şarkı tutturalarlar.”

“Herhalde önümüzdeki on yıl içinde bir ara.” Bir başka İskoç aksanlı ses, daha büyük bir canlılıkla açık pencereden dışarı gürlüyor.

“Hey!” diye bağırıyor Mac de ona. Mac’in babası olabilecek yaşta, hatta daha da yaşlı, neşeli, babacan bir İskoç bu. Mac sana dönüyor. “Bu Abercrombie...”

“*Albay Abercrombie*,” diye düzeltiyor adam.

“Öyle. Kendisi haylazların başkumandanıdır.” Mac öncekinden daha gürültülü bir kahkaha atıyor.

“Evin emir subayı denmesini tercih ederim,” diye belirtiyor Abercrombie.

“Evet. Eski komutanımdır kendisi. Bu yıkıntı da...” Mac kapıya bir şaplak vuruyor. “Burası da son aldığım bağış. Cazibem sayesinde bazen yumurcıklara faydası dokunacak iyilikler almayı başarıyorum ama hediyelerin sürekli gelmesini sağlamak zahmetli iş. Küçükhanımlarla beylerin öğretmenlerden hoşlanmaması büyük ölçüde öğretmenlerin işler zorlaşmaya başladığında kuyruklarını kıstırıp kaçarak yumuşak yataklarına dönmesinden kaynaklanıyor.”

Mac’in gözleri ışıldasa da içlerinde, aniden “yardım etme” isteğine kapılan genç hanımlarla olan deneyimleri hakkında ciltler dolusu şey anlatan bir sertlik var. Bu ışıltılı, sert gözlerle seni baştan aşağı süzüyor, dıştan neşeli görünen davranışlarına karşın buraya gelişin ya da belki ne kadar kalacağın hakkında epey endişeli olduğunu seziyorsun.

“Sen de onlar gibi yapmayı seçersen, lütfen sabaha kadar bekle de seni sağ salim evine götüreyim,” diye devam ediyor Mac. “Madam Crosby’nin ya da öbür kötü adamlardan birinin seni kapmasının yükünü vicdanımda istemem, duydun mu?”

“Buna gerek olmayacak,” diyor ve çocuklardan birkaçının sosyetik aksanın karşısında güldüğünü ya da küfredtiğini duyuyorsun. “Nereye yerleşeceğim?”

“İyi madem, seni odana götüreyim,” diyor Mac. Belki de yapılması gereken işlerin çokluğu yüzünden dikkati dağınık. “Ağır yükleri taşıma işimiz bitene kadar yatıp dinlenebilirsin. Çocuklar bir öğretmen için bu kadar bekledi, bir gün daha bekleyebilirler.”

“On yıl!” diye bağıyor Abercrombie. “Yukarı gel kız, ısırmam.”

“Söylediği tek bir sözcüğe bile güvenme,” diyor Mac. Gülüyor, sırtına hafifçe vurup valizini başının üstüne kaldırıyor ve yeni evine girip gözden kayboluyor.

Yeni odan, dul Akbaba’nın lütfettiği minik odadan daha kasvetli, ayrıca içeride böceklerle fareler cirit atıyor. Bağırarak istiyorsun ama Mac’in yakışıklı yüzündeki şüpheli ve beklentili bakış, sırtını dikleştirip en güzel gülümsemeni takınmana neden oluyor.

Zorlama bir neşeyle, “İşe nasıl başlayabilirim?” diye soruyorsun.

Mac koridorun diğer ucunu, kapısı ardına kadar açık bir odayı işaret ediyor. İçeride güzel bir karatahtayla... karmakarışık bir çöp yığını ve daha sonra ilgilenilmek üzere çaresizce içeri tıkılmış okul malzemeleriyle mobilyalar var.

“Sınıf orası olacak,” diyor Mac ve yüzünün keskin çizgileri sıkıntıyla renkleniyor. “Bak kızım.” Mutlaka yetimlerin en ağlamaklısına ya da bağışçıların en kibirlisine sakladığı bir yumuşaklıkla konuşuyor. “Bunca yolu kenar mahalleye şöyle bir bakmak, bir sonraki baloda yakın arkadaşlarına buraya nasıl yardım ettiğine, ne iyilikler yaptığına dair bir hikâye bulmak üzere geldiğini biliyorum. Senin gibi... güzel ve narin biri bu çamurun içinde debelenmek istiyor mu gerçekten? Evine dönmen utanılacak bir şey olmaz, birkaç işle ilgilenip çocuklara göz kulak olacak birini bulduktan sonra seni ben götürürüm.”

Vücudun utançla yanıyor. “Bana çocuklara göz kulak olmakla ilgili bir işten bahsetmiştiniz. Buraya çalışmak için geldim, kenar mahallede tatil yapmak için değil.”

“Tamam kızım ama bütün bunlar...” İçinde bulunduğunuz harap binayı gösteriyor. “Bunlar sosyete çaylarında anlatılacak bir hikâye değil. Epey ağır bir iş.”

Öfkeden köpürüyorsun. “Yüzbaşı Angus MacTaggart, benim de epey sağlam biri olduğumu göreceğinize inanıyorum. Şimdi kusura bakmayın lütfen ama işe koyulmam gerekiyor.”

“Elbette,” diyor Mac. “Özür dilerim.” Baltayı taşa vurduğunu biliyor ama durumu nasıl çevirebileceğini bilemiyor. Cevap olarak kaşlarını biraz kaldırıyor. “Akşam yemeği için gelir seni bulurum,” diyor Mac.

Ağlamamaya ya da Mac’in zayıflık kabul edeceği herhangi bir şey

belli etmemeye kararlı olarak başını kaldırıyor ama Mac gidip seni hamamböcekleri ve sıçanlarla baş başa bıraktığında, öfkeli bir ıstırapla sessizce çılgık atıyorsun.

Bu sayede kendini harika hissediyor ve Mac'i senden şüphe ettiği için utandıracak kadar güzel işler yapmaya yönelik inatçı bir istekle doluyorsun. Kibirli İskoç ukalası! Son bir defa sessiz ve ilkel bir çılgık atacağın sırada odanın kapısının yakınlarına toplaşmış yetimleri görüyorsun.

Çetenin lideri olduğu anlaşılan Sallie, "Peki bize ne öğreteceksin?" diye soruyor. Diğer çocuklar seni ilgi, küçümseme ve hayal kırıklığı karışımıyla dolu bakışlarla süzüyor.

"Kimse bize bir şey öğretemez," diye araya giriyor Üstüne-Vazife-Değil. "Son öğretmenim söylediğini hatırlasanıza. Umutsuz vakayız biz." Kaşlarını çatıyor ve başka bir çocuğun baldırını tekmeliyor.

Yapmacıklı bir tavır takınarak, "Umutsuz vakalar umacı gibidir," diyorsun. Çocuklar sana soru sorar gibi bakıyor. "Yani öyle bir şey yoktur."

Kollarını sıvıyorsun. İşleri ele almanın vakti geldi. Ama nasıl?

Çocuklara sokakta ders vererek mi? İçinde yaşadıkları dünyanın sınıfları da olmaması için hiçbir sebep göremiyorsun. 87. sayfaya git.

Yoksa küçük zorbaların kendi kaderlerine sahip çıkmak için güçlerini kullanmalarını ve sınıfları temizlemek için sana yardım etmelerini sağlayarak mı? 152. sayfaya git.

“**Tapınağı ortaya çıkardık**, o zaman ortalığı ayağa kaldıralım!” Evangeline’i yeniden öpüyor, sonra bağırıp tezahürat yaparak kadınları mutlu bir delilik hâline sokuyorsun.

Gráinne saklamadığı bir sevinçle, “Artık bizden birisin, değil mi?” diye bağırıyor.

“Hem de nasıl!”

Kadınların yüzündeki çılgınca gülümsemelerden heyecan duyuyorsun, en çok da Evangeline’in güzel çehresinden sana ısıldayan gülümsemeden. İmkânsız tapınağın sağladığı tuhaf, serin gölgenin tadını çıkarıyorsun.

Evangeline yalandan uyarır gibi, “Neler olacağını kimse bilemez,” diyor.

“Birlikte öğreneceğiz,” diye cevap veriyorsun. Onu bir kere daha öpüp sonra devene biniyorsun. “Kahire’ye son varan çürük yumurta!” diye bağırıyor, deveni Evangeline ve korsan kadınlarla birlikte macera dolu bir yaşama sürüyorsun .

Son

Bir an için Benedict'e dönüyorsun.

"Tatlım, sana karşı hayatımda hiçbir erkeğe beslemediğim bir muhabbet besliyorum ama belki de sen haklıydın. İzin verdiğimiz takdirde, aşk insanların hayatını mahvedebilir."

Benedict şaşkına dönmüş hâlde sana bakakalıyor.

"Demek istediğim, birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Sürekli kavga ediyoruz. Ben yakamoz gibi ele avuca gelmiyorum, sense sabit bir kayasın. Tutkumuz var ama korkarım zamanla birbirimizi mutsuz ederiz."

Benedict bir an sonra, "Ben... Galiba haklısın," diyor. "Peki ne yapacaksın?"

"Şey, öncelikle gerçeğin açığa çıkmasını, gerçek baronet olarak mevkine kavuşmanı ve Henrietta'nın da çiftçi sevgilisiyle evlenmesini sağlayacağım." Benedict karşı çıkmaya fırsat bulamadan devam ediyorsun. "Sosyetenin baskısı olmadan çok daha mutlu olacaktır, bunu sen de biliyorsun. Sana da hoş, akli başında bir genç kadınla evlenmeni tavsiye ederim. Sana karşı koyabilecek kadar beyni olan biriyle. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacın var."

Benedict belli ki akşamın olaylarından ötürü afallamış olarak başıyla onaylıyor.

Evangeline, "Gel, Benny," diye onu nazikçe dışarı çıkarıyor.

"Çok etkilendiğimi söylemeliyim," diyor Madam Crosby. "Ancak verilen hasarın tazmin edilmesini istiyorum tabii. Bu akşamın olaylarından sonra bu rezilin zararı karşılayabileceğinden şüpheliyim doğrusu." Yaltaklanmaya çalışan Cad'e doğru başını sallıyor.

Cad boş bir ifadeyle, "Hiçbir şeyim yok," diyor. "Mahvoldum. Olup biten bunca şeyin ardından ne iş yapabilirim ki? Jigolo mu olayım?"

Fırsatı kaçırmıyorsun.

"Biliyor musun, bence o işte gayet başarılı olursun! Ne de olsa son zamanlarda epeyce yakınlaştık. Nasıl bir iş çıkaracağına dair epeyce fikrim var."

Cad gülüyor ama bir yandan da ilgilenmiş görünüyor.

"Peki müşterilerimi nerede eğlendireceğim tatlım? Gül ve Duman'ın odalarından birinde mi? Beni bu mahalleye gelecek kadar çekici bulacak pek az kadın olurmuş gibi bir his var içimde."

“Ay, hayır!” diye bağıırıyorsun. “Şehrin çok daha şık bir yerini düşünüyordum. Dikkat çekmeyen bir mekân. Canı sıkılan ve harcayacak parası olan saygıdeğer hanımlar orada... kimsenin gözü önünde olmadan eğlenip *tazelenebilir*.”

Madam Crosby çarpıcı yüz hatlarında belirgin bir ilgi dolaşarak bakıyor sana.

“Biliyor musun hayatım... İyi bir fikir buldun sanırım. Gül ve Duman’ın kardeş şirketi bir zevk sarayı. Beyefendiler için değil, hanımefendiler için. Her zevke uygun bir yer.”

“Benim dediğim de bu,” diye onaylıyorsun başınla. “Diyordum ki, iş ortağım olmak ister misiniz?”

Madam Crosby alçak sesle gülüyor.

“Eh hayatım, girişimci ruhunu takdir ettiğime şüphe yok!” diyor. “Zaten yatırım yapacak yeni alanlar arıyordum.”

“Harika!” diyorsun.

“İlk çalışanınız olmak da benim için sorun olmaz,” diye ekliyor Cad. “Belki de hayatımın amacını bulmuşumdur. Ama bu girişim için yeni bir ada ihtiyacım olacak.”

“Cilveli Dük’e ne dersin?” diye mırlıyor Madam Crosby. Cad’in yüzü aydınlanıyor.

“Mükemmel. Benny’den üstün bir mevkim olacak.”

“O zaman anlaştık!” diye bağıırıyorsun. “Hep beraber giriyoruz bu işe.”

Madam Crosby gizemli bir şekilde gülümsüyor.

“Birlikte pek çok başka şeye de gireceğimizi umuyorum.”

“Elbette!” diyorsun ve üçünüz birlikte derhâl plan yapmaya koyuluyorsunuz.

Son

Yüreğin ağzında, gözlerinde yıldızlarla başını sallıyor ve yavaş yavaş Mac'e doğru yürüyorsun. Yüz ifadenden ne söylemek üzere olduğunu anlayabiliyor.

"Vedalaşmayı hiç beceremem," diyor, sonra gözlerinde parıldaayan yaşları saklamak için gülüyor.

"Özellikle de veda etmek istemediğin zaman," diye katılıyorsun ona. Temiz, onurlu gözleri belki de son defa olduğunu düşündüğün bir şekilde gözlerini arayarak sana bakıyor.

Onu öpüyorsun. "Bir şey söylemeyelim o zaman."

"Hiçbir şey."

Kederle gülümsüyorsun, Mac gözlerini silerek uzaklaşıyor. Gidişine, kusursuz sırtına bakıp içini çekiyor, sonra Ollie'nin bir faytonda beklediği yere, dışarı çıkıyorsun.

Ona sırtarak, "Şimdi nereye?" diye soruyorsun. Cevap vermeden önce seni kendine çekip yumuşak, tutkulu bir şekilde öpüyor. Çocukken paylaştığınız ilk öpücük kadar tatlı ama altında tam anlamıyla yetişkin bir tutku yatan bir öpücük bu.

Nihayet nefes almak için durduğunuzda, "Doğrusu, sevgilim," diyor, "bu yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum. Ama şundan eminim, nereye gidersek gidelim..."

Başını olumlu anlamda sallayıp cümlesini tamamlıyorsun:

"En iyisi önce ipek çoraplarımı çıkarmam olur."

Ollie'nin gözleri yaramazca ışıldıyor, ondan sonra faytonun içinde ihtirasla sevişiyorsunuz. Casuslar olarak macera ve enrika dolu yeni yaşamınıza doğru yoldasınız.

Son

Benedict kendini korusun, bunu yapabilir, değil mi?

Uzaklardan geliyormuş gibi bir sesle, “Ben... Mısır’ı kendi gözlerimle görmeyi çok isterim,” diyorsun. Bu gerçekten oluyor mu?

“Harika!” diye bağırıyor Leydi Evangeline. “Mümkün olduğunca çabuk yola çıkalım derim. Gerekli malzemeleri yolculuk sırasında temin edebiliriz.”

Hevesle başını sallıyorsun. İkiniz de gülüyor, kol kola girip evin ana girişine yöneliyorsunuz. Giderken, Akbaba’nın bir koltukta kestirdiğini görüyorsun, başı arkaya düşmüş ve gürültüyle horluyor. İnanamaz bir tavırla kendi kendine gülümsüyorsun. Nihayet bir macera yaşayacaksın... Neler olacağını kim bilebilir?

O gece esrarengiz günlükle odana çekiliyorsun. Craven'ın ölmüş karısının günlüğünü elinde tutmak, her tarafında karanlık bir ürperti dolmasına yol açıyor. Bir kadının günlüğünde kendisinden bile saklamak, mürekkep ve kâğıttan bir hapishanede güvenle kilit altında tutmak isteyeceği son derece mahrem şeyler olabilir. Bu sayfalarda her ne varsa, Blanche başına talihsiz bir şey gelmediği takdirde bunları başka kimsenin bilmesini istemezdi, onun farkındasın.

Geceliğini giyip rahat ediyor ve gayet çekici görünüyorsun. Bir an için günlüğün tek bir sözcüğünü bile okumamayı geçiriyorsun kafandan. Sayfalarda Blanche'ın Lord Craven'la yaşadığı bazı maceralar vardır mutlaka. Craven'ı tepende durmuş soyunur, artık adı geçer geçmez aklına gelen hayvansı ve güçlü çıplaklığa kavuşurken gözünde canlandırınca tenin anında yanmaya başlıyor ama onu soyanın Blanche olduğunu düşündükçe de kanın donuyor.

Blanche'ın portresine bakıyorsun, ısırılmış göğüs ucu kırmızısı kumsursuz dudaklarının köşesinde meydan okuyan bir gülümsemenin titredigine yemin edebilirsin.

Ne olaksa olsun! Günlüğü okuyacaksın. Yere batası portre bunu biliyor, şeytan da öyle. Tuvale bilmiş bir bakış atıyorsun. Daha kısa bir süre önce o ağızla Lord Craven'ın zevkten ulumasını sağladığın için senin ağzının köşesinde de meydan okuyan bir gülümseme titriyor.

Belki içtiğin şarap, belki çılgın ay ışığının resmin üstünde oynaşması, belki de başka bir şey yüzünden ama Blanche'ın portresi biraz bozulmuş görünüyor gözüne. Güzel. Pis pis sırtıyor, sonra altın yaldızla çevrili, kapağı yere dökülmüş kırmızı şarap rengindeki defteri açıyorsun.

Harika bir sabah. Alexander'la çember çevirdik. Benim küçük mucizem. Çiçek topladık. Koşup oynadık, hoşça zaman geçirdik.

Şarabın biraz boğazına kaçıyor. Bulmayı beklediğin şey bu değildi. Okumaya devam ediyorsun.

Garraway'i sevmenin hayatımın en büyük neşesi olduğunu düşünürdüm. Ondan sonra da bütün İngiltere'deki en harika, en tatlı, en düşünceli çocuğun annesi olmanın en büyük sevincim olduğunu düşünmeye başla-

dım elbette. Alexander! Sonra bu sevinci Garraway'in gerçek aşkı olmanın sevinciyle karşılaştırdım ve sevinçlerimi birbiriyle yarıştırmak haksızlık edip etmediğimi merak ettim. Epeyce ağladım, endişeden hasta oldum. Ama sonra sevginin ölçülmesinin gereksiz olduğunu fark ettim, oğluma duyduğum sevgi gibi sonsuz ve gerçek bir sevginin ölçülmesine gerek yok!

Blanche'ın portresine bir bakış daha atıyorsun. Belki içtiğin kadehler senin yerine düşünüyordur ama Blanche kendinden pek memnun görünüyor. Devam ediyorsun.

Bunu düşündüğüm için bile kendimi pek kötü hissediyorum ama sevgili günlük, Alexander geldiğinden beri Garraway değişti, değil mi? Acımasız bir adam artık, her zaman öfkeli ve çocukla paylaştığım her mutluluğa karşı hınç duyuyor. Bazen öyle korkutucu oluyor ki sınırı aşacak kadar öfkelenmesine yol açarsak başımıza geleceklerden endişe ediyorum. Kötü biri olduğunu düşünmüyorum ama kendi gücünün farkında değil. Sevgili günlük, bazen... bazen Garraway'in öfkesinin hepimizin sonunu getireceğine inanıyorum!

Defteri yatağından aşağı atıyorsun. Ölmüş kadının sözleri, onunla ilgili bildiklerinle (ya da bildiğini zannettiklerinle) uyuşmuyor. Alexander annesinden dehşet dolu bir tonla bahsediyor ama kadının günlüğünde ilişkileri mutlu ve sağlıklı olarak resmedilmiş. Ölmüş karısının adı bile geçse Lord Craven'ın gözlerinden şimşekler saçılıyor, oysa kadın günlükte kendi el yazısıyla ne kadar mutlu olduklarını yazmış. Bu işte bir bit yeniği mi var, yoksa ateş olmayan yerde duman mı arıyorsun acaba?

Bu şüpheli metin daha fazla araştırma yapmayı gerektiriyor.

Merhum Leydi Blanche Craven'in korkularıyla olduğu kadar kendi korkularıyla da yüzleşmek istiyorsan, gecenin kör karanlığında doğruca yasak kanattaki yasak odaya git. 273. sayfayı aç.

Düşüncelerini toplamak ve Hopesend Malikânesi'nin çalışanlarını sorguya çekerek (şey, yani onlarla sohbet ederek) biraz bilgi toplamak istiyorsan 295. sayfayı aç.

Yaralı Kemal’le birlikte sendeleye sendeleye pazar yerinden dönüyor ve müzenin kapılarını ardına dek açyorsun.

“L-leydi Evangeline,” diye kekeliyorsun. Leydi Evangeline işinden başını kaldırıp ışıklı gözlerini size yöneltiyor, sonra gözleri dehşetle irileşiyor.

“Ne oldu?”

“Ah, Leydi Evangeline! Faruk! Başka biri için çalışıyormuş, bize saldırdı ve... ve...”

“Delphine!” diye tıslıyor Evangeline. Bilinçsiz hâldeki Kemal’in başı kucağında, gözlerin iri iri açılmış hâlde başıyla onaylıyorsun. Sonra Kemal’in duygu dolu kahverengi gözleri açılıyor, için rahatlıyor.

“Bir melek... Öldüm mü yoksa?” diyor Kemal dalgın dalgın. Kızarıyorsun.

“Ah Kemal, bilincini yitirecek kadar saldırıya uğradıktan sonra bile büyüleyici olmayı başarmanı takdir ediyorum,” diye latife ediyor Evangeline. “Ama yine de hemen sana tıbbi yardım bulmalıyız. Burada gizli-den gizliye menfur birer hain olmayan başka hizmetkârlar var mı?”

“Leydim, çok özür dilerim. Faruk’un... Hiç bilmiyordum...” diyor hâlâ sersem hâldeki Kemal. Leydi Evangeline, inip kalkan göğsünden çıkardığı bir mendille onun yüzünü siliyor.

“Şşt Kemal. Dinlenmen lazım.” Koşarak içeri dalmış olup menfur bir hain olmadığı açıkça görünen bir uşağa yardım getirmesi için işaret ediyor.

“Yine Delphine’in işi bu. Durdurulması şart!” Gözleri haklı bir öfkeyle alev alev. Öyle ki yırtıcılığı ve güzelliğiyle kadim Mısır savaş tanrıçası Sekhmet olduğunu hayal edebiliyorsun.

Kemal kucağında yattığı yerden nefes nefese, “Ah, hayır leydim!” diyor. “Delphine St. Croix tehlikeli biri, ona giden yol da tuzaklarla dolu!”

“Güzel. En sevdiğim yol,” diye gülüyor Evangeline. “Yine de arkadaşlarımin peşine düşmeseydi o aptal kadını seve seve kendi hâline bırakırdım.” Bunu söyledikten sonra sırtını dikleştiriyor, yakındaki bir pencereden cennetten gönderilmiş gibi giren bir ışık huzmesi yakıcı, altın rengi güzelliğini aydınlatıyor birden. Arzu ve hayranlıkla ağzın açık kalıyor.

Evangeline hem ciddi hem de işbilir bir tavra bürünerek sana dönüyor.

“Öte yandan, hayatım, Kemal haklı. Tehlikeye, tuzaklara ve muhtemelen paramparça edilmeye giden yolda peşimden gelmeni beklemiyorum. İstersen burada Kemal’le birlikte kalıp dinlen lütfen, bunda hiçbir sakınca yok. Daha önce de tek başıma maceralar yaşadım, bir kere daha rahatlıkla yapabilirim.”

Uzanıp şefkatle yanağını okşuyor. Dokunuşundan heyecan duyuyorsun, ayrıca senin gibi birinin daha önce hiç karşılaşmadığı tehlikeleri düşününce de heyecanlanıyorsun.

Karar vakti.

Her türlü tedbiri, edep kuralını ve diğer saygıdeğer sıfatları kaldırıp atarak Leydi Evangeline’in peşinden bilinmeze mi gidiyorsun? Öyleyse 128. sayfayı aç.

Yoksa uzuvlarının vücudundan ayrılmamasını tercih ediyor ve bu maceraya karışmamaya mı karar veriyorsun? Öyleyse 71. sayfayı aç.

Londra yolculuğu uzun. Faytonun dışında, kararmakta olan gökyüzü şimdiden yıldızlarla dolmaya başlamış.

Öte yandan, yolculuğun uzun olmasına memnunsun çünkü bu sayede perişan durumdaki sinirlerin biraz yatıştı. Neredeyse varmak üzere olduğunuz sırada sen de neredeyse eski hâline dönmüş durumdasın.

Leydi Evangeline gülüyor. “Yanımda teyzemin refakatçisiyle, kendi faytonumla gizlice Londra’ya döndüğüme inanamıyorum...”

“Bir de yarısı dolu konyak şişesi var,” diye araya giriyorsun. “Şişeyi unutmayın.”

“Nasıl unutulabilirim? Burada olmamızın sebebi, o şişenin boş tarafı sayılır. Ne kadar kaldı, Hugo?” diye sesleniyor sürücüsüne.

Hugo bu gizli kapaklı maceranın keskin köşelerini her nasılsa yumuşatan gürül gürül ama sıcak bir sesle, “Gecenin geri kalanı boyunca yolda olacağız, leydim,” diye cevap veriyor.

Kibarca, “Londra’da nereye gidiyoruz, leydim?” diye soruyorsun. “Drury Lane’e mi?”

“Pek sayılmaz,” diyor Leydi Evangeline. “Kötü şöhretli pek çok başka evde Drury Lane’den daha rahat ettiğimi söylemekle yetineyim. Ayrıca bu kadar ileri gittiğimize göre kirli çamaşırların geri kalanını da ortalığa saçıp ölüm dansına katmamda bir sakınca yok bence.”

“Ya?” Kavisli kaşını kaldırıyorsun.

Leydi Evangeline, “Bunu söylemek doğru değil ama merhum Sör Granville’le skandal yaratan ilişkisinin ardından Bayan Caddington saygıdeğer bir kadına pek de uygun olmayan pek çok ahbap edindi,” diye kıkırdıyor. “Kurallara bağlı, açık bir toplumda istedikleri gibi hareket edemeyeceklerini bilen bir grubun mensubuydu, onlar da kendi cemiyetlerini oluşturdular... Gizli bir cemiyet.”

“Siz de bu gizli cemiyetin üyesiymişsiniz gibi konuşuyorsunuz,” diyorsun gülümseyerek.

Leydi Evangeline de gülümsüyor. “Ben kendi cemiyetimin üyesiyim, küçük şeytan,” diyor. Teknik olarak evet ya da hayır demediğini fark ediyorsun. Akıllı kadın.

“Neyse,” diye devam ediyor Leydi Evangeline. “Ahabplık ettiği grubun hâlâ mevcut olduğunu biliyorum. Soruşturmaların için daha iyi bir hedef oluşturuyorlar bence. Faytondaki leydinin tavsiyesini sorarsan tabii.”

“Fayton sizin olduğuna göre, tavsiyenizi de seve seve kabul ediyorum!” diye cevap veriyorsun. “Bahsettiğiniz bu cemiyetin mekânına gidelim. Nerede? Sabaha kadar beklememiz mi gerekiyor?”

“Ah, hayır!” Leydi Evangeline kıkırdıyor. “Gittiğimiz yer günün her saati açık. Hatta oraya sabah üç buçuk civarı varırsak orayı, öğleden sonranın aynı saatinden daha canlı bir hâlde buluruz.”

“Söylesenize, nereye gidiyoruz?” diye yalvarıyorsun, bir an için hayatlarının yolculuğuna çıkmış iki genç kız oluveriyorsunuz.

Leydi Evangeline bilgiççe ve yavaş yavaş gülümsüyor. “Hugo!” diye sesleniyor sürücüye. “Gül ve Duman’a gidiyoruz.”

Manberley’deki balodan kaçıp Londra yoluna düştüğünüzden beri yüz yıllar geçmiş gibi hissediyorsun. Gül ve Duman’ın olduğu caddeye doğru sapan faytonun gürültüsüyle yavaşça uyanıyorsun. Uyurken rüyada yakışıklı adamlar ve güzel kadınlar, yüksek otların arasındaki patikalardan geçen yılanlar, yüzü olmayan muhafızların bir kalkan oluşturmak için hep birlikte çalışarak koruduğu şato duvarları gördün. Benedict’in alev alev bakışlarının seninkilerle birleştiğini de.

Fayton son bir kere sarsılıyor, rüyaları (ve Benedict’i) gözlerinden siliyorsun.

“Geldik.” Leydi Evangeline gülümsüyor, saçlarını düzeltiyor ve yüzünde güçlkle saklayabildiği bir neşe ifadesiyle faytondan iniyor.

Gül ve Duman’ın, belki de iyi bilinen bir restoranın gizli yemek salonu olduğunu düşünmüştün. Belki yeni yeni isim yapan bir terzinin butiğindeki gizli bir buluşma yeridir demiştin. Bir şarap dükkânında bir salon bile olabilirdi hatta. Ama bunu asla beklememiştin. Bu...

“Gin Lane!” diye bağırın kendi sesini duyuyorsun. Leydi Evangeline hemen dönüp sana bakıyor. “Gin Lane!” diye tekrar ediyorsun, bu defa sesin daha alçaktı ama uğradığın şok geçmemiştin.

Leydi Evangeline bir avcının yolladığı bir oka benzeyen boğuk bir fısıltıyla, “Gin Lane’de değilsin!” diyor. “Gin Lane bir sokak yukarıda. Harlot’s Row’dasın.”

Gözlerin irileşiyor. Sokağa perişan demek, dünyanın bütün perişan yerlerine hakaret olur. İnsan nefesini şöyle bir güçlüce dışarı üflese entipüften

yapıların çoğunu yerle bir edebilir, bu da etrafındaki kötü şöhretli evlerin (ve kötü şöhretli eşiklerin, kötü şöhretli sokak köşelerinin, hatta görebildiğin kadarıyla en azından bir tane kötü şöhretli sokak lambasının) her birinde işlenen günahların senfonisini daha da şaşkınlık uyandırıcı hâle getiriyor.

Bu günah sokağının köşesinde, Londra'nın daha iyi semtlerinde gördüklerin kadar büyük ve güzel bir yapı var. Binanın altın süslemelerle kaplı olduğunu görüyor ve sokağın pespaye sakinlerinin bu altınları söküp satmaması karşısında bir daha şaşkına dönüyorsun.

Leydi Evangeline dile getirmediğin düşünceleri cevaplamış gibi, "Harlot's Row'un mücevheri," diyor. "Dünyevi eğlencelere düşkün seçkinlerin arayıp bulamadığı, ağır işlerde çalışan ezilmiş kişilerin şerefleştirdiği, yüksek sosyete mensuplarının en ağır sözlerle andığı bir yerdir..."

"Kendileri burada değilken mi?" diye onun sözünü tamamlıyorsun.

Leydi Evangeline cevap olarak gülümsüyor. "Gül ve Duman'a hoş geldin," dedikten sonra dikkatini sürücüyeye yöneltiyor. "Hugo, Madam Crosby'ye burada olduğumu haber ver lütfen."

Mavi ipek kadar pürüzsüz bir ses, "Hugo'nun öyle bir şey yapmasına gerek yok," diyor.

Harlot's Row'a göre bile her türlü terbiye kuralını unutup sesin sahibini uzun uzun süzüyorsun: Öyle zamansız bir güzelliği, öyle yatıştırıcı bir sakinliği olan bir kadın ki hafif meşrep bir evin önünde değil de Buckingham Sarayı'nın önünde duruyormuş gibi görünüyor. İpeksi ses, "Faytonunuzun haberi sizden epey önce geliyor, Leydi Evangeline," diye devam ediyor.

"Madam Crosby!" diye gülümsüyor Leydi Evangeline.

Madam Crosby de nezaketle gülümseyerek, "Uzun zaman oldu, Evangeline," diyor.

Ürperiyorsun. Gecede tuhaf bir şeyler var, artık ne olduğunu kesinlikle bilemediğin bir şeyler. Yine de bundan hoşlanıyorsun. Galiba.

Leydi Evangeline koluna giriyor. Merdivenden birlikte günah yuvasına doğru çıkıyorsunuz.

Aptal gibi görünmeden bu konuyu nasıl açacağını bilmiyorsun ama açmak zorundasın.

“L-leydi Evangeline...” diye kekeliyorsun. “Bence bir aksilik var. Ne olduğunu söyleyemiyorum ama içimde kötü bir his var.”

Leydi Evangeline ciddiyetle başını sallıyor. “Doğru. İçgüdülerine daima güven. Bunu yapmak birkaç defa postu kurtarmamı sağladı.”

Bunu söyledikten sonra bir ayağını masanın üstüne koyup eteklerini yukarı kaldırarak pek yuvarlak bir bilekle biçimli bir bacağı ve... çorabının içine sıkıştırılmış küçük, altın bir tabancayı ortaya çıkarıyor. Tabancayı alıyor, eteklerini düzeltiyor ve odadan çıkarken peşinden gitmen için işaret ediyor. Elinden geldiğince sessiz bir şekilde arkasından yürüyorsun.

Koridorda ilerlediğiniz sırada uğursuz sessizlik devam ediyor. Leydi Evangeline büyük salona açılan kapıda duruyor, bir parmağını ağzına dayayıp silahını havaya kaldırarak nişan almış bir hâlde odaya giriyor.

Korkunç boğuşma seslerinin arasında, “Ah, *merhaba* beyler,” dediğini duyuyorsun. “Umarım sizi rahatsız etmemişimdir. Faruk’tu galiba, değil mi?”

Gözlerin irileşip kalbin hızla atmaya başlıyor ama her nasılsa trans-taymışsın gibi kapıdan içeri giriyorsun.

Büyük salonda Faruk ile tanımadığın üç iriyarı adam ana girişe doğru geriliyor, onların silahları da Leydi Evangeline’e doğrultulmuş durumda.

Yüzündeki eşarp geriye çekilip Sahra Çölü kadar güzel ve bağışlamaz olan haşin yüzü ortaya çıkmış olan Faruk, “Bazıları için öyle,” diyor. “Ama gerçek adım Fabien. Fabien de Mangepoussey.”

Leydi Evangeline alayla gülüyor. “Burada ne haltlar karıştırıyorsun, Fabien?”

Fabien neşesizce gülüyor. “*Imbécile*, aptal antikalarıyla o kadar meşguldü ki gözünün önünde başka biri hesabına çalıştığını fark edemedi.”

Kemal’in hareketsiz bir biçimde yerde yattığını dehşetle fark ediyorsun.

Ta Çin’e dek gidip gelmek mümkünmüş gibi görünen bir sürenin ardından haydutlar oradan ayrılıyor. Leydi Evangeline kapıya doğru atılırken sen de zavallı Kemal’e yardım etmeye koşuyorsun.

Kanlar içindeki başını kucağına alırken, “Lütfen ölme, lütfen ölmüş olma,” diye fısıldıyorsun.

Sonra Kemal’in duygu dolu kahverengi gözleri açılıyor, için rahatlıyor.

“Bir melek... Öldüm mü yoksa?” diyor Kemal dalgın dalgın. Kızarıyorsun.

“Ah Kemal, bilincini yitirecek kadar saldırıya uğradıktan sonra bile büyüleyici olmayı başarmanı takdir ediyorum,” diye latife ediyor Evangeline. “Ama yine de hemen sana tıbbi yardım bulmalıyız. Burada gizli-den gizliye menfur birer hain olmayan başka hizmetkârlar var mı?”

“Leydim, çok özür dilerim. Faruk’un... Hiç bilmiyordum...” diyor hâlâ sersem hâldeki Kemal.

Leydi Evangeline inip kalkan göğsünden çıkardığı bir mendille onun yüzünü siliyor.

“Şşt Kemal. Dinlenmen lazım.” Koşarak içeri dalmış olup menfur bir hain olmadığı açıkça görünen bir uşağa yardım getirmesi için işaret ediyor.

“Yine Delphine’in işi bu. Durdurulması şart!”

Kemal kucığında yattığı yerden nefes nefese, “Ah, hayır leydim!” diyor. “Delphine St. Croix tehlikeli biri, ona giden yol da tuzaklarla dolu!”

“Güzel. En sevdiğim yol,” diye gülüyor Evangeline. “Yine de arkadaş-larımın peşine düşmeseydi o aptal kadını seve seve kendi hâline bırakır-dım.” Bunu söyledikten sonra sırtını dikleştiriyor. Yakındaki bir pencere-den cennetten gönderilmiş gibi giren bir ışık huzmesi yakıcı, altın rengi güzelliğini aydınlatıyor birden. Arzu ve hayranlıkla ağzın açık kalıyor.

Evangeline hem ciddi hem de işbilir bir tavra bürünerek sana dönüyor.

“Öte yandan hayatım, Kemal haklı. Tehlikeye, tuzaklara ve muhtemelen paramparça edilmeye giden yolda peşimden gelmeni beklemiyorum. İstersen burada Kemal’le birlikte kalıp dinlen lütfen, bunda hiçbir sakınca yok. Daha önce de tek başıma maceralar yaşadım, bir kere daha rahatlıkla yapabilirim.”

Uzanıp şefkatle yanağını okşuyor. Dokunuşundan heyecan duyuyorsun, ayrıca senin gibi birinin daha önce hiç karşılaşmadığı tehlikeleri düşününce de heyecanlanıyorsun.

Karar vakti.

Her türlü tedbiri, edep kuralını ve diğer saygıdeğer sıfatları kaldırıp atarak Leydi Evangeline’in peşinden bilinmeze mi gidiyorsun? Öyleyse 128. sayfayı aç.

Yoksa uzuvlarının vücudundan ayrılmamasını tercih ediyor ve bu maceraya karışmamaya mı karar veriyorsun? Öyleyse 71. sayfayı aç.

Mac, sesinin derinliklerinde arzular kıvılcım saçarken, “Ne yapıyorsun, kadın?” diye soruyor. Onun için yanıp tutuşuyorsun, yanında duran vücudu öyle olmayacak kadar uzun boylu ve iriyarı ki. Gözleri alınmak istiyor. Gözleri almak istiyor.

Nefesin kesilerek, “Yıkayıp temizlenmeye çalışıyorum,” demeyi başlıyorsun. Mac sana doğru yumuşak, tereddütlü bir adım atarak kocaman elini muazzam kalınlıktaki boynuna götürüyor ve neredeyse fark ettirmeden birkaç düğmesini açarak yavaş yavaş ortaya çıkan ateşli göğsündeki yumuşacık postun manzarasıyla seni deliye çeviriyor.

“Neyi temizliyorsun, kadın?” Bir adım daha yakın, birkaç düğme daha açık.

“Kırları,” diye cevap veriyorsun. “Ve arzuyu.”

Mac, üstündeki ağaçları döken bir dağ gibi gömleğini omuzlarından sıyrıyor. Ay ışığı, ağaçların yapraklarının arasından, penceredeki camdan süzülüp Mac’e senin dokunmak istediğin gibi dokunuyor, dalgalı kaslarının ve vücut kıvrımlarından aşağı akıp kasiğine doğru inen kasların V biçiminde toplanıyor.

Mac hışırtılı bir sesle, “Yardım edebilir miyim?” diye soruyor. Pantolonunu çıkarıyorsun, ortaya çıkan İskoç sosisi öyle heybetli ki, seni günlerce doyurur.

“Lütfen et,” diye cevap verip onu yalamaya başlıyorsun. İnliyor, onu ağzından dolu dolu öpmen için bir eliyle seni havaya kaldırıyor. Sonra diğer eliyle eteklerini ustaca yukarı çekiyor. Kaymamaya dikkat ederek vücudunu ona doluyorsun. Üstüne dökülecek şekilde ayarladığın suyun sürekli akışı, Mac’in zaten kışkırtıcı olan vücudunu iyice çekici hâle getiriyor. Yapay yağmurun damlaları altında ritmik bir şekilde sevişiyorsunuz.

Zevkten kendinden geçtiğin sırada Mac seni suyun altında iyice geriye doğru yatırıyor, müthiş bir an boyunca bütün günahlardan, bütün korkulardan, bütün endişelerden arınıyorsun.

Ama sevişme sonrasının mutluluğu geçmeye yüz tutar, su da soğurken, haşin sevgilini geçmişin hayaletleriyle inceliyorsun. Gerçeği bilmek zorundasın.

“Constantina kim?” diye soruyorsun.

Rüya yağmurunu saçlarından silkeleyerek, “En büyük pişmanlığım,” diye fısıldıyor. Onunkiyi karşılaştırdınca küçücük kalan elinle bileğini yakalıyorsun. Bir karaağacı kaldıran küçük bir serçe.

“Daha fazla anlat,” diyorsun.

Mac, “Böyle şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” diyerek bileğini kurtarmayı deniyor. Daha sıkı tutuyorsun.

Alçak bir sesle, “Pişmanlığı bilirim,” diyorsun. “Ben de sevdim ve kaybettim. Çocukluk aşkım Ollie Ruston denizde öldü. Gerçekten neler hissettiğimi ona hiçbir zaman söyleyemedim. Kalp kırıklığını anlarım. Başkalarını da istedim, hiçbirini elde edemedim. Anlıyorum, Mac. Sevip de kaybettiğin bir kadınsa, bana söyleyebilirsin.”

Mac, sesi de gözleri kadar yaralı bir hâlde, “Sevmek mi?” diye soruyor. “Constantina sevdiğim kadın değildi. Öldürdüğüm kadındı.”

Kaçıyor musun? Cinayet söz konusu yani! Notta yazarlar doğruymuş!

94. sayfaya git.

Yoksa oturup konuyu Mac’le konuşacak mısın? Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yapmışızdır, ayrıca aranızda geçenlerden ötürü, ee, hâlâ biraz ıslaksın.

167. sayfaya git.

Kendini iki adamın arasına atıyorsun. Cad bir saniyeliğine de olsa tereddüt ediyor, sen de onun aklını başına getirme fırsatına dört elle sarılıyorsun.

“Ne yapmaya niyetlisin?” Sesin soğuk ısırmasına yol açabilir. “Üvey kardeşini mi öldüreceksin? Aristokrasiye mensup olan üvey kardeşini?”

Cad, “O aristokrat değ...” diye cevabı yapıştırmayı deniyor ama sözünü kesiyorsun.

“Her şeyi *biliyoruz*, Cad. Annenin ilk kocasının Bedlam’da olduğunu, yaşadığını biliyoruz. Babanla evliliğinin gayrimeşru olduğunu, aynı anda iki kişiyle evli olduğunu biliyoruz. Meşru vârisin Benedict olduğunu biliyoruz.”

“Öyle mi? Peki senin gibi süslü küçük bir rezile kim inanacak?” diye saldırıyor Cad. Geri adım atmanı bekliyor ama atmıyorsun.

“Doğru, sosyete benim gibi bir kızın söylediklerini dikkate almayabilir.” Sesinde acılık olmaksızın konuşuyorsun, çünkü mevkiye alışalı uzun bir süre oldu. Sakinliğin Cad’in sinirlerini bozmuşa benziyor, sen de bastırmaya devam ediyorsun. “Ama sosyete, saygıdeğer Leydi Evangeline’e inanacaktır!”

“Tam üstüne bastın!” Leydi Evangeline aceleyle içeri dalıyor. Zaferle Cad’e dönüyorsun.

“Zavallı Bay Caddington’ın Bedlam’daki hastalardan biri olduğuna şahitlik edecek gardiyana da inanacaklardır.”

“O ihtiyar keçiye rüşvet verdiğimi...”

Leydi Evangeline sakince, “İnsanlara yeniden rüşvet verilebilir,” diyor.

Cad dehşetle etrafına bakınıyor. Çenenin kaldırıp yerinden kırıp dırmıyorsun.

“Kabul et, Cad. Kaybettin.”

Cad’in güçlü gövdesi mağlubiyetle çöküyor. Melek mavisi baş döndürücü gözlerini sana çeviriyor.

“Ne yapacaksınız? Ben ne yapacağım?”

Bütün bu olanlar Benedict’in hayatın boyunca seveceğin tek erkek olduğu fikrini kesinleştirdiyse 266. sayfaya git.

Sevebileceğini ya da en azından birlikte yatağa girebileceğini düşündüğün birinin ona yardım etmeye çalışan ellerini sürekli reddetmesinden bıkip usandıysan ve artık Londra’yla Gül ve Duman’ı keşfetmek istiyorsan 214. sayfaya git.

Sabah sisi dağılduktan sonra karmaşık bir rüyayı kusursuz bir biçimde hatırlamak kadar derin ve tuhaf bir tatmin sağlayan şey çok azdır. John Donne'ın bir büstünden destek alarak tek bacak üstünde dengede dururken şiddetli olduğu kadar sevecenlik dolu bir şekilde sevişmek de bunlardan biridir.

Bu fiziksel ve metafizik birleşmenin ayrıntılarını dünyada kalan günlerin boyunca hatırlayabilmeyi umuyorsun. Yeniden doğru dürüst bir biçimde yürüyebilmeyi de.

Gözlerin yorgunluktan ağırlaşmış ama Lord Craven'in çatık kaşlarının sevişme sonrası derin uykusunun ilk aşamasında açılmasını seyrederken, onun peşini bırakmayan "hayaletleri" kesin bir şekilde ortaya çıkarman gerektiğini anlıyorsun.

Önce nereye?

Hizmetkârlarla konuşmaya mı? 79. sayfaya git.

Yoksa gerçekçi olmayacak derecede yakışıklı rahibi mi arayacaksın? 131. sayfaya git.

Leydi Evangeline, “Kuzen Benedict, korumam altındaki genç hanımı takdim edebilir miyim?” diye cıvıldıyor. “Hayatım, bu bey kuzenim Sör Benedict Granville.” Başını eğip nazikçe reverans yapıyorsun. Koyu renk saçlı adam kısa bir selamla karşılık veriyor.

Çocukluktan beri alışkın olduğun ve daha önce belki bin defa sergilediğin bir nezaket gösterisi bu. Tökezlemek için bir sebebin yok ama başını kaldırıp kendini kalın, koyu renk kaşlarla, güçlü burunla ve tamamen keskin açılardan oluşan çehreyle çerçevelenmiş ve hayatında gördüğün en anlamlı gözler olan gümüş grisi gözlerle bakarken bulunca gerçekten tökezliyorsun. Sör Benedict aristokrat kaşlarından birini kaldırıyor. Siyah gece ceketi vücuduna ikinci bir ten gibi yapışmış, altındaki güçlü bedeni gözlerden pek gizleyemiyor. Ondan anında nefret ediyorsun.

Leydi Evangeline yakışıklı kuzeninden sana daha önce de uyarı mahiyetinde bahsetmişti. Anlaşılan Sör Benedict evliliğe ve durulup oturma fikrine soğuk bakıyor ama Leydi Evangeline bunun sebebini açıklamadı. Hiç kuşkusuz Sör Benedict kadınların, servetinin peşinde olduğunu kendisiyle zafer kazanmak istediklerini düşünüyor. Aslına bakılırsa Leydi Evangeline kuzeninin serveti, unvanı, zekâsı ve yakışıklılığı için peşinde koşan pek çok hoş leydiyi nasıl kabaca başından attığını biraz bıkkınlıkla anlatmıştı.

Öte yandan, kabul etmek zor olsa da, yaptıkları için ne Sör Benedict’i suçlayabiliyorsun ne de hayranlarını. Bir balo salonunun loş köşelerinden birinde elindeki şampanya kadehini çevirirken bu kadar yakışıklı (ve asil) görünen bir adam bütün dikkatleri üstüne toplamayı da, kendini elinden gibi savunmayı da hak eder.

“Onu cadalozluk sanatı konusunda mı eğitiyorsun, Vange?” Sör Benedict Granville, kuzeniyle sana canı sıkkın bir bakış atarak gözlemlerini yarıda kesiyor. Seni serinkanlı, üstünde çalışılmış bir ilgisizlikle süzüyor. Ancak kendisine ilk pozundan bile daha keskin bir canı cehenneme pozu vermeden önce bakışlarının seninkilerde gereğinden bir an fazla oyalandığını fark ediyorsun. Leydi Evangeline ellerini kavuşturuyor.

“Üstüne bastın, sevgili kuzenim!” diyor. “Niye iyi bir çocuk olup bu güzel, genç hanıma bir sonraki kadrilde kavalıyelik etmiyorsun?”

Bu öneriyi kaba görünmeden ne sen reddedebilirsin ne de Sör Benedict.

Seni dans pistine götürürken, “Teyzemin refakatçisisiniz, değil mi?” diye soruyor.

“Öyleyim efendim,” diye onaylıyorsun. Dans başlıyor.

Dans adımlarıyla tekrar yanına geldiğinde, “Craven teyzem, refakatçisinin utanmaz bir biçimde gözünü Sör Charles Burley-Fanshaw’a diktiğini anlatıyordu,” diyor. “Senin için epeyce yaşlı, değil mi? Yoksa kesesi dolu olduktan sonra yaşına aldırış etmiyor musun?”

Sör Benedict’le ilgili bütün şüphelerin doğrulanıyor. Çekilir bir adam değil! Leydi Evangeline, üzerindeki kıyafetin çizgilerinden daha keskin olan tek şeyin dili olduğunu söylemişti ama bu sözler seni söz konusu dilin savurduğu iğnelere yeteri kadar hazırlamamış. Ya da gelen topu karşıya yollamanın çekiciliğine.

Yüzünde sabit bir gülümsemeyle, “Sör Benedict, benim gibi basit bir kızın hayatına böyle ilgi duyarak nezaket gösteriyorsunuz,” diye yapıştıırıyorsun cevabı. “Ama sizi temin ederim ki evlenecek olursam arayacağım kişi zekâ, mantık ve şefkat sahibi bir erkek olacaktır.” Dans birbirinizden ayrılmanıza yol açıyor, son sözlü darbeni indirmeden önce birkaç saniye beklemek zorunda kalıyorsun. “Ne yazık ki bütün akşam boyunca tanıştığım erkekler arasında bu tanıma uyan tek bir kişi bile yok.” Sör Benedict tekrar elini tuttuğunda vücudunda dolaşan ürpertiye sinirleniyorsun ama ses tonunun tatlılığını bozmuyorsun. “Öyle birini siz de tanımıyorsunuz herhalde, değil mi?”

Kaşını kaldırma sırası sende. Nefis bir yüzsüzlük sayılabilecek bir tavırla bakışlarını bir an için onunkilere kilitliyorsun. Yüzünün çizgileri tam anlamıyla sükûnet sergilese de gümüş gözleri azgın dalgalarla dolu bir deniz gibi çalkalanıyor.

Dans bitiyor. Muzaffer bir ifadeyle gülümseyip topuklarının üstünde dönüyor ve Leydi Evangeline’in yanına doğru gidiyorsun.

Mac’le henüz tanışmadıysan 35. sayfaya git.

Mac’le tanıştıysan 126. sayfaya git.

Birkaç hafta geçti ve İskoçya Oyunları günü nihayet geldi! Ollie'nin bağısladığı ödül parası sayesinde şatodaki onarımlar epey yol aldı, şimdi de sen, yetimler ve bütün köy güçlü erkeklerin ödül kazanmak için vücutlarıyla ateşli şeyler yaptıkları kadim spor müsabakalarını seyretmek için bir araya toplanmış durumdasınız.

Mac şaşırtıcı olmayan bir biçimde kütük atma yarışmasını kazanıyor. Son atışını yaparken sana göz kırpmıyor. Bayan F'nin eğitmenliği sayesinde yetimler hayran olunacak bir kılıç oyunu gösterisi sergiliyorlar... sayılır. Yine de köydeki çocukların onlara İngiliz bozuntusu demesinin üstesinden geldikten sonra köyün yumurcaklarıyla arkadaş olmayı başardılar, o yüzden ortalama bir kılıç oyunu gösterisi tam anlamıyla kayıp sayılmaz.

Güneş gökte iyice alçaldığı sırada Timmy görünüyor. Tuhaf ve mutlu ailenizin yanına yaklaştığı sırada çocuğun bütün gün ortalarda görünmemiş olduğunu fark ediyorsun. Yüzünde yorgun bir gülümseme var, Şanslı'yı da yanında sürüklüyor.

"Bir iyi, bir de kötü haberim var, küçükhanım," diyor. Mac'le bakışıp bir kahkahayı paylaşıyorsunuz.

"İyi bakalım," diye gürlüyor Mac.

"İkisini de hemen söyle," diye kıkırdıyorsun.

"Kötü haber şu, gizli geçit aradığımız sırada Şanslı bir duvarı yıktı," diye açıklıyor Timmy. Mac'e endişeli bir bakış atıyorsun. Bir duvarı yenilemek kaç patlayacak?

"İyi haber de şu," diye devam ediyor Timmy, "duvarı yıkınca gizli hazineyi buldu! Artık hepimiz sonsuza dek mutlu yaşayabiliriz!"

Çocuklar bağırıyor. Mac'le ikiniz öpüşüyorsunuz. Şanslı da yere düşmüş bir kütüğü ağzıyla kaldırmaya çalışıyor.

Bütün bunları daha da tatlı hâle getirmenin tek bir yolu var. Size yardım etmeye gönüllü bir demirci buluyorsun ve örsün önünde, açıklanması mümkün olmayan geleneksel bir İskoç düğünüyle Mac'le evleniyorsun. Sonrasında, köy sakinleri günün eğlencelerinden yorgun düşüp çocuklar da yataklarına yattığında, Mac'le birlikte şato arazisinde bir yürüyüş yapıp geri kalan hayatınızın ilk gününün ihtişamını seyreliyorsunuz.

Güneş, gökyüzünü hatıraların, vaatlerin ve Mac'in saçlarının solgun alev rengiyle lekeleyerek batıyor.

Sevgiline dönüyorsun. Tam bir anlayışla bakıyorsunuz birbirinize. Rüyaları gerçekleştirmek için ekip çalışması gerekiyorsa, ikinizin oluşturduğu ekip bu rüyayı cidden pek ıslak bir şekilde gerçekleştirdi. Birbirinizin saklı sahillerini keşfedermiş gibi öpüşüyorsunuz. Sonunda nefes nefese bir hâlde geri çekiliyorsun.

“Bana ahırlarda sahip olmanı istiyorum,” diyorsun.

“Öyle olsun, kadın.” Mac, sakinleşmek için bir nefes alıyor.

“İskoç eteğini kaldırmanı, eteklerimi yukarı toplamanı ve hançerini ta derinlerime saplamayı istiyorum.”

Mac seni döndürüyor ve hemen oracıkta, gölün kıyısında yüzüstü çeviriyor. “Tamam, kadın,” diye mırıldanıyor. “Ama önce içimin derinliklerinde yatan canavarla tanışır mısın?”

“Tamam be adam,” diye cevap verip Mac’in güçlü ellerini kaygan vadinden aşağı kaydırıyorsun.

Bu iriyarı, muhteşem adamı bir fırtınada sarsılan müstemilat gibi titretip sarsmaktan büyük zevk alıyorsun. İstedığınız her yerde seviştığınız sırada, harika bir şey fark ediyorsun.

Gerçekten de sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız.

Son

Hiçbir şey söylemiyor ve ani hareketler yapmamaya çalışıyorsun. Delphine kolunu daha da sıkı kavrayıp seni kabaca çarpışmanın dışına çekiyor. Elinde olmadan korkuyla titriyorsun.

Delphine vahşi bir tavırla, “Neyin var senin?” diye fısıldıyor. “Niye dövüşmüyorsun? Evangeline gerçekten beni geride bırakıp hayatına devam mı etti, mutluluğu böyle zavallı, güçsüz bir kızda mı buldu?”

Bıçağı daha da yakınına getiriyor, keskin kenar cildini delerken nefesin kesiliyor. İnce bir kan sızıntısı boynundan aşağı süzülüyor. Daha fazla kan akması korkusuyla titrememeye çalışıyorsun. Başaramıyorsun. Delphine aynı anda hem muzaffer hem de çaresiz bir çılgılık atıyor.

“Eskiden böyle değildi! Özgürdü! Özgür ve çılgındı ve bana âşıktı! Ona ne oldu? Ona ne yaptın?” Delphine söylediklerinin bu son kısmını kulağına doğru tıslıyor, nefesi sıcak ve öfkeli.

Kristal gibi bir ses, “Onu hemen bırak!” diye bağılıyor.

Leydi Evangeline’in, küçük altın tabancası hain eski sevgilisine doğrultulmuş hâlde yaklaştığını görünce omurgandan aşağı heyecanlı bir ürperti iniyor. Delphine ona çıldırmış gibi bakıyor.

“Sen... sadakatsizsin!” diye bağılıyor öfkeli Fransız kadın. “Seni sonsuza dek severdim, hâlâ seviyorum! Ama bu sıkıcı *petite anglaise* kızı senin için her şeyi yapabilecek bir kadına tercih ediyorsun!”

Evangeline’in güzel gözleri yaşlarla dolu ama sesi titremiyor.

“Her şey bitti, Delphine,” diyor. “Bana ihanet ettiğinde seçimini yaptın sen. Bir daha asla sevemeyeceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım.”

Leydi Evangeline sana döndüğünde nefesin kesiliyor. “Bana bunu gösterdin, hayatım. Bugünden sonra ne olursa olsun, sana teşekkür etmem gerek.”

“Leydi Evangeline,” diyorsun bir iç çekişle.

Delphine, “HAYIR!” diye feryat ediyor. “Öyle bir şey olmayacak! Ben hayartayken olmaz...”

Bir silah sesi yankılanıyor, bir saniye için Leydi Evangeline’in ateş ettiğini, eski sevgilisini öldürdüğünü sanıyorsun. Leydinin yüzünden tuhaf bir elem ve rahatlama karışımı geçerek sizden birkaç adım ötede duran bir şekle baktığını görünce irkiliyorsun. Safir mavisi bakışlarını takip ederek dönünce tanıdık, iriyarı bir şeklin güneş ışığıyla silüete dönmüş hâlde, elinde bir silahla dikildiğini görüyorsun.

“Fabien! Ama neden?” diyorsun nefesin kesilerek. Fabien, azap dolu su yeşili gözleri her zamankinden de azap dolu bir hâlde sana dönüyor.

“Beni öldürmesini engelledin de ondan,” diyor sonunda. “Böylece ödeşmiş olduk.”

Sen cevap vermeye fırsat bulamadan başıyla selam verip bakışlarını birkaç dolu dolu saniye boyunca seninkilere kilitliyor, sonra devesine atlayıp çölün derinliklerine doğru ilerleyerek bir serap gibi gözden kayboluyor.

İşverenlerinin ölümü karşısında Delphine’in kiralık haydutlarının geri kalanları dönüp upku onlar gibi iğrenç pisliklere yakışacak bir şekilde kaçıyorlar. Her biri birer dişi aslan olan cesur Sekhmet müfrezesi rezahürat yapıp alkışlıyor.

Bunu pek fark edemiyorsun çünkü Leydi Evangeline seni Delphine’in terk edilmiş çadırlarından birine çekip vahşice ama sevgiyle öpüyor. Vücutlarınız birbirine kenetlenmiş. Belki de böyle olması baştan beri kaderdi.

Mücadele etmenin faydasız olacağını bildiğinden ölü taklidi yapıyorsun. Sen fındık faresi gibi hareketsizce yatarken, rahip zaferle manyakça kahkahalar atıyor.

Adamın gittiğini duyunca koşa koşa eve dönüyorsun. Craven, küçük, altın bir tabanca çekip onlara doğrultmuş olan Rahip Simon Loveday'ın karşısında titreyen Alexander'a kalkan olmuş.

"Blanche'in silahıydı bu," diye tıslıyor rahip. "İkinizin de sefil hayatının bununla sona ermesinin şairane olacağını düşündüm."

Yakındaki bir vazoyu kapıyor, sessizce rahibe doğru sokulup vazoyu kafasına indiriyorsun, adam nakavt olmuş bir şekilde yere yığılıyor.

Yetkililer gelip de, kendine gelmiş ve ulumakta olan Rahip Simon Loveday'i alıp götürdükten sonra, yorgunluktan tükenmiş Alexander'ı yatağa götürüyorsunuz.

Craven, çocuğun yatağının başucunda saçlarını okşuyor ve sana dönüyor.

"Hepimizi kurtardın," diyor. "Ama seni burada tutmanın acımasızlık olacağını farkındayım. Özgür olabileceksen, sana layık bir adamın aşkı için özgür olabileceksen burada kalamazsın. Dünyada hiçbir derdin taslanmadan kendi hayatına bakmak için özgür olabilirsin." Sesinde bir titremeye, gözlerinde hüznü bir umutla konuşuyor.

"Senin için buradan uzakta bir yer bulabilirim. Tanıdığım şerefli bir adamın yanında, Amerika'da. İyi bir işveren olacağını bildiğim biridir."

Bu nazik teklifi kabul ediyor musun? Açıkça söyleyelim, kötü rahip olmadan bile buradaki hayat biraz hareketsiz. Teklifi kabul ediyorsan 183. sayfaya git.

Yoksa hareketsizlik sadece yaşamın sunduğu güzel bir yemeğin baharatı mı? Öyle düşünüyorsan 39. sayfayı aç.

“Bu ne cüret!” diye köpürüyorsun. “Annemle babam gelmiş geçmiş en şefkatli, en sevgi dolu insanlardı. Aleyhlerine tek bir kelime bile *ettirmem*, seni... seni kendini beğenmiş, kibirli...”

“İstisnai kişiler olabilirler ama hayatının senin tabiatındaki bir kadına uygun olmadığını inkâr mı edeceksin?”

“Aç değilim açıkta değilim, öyle ölçüsüz isteklerim, ihtiyaçlarım yok.” Omuzlarını kaldırıyorsun. “Henrietta da benim gibi. Süslü püslü şeyler ya da unvanlar umurunda değil, sadece sevdiği erkekle birlikte olmak istiyor!”

“Henrietta daha çocuk! Ne istediğini bilmiyor.”

“Bunu nasıl söylersin? Yirmi bir yaşında, pekâlâ da yeteri kadar...”

Benedict cümleleri bitirmene izin vermiyor. Boğulmakta olan bir adamın sala baktığı gibi bakıyor sana. Yakışıklı ama kederli yüzünden geçen ifade arzudan, özlemden öte bir şey.

Kısık bir sesle, “Hepimizin istemememiz gereken şeyleri istediği olur,” diyor ve seni öyle bir şiddetle öpüyor ki nefesini kesiyor.

Tutkulu kucaklamasına teslim olduğunu şaşkınlıkla fark ediyorsun. Vücudun erimiş altın gibi onunkeye karışıyor. Şu anda senden ve ondan başka hiçbir şey yok.

Önce o ayrılıyor. Kollarınız hâlâ birbirine dolanmış hâlde birbirinize bakıyorsunuz, yüzünüzde hem dehşet... hem de arzu var. Derin derin nefes alıyorsun. Benedict de derin derin nefes alıyor.

İkiniz birden, “Kahretsin!” diye bağırıp aksi istikametlere doğru kaçıyorsunuz.

Dışarıdaki faytonda Leydi Evangeline’le buluşuyorsun.

Ağzını ovaladığın sırada, “İyi misin, hayatım?” diye soruyor.

“Ne? Ah... Evet. Evet, çok iyiyim!”

Leydi Evangeline başını olumlu anlamda sallıyor ama sana inanmadığı belli. Yine de, “Tamam hayatım! Londra yoluna düşsek iyi olur!” diye neşeyle cıvıldayınca ona minnet duyuyorsun.

Leydi Evangeline’in zarif faytonuna yerleşip ateşli başını pencerenin serin camına dayayınca, böyle bir çıkmaza girdiğin için hem kendine hem de aptal kasıklarına lanetler yağıdırıyorsun.

Daha önce olmadığın kadar şiddetle orgazm oluyorsun. Sevgilinle sarmaş dolaş yatıyorsunuz, kadınlığının aytaşı onun için duyduğun başka dünyalara ait arzuyla ısıl ısıl.

Kırık heykel gibi elini, Ödünç Vaat dediği sol göğsüne koyuyor, öbür eli de Kuzgun Kanadı adını taktığı sağ göğsüne gidiyor. Ruhunun göğsünde titreştiğini seziyor.

“Ruhunun göğsünde titreştiğini seziyorum,” diye hırlıyor.

Cevap olarak, öbür dünyadaki canlılarla iletişim kurmaya çalışırken yanlışlıkla ölümlü kabuklarından kopup uzaklaşan ruhların telaşlı aceleciliğiyle onunla yeniden sevişiyorsun.

Daha önce olmadığın kadar şiddetle orgazm olduğun seferkinden daha şiddetle orgazm oluyorsun ama zevk çığlıkların daha sert ve gürültülü bir sesle kesiliyor: Dehşet içinde çığlıklar atan Alexander’ın sesiyle.

Bir saniye içinde tökezleyerek faytondan inip kenarı kardelenlerle süslü bir patikadan yüksek bir çalı labirentinin içine yuvarlanıyorsun. Tamamen kaybolman için birkaç saniye yetiyor. Her yeri birbirine benzeyen esrarengiz çalılar ve sarsıntılı duygusal durumun, kaçmana engel olacak kadar kafanı karıştırmış vaziyette. Hiçbir yere varamamanın öfkesiyle çığlık çığlığa bağırmak üzere olduğun sırada, güçlü ellerin seni bu canlı labirentten yapraklı bir girintiye çektiğini hissediyorsun.

“Beni özledin mi?” Ruhunun derinlerine damlayan sakın, boğuk bir ses. *Cad.* Cevap vermene fırsat kalmadan bir öpücükle susturuyor seni.

Rüzgârı öpmek gibi. Kısa, güçlü, imkânsız, aptalca. Onu itiyorsun.

“Yalanlarının hepsini biliyorum, *Cad.* Anneni biliyorum. Babanı biliyorum. Gerçeğin bile seni almak istediğin şeyden alıkoyamayacağını da biliyorum.”

Cad. “Almak istediğim kişiden de,” diye ekliyor ve seni yeniden öpmeye kalkışıyor.

“Sabrımı zorlama.” Onu tokatlamaya davranıyorsun ama bileğini yakalıyor.

“Ah, şuna da bak.” Gülüyor, kahkahası gecenin içinde karanlık ve keskin. “Şu anda mahvolmanı engelleyen tek şeyin doğru dürüst davranmak olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Benim doğru dürüst davranmam mı?” Bileğini adamın elinden kurtarıyorsun.

“Beni istemediğini söyleme bana...” Öfken karşısında hiç istifini bozmadan, yapılması için kimsenin ısrar etmediği ama o kadar da istenmeyecek bir şey olmayan bir striptiz gösterisi yapıyormuşçasına yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Gösteriden nefret etmiyorsun ama Granville kanını taşıyan daha küstah birinden gerçekten bir şey isteyip istemediğin konusunda kararsızsın.

Ona ağzının payını mı vereceksin? 293. sayfaya git.

Yoksa vücudundan pay mı vereceksin? 329. sayfaya git.

Ollie'nin suratına tokadı yapıştırıyorsun. Ölüm haberi geldiğinde yatağında ağlayarak geçirdiğin o uzun ayı hâlâ hatırlıyorsun.

“Öldüğünü sanmama izin verdin!” diye bağılıyorsun. “Senin için yas tuttum! Ne diye...” Onu yeniden tokatlamak üzere uzanıyorsun ama bileğini yakalıyor.

“Dinle. Öfkeni hak ettim, bunu biliyorum,” diyor. “Keşke başka türlü olsaydı ama yapmak zorunda olduğum şeyler vardı. Eski hayatımı ve sevdiğim herkesi silip atmak da buna dâhildi.”

“Senin için senelerce ağladım!”

“Keşke seni eskiden olduğum delikanlının saf anılarıyla bırakabilseydim, bunu gerçekten isterdim. Ama senin iyiliğin için ortaya çıkmak zorundaydım. Çok tehlikeli birinin yanında işe girdiğini bilmen gerekiyor.” Ses tonu ve sözleri, ihtiyaç duyduğun bir kova soğuk su gibi.

“Ne?” diyorsun. Ollie bileğini bırakıp yüzünü iki elinin arasına alıyor.

“Onu epey bir süredir gözlüyorum. Londra’da ortaya çıktığında buna inanamadım ama seni uyarmadan bu aslanın inine dalmana izin veremezdim.”

“An-anlamıyorum!” Gözyaşların sel gibi akıyor yüzünden. Ollie’nin sertleşmiş başparmağı yaşları siliyor.

“Bütün ekibim öldürüldü!” diye fısıldıyor Ollie. Koyu renk gözleri köşeye sıkışmış bir hayvanın kiler gibi. “Hepsi! Sokak köpeği gibi hepsini tek tek topladılar. Fransızlar her defasında hazırды, bizi bekliyorlardı. Yalnızca ben sağ kurtuldum çünkü sevdiğim kadın için yas tutarken o kadar sarhoş olmuştum ki görevimin zamanını kaçırdım!”

Dehşet içinde ona bakakalıyorsun.

“Nerede olacağımızı tamı tamına bildiklerine göre biri onlara Britanya’nın sırlarını satmış olmalı,” diyor Ollie. “Uzun araştırmaların ardından bunun kim olduğunu buldum.”

“Hayır,” diye fısıldıyorsun.

“Evet,” diyor. “Tek bir kişi olabilir. Yüzbaşı Angus MacTaggart.”

İhtiyatlı bir tavırla, “Ben... Bence Manberley’de yeterince kaldım,” diye açıklıyorsun. “Dul Leydi Craven’ın yanında da. Ama Leydi Evangeline! Bundan sonra ne yapacağım?”

“Ah, hayatım. Benimle birlikte Mısır’a gelmen için yaptığım teklif hâlâ geçerli.” Modaya göre fazla dolgun olan, bu yüzden de daha büyüleyici görünen güzel ağzında tuhaf bir gülümseme oynatıyor.

“Teşekkür ederim, leydim,” diyorsun. “Çok nazıksınız. Şimdi düşünebilecek kadar sakinleştiğim için, iki iş teklifi daha aldığım geldi aklıma. Biri cesur Yüzbaşı MacTaggart’la birlikte savaş yetimlerine bakmak. Diğeri de öbür kuzeninizin, Lord Craven’ın yanında mürebbiyelik yapmak.”

Gözlerini iri iri açma sırası Leydi Evangeline’de. “Ah hayatım, emin misin? Bunlar, iyi bir arkadaşla Mısır’da sürülecek heyecan dolu bir yaşamdan daha zorlu yollar.”

İyi bir arkadaşla birlikte Mısır’da heyecan dolu bir hayat sürmeyi mi seçiyorsun? Nasıl desek, öylesi daha kolay ne de olsa. Öyleyse 217. sayfaya git.

Londra’nın batı yakasında yetimlerle çalışıp hayır işleri yapmayı ve haşin görünümlü bir İskoç’u daha yakından tanımayı mı seçiyorsun? Öyleyse 208. sayfaya git.

Esrarengiz Lord Craven’ın yanına, Yorkshire kırlarındaki malikânesine yerleşmeyi mi seçiyorsun? Öyleyse 14. sayfaya git.

“Kararlı mısın, hayatım?” diye soruyor Leydi Evangeline. “Yurtdışına ilk çıkışında eğlenceni sekteye uğratmak istemem.”

“Hiç sorun değil, leydim!” diye bağıırıyorsun. Sesin biraz fazla hevesli. Utanıyor, mutlaka kıpkırmızı kesilmiş olan yüzünü saklamak için tozlu ayaklarına bakıyorsun.

Leydi Evangeline yüzünün kızardığını fark ettiyse de belli etmiyor. Onun yerine serin, soluk renkli eliyle çeneni tutup başını kaldırıyor, böylece göz göze geliyorsunuz. Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayılırken, nefes almakta güçlük çektiğini fark ediyorsun.

“O zaman, hayatım, arkadaşlığın beni çok memnun eder.”

“Benim çalışma odamı kullanabilirsiniz,” diye öneriyor Kemal. “Hemen koridorun sonunda.”

Leydi Evangeline çeneni o kadar çabuk bırakıyor ki bunu hayal ettiğini düşünüyorsun.

“Harika,” diyor, kolunu seninkine takıp dar koridorda yürümeye başlıyor. Kadife yumuşaklığındaki cildi seninkine değdikçe içine bir heyecan yayılıyor.

“Tarihi eserleri incelemeyi daima büyüleyici bulmuşumdur,” diyor Leydi Evangeline. “Küçük bir kızken bile. Tahmin edersin ki bu da beni kızlar arasında ender bulunur bir numune hâline getiriyordu. Tıpkı şimdi bilgin çalışma arkadaşlarımla arasında olduğu gibi. Ama latif cinsin mensubu olan bizlerin bu tür meşgalelerden alıkoyulmamız gerektiğine inanmıyorum. Başka her şeyi bir tarafa bırak, böyle bir şey dünyadaki insan zekâsının ve öngörüsünün yarısının boşa harcanması demek, sence de öyle değil mi?”

“Elbette, leydim.”

Siz çalışma odasına varamadan, bol siyah giysilere bürünmüş iriyarı, karanlık bir şekil neredeyse yolunuzu kesiyor. Telaşla başını kaldırıp kıpırtısız gövdeye bakıyor ve bir çift çarpıcı su yeşili göz dışında neredeyse tamamen gizlenmiş bir yüz görüyorsun. Leydi Evangeline istifini bozmuyor.

“Müsaadenle, Faruk,” diyor resmi bir tavırla, sonra seni adamın muazzam bedeninin yanından dolaştırıyor.

Duyulma mesafesinden çıktığınızda dönüp kulağının içine doğru fısıldayarak konuşuyor. Dolgun dudağı öyle baştan çıkarıcı bir biçimde

yakınında ki yumuşak nefesini hissedebiliyorsun. “Kemal’in muhafızlarından biri. Ona tam anlamıyla güvendiğimi söyleyemem ama herhalde Kahire’nin sunabileceklerinin en kötülerini korkutup savuşturma konusunda faydalıdır.” Orada dikilen insan azmanına doğru omzunun üstünden bir kere daha bakıyor. “Dün akşam bir işe yaramamış gerçi.”

Tedbirli bir şekilde arkana dönüp adama bakıyorsun, o da ruhunun içini görebiliyormuş gibi hislere kapılmana neden olan bir şekilde sana bakıyor. Bunun ne anlama geldiğini düşünmene fırsat kalmadan Leydi Evangeline çalışma odasının kapısını açıyor.

“İşte, hayatım,” diyor. “Başlayalım mı?”

O gece göle doğru yola çıkıyorsun. Sana söylendiği gibi, tek başına.

Soğuk hava, huzursuz ruh hâlin için iyi bir yol arkadaşı. Şalına daha sıkı sarınıyor ve gölün kıyısına varıyorsun, tam o sırada karanlık bir şekil seni karşılamak üzere ayağa kalkıyor. Bulutlar aralanınca görüyorsun...

“Abercrombie?”

Tatlı ihtiyar, ay ışığında alışılmadık bir biçimde tehditkâr görünüyor. “Mektubumu almışsın, kız.” Her zaman neşeli olan ses tonu şimdi bir hırıltı. Ay ışığı bir şeyden yansıyor, bir an için kalbin duruyor. Orada, karanlıkta ışıldayan şey Abercrombie’nin tabancası. Ve sana doğrultulmuş durumda.

“Bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyor, kız,” diye devam ediyor Abercrombie. “Seni severim. Ama gerçeği öğrenip her şeye burnunu sokmayı fazla seviyorsun.”

“Constantina...” diye soluyorsun.

“İyi bir kadıncağızdı ha. Küçük sevgilisi Ollie ve birlikte kuracakları hayat hakkında konuşur dururdu. Saçma sapan şeyler.” Abercrombie silahın horozunu kaldırıyor. “Casusların sevmek için yaşamadığından haberi yoktu. Ölmek için yaşar onlar.”

“O zaman köstebek Constantina değil miydi?” diye soruyorsun. Gözlerin bir silah, bir patika, kaçmana yardım edebilecek herhangi bir şey arayarak etrafta geziniyor. Deli gibi bakınman Abercrombie’nin pis pis gülmesine yol açıyor.

“Tabii değildi. Köstebek değildi, sadece bana aracılık ediyordu. Hiçbir şeyden haberi olmayan Mac’e saldırması da bu yüzdendi. Mac onun çakırkeyif olduğunu ve Fransızların yuvalandığı yerden uzak durması için uyarılması gerektiğini düşündü, halbuki Constantina’nın bilgileri aktarabilmesi için Fransızlara iyice yaklaşması gerekiyordu. Kendini kurtarmak için Mac’e saldırdı ama o arada öldü. Salak karı.”

Korkudan büzülüyorsun.

“Seninle küçük Angus bir elmanın iki yarısısınız, değil mi? İkiniz de durmadan burnunuzu başkalarının işine sokuyorsunuz, halbuki kendi işinize bakmanız lazım. Şimdi,” diye içini çekiyor, “seni öldüreceğim. Nasıl da fahişelik yaptın ona, gerçek fahişeler bile bu kadarına cüret edemezdi...” Pis pis gülüp silahın horozunu çekiyor. “Seni öldürenin Mac olduğunu söylediğimde herkes bana inanacak.”

“Canavarsın sen!” diye bağıryorsun. Abercrombie gözlerini kısıyor.

“Hepsini para için yaptım, güzelim,” diyor. “Çok işime yaradı ya! Kâğıtlarımı karıştırmaya başladığın için hepsini yakmak zorunda kaldım, evet, bana borçlu oldukları serveti alabilmek için ihtiyacım olan kâğıtları! Yıkık dökük bir mülk miras aldım, tek kuruş para geçmedi elime. Ne yapacaktım?”

“Vatanına ihanet etmeyecektin,” diyor gürleyen bir ses. Mac gölgele-
rin arasından çıkıp güçlü kollarını sana doluyor.

Abercrombie acı acı gülüyor. “Mükemmel! Tam romantik gölün kı-
yısında bir cinayet ve intihar! Köylüler burada hayaletler gezdiğini söyle-
meye başlayacak mutlaka!”

“Senin hayaletin!” Silahını doğrultmuş olan Ollie, başka karanlık gölge-
lerin arasından fırlıyor. “Bize ihanet ettin. Constantina da bize ihanet etti.”

“Aşkta ve savaşta her şey mubahtır,” diye cevabı yapıştırıyor Aber-
crombie.

Ollie silahı titreyerek, “Artık yaşamak için hiçbir sebebim yok,” diye
devam ediyor. “Kaybedecek bir şeyim yok.”

Çılgın gözleri berraklaşıyor, silahını Abercrombie’nin kalbine doğrul-
tuyor. Mac seni bırakıyor, bu da içinde ancak bir anlık bir hayal kırıklığı
yaratıyor, ne de olsa adam bir cinayeti önlemeye çalışıyor burada.

“Dikkat et be adam,” diyor. “Pişman olacağın bir şey yapma.”

“Cehenneme yakışacak ağzını kapat. Hepinizi öldüreceğim!”

Tiz bir ses sokak ağzıyla, “Hiç de öldürmiyceen!” diye haykırıyor.
Gölgelerin bir başka yerinden Timmy, Şanslı, diğer çocuklar, Bayan Fer-
guson, Fiona ve kocası, Rose ile Gertie ve bütün köylüler çıkıveriyor.

“Ne?” diye gürlüyor Abercrombie.

“İzin verirsen açıklayayım,” diyorsun sakince. “Bana tuzak kurduğu-
nu zannediyordun. Halbuki ben sana tuzak kuruyordum.”

En iriyarı köylüler, alıp götürmek için Abercrombie’nin kolunu ya-
kalıyor ama adam kolunu kıvırdığı gibi kaçıyor... Ta ki Şanslı hırlayarak
öne atılıp onu yere mıhlایana kadar.

“Aferin Şanslı!” diye bağıryorsun. Yolu kesilen Abercrombie, gece
göklerine adını lanetlerle haykırıyor.

Mac sırtıyor. “Akıllı köpek.”

.....

Hopesend'in muazzam büyüklüğünün yanı sıra, koridorlarının ve büyük odalarının çoğunun kuzgun bukledi, içten pazarlıklı bakışlı, göksel güzellikteki bir kadının portreleriyle süslü olması karşısında da âdeta eziliyorsun. Bu portrelerin Leydi Craven'in resimleri olduğuna eminsin, kendi kişiliğine ve güzelliğine güvenmene karşın güzelliğinin kadının gizemli, buyurgan ve ölü güzelliğiyle aşık atamayacağını farkındasın.

Göksel güzellikteki kadınlara hiçbir zaman güvenmemiştin zaten. Lord Craven'in servetinin nasıl olup da elinde kaldığını merak ediyorsun çünkü görünüşe göre ya karısı ya da kendisi bu servetin hatırı sayılır bir kısmını portrelere harcamış.

Craven'in kendisine ve evine bakıp hizmet etmeleri için tuttuğu başarılı hizmetkârlarla tanışmak için birbiri ardına gelen koridorlarda, güzelce dayanıp döşenmiş ya da bomboş odalarda Bayan Butts'in peşinden giderken, her bir resmin gözleri seni inceliyor sanki. Burası senin de *evin* artık. Titriyorsun.

Kadın ya da erkek, Lord Craven'in çalışanlarının hepsi bir trajedinin izlerini taşıyor. Aşçı Bayan White, birdenbire uykuya dalıp uzun süreler boyunca derin derin uyumaktan mustarip. Bayan Butts uyuyan kadını nazikçe çekip hamur işlerinin üzerinden kaldırırken, "Aşçımız sayesinde yemeğin ne zaman hazır olacağını asla bilemiyoruz ama bu gerilime her zaman değişiyor!" diyor.

Sonra ortalık hizmetçisi ve bulaşıkçı, dilsiz Betsy var, sende bile daha genç, ufak tefecik bir şey, gözleri fincan tabakları gibi iri, onlardan iki kat daha ifadelidir. "Korkarım Betsy sözcük kullanamıyor," diye açıklıyor Bayan Butts. "Ama senin ya da benim kadar iyi iletişim kurabildiğini göreceksin, güzelim."

Betsy bunu ispatlamak istermiş gibi ellerini avuçlarına alıp iyice sıkıyor, başını da hararetle iki yana doğru sallıyor. Korkunç bir karar verdiğini mi, yoksa doğru bir şey mi yaptığını anlatmaya çalıştığını kestiremiyorsun.

Hangisi olduğuna karar vermene fırsat kalmadan nazik bir öksürük duyuluyor. Siyahlar giymiş, köy papazlarının taktığı düz kenarlı şapkalar ve beyaz yakalardan takmış olan genç, yakışıklı, sarışın bir adam sıcak bir şekilde gülümsüyor sana.

"Çok özür dilerim, umarım sizi korkutmamışımdır," diyor. Masum mavi gözleri samimi bir endişeyle dolu. Ağzın açık bakakalıyorsun, ko-

nuşma yetini kaybettin çünkü yüreğin boğazına sıçradı. Genç adam başıyla selam verip elini uzatıyor. “Ben Ravenscar bölgesinin papazı Rahip Simon Loveday. Rahatsız etmek istememiştim, sadece bir ziyaretle size hoş geldin dememin yerinde olacağını düşündüm...”

“Taze kan! Taze kan!” Delicesine karışık saçlara ve daha da delice bakan gözlere sahip olan sağlam yapılı, orta yaşlı bir adam, kaba saba ellerinde ürkütücü derecede keskin bir kürekle Bayan Butts’la Rahip Loveday’ın arasından hızla geçiyor.

Yakışıklı papaz, serinkanlılığını büyük ölçüde muhafaza ediyor. “Yardıma ihtiyac duyarsanız, lütfen yanıma gelin.” Ellerini sıcak bir şekilde yakalayarak gülümsüyor. “Pazar günü sizi kilisede görmek çok hoşumuza gider.” Bunu söyledikten sonra hızla uzaklaşıp seni Bayan Butts’la ve cinayet aletine benzeyen bahçıvanlık aletini taşıyan deliyle baş başa bırakarak uzaklaşıyor.

Bayan Butts o âna dek sergilediği en sıcak gülümsemesini takınıyor ve başını adamdan yana sallıyor. “Bu da Higgenbottom, bekçi ve arazi sorumlusu. Sayesinde çimenlik pek güzeldir. Ancak birkaç kelime konuşur ama arada sırada beklenmedik şeyler yumurtlar. Hangimiz yapmıyoruz ki bunu? Temiz kalplidir.”

“Budalanın teki.” Kış aylarındaki buzlar kadar keskin bir ses, ensedeki tüyleri diken diken ediyor. Bir zamanlar yakışıklı olduğu belli olan çizgileri geçen senelerle silinip gitmiş, yerine de acı dolu bir hoşnutsuzluk ifadesi taşıyan iskeletimsi bir maskeden ibaret bir yüz gelmiş olan bir adam merdivenden iniyor. Pırıl pırıl giyinmiş, çenesi gururla havada, her tarafından azamet akıyor.

“Uşak mısınız?” diye soruyorsun. Bu sözcüklerin ağzından çıkar çıkmaz ellerinin yapamadığı şeyi yapıp bu kibirli adamı tokatlayacağını farkındasın. Adamın soluk renkli gözleri kısılıyor.

“Ben Manvers,” diye kestirip atıyor ve yanından geçiyor, belli ki niyeti merhum Leydi Craven’ın özellikle azametli görüldüğü bir portrenin altın çerçevesini parlatmak. “Lord Craven’in yanında çalışan herkes kadar... *yumuşak* olmadığımı fark edeceksiniz. Merhum *Leydi* Craven’in büyüdüğü evde kâhyaydım, kendisi henüz Bayan Blanche von Badwolff olduğu günlerde yani. Lord Craven’la evliliğinin ardından onunla birlikte buraya geldim.”

Adam seni baştan aşağı süzüp pek de bir şeye benzemediğin kanaatine varırken söyleyecek bir şey bulamayarak başını sallamakla yetiniyorsun.

Manvers konuşmayı sen değil de kendisi başlatmış gibi bir tavırla, “Bu evde pek çok zarif ve değerli eşya var, onlara el sürmemeye dikkat edeceksin,” diye devam ediyor. “Hırsızlığa dair herhangi bir kanıt derhâl işten çıkarılmanla sonuçlanacaktır. Anlaşıldı mı?”

Sıkılı dişlerinin arasından, “Gayet iyi anlaşıldı,” diye cevap veriyorsun. Bu adama karşı nazik ve terbiyeli davranman gerektiğini biliyorsun ama onu sinir bozucu ve her türlü çekicilikten uzak buluyorsun.

“O zaman iyi günler.” Manvers son bir dokunuşla parlatma işini bitiriyor ve Bayan Butts’la ikinize kısa bir baş selamı veriyor, sonra da topuklarının üstünde dönüp gidiyor.

Bayan Butts sesine bir karanlık sızmasını engellemeye çalışarak, “Sen Manvers’a aldırma, hayatım,” diyor. “Becerebilirsen tabii.”

İçin için kaynayan bir öfkeyle ve güçlkle bastırabildiğin bir moral bozukluğuyla Bayan Crosby'ye yaklaşıyorsun. Leydi Evangeline'le ikisi, kimilerinin lezbiyen olduğu söylenen şair Sappho'ya layık bir cennet olarak tanımlayacağı, diğerlerininse durumu anlatmaya hiçbir sözcük yetmeyeceği için tanımlama zahmetine girmeyeceği bir havayla iskambil oynuyorlar.

İsteddiği her şey “Bu İşler Böyledir”in boğum boğum pençeleri tarafından elinden alınmış birinin kendine güvenli tavrıyla, “Madam Crosby, mahvolmuş kadınlara karşı zaafınız var,” diyorsun.

“Mahvolmuş, deneyim kazanmış. *Comme ci, comme ça.*” Madam briç oyunundaki eline odaklanmış ama kaşlarını mümkün olmayacak kadar havaya kaldırmış.

“Karşınızda duran *deneyimli* kadına bir fayton verebilir misiniz?”

Leydi Evangeline endişeli görünerek, “Benim faytonumu alabilirsin elbette...” diye ısrar edecek oluyor ama ona hem endişelenmemesini söyleyen hem de veda eden bir şekilde başını sallıyorsun.

“Elbette. Nereye?” diye cevap veriyor madam.

“Ravenscar’daki Hopesend Malikânesi’ne, Yorkshire’a.” Leydi Evangeline soluğunu hızla içine çekiyor ama sen devam ediyorsun. “Yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Uzaklarda bir yerde.”

Madam Crosby gözlerini sana diyor. Rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine aktararak bekliyorsun, kadın sonunda sessizliği bozuyor.

“Yeni bir başlangıç yapmak için Yorkshire çok uzak. Yine de adamım seni York’a kadar götürebilir. Oradan sonra Ravenscar’ın posta arabasına binmek zorundasın. Sana iyi şanslar, kızım. Unutma, kapımız sana her zaman açık. Dostluk için, iş için ya da...”

“Teşekkür ederim Madam Crosby ama...” Sesin azalarak sönüyor. Hayır, yeni bir el dağıtıldı. Bu kartları oynamak sana kalmış. Kazanmak sana kalmış. “Uzaklara gitmeliyim.”

Leydi Evangeline ayağa kalkıyor. “O zaman benimle gel, hayatım. Mısır seyahatinde refakatçim ol.”

Leydi Evangeline'le maceralar yaşamak için Mısır'ın sıcağına doğru yola mı koyuluyorsun? Öyleyse 193. sayfayı aç.

Yoksa güzel kuzeni de dâhil olmak üzere, sana Benedict'i hatırlatacak hiçbir şeyi istemiyor musun? Biraz mürebbiyelik yapmak için Yorkshire'a yollanmak bu işin ilacı olur. Öyleyse 14. sayfaya git.

Alçak, buyurgan bir ses, “Açılın, hepiniz kenara çekilin!” diyor. “Hava alsın.”

Daha tiz ama daha hışırtılı bir başka ses tükürürcesine, “Duydunuz, salak *sân bâ!*” diyor. “Çekilin, yoksa ben çekerim!”

Gözlerin ağır ağır açılıyor, parlak huzmeler bulanık görüşünü delip geçerken yüzünü buruşturuyorsun. Nerede olduğunu ve burada ne yaptığını anlamaya çalışarak kendini doğrulmaya zorluyorsun. Şakaklarının arasındaki şiddetli bir zonklama karşılıyor seni.

Dudaklarına serin, tatlı bir sıvı dayanıyor. Alçak, buyurgan ses, “İç,” diyor. Sıvıyı minnetle içiyor ve zonklamanın hafiflemeye başladığını şaşkınlıkla fark ediyorsun. Sesin kaynağına dönüyorsun, zarif, koyu renk tenli bir kadın var karşında. Saçları ince örgüler hâlinde sıkıca başına yapıştırılmış. Kadın sükûnet saçarak sana gülümsüyor.

“Daha iyi misin?” diye soruyor.

“Çok daha iyiyim,” diyorsun. Kadın başıyla onaylıyor.

“Wahhat Ranya’ya hoş geldin,” diyor. “Yüce ev sahibemiz Ranya Abd el-Seyit’in işlettiği basit bir taverna burası.” Bar tezgâhının arkasında duran daha yaşlı bir kadını işaret ediyor. Kadın kır saçlı, bir gözüne de göz bandı takılı. Sana başıyla selam veriyor. Güçsüz bir şekilde selama karşılık verip yeniden şifacına dönüyorsun.

“İsmim Damilola Adebisi,” diyor kadın. “Bu serseriler sürüsüne liderlik ediyorum. Çölden geçip ee, bir sonraki *işimize* doğru gidiyoruz.” Kadınlar arasında manalı gülüşmeler duyuluyor, Damilola bir bakışıyla sesleri kesiyor.

“Ben... Tanıştığımıza çok memnun oldum.” Sesin kulaklarına uzak bir tünelden geliyor sanki.

“Amanın, bir İngiliz kadını! Hem de sosyetik ha!” diyor başka bir ses. Dönüyor ve kalkık burunlu, çilli, genç bir yüzü çevreleyen karmakarışık kıvrık bukleler görüyorsun. Yüz sana kaşlarını çatmış.

Damilola iç çekiyor. “Bu Gráinne. Usta nişancıdır, kılıçta da fena değildir.”

Gráinne tükürüyor ve bir şey söylemiyor.

Damilola tanıştırma işine devam ederek ince kahverengi kolları sıırım gibi kaslarla dolu zayıf bir kadını gösteriyor. Kadının koyu renk saçları geriye çekilip uzun, düzgün bir örgü hâlinde toplanmış. İri kahverengi gözleri neşeyle ışıltıyor.

“Bu, usta denizcimiz Noor. Yürütemeyeceği hiçbir deniz aracı yoktur.”

Noor koyu renkli kaşlarından birini kaldırıyor. “Başka şeyleri de yürütebilirim.”

Diğer kadınlar gürültülü kahkahalar koparıyor. Kızarıyorsun. Damilola biraz önce bir köşede bilek güreşi yapmakta olan iki iriyarı kadını işaret ediyor. “Bunlar Maria José ile Amirah. Kavgada her erkeği alt edebilirler. Onlara bakarsan her kadını da.” İrikıyım vücutlarına bakıyorsun. Bunu yapabileceklerinden şüphen yok.

“Son olarak da yardımcım Ming.” Damilola, az önce herkese sana nefes alacak yer bırakmasını emretmiş olan kadını gösteriyor. Ming ufak tefek ama sende, gerilmiş bir yay izlenimi uyandırıyor, her an sıçrayıp harekete geçmeye hazır. “Elinde bir bıçak oldu mu bu dünyadaki kadınların en ölümcülüdür. Gerçi onun çıplak elle de adam öldürdüğünü gördüm.” Ming, Damilola’ya gurur ve aşkla dolu gözlerle bakıyor. Yutkunuyorsun.

“Hepimiz gezginiz, aramızda her türden, her yaştan kadın var,” diye devam ediyor Damilola. “Ama sanırım sen bu dünyada yenisin. Anlat bakalım, buraya nasıl geldin?”

Cevap vermene fırsat kalmadan, etine dolgun, kadınsı bir şekil paldır küldür kapıdan içeri dalıyor. Skandal yaratmak istercesine erkek gibi gömlek ve pantolon giymiş ama kıyafetinin geniş kıvrımlarına yapışmasında erkeksi hiçbir şey yok.

“Hanımlar!” diye bağılıyor sevinç uyandıracak kadar tanıdık bir ses. “Destek kuvvet aramaya geldim!”

İnanamıyorsun.

“Leydi Evangeline?” diyorsun. Kapıdaki şekil dönüyor ve seni görünce bir an gözlerine inanamayarak donup kalıyor. Sonra güzel yüzü birden saf bir sevinç ve rahatlamayla aydınlanıyor, son hız koşarak sana doğru geliyor. Senin de ona doğru koşmakta olduğunu ancak yarı yola gelince fark ediyorsun.

“Ah, canım benim!” diye bağırarak kollarını sana doluyor, sıcak kucaklamasıyla bir an ayaklarını yerden kesiyor. “Seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım!” Yüzünü omzuna gömüp narin bir şekilde kadınsı ve baş döndürücü kokusunu içine çekiyorsun.

Okyanus mavisi gözlerinin derinliklerinde endişe ısıldayan Leydi

Evangeline yüzünü uzun, zarif ellerinin arasına alıyor. Bir an için dünya eriyip gidiyor.

“Sana zarar vermediler ya?” diye soruyor.

“Benim onlara verdiğim kadar veremediler!” diyorsun.

Leydi Evangeline başını geriye atarak gülüyor. “Bunu duyduğuma çok sevindim, hayatım.” Gözlerinin gök mavisi derinlikleri koyulaşıyor. “Yine de Delphine yaptıklarının bedelini ödemeli. Bunun devam etmesine çok uzun süre izin verdim, yaptıklarını, incittiği insanları kabullendim. Sırf içimde kalan kötüye kullanılmış sevgi kırıntıları yüzünden. Ama entrikalarına sevdiğim insanları karıştırması? Eh, artık *harekete* geçmeliyim.”

“Harekete mi?” Şimdi haklı bir öfkeyle yanmakta olan parlak safir kürelere bakıyorsun.

Leydi Evangeline dalgın bir tavırla başparmağıyla yanağını okşayarak, “Evet canım,” diyor. “Son derece tehlikeli bir yolculuk olacak, ölümle bile sonuçlanabilir. Kendimi buna hazırladım. Ama bana katılmanı beklemiyorum. Buradan gitmeni rica ediyorum.”

“Ama...”

Leydi Evangeline, “Dinle,” diye sözünü kesiyor. “Daha gençsin. Önünde türlü olasılıkla dolu koca bir hayat var. Benim karışık işlerim yüzünden kendini feda etmeni beklemiyorum.”

Ne söyleyeceğini bilemiyorsun, elinden sessizce ona bakmaktan başka bir şey gelmiyor. Leydi Evangeline kederli bir hâlde başını çeviriyor.

“Ee, hayatım?”

Alçak Delphine'i sonsuza dek durdurmak için yapılacak yolculuğa katılma konusunda ısrar mı ediyorsun? 62. sayfaya git.

Yoksa serüveni serüvencilere mi bırakıyorsun? Sınırlarını biliyorsun, hiçbir silah eğitimin olmadan ölüme doğru koşmak bu sınırların çok ötesinde. 113. sayfayı aç.

“Ne gördüğümü gayet iyi biliyorum Manvers, melek falan değildi.” Rezil uşağa duyduğun öfkeden ötürü küplere binmiş durumdasın. “Hayalet tayfasından ya da kanlı canlı biri gizlice içeri girmiş olabilir, belki de gergin duygusal durumumuz dolayısıyla çocukla ben aynı hayali paylaşmışızdır. Ortada can sıkıcı bir şey olduğu gerçek. Pek çok can sıkıcı şey oldu, bütün bunların sebebini bulmak istiyorum. Ayrıca tel tel olmuş sinirlerimin şefkatli bir zihin tarafından yatıştırılmasını istiyorum, mesela Bayan Butts’ın zihni tarafından. Çetin bir olayın ardından teselli aramakta utanılacak bir şey yok. Çevrende sana bunu sağlayacak birileri olmadığı için çok üzgünüm. Sana bir dakika katlanabilen canlı birileriyle vakit geçirebilseydin, davranışların büyük gelişme gösterirdi!”

Küstahlığın sınırlarını zorladığını biliyorsun ama sınırların da canı cehenneme! Manvers rezil bir hıyar ve ukalılığıyla seni itip kakmasına izin verecek değilsin.

Anlaşılan Manvers tuhaf davranışlarına katlanmamana katlanamıyor. “Keyfine bak, sokak süpürgesi,” diye mırıldanıp çekip gidiyor.

Orada kalıp Bayan Butts’la çay mı içeceksin? Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün o tuhaf karşılaşmaların ardından sinirlerin hâlâ harap durumda. Öyleyse 268. sayfayı aç.

Yoksa dikkatini buraya gelme sebebin olan mürebbiyelik işinden uzaklaştıran bu saçmalıkları zihninden silecek misin? Küçükbey Alexander’ın gelmiş geçmiş mürebbiyelerinin en şahanesi olmayı görev edindiysen 172. sayfayı aç.

El seni serbest bırakıyor, rüyada gibi bir tavırla yavaşça dönüyorsun. Göreceğin kişinin kim olduğunu biliyor ama buna inanamıyorsun. Deliriyor musun yoksa?

Hayır, işte orada. Bütün yakışıklılığıyla ve kanlı canlı, sapasağlam olarak karşında duran, uzun süre önce yitirdiğin aşkın Ollie Ruston!

“Ollie! Ama nasıl? Denizde kaybolduğunu zannediyordum!” Aynı anda hem her zerresiyle tanıdık, hem de fena hâlde yabancı görünen çehresine bakıyor ve şimdi gördüğün adamda bir zamanlar tanıdığın tatlı delikanlıyı bulmaya çalışıyorsun. Ollie de sana bakıyor, bir zamanlar masum olan kahverengi gözleri şimdi öfkeyle ve acı bir alaycılıkla koyulaşmış.

“Herkesi buna inandırdım. Öyle olması gerekiyordu. Napolyon canavarın biriydi. Öyle bir adamın İngiltere’yi işgal edip ele geçirmesini engellemek için ne olsa yapardım.”

“Ah, Ollie...” Bütün bunların ağırlığıyla içini çekiyorsun. Ollie, yüzünü nazikçe kaba saba ellerinin birinin içine alıyor ama ifadesi uzun süredir bastırılmış bir öfkeyle için için yanıyor.

“Anlıyorsun ya, başka seçeneğim yoktu. Vatanım ve sevdiklerim için doğru olanı yapmak istiyorsam başka seçeneğim yoktu.” Sertleşmiş başparmağıyla yanağını okşuyor. “Kendi ölümümü sahnelemek zorundaydım, böylece bir casus olarak yeni hayatıma başladığımda kimse beni aramazdı.”

Şaşkınlıktan dilin tutulmuş bir hâlde ona bakıyorsun. Kalbin gümbür gümbür atıyor ve uzun süredir unutulmuş hatıralar sel gibi geri dönüyor. İlk öpücüğünüz. İlk... başka şeyleriniz. Üvey babasının zalim dayaklarından kaçmak için denize açıldığında ağlayarak geçirdiğin uzun geceler. Ölümünü öğrendikten sonra yatakta geçirdiğin ay. Eh, ölmüş numarası yapmış meğer.

Ollie’nin suratına tokadı yapıştırıyorsun.

“Öldüğünü düşünmeme izin verdin! Senin için yas tuttum! Seni alçak, rezil...”

Ollie bileğini yakalıyor.

“Dinle beni. Öfkeni hak ettim, bunu biliyorum. Keşke başka türlü olsaydı ama vatanıma karşı bir görevim vardı, eski hayatımı ve bütün sevdiklerimi silip atmak da buna dâhildi.”

Hâlâ öfkeden köpürerek, “Ne demek istiyorsun?” diye bağıryorsun.

“Casusum ben. Bir hedefi epey bir süreden beri takip ediyordum. Ama adamın yanında işe giren kişinin çıka çıka sen çıktığını görünce, seni uyarmak zorunda olduğumu anladım. Çok tehlikeli birinin yanında çalışıyorsun.”

“İnanmıyorum buna,” diyorsun. “Ayrıca başımın çaresine bakarım ben.”

“Dinle! Fransızlar bütün ekibimi öldürdü, ben hariç herkesi. Nerede olacağımızı tamı tamına bildiklerine göre, biri onlara Britanya’nın sırlarını satmış olmalı. Bu kişi de alayının emir komuta zincirinden biri olmalı. Aktarılan bilgilerin tamamını yalnızca onlar biliyordu.”

“Hayır!” diye bağıryorsun. “Suçlunun Mac olduğu anlamına gelmez bu!”

“Ne oluyor? Kim var orada? Sen misin, kadın?” Mac’in sesini duyunca kalbin hızla çarpıyor ama Ollie omuzlarından yakalayıp delice bir taşkınlıkla bakıyor sana.

“Beni dinlemek zorundasın! Bir katil ve hain o! Seni öldüreceğine kuşkum yok! Tıpkı Constantina’yı öldürdüğü gibi!”

“Onu tanıyor muydun?!”

Ollie başıyla onaylıyor. “Meslektaşlarımdan biriydi, tanıdığım en cesur kadındı. Sevdiğim tek kadındı. Senden başka.”

Bunu söyledikten sonra gecenin içinde kayboluyor. Sendeleyerek karanlığın içinden çıktığın sırada Mac tuz ve baharat kokan, sıcak, nefis bir biçimde erkeksi bir kucaklamayla yakalıyor seni.

Saçlarına doğru, “İyi misin, kadın?” diyor. “Ne oldu?”

Gözlerinde yaşlarla ona bakıyorsun, ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok.

Bir seçim yapsan iyi olur, kadın.

Kendi kendine araştırma mı yapacaksın? Mac’e güveniyorsun. Büyük ölçüde. Yine de Ollie’nin suçlamalarının yanlışlığını ispatlamak için kesin kanıtlara ihtiyacın var. 311. sayfaya git.

Yoksa içini olduğu gibi Mac’e dökerek misin? Ollie ne derse desin, şu anda dostlarının yanındasın. O zaman 271. sayfaya git.

Özür diler bir tavırla onu itip uzaklaştırıyorsun.

“Yani onu seviyorsun, öyle mi?” diyor Rahip Loveday.

Kızarak bakışlarını kaçırıp başınla onaylıyorsun.

“Hay aksi...” diyor. “Ama aynı zamanda, mükemmel.”

Yüzünü sevecenlikle okşamak için uzanıyor... Sonra enseni şaşırtıcı derecede kuvvetli eliyle vahşice sıkıştırıyor, kaçmana imkân yok. Sen dehşetle bakarken, o da nutkuna başlıyor.

“Gerçek adım Simon Loveday Craven, Hopesend Malikânesi’nin mirasçıları arasında ilk sıradayım. Craven’la evli olduğu süre boyunca Blanche’ın sevgilisiydim. Kimse ona benim gibi zevk veremezdi, kimse de ona benim kadar bağlı değildi. Craven’la çocukları devreden çıkarması için onu teşvik ettim, böylece ev benim olacak, biz de birlikte mutlu olacaktık. Kızla birlikte o salak oğlanı ve Craven’ı da haklamayı başar saydı, şu anda hepsi ayaklarımızın altında olacak, sen, ben ve Blanche da mezarlarının üstünde kirli zevkler yaşayacaktık!”

Peygamberçiçeği mavisî gözleri kana susamışlıkla parlıyor. O gözleri çıplak ellerinle oymak istiyorsun. “Craven’ı öldürseydiniz ben burada olmazdım. Beni o işe aldı. Yani mezarının üstünde, kirli ya da değil, herhangi bir zevkli iş yapmam mümkün olmayacaktı.”

Mantıklı sözlerini duymazdan gelip (enseni çok sıkı tutmayı da sürdürerek) nutkuna devam ediyor.

“O yüzden yeni bir plan yapmam gerekti. Blanche’ın ateşe atmayı başaramadığı bacaksızla Craven’ı öldürecektim ve Craven’ın elinden çıkmış bir cinayet-intihar gibi gösterecektim. Köylüleri Craven’ın böyle bir şey yapacak kadar deli olduğuna inandırmak için Manvers’ı bana yardım etmeye ikna ettim. Blanche’ın elbiselerini giyip adama hayalet gördüğünü düşündürecek. Manvers, Craven’ın yanında çalışanlardan biriyle yatarak Leydi Craven’ın hatırasına hakaret ettiği fikriyle kafayı bozmuştu. Craven’la çocuk ortadan kalktığında her şey bana kalacaktı, salak Manvers da korkunç bir kaza geçirip merdivenden düşerek ölecekti.”

“Canavarsın sen!” diye ciyaklıyorsun. Seni duymazdan gelip konuşmasına hız kesmeden devam ediyor.

“Sen çıkagelip de Craven’ın yatağıyla ruhunu ısıtmaya ve çocuğuna kendine güvenmeyi öğretmeye başlayınca, planımı yeniden değiştirmem gerekti!” Gözleri cinayet ışığıyla parlıyor ve seni boğmaya çalışıyor. “An-

lamıyor musun? Her şeyi kusursuz hâle getiriyorsun. Craven sevdiği bir kadını kaybetmenin sorumlusu olacak. Yine. Ben, iyi, temiz kalpli rahip, büyülü bahçede cansız bedenini bulacağım. Ondan sonra Lord Craven bunu kaldıramayıp kendisini öldürdüğünde de miras sırasında hemen onun ardından geldiğimi keşfedeceğim. Manşetleri hayal edebiliyorum. Tarih yazılacak!”

İğrenç, pis, cinayet kokan bir öpücükle öpüyor seni.

Pençelerinden kurtulmak için dişinle tırnağınla mücadele mi edeceksin?

314. sayfaya git.

Yoksa hayatta kalmak için umutsuz bir çabayla ölü taklidi mi yapacaksın?

238. sayfaya git.

Yüksek mevki sahibi, soylu bir aileden gelen bu adam doğumuyla kazandığı konumunu nasıl sana haddini bildirmek için kullanabilir?

“Beni ayak işlerine bakan hizmetçilerden biriyle karıştırıyorsunuz galiba, efendim.” Sert ses tonunun pis herife bıçak gibi saplanmasına izin veriyorsun. “Leydilere has kırılğanlıklarım konusunda endişelenmenizi takdir ediyorum ama balodaki bir skandala dayanabilecek kadar sağlam kumaştan olduğum konusunda ısrar etmek durumundayım. Aslında...” Şakaklarını ve kabul etmek zorundasın ki kasıklarının iğnelediğini hissettiğin sıcaklığa karşın en buz gibi ses tonunu takınmayı başarıyorsun. “Bu gizemi kendi başıma çözmeyi umuyorum!”

Benedict’in gözleri bir kadın tarafından ağzının payı verilmiş bir erkeğin iğneli bakışlarıyla seninkileri yakıyor. “Öyle mi küçükhanım...”

“Öyle.” Sana hakaret edecek zamanı ona tanımıyor ve bu nefret edilesi adamdan uzaklaşırken mümkün olduğunca serinkanlı bir hava takınmaya çalışıyorsun.

Benedict’in hiddetten sessizce köpüren şık giyimli vücudunun nerede olduğuna hiç aldırmıyormuş gibi görünmek için özel bir çaba harcayarak balo salonundaki misafirlere bir göz atıyorsun. Görünüşe göre, akşamın olaylarının şokunu atlatamamış olanlar pek de bastırılmamış fısıltılarla dedikodu yapıyor ya da karides ve salatalıklı sandviç ikramlarından tıkınıyorlar.

Köşede, ellerini ovuşturarak Henrietta duruyor. Cad’in söyledikleri doğruysa, Henrietta artık bir leydi ve senden daha üstün bir mevkide ama yine de onun için bir sorumluluk duygusu hissetmeden edemiyorsun. Sebep gençliği mi, taşıdığı genel hırpalanmış masumiyet havası mı, yoksa gözyaşlarıyla balo salonunu sel baskınına uğratma tehlikesi mi bilinmez ama elinde olmadan onu yolunu kaybetmiş bir gemi, kendini de pek de uzak olmayan bir kıyıda ısıldayan bir deniz fenerinin güvenli ışığı gibi görüyorsun.

Ona yaklaşarak, “Henrietta,” diyorsun, “kısa bir süre önce kaderin çılgınca bir dönüşle iyi yönde değişti ama sen oturmuş, biri ölmüş gibi ağlıyorsun. Burnumu soktuğum için affet ama bu gözyaşları sevinçten dökülüyormuşa benzemiyor.”

“Hayır.” Henrietta hiç hoş olmayan bir biçimde gargara sesleri çıkararak başını iki yana sallıyor. “Çok mutluyum, küçükhanım. Gerçekten, cidden. Öyle mutluyum ki.”

Üstünde bir bakışın sıcaklığını hissediyor ve başını kaldırıp bakınca tabii ki Benedict’in eti kavurabilecek bakışlarla ya seni ya da kendi kaşlarını yakma-

ya çalıştığını görüyorsun. Henrietta'yı dirseğinden tutup ana balo salonunun kenarındaki, herkese kapalı girintilerden birine yöneltirken kendini tutamayıp kaşlarını isyankâr bir havayla kaldırarak Benedict'e bir bakış atıyorsun.

"Söylemeye korktuğun bir şey varsa bana söyleyebilirsin, çocuğum. Ailenin gözünde zerre kadar önemim yok, beni müttefikin kabul edebilirsin. Üzüntüye ben de hiç yabancı değilim." Sesin otorite kıvılcımları saçıyor ve henüz bir çocuk olan Henrietta sana karşı koyamıyor.

"Ben leydi olmak istemiyorum," diyor yeniden hıçkırıklara boğularak. "Leydiler çiftçilerle evlenemez, benim tek istediğimse çiftçim. Tatlı, nazik, şefkatli sevgilim. Kent şehrindeki sadık, biricik çiftçi Sam'im."

İç çekişini bastırıp Henrietta ile Kent arasında bir bağlantı bulmak için hafızanın arka kısımlarını araştırıyorsun. Evangeline kızın bir süreliğine koruyucu bir ailenin yanına verildiğini söylemişti, Henrietta belki aşkın cemiyet partileriyle ve sosyetenin keskin diliyle kısıtlanmayan saf ve hakiki bir şey olduğunu Kent'te öğrenmiştir. Gayrimeşru bir kız evlat bir çiftçiyle mutluluğu bulabilir pekâlâ ama ya bir leydi? Manberley'in vârislerinden biri? Lafı bile edilemez.

"Söylesene Henrietta," diyorsun çabucak. "Ağabeyin Rafe Caddington. Cad. Kanıtları konusunda sağduyudan ziyade telaşla bastırıyor, bu da bu işte bir bit yeniği olduğu şüphesini doğuruyor. Bu kanıt, ee, nasıl diyeyim, Cad'in aceleyle yaptığı bir hatanın sonucu olabilir mi sence? Bilerek yapmamıştır ama... Ya da..."

"İntikam için mi?" Henrietta'nın sesi kemik gibi kupkuru. Yirmi bir yaşında bir çocuğun değil, dünyadan bıkmış, felaketler arasında zar zor hayatta kalmış birinin sesi bu. Gözlerin irileşince Henrietta hatasını fark ediyor. Samimi havası anında kayboluyor, sallanan buklelerden oluşan bir perdenin altına saklanıyor. "Bunu söylediğimi unutun küçükhanım. Ağabeyim Cad şerefli bir insandır. İki ağabeyim de çok... şereflidir."

"Henrietta, ben..." Etrafına bir göz atıyorsun. Hayatında etrafına bu akşamki kadar göz atmamıştın. Kızı yakınına çekip kanıt bulmak için iri gözlerinin içine bakıyorsun. Neyin kanıtını aradığını sen de bilmiyorsun ya. "Cad... O seni... Acaba..." diye fısıldıyorsun.

Zehirli bal gibi bir ses ensenden aşağı damlıyor. "Cad acaba ne, tatlım?" İrkiliyorsun. Henrietta kaçıyor. *Cad.*

Çöl kumlarının üstünden, “Hayır, Evangeline!” diye haykırıyorsun. “Onun hayatına son vererek kendininkini mahvetme!”

“Küçük oyuncağın aşkın yaşamak olduğunu bildiğini zannediyor. Ama aşkından mahrum olarak yaşamak, yaşarken ölmek demek.” Delphine sana değil, Evangeline’e doğru hırlıyor.

“Bu aşk değil! Delilik! Katışıksız, kıskanç bir delilik!” diye bağıırıyor. “Bunların hepsini sırf seni yeniden görebilmek için yaptı.”

Delphine, gözyaşları yüzünde umutsuz çizgiler açarken, “Oyuncağının çenesini kapat!” diye bağıırıyor. “Kapat, yoksa ben kapatacağım! Hem de sonsuza dek!”

Evangeline, “Öyle bir şey yapmayacaksın, Delphine!” diye tükürüyor. “O benim oyuncağım değil. Hayatımın aşkı. Gerçek vaham. Sen artık yalnızca bir serapsın, aslında her zaman öyleydin. İngiliz sırlarını alıp Fransızlara sattın. *Napolyon*’un adamlarına. Kocama ihanet etmeme yol açtın, ülkeme ve kralıma ihanet etmeme yol açtın, şimdi de yavru kedi gözlerinle bakıyorsun. Benden ne bekliyorsun? Af mı? Güven mi? Aşk mı?” Evangeline neşesizce gülüp yeniden kumlara tükürüyor.

Tükürme sırası Delphine’de şimdi. “Kocan ha! Sizinki anlaşmalı evlilikti. Adamın sana ilgisi yoktu! Başka erkeklerle ilgileniyordu.”

“Ne olmuş?” diye gülüyor Evangeline. “İhanetinin aramızda açtığı uçurumu onarmanın ne kadar zor olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı acaba? Arkadaştık biz, Delphine.”

“Ne olmuş?” Delphine’in gözlerinde kumların arasındaki mücevherli kutsal Mısır böcekleri gibi görünen acı yaşlar pırıldıyor şimdi. “Sevgiliydik. Biz. Seni seviyordum. Seviyorum. Aşk affeder.”

“Senin için aşk bir oyuncak. Ben de artık oyuncaklarınla ilgilenmiyorum.” Evangeline altın tabancasını kaldırıyor. “Devene binip yanına bu adamı da alarak çekip gitmen için ona kadar sayacağım.”

“Aşk...” Delphine titriyor.

“Aşk, hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şey. Bir. İki. Üç. Dört.” Evangeline silahını indirmiyor. Fabien acılı bir baş sallayışıyla sana veda ediyor, devesine biniyor ve gözden kayboluyor.

“Aşk...”

“Beş. Altı. Yedi. Sekiz.”

Delphine her ne söyleyecektiye hızla devesine doğru gittiği sırada rüzgâra karışıp kayboluyor. Çok geçmeden o da yok oluyor, senin de

artık ona aldırış etmen mümkün değil çünkü ağzın Evangeline'in yağdırdığı ipeksi öpücüklerle boğulmuş durumda.

Evangeline nihayet geri çekildiğinde, "Aman yani," diyor, bir ara hiç gitmeyecek zannettim!"

Bu sözlerin ardından leydi sevgilinle ikiniz çöl rüzgârları etrafınızda kum fırtınalarını konfeti yığınları gibi savururken birbirinizi mest edip serseme çeviriyorsunuz. Kumun girmemesi gereken yerlere girmesi konusunda endişelenirdin aslında ama ilahî bir mutlulukla kendini kaybetmekle ve zevkin doruğunda çılgınlık atmakla o kadar meşgulsün ki aldırış etmiyorsun. Bu kadın için Nil nehrinden daha ıslaksın, o da vücudunun derinliklerini dünyanın dört bir bucağına gidiş dönüşün yollarını avucunun içi gibi bilen bir denizcinin büyüleyici becerisiyle keşfediyor.

Altındaki dünya birden titreyip bükülüyor. Önce bunun yeni ve biraz sert bir şey deneyen Evangeline'den kaynaklandığını zannediyorsun ama sonra kayıp Hathor Tapınağı'ndan başka bir şey olamayacak bir yapının, güneşi çalmak üzere uzanan dev bir el gibi çöl zemininden yukarı fıskırdığını fark ediyorsun.

Tapınak, olmayacak kadar yukarılara doğru yükselip güzelliği ve büyüklüğüyle neredeyse güneşi gözlerden saklarken, Evangeline sana doğru eğiliyor.

"Sence bizim için mi?" diye soruyor.

"Başka kimin için olacak?" Gülüyorsun, sonra Evangeline de gülüyor, ne kadar çok güler ve ne kadar çok öpüşürseniz, kule de o kadar yükseliyormuşa benziyor. Bir an ışıldıyor, sonra bir vaha olmaktan çıkıp somutlaşıyor. Tapınak açığa çıktı. Tapınak, aşkınız kadar gerçek.

Hayretler içinde önce tapınağa, sonra birbirinize bakıyorsunuz.

"Ee," diyor Evangeline bir süre sonra, "ne düşünüyorsun?"

"Bence..." Ona haylaz bir gülümseme yollayıp doğruluyor ve Evangeline'e eteklerinin altını gösteriyorsun. "Buna içeride devam etmeliyiz."

Bir sürü macera sizi bekliyor, sen ne dersin?

Son

Büyülü bahçede kesinlikle sebze yok. Bu bahçe, ruhunun şu andaki hâli gibi: Bakımsızlıktan ormana dönmüş, fazla olgunlaşmış, çürümüş. Yanlışlarını nasıl düzeltebileceğini, hatta bunu yapmak isteyip istemediğini bile bilmiyorsun. Hopesend Malikânesi'ne küçük, aptal bir kız olarak geldin, peki şimdi nesin? Kanın, beslediğin için hiç utanmadığın arzularla kaynıyor, kalbin de aşk ve korkuyla öyle şiddetli çarpıyor ki bu minör senfoniyle zihninin boğulup kalacağından endişeleniyorsun.

Şöyle güzelce bir ağlamak için, devrilmiş mezar taşlarından birine yerleşeceğin sırada feci şekilde karmakarışık bir morsalkım perdesinin altından Lord Garraway Craven çıkıyor.

“Senin için, sevgilim.” Sana dişbudak ağacından küçük, pürüzsüz, cilalı bir kutu uzatıyor.

Alıyorsun. “Nedir bu?”

“Yeni bir başlangıç.” Gür kirpiklerinden elması andıran bir çiy damlası hâlinde bir gözyaşı süzülüp kutunun kapağında patlıyor.

Kapağı açınca, Craven'ın en güzel kâğıtlarından birine yazılmış olan ve mürebbiyelik becerilerini öven bir tavsiye mektubuyla Amerika'ya giden bir gemi için birinci mevkiden bir bilet buluyorsun. Zihninin bunun ne demek olduğunu çözmeye çalıştığı sırada Craven yeniden konuşuyor.

“Ne yapmayı seçersen seç, sana ihtiyaç duyduğun kadar para vereceğim elbette, miktarı ne olursa olsun. Senin yeteneklerine ve canlılığına sahip bir kadın, çalışmaya ihtiyacı olmasa bile muhtemelen çalışmak isteyecektir. Tavsiye mektubunun sebebi o. Ama çalışmak istemezsen, ne bileyim belki yalnızca seyahat etmek istersen, o da olur. Her şeyin parasını...”

Kırık kalbin boğazını tıkamış hâlde, “Senden ayrılmam için para mı veriyorsun?” diye araya giriyorsun.

Craven, “Hayır sevgilim, ben...” diye kekeliyor çocuk gibi. “Bu bir ödeme değil. Özgür olabilmen için aklıma gelen en iyi yol.”

“Ya özgür olmak istemiyorsam?” Gözyaşlarının hançerler gibi dökülmesine izin veriyorsun. “Beni sevmiyor musun?”

“Elbette seviyorum, kadın! Seni hayatımdan, nefesimden çok, mantıksızca seviyorum. Rüzgârdan ve havadan çok seviyorum, ben...”

“O zaman niye beni uzaklara gönderiyorsun?”

“Senin için berbat bir seçimim de ondan. Canavarım ben, sense bir meleksin...” Bu defa homurdanarak ve gözlerini devirerek kesiyorsun

sözünü. “Tamam, düşmüş bir melek diyelim. Yine de benden daha meleksin.”

“O zaman itiraf et.” Onu bir öpücükle susturuyorsun, kutu elinden yarı çimenlik, yarı taşlık zemine düşüyor. “Günahlarını itiraf et bana, işlediğin günahları, kendinden ve bu aşktan nefret etmene yol açan günahları. Beni yanına, yakınına, en yakınına çekmektense uzaklara göndermene yol açacak ne yaptın itiraf et. Derhâl.”

Kendini onun eli çabuk, kirli zevklerle dolu ve muhteşem insafına bırakıyorsun. İç çamaşırlarını birazcık kenara çekip kılıcını kutsal salonuna sokuyor, sen de usta bir âşığın becerisi ve ihtirasıyla göğüslerini elbisenden kurtarıp Craven’ın aç ağzına sunuyorsun.

Zevk vermeye bu kadar hevesli bir adamı nasıl bırakabilirsin? 307. sayfayı aç.
Ateşli kaltak.

Öte yandan... Bu teklif, alabileceğin bütün tekliflerden cömert. O kutuyu yerden alıp Craven’ın itirafını unutarak kendini Amerika’ya atmak istiyorsan 183. sayfaya git.

Cad'e, "Onu kendin bulmak zorundasın," diye burun kıvırıyorsun. Benedict'in koluna girerek başın dik bir hâlde odadan çıkıyorsun.

Cad çılgınca size doğru atılarak, "Bu iş bitmedi! Yaşadığımı sürece bitmeyecek!" diye bağıyor. Benedict'le gözleriniz neredeyse psişik bir bağlantıyla birleşirken, ona başını sallıyorsun. Benedict erotik biçimli bir lambayı kaptığı gibi kaidesini doğruca Cad'in çenesine indiriyor. Cad sendeleyerek uzaklaşırken, ayağını uzatıyorsun.

Öfkeyle ve kırılan lambanın kalıntılarıyla körleşmiş olan Cad, ayağını fark edemiyor. Takılıyor ve uçarak cam kapaklı zarif bir dolaba bindiriyor. Muazzam bir şangırtı kopuyor, Cad bilinçsiz hâlde yere yığılıyor.

"Şey, galiba gitsek iyi olacak," diye mırıldanıyor Benedict. "Ama önce..." İmalı görünümlü lambayı bir tarafa fırlatıyor, gözlerinde alevlerle dönerek seni uzun uzun öpüyor. Boğulmak üzere olan bir adamın sala yapıştığı gibi yapışıyorsun ona. Ama kazayla birini öldürmüş olma ihtimalin varken, bütün geceyi bir randevuevinde öpüşerek geçiremezsiniz.

Dolabın paramparça kalıntılarından alçak bir inleme yükseliyor. Cad tam olarak mutlu değilse de belli ki hayatta.

Benedict'le ikiniz gönülsüzce ayrılarak önünüze saçılmış hâldeki pe-

rişan adama, kırık mobilyalara ve ezilmiş su tereli sandviçlere bakıyorsunuz.

“Başardık, sevgilim!” diyorsun. “Kazandık!” Benedict sana dönüyor, yüzünde cehennemde kaybolmuş bir ruhun ifadesi var.

Alçak bir sesle, “Öyle mi sence?” diyor. “Cad’le barışçıl bir biçimde baş etmeye çalıştığın ve akıllıca sözlerin bize bir avantaj sağladığı için memnunum ama sevgilim, anlamıyor musun, bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye bağıırıyorsun.

“Demek istediğim şu, gerçek açığa çıkarsa Henrietta yine de mahvolacak. Erkek olarak benim elimde onun sahip olamayacağı fırsatlar var. Anlamıyor musun? Beş parasız bir piç olarak bu dünyada şansım Henrietta’dan daha yüksek.”

“Yani onu korumak için göz göre göre kendini mahvedeceksin, öyle mi? Henrietta istemese bile?”

“Yapacağım çünkü Henrietta’nın buna ihtiyacı var. Servet sahibi bir meşru evlat olması pek çok erkekle evlenme şansı bulmasını sağlayacak, Cad’in pençelerinden kurtulmak için en iyi şansı bu. Cad’i Manberley’nin sahibi olarak görmek bana acı verecek olsa da...”

“Ama bu hiç adil değil!” diye bağıırıyorsun.

Benedict omuzlarını silkmekle yetiniyor.

“Hayat genellikle *adil* değildir.” Sen ona sımsıkı yapışmışken saçlarına doğru, “Öte yandan, seninle ne yapacağım ben?” diye mırıldanıyor.

Leydi Evangeline yumuşak bir sesle, “Eh, her ne yapacaksan buradan uzakta yapman en iyisi,” diyor. “Gidin. Faytonumu alın. Bu karışıklığı temizledikten sonra peşinizden geleceğim.” Benedict ona minnetle gülümsüyor.

“Hayatımızı kurtardın, Vange.”

“İnan bana, bunu biliyorum, Benny,” diyor Leydi Evangeline. Oda-dan aceleyle çıkarken sana göz kırpmıyor.

Bayan Butts'la birlikte çay içiyorsunuz. Çay, ruhuna merhem oluyor. “Böyle bir evde insan her saat türlü türlü acayip şey görür. Biliyorum çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, ben de acayip bir şeyim!” Bayan Butts sıcak bir şekilde gülüyor; bu sesin, korkularının keskin kenarlarını yumuşattığını fark ediyorsun.

“Hayaletler, evet,” diye devam ediyor. “Etrafa şöyle bir bakınan hatıralardan başka bir şey değil onlar. Ben olsam hayaletleri kafaya takmazdım. Öte yandan, böyle bir şey mümkün olsaydı, Leydi Craven’ın hayaletinin ne zaman gelip de nasıl öldüğüne dair bir şeyler anlatacağını hep merak etmişimdir. Öldüğünde Lord Craven onunla birlikteydi. Çocuk da öyle. Ama tabii ne olduğuna dair ağzından tek bir kelime bile alınmıyor. Bunu konuşmak çok acı veriyor herhalde.”

Çayını içerken boğulacak gibi oluyorsun. Fincanını yeniden doldururken usulca, “Lord Craven karısının ölümüne şahit mi oldu?” diye soruyorsun.

“Tabii ya.” Bayan Butts ışıldayan gözlerle süzüyor seni. “Buna kendisinin yol açmış olabileceğiyle ilgili konuştuğunu duymadın mı hiç?” Bunu duyunca çayını olduğu gibi kupağına döküyorsun. Yerinden fırlayıp kısmen çay, kısmen de bu açıklama yüzünden çılgılığı basıyorsun. Bayan Butts kupağını bir peçeteyle kuruluyor. “Kasten değil, kıskançlık yüzünden de değil, onu söyleyeyim. Gerçi kadının gözünün dışarıda olduğunu söylerlerdi. Onun gibi güzel bir kadın istediği erkeği seçebilir, herhalde o da çeşitli erkeklerle olmayı seviyordu. Hayır, esas sorun Leydi Craven’ın annelikle pek ilgisi olmamasıydı. Ailesinin ona ayak bağı olmasını istemiyordu, hele Küçükbey Alexander’ın emrine amade olmayı hiç istemiyordu.”

“Acaba siz...” diye başlayıp sonra şiddetle yutkunuyorsun. “Anneliğine şahit oldunuz mu hiç? Sık sık yani?” Sözcükler sakar dilinin üstünde ağırlaşmış gibi.

“Nasıl desem...” Bayan Butts bir an düşünüyor. “Hayatındaki pek çok şey konusunda canının sıkıldığına şahit oldum. Diğer hizmetkârların bazıları daha sert şeyler söyleyebilir, çocuğa vurdu ya da kırbaç gibi savurduğu sözleriyle hevesini kıldı ya da fırtınada kapıya gelmiş bir dilenciye kovar gibi yanından kovdu diyebilirler. Bunları yaparak Lord Craven’ın da kalbini kıldı.”

Bayan Butts Lord Craven'ın adını söyleyince gözle görülür şekilde irkiliyorsun. Kadın saçlarını okşuyor. "Ah hayatım, endişelenecek bir şey yok," diyor. "Kadını öldürdüyse, mutlaka kazayla olmuştur. Kasten yap-
tıysa bile, o akşam olanlar o günden beri adama rahat huzur vermedi. O
yüzden bunu bir avuntu olarak kabul et, tamam mı? Bisküvi?"

Bayan Butts küçük, gümüş bir tepsiyi sana uzatıyor. Bir bisküvi alıp
bir sonraki hareketinin ne olacağını düşünürken sessizce yiyorsun.

Bir sonraki hareketinin bir bisküvi daha yemek olduğu ortaya çıkı-
yor. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Nihayet Bayan Butts kaba olma-
yan bir tavırla tepsiyi elinden alıyor.

"Belki düşüncelerini toplamanın vakti gelmiştir hayatım, ha?" diye
öneriyor. Başınla onaylıyorsun. Bir şeyler toplamanın vakti geldi, doğru.

Bilgi toplamaya ve neler olduğunu anlamak için Lord Craven'la açıkça yüzleşmeye
mi karar veriyorsun? Öyleyse 60. sayfayı aç.

Yoksa kendini toplamaya, gelmiş geçmiş mürebbiyelerin en iyisi olmaya ve
Küçükbey Alexander'a biraz eskrim öğretmeye mi karar veriyorsun?
Öyleyse 122. sayfayı aç.

“**Koşun Kemal!**” Kemal’in kolunu çekerek aksi istikamete doğru kaçıyor.

Kaçışınız kaynaşıp duran kalabalıkla sekteye uğrasa da Fabien’le adamları yaklaşırken kalbin hızla atarak ite kaka ilerlemeye devam ediyorsun.

“Küçükhanım! Bu taraftan!” Kemal dar bir ara sokağı gösteriyor. Bir pazar tezgâhı sahibiyle çekişe çekişe pazarlık eden bir müşterinin arasındaki küçük boşluğa zorla sıkışıyorsun, neredeyse özgürlüğe kavuşacağın sırada ufak bir çocuk başını sallayıp sanki bu numara ona biri tarafından öğretilmiş gibi bir elma sepetini ters çeviriyor. Parlak kırmızı meyveler ayaklar altında yuvarlanıp etraftaki birkaç kişinin dengesini kaybetmesine yol açıyor. Yaşlıca bir adam düşerken Kemal’in üstüne yuvarlanıp ellerinizi birbirinden ayırıyor.

“Siz önden koşun, lütfen! Ben onların dikkatini dağıtmaya çalışacağım!” Kemal yaşlı adamı itip sendeleyerek ayağa kalkıyor. “Yalvarırım kendinizi kurtarın!”

Başka seçeneğin kalmadığından kaçışına tek başına devam ediyor, hurmalarla dolu bir tezgâhın üstünden atladığın gibi yıkık dökük bir duvarın içindeki dar geçide dalıyorsun.

Kalabalık azalıyor, Kahire sakinlerinin meraklı gözlerinin önünde hızla koşuyorsun. Müzenin olduğunu düşündüğün istikamete doğru sola döndükten sonra, haydutlardan birinin sana doğru geldiğini fark ediyorsun. Küçük bir kızı acımasızca itip yolundan uzaklaştırıyor, çocuğun annesiyle babası bars bars bağılıyor.

Dönüp aksi istikamete doğru kaçıyorsun ama birdenbire mengene gibi bir el seni yakalıyor. Bağırmana fırsat kalmadan o ağır el ağzına kapıyor, kolların da sağlamlığıyla granitten yapılmış hissi uyandıran bir kolla kıpırdayamaz hâle getiriliyor.

Fabien kulağına, “Nereye gittiğini zannediyorsun, *chérie*?” diye fısıldıyor. Kendini kurtarmak için boş yere çırpınıyorsun. “Madam Delphine St. Croix’yla randevun var. Onu hayal kırıklığına uğratmak hiç hoşuma gitmez.”

Bunu söyledikten sonra seni kabaca bir devenin üstüne atıyor, güçlü elini ağzına kapatıyor, yola koyuluyorsunuz. Kendini kurtarmak için çaresizce mücadele etmeyi sürdürüyorsun... Boşuna.

Ellerini Mac'in güçlü kollarında gezdiriyor, berrak gözlerini gözleriyle araştırıyorsun. Tamamen duygularınla ve kalbinle güvendiğin bir adam bu. Aynı zamanda birlikte pek çok serüven dolu, çıplak saat geçirmek istediğin bir adam. Güvenin arzundan kaynaklanmıyor ama arzun duyduğun güvenle artıyor.

"Mac, bu akşam olması imkânsız şeyler oldu. Kaybolup gitmiş eski bir sevgilim döndü ve beni alıp götürmeye çalıştı. Ekibindeki casusların yerini Bonapartçılara söyleyerek onlara ihanet ettiğini ve sevgilisi Constantina'nın ölümünden doğrudan sorumlu olduğunu düşünüyor." Sakinleşmek için bir nefes alıyorsun. "Sen hiç casusluk yaptın mı? Kimseye ihanet ettin mi?"

"Hayır, yapmadım kadın." Mac'in gözleri kocaman. Ona inanıyorsun.

"Mac," diye fısıldıyorsun. "Sana güveniyorum.

"Tamam, kadın. Ben de sana güveniyorum." Mac seni dolu dolu öpüyor. Ah, kendini sonsuza dek bu anın içinde kaybetmeyi nasıl da isterdin. Ancak pek çok başka an, muhtemelen kendi güvenliğin ve Mac'in, çocukların, köpek Şanslı'nın ve pek çok başka kişinin güvenliği, arzularını pis bir tahtakurusuymuş gibi ezmene bağlı. En azından şimdilik yapmalısın bunu.

"Aaaaaah!"

Geriye sığıyorsun. İki şehvetli vücudun yeni yeni tomurcuklanan gayda serenadını kesmek için, her şeye burnunu sokan bir yetimler korosu gibisi yok.

"Artık evlenmek zorundasınız!" diye bağılıyor Sallie. "Ayrıca biri kapağıya sizin için bir mektup bıraktı, küçükhanım! Herhalde her şeyi mahvedecek bir sevgili falandır. Gerekirse onunla dövüşürüm, küçükhanım! Döve döve canını çıkarırım onun!"

Mac erkeksi kaşlarını çatarak, "Mektup mu?" diye soruyor. "Görelim şunu." Aceleyle çiziktirilmiş notu birlikte okuyorsunuz.

Bu gece göl kıyısında benimle buluş. Yalnız gel. Konuşmamız gereken yeni bilgiler var elimde. —O

Mac'le bakışıyorsunuz. Bu olmayacak mektup hiç kuşkusuz olmayacak şeylere sebebiyet verecek.

Ooo! 246. sayfayı aç.

Vaay. 246. sayfaya git.

"Kadın güzelmiş ama bunu ispatlamak için iki boy aynasına
ve portrelere ihtiyacı mı varmış yani?"

Büyük evin odalarında çok akıllı, kendine güvenli ve eşsiz güzellikteki bir kedinin sinsiliğiyle geziniyorsun. Basamaklardan yukarı süzülüyor, köşeyi dönüyor, koridoru geçiyor, bir köşeyi daha dönüp başka basamakları çıkıyor, başka bir koridoru geçip bir köşeyi daha dönüyor, sonunda bir ara Küçükbey Alexander'la eskrim yaptığın Yasak Oda'ya varıyorsun. Ay ışığıyla dehşetten başka yoldaşın yok. Vereceğin kararın üzerine tekinsiz bir ışık düşüyor: Blanche'ın yatak odasının kapısının tokmağını çevirecek misin, yoksa kaçacak mısın?

Korkağın teki değılsin. Tokmağı çeviriyorsun.

Seni oynak ve serin bir rüzgârın fısıltısı karşılayıp ağırbaşlılıkla toplanmış saçlarından birkaç isyankâr bukleyi gevşetince şaşırıyorsun. Bu odada kısa süre önce biri varmış. Esintinin kaynağı, gizemli bir şekilde açık bırakılmış bir pencere. Oda ay ışığına boğulmuş, tüllerin hışırtısı da kaybettiği aşkı için dans eden hüznünlü bir kadına benziyor.

Bu saçma sapan şairane duyguların önünü kesiyorsun. Pencerenin kanadını çekerken odaya bir göz gezdirip olası ipuçlarının envanterini çıkarıyorsun. Görkemli bir yatak, güzel bir dolap, Blanche'ın başka portreleri. Elinde olmadan gözlerini deviriyorsun. Kadın güzelmiş ama bunu ispatlamak için iki boy aynasına ve portrelere ihtiyacı mı varmış yani? Gözün, pek çok çekmecesini ve bölmesi olan zarif yazı masasına takılıyor.

Yaklaşınca, çekmecelerden birinin bir kadın mendiliyle kısmen gözlerden gizlenmiş olduğunu fark ediyorsun. *BvK* harfleri bir köşeden narince göz kırpmıyor. Bu bir işaret mi? İpucu mu? İncecik bir kumaşın ardına saklanmış olan bu çekmecenin Leydi Craven'ın ruhunun derinliklerini ve Craven'la ilişkisinin gerçek yüzünü açıklayacak şeyi barındırdığına dair öbür dünyadan Blanche'ın gönderdiği bir mesaj mı?

Çekmeceyi şiddetle çekiyorsun, ortaya çıkan... yalnızca çamaşırhane fişleriyle kullanılmış saç fırçaları. *Kahretsin.*

Çekmeceyi kapatıp odaya bir kez daha göz gezdiriyorsun. Şömine, şöminenin önündeki halı. Yatak, dolap. Dolabın en üst çekmecesini açıp ipucu bulmak için elinle yokluyorsun. Parmakların bir ipek denizinde yüzüyor ama bulduğun tek şey gecelik üstüne gecelik oluyor. Bazıları o kadar ince ki kumaşın arkasını görebiliyorsun! Kızardığın için kendine kızarken, hayali gözlerin sıcaklığının ensende bir delik açtığını hissediyorsun.

Tam bir sonraki çekmeceyi açacağı sırada, cenaze çanı kadar berrak ve korkutucu, ince bir sesin sana seslendiğini duyuyorsun. Deli gibi arkayı dönünce Alexander'ın kucağında oyuncak ve kocaman açtığı gözleriyle kapıda durduğunu görüyorsun.

Sesini daha da tuhaf bir fısıltı hâline gelecek kadar alçaltarak, "Bunun ne olduğunu biliyorum," diyor. "Annemin boğuşma kıyafetleri bunlar."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor ve birden merhum Leydi Craven'in incecik geceliklerinden birinin hâlâ elinde olduğunu fark ediyorsun.

"O parlak şeyler," diye devam ediyor Alexander. "Annem onları bir erkekle boğuştuğu zamanlarda giyerdi."

"Boğuşmak mı? O da ne demek oluy... Ah." Çocuğun ne demek istediğini anlıyorsun. Annesiyle Lord Craven'in... Birbirlerinden keyif almalarına şahit olmuş olmalıydı. "Küçükbey Alexander, annenle baban boğuşuyordu çünkü..."

"Hayır!" diye bağıyor çocuk. "Annem babamla hiç boğuşmazdı. Başka bir adamdı. Esmer bir melek, demişti annem boğuştuğu sırada." Düşüncelerini toplamana fırsat kalmadan, konuyu değiştiriyor. "Sana bir şey göstermemi ister misin?"

Ayaklarını sürüyerek şöminenin önündeki halıya gidiyor, kaldırıp koyu renk bir yanık izini ortaya çıkarıyor. Gece yarısı zihninin bunun güzel bir kadının boyunda ve biçiminde bir iz olduğunu düşünüyor.

"Bazen korktuğumda buna bakıyorum," diyor Alexander. "O zaman bir daha kimsenin canımı yakamayacağını hatırlıyorum."

Zihninin, sümüklüböcek hızıyla da olsa çalışıyor. Yanık izleri. Şömine. Yasak oda.

Bilmediğin ya da kesin olarak bilmediğin çok şey var ama şu anda en azından bir gerçeği öğrenmiş durumdasın. Lord Craven'in oğluyla burada eskrim yapmanı neden istemediğini sonunda anlıyorsun: Burası karısını kaybettiği oda. Düşündükçe titrediğin korkunç, dehşet verici bir kaza yüzünden muhtemelen; sebebi de büyük ihtimalle yasak bir ilişki. Lord Craven'in kara düşünceler içinde olduğunu biliyorsun ama bu hâli ölmüş bir sevgilinin arkasından yas tutuyormuş gibi değil. Söz konusu kasvet hâlinin daha ziyade düşüncesizce başka bir âşıkla aldatılmış sadık bir âşığın ruh durumuna daha uygun olduğunu kıskançlıkla fark ediyorsun.

Ne olmuş olursa olsun, artık Leydi Craven'ın nasıl öldüğünü biliyorsun.

Karısının öldüğü yerde bilmeden oğluyla eskrim yaparak Craven'a karşı işlediğin hata için ondan özür dilemen gerektiğinin farkındasın.

Craven'dan özür dilemen gerekiyor ama bunu doğru dürüst yapmalısın. O nedenle söyleyecek doğru sözleri ve bunları söyleyecek doğru zamanı bulmak için tavsiyeye ihtiyacın var. 295. sayfayı aç.

Craven'dan derhâl özür dilemelisin. Ağza alınamayacak derecede cüretkâr bir şekilde belki ama odasına gitmen gerekiyor. Harekete geç ve doğru 115. sayfaya git.

Evangeline seni gizli çadır kentlerle kimsenin bilmediği geçitlerde uzun, dolambaçlı bir deve yolculuğuna çıkarıyor. Daha ne olduğunu anlamana fırsat kalmadan uçuşan bir tentenin açıklığından geçip kendini ancak haydut yatağı diye tanımlayabileceğin bir tavernada buluyorsun. Koyu renk tenli, saçları ince örgüler hâlinde sıkıca başına yapıştırılmış bir kadın, “Wahhat Ranya’ya hoş geldiniz,” diyor. Sükûnet saçarak sana gülümsüyor. “Yüce ev sahibemiz Ranya Abd el-Seyit’in işlettiği basit bir taverna burası.” Bar tezgâhının arkasında duran daha yaşlı bir kadını işaret ediyor. Kadın kır saçlı, bir gözüne de göz bandı takılı. Sana başarıyla selam veriyor.

“İsmim Damilola Adebisi,” diye devam ediyor kadın. “Bu seraseriler sürüsüne liderlik ediyorum. Çölden geçip, ee, bir sonraki işimize doğru gidiyoruz.” Kadınlar arasında manalı gülüşmeler duyuluyor, Damilola onlara çabucak attığı sakın bir bakışla sesleri kesiyor.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum,” diyorsun nazikçe.

“Amanın, bir İngiliz kadını! Hem de sosyetik ha!” Ses, karmakarışık kızıl buklelerle çevrelenmiş, kalkık burunlu, çilli, genç bir yüzden geliyor. Damilola içini çekiyor.

“Bu Gráinne. Usta nişancıdır, kılıçta da fena değildir.” Gráinne rükürüyor ve bir şey söylemiyor.

Damilola ince kahverengi kolları sıırım gibi kaslarla dolu, koyu renk saçları geriye çekilip uzun, düzgün bir örgü hâlinde toplanmış zayıf bir kadını gösteriyor. Kadının iri kahverengi gözleri neşeyle ışıltıyor.

“Bu, usta denizcimiz Noor. Yürütemeyeceği hiçbir deniz aracı yoktur... tabii başka şeylerle birlikte.” Diğer kadınlar gürültülü kahkahalar koparıyor.

Damilola biraz önce bir köşede bilek güreşi yapmakta olan iki iriyan kadını işaret edince kızarıyorsun. “Bunlar Maria José ile Amirah. Kavgada her erkeği alt edebilirler. Ona bakarsan her kadını da.” İrikıyım vücutlarına bakıyorsun. Bunu yapabileceklerinden şüphen yok.

“Son olarak da yardımcım Ming.” Ming ufak tefek ama sende, sıkıca gerilmiş bir yay izlenimi uyandırıyor, her an sıçrayıp harekete geçmeye hazır. “Elinde bir bıçak oldu mu bu dünyadaki kadınların en ölümcülüdür. Gerçi onun çıplak elle de adam öldürdüğünü gördüm.” Ming, Damilola’ya gurur ve aşkla dolu gözlerle bakıyor. Yutkunuyorsun.

“Hepimiz gezginiz. aramızda her türden, her yaştan kadın var,” diye devam ediyor Damilola. “Ama sanırım sen bu dünyada yenisin. Anlat bakalım, Leydi Evangeline’le nasıl tanıştın?”

Cevap vermene fırsat kalmadan, Evangeline ellerini çırpıyor. “Hanımlar!” diye bağırıyor. “Destek kuvvet aramaya geldim! Delphine yapıklarının bedelini ödemeli. Bunun çok uzun süre devam etmesine izin verdim, yapıklarını, incittiği insanları kabullendim. Sırf içimde kalan, kötüyü kullanılmış sevgi kırıntıları yüzünden. Ama entrikalarına sevdiğim insanları karıştırmaması? Eh, artık harekete geçmeliyim.”

“Harekete mi?” diyerek o anda haklı bir öfkeyle yanmakta olan parlak safir kürelere bakıyorsun.

Leydi Evangeline dalgın bir tavırla başparmağıyla yanağını okşayarak, “Evet, canım,” diyor. “Son derece tehlikeli bir yolculuk olacak, ölümle bile sonuçlanabilir. Kendimi buna hazırladım. Ama bana katılmanı beklemiyorum. Buradan gitmeni rica ediyorum.”

“Ama Leydi Evangeline...” diyorsun.

Leydi Evangeline, “Dinle,” diyor. “Daha gençsin. Önünde türlü olasılıkla dolu koca bir hayat var. Benim karışık işlerim yüzünden kendini feda etmeni beklemiyorum.”

Ne söyleyeceğini bilemiyor, sessizce ona bakıyorsun. Leydi Evangeline kederli bir hâlde başını çeviriyor.

“Ee, hayatım?” diye soruyor. “Mantıklı olanı yaparak söylediğim gibi Kahire’ye dönecek misin? Yoksa benimle gelip Delphine’in hak ettiğini bulmasına şahitlik mi edeceksin?”

Alçak Delphine’i sonsuza dek durdurmak için yapılacak yolculuğa katılma konusunda ısrar mı ediyorsun? 62. sayfaya git.

Yoksa serüveni serüvencilere mi bırakıyorsun? Sınırlarını biliyorsun, hiçbir silah eğitimin olmadan ölüme doğru koşmak bu sınırların çok ötesinde. 113. sayfayı aç.

Hafifçe bulanık bakışların yalan söylemiyor. Benedict, bir erkeğin mızrağının kadının içine girmesi gibi ipek perdelerin arasından geceyi delerek Madam Crosby'nin salonundan içeri giriyor. Yakışıklı yüzü öfkeyle ve etrafındaki gösterişli odalarda sürüp giden öpüşüp koklaşmaların gerektirdiği çabadan başka bir çabayla kızarmış.

Şık giysileri, yakışıklı çehresi ve karmakarışık olmuş aristokrat bukleleriyle onu Gül ve Duman'ın tutkulu bir müşterisi olarak hayal etmekten kendini alamıyorsun. Belki şampanya yüzündendir ama Benedict'i Madam Crosby'nin yerinden içeri girerken, çılgın tutkularını kadının odasında, herkesin gözü önünde *seninle* delice tatmin etmesine izin verilmesini rica ederken (hayır, bunun için yalvarırken) görebiliyorsun âdetâ. Ceketini yırtarcasına çıkaracak, zarif, titreyen ellerini şaşırtıcı derecede şişkin pantolonunu keşfetmeleri için teşvik edecek, ondan sonra ikincil Londra'nın en gözde fahişelerine sevişme konusunda birkaç şey öğreteceksiniz.

Ama o anda karşında kanlı canlı duran Benedict, *seninle* sıkılı dişlerinin arasından konuşuyor. Ona göre bağırma olduğunu bildiğin ses tonuyla, "Tanrı'nın cezası kadın!" diye köpürüyor. "Tanrı seni kahretsin, kahretsin."

"Bana bela okumayı bırak şimdi, Benedict!" diye bağıırıyorsun. "Dinle. Granville isminin üzerindeki hakkın geçerli. Baban Bayan Caddington'la evlendiği sırada kadın zaten evliymiş, dolayısıyla annenin babanla evliliği meşru. Cad vâris değil piç, Tanrı'nın belası bir piç! Granville adı, malı mülkü ve serveti *senin*. Kadının ilk kocasının hayatta olduğuna dair sağlam bir kanıt bulmamız gerekiyor, belki Bedlam'ın gardiyanlarından birini konuşturabiliriz, o zaman her şey yoluna girer. Al, bir şeyler ye. Tükenmiş görünüyorsun." Sonrası için sakladığın su tereli sandviçi ona atıyorsun, Benedict sandviçi gecenin geç saatinde yenecek kıymetli ve lezzetli bir atıştırma değil de sivrisinekmiş gibi bir tokatla savuşturuyor.

"Yemeyeceksen ben yedim!" diyorsun. Sandviçi yerden almaya davrandığın sırada Benedict mengene gibi eliyle bileğini yakalıyor.

"Aptalın tekisin." Yere düşmüş sandviğin üstüne basıyor. "Zaten bilmediğim hiçbir şey söylemedin bana."

"Ama anlamıyorum..."

“Tabii anlamıyorsun! Nasıl anlayabilirsin? Bir yandan Londra’nın hafifmeşrep kadınlarıyla yivip içip eğlenirken bir yandan usta *dedektifliği*yle ortaya çıkardığın şeyleri ben senelerdir biliyorum!”

“Ama bana niye söylemedin?” diye bağılıyorsun. “Niye söylemedin?”

“Ne söyleseydim? Piç üvey kardeşimin ismimi ve servetimi çalmak için üvey kız kardeşimi koz olarak kullandığını mı? Hakkım olan şeyi elimde tutmak, hakkımı ispatlamak için Henrietta’yı doğuştan gelen alt tabaka kaderinin kucağına atmam gerektiğini mi? Onu kurtaracak bir serveti ya da mevkisi olmayan gayrimeşru bir evliliğin piç çocuğunun kaderine mi bırakayım Henrietta’yı? Asla sahip olamayacağı bir hayatın tadına baksın, sonra senin gibi salak bir kız dedektifçilik oynayıp kendini önemli hissetmek için zavallı bir çabayla aile sırlarımızı ortaya döktü diye hayatı mahvolsun, öyle mi?” Söylediği her sözcükle moralin daha da bozuluyor. Öfkeli her cümleyle, bu gerçek açığa çıktığı takdirde Henrietta’nın hayatını saracak kafes kadar kendi hayatını saran kafesin parmaklıklarını da hissediyorsun.

“Benedict,” diye fısıldıyorsun. “Sadece seni kurtarmak istemiştım...”

“Kurtarılmaya niye ihtiyacım olsun? Zengin ya da yoksul, ben erkeğim. Esas düşündüğüm Henrietta.” Sıkılı dişlerinin arasından, “Biliyor musun, kadın?” diyor. Her sözcüğü, acımasız gümüş grisi gözlerinin kenarlarında dans etmiş olabilecek aşk ışıklarını söndürüyor. “Olağanüstü bir şeysin,” diyor hırsla. “Seninle tanışana dek hayatım boyunca skandal- dan ve Gül ve Duman’dan uzak durmayı başarmıştım. Şimdiyse ikisine de boğazıma kadar battım. Niye? Sırf düşük mevkiden biri nezaketimi ve bir anlığına kapıldığım arzuyu muazzam bir samimiyet zannettiği için.”

“Benedict, ben...” Gözlerinde öfke (ve gözyaşları) ısıldıyor.

“Zahmet etme,” diye tıslıyor Benedict. “Mendillerine isminin baş harflerini işlerken teyzeme anlatırsın.”

Reddedilmiş bir evlenme teklifi mektubu gibi paramparça olduğunu hissediyorsun. Benedict’le ikinizin yapabileceği hiçbir şey yok artık, dönüp aksi istikametlere doğru gitmekten başka.

Öfkeli bakışlarından güvenli bir uzaklığa varınca bir duvara dayanıp ağlıyorsun. Nefret dolu bu adam! Yine de onun senin hakkında kötü düşündüğünü düşünmek, kalbini mümkün olduğunu tahmin etmediğin biçimde kırıyor. Bu nasıl olabilir? Neyin var böyle?

Hayır, aptallık bu. Başını iki yana sallayıp kendini mantıklı düşünmeye zorluyorsun. Aşkları henüz tam serpilmemiş âşıklar bile kavga eder. Harlot's Row'a yardım etme niyetiyle gelmiştin, oysa can yakmaktan başka bir şey yapmadın. Belki bu kadarı yeterlidir. Belki Benedict'in sözleri, servetini kaybetmekten korkan bir adamın sert azarlarıdır. Hem servetini kaybetmekten hem de kendi duygularından korkan bir adamın.

Benedict'le işlerin bu şekilde sona ermesine izin veremezsin. En azından son sözün sen söylemeden. 185. sayfayı aç.

Bütün bu saçmalıklardan artık bıktıysan ve buradan defolup gitmek için sabırsızlanıyorsan 251. sayfayı aç.

İskoçya'ya giden kuzey yolu uzun, çamurlu ve sonsuz derecede bunaltıcı. Neve ki yetimler buna aldırıyor ve seyahat ettikleri faytonu geçici bir güreş sahası olarak kabul ediyorlar. Sallie Bert'in suratına uçan tekme indirip hiç kuşkusuz çocuğun öbür gözünü de morartırken içini çekiyor ve senin de böyle masum çocukluk zevklerine katıldığın zamanları hatırlıyorsun.

Bu çocuklar gibi saf bir coşkuya sahip olmayı ne çok isterdin. Çocukluk neşen, seni sonsuza dek yaralayan bir dizi trajik olayın ardından elinden gitmişti. Heyhat, kara kara düşünmek bir işe yaramaz, o yüzden bonenden sular damlarken pelerinine sıkıca sarınıp Mac'in faytonun dizginlerini ustaca idare eden sağlam ellerini hayranlıkla seyrediyorsun. Bu ellerin başka neler yapabileceğini hayal etmek yolculuğun biraz daha hızlı geçmesine yardımcı olabilir.

"Sevgili İngiliz cadalozum, şu ellerime niye böyle bakıp durursun, bir anlayabilsem," diyor Mac. "Onları kesip cadı kazanındaki iksirine mi katmayı düşünüyorsun yoksa?" Geniş, güzel dudaklarında hüznü denebilecek bir gülümseme oynatıyor. Bakarken yakalandığın için kıpkırmızı kesiliyorsun ama başını dik tutup Mac'in gülümsemesine gülümseyerek karşılık veriyorsun.

"Sevgili Mac, ellerin büyü için bir işe yaramazdı, diyorsun. "Fazla çalışmaktan yıpranmış, yeteri kadar eğlenmemişler. Büyü ciddi bir iştir hiç kuşkusuz ama hafifliğe ihtiyaç duyar. Marifet gerektirir."

Mac başını sallayarak, "Çılgınlık gerektirir," diye onaylıyor. Sesi neredeyse inilti gibi. Bu seste duyduğun arzuyla bir an afallıyorsun. Daha fazlasını paylaşmak istediğini anlatan bir bakış paylaşıyorsunuz. Ellerin çılgın yerlerinde gezindiğini hayal ediyorsun. Yüzünden başka yerlerini de ateş basıyor.

Sorunu, yolculuğun geri kalanı boyunca ayakkabılarına bakarak çözüyorsun. Mac de boğazını temizliyor ve dikkatini tümüyle yola veriyor.

Birlikte yolculuk ettiğiniz çetenin tamamını misafir etmeye uygun bir han bulana kadar uzun ve zahmetli bir gün boyunca gidiyorsunuz. Mac faytonla ve atlarla ilgilenirken, sen de hancıyla odaları ayarlıyorsun.

Adam inişsiz çıkışsız doğu aksanıyla, "Ufaklıklar herhalde büyük odaya sığar, küçükhanım," diyor. "Biraz sıkışık olur tabii ama hepsine yer var, hanımların biri ya da ikisi de orada kalabilir. Sizinle kocanız için de küçük bir odamız var."

Mac dondurucu soğuktan içeri girerken yarı boğulur gibi olup yarı gülerek, “Kocasını mı?” diyor. Yağmurla koyulaşmış kızıl saçlarından damlacıkları silkelirken, gömleği üstüne yapışıyor.

Hancı bir kaşını kaldırıyor. “Kocanız ahırda yatmayı tercih ederse o başka.”

“İyi iyi, ahır gayet uygun,” diyor Mac hemen ve kaçmaya hazırlanmış gibi dönüyor. “Çok daha kötü yerlerde kaldığım oldu, inanın!”

Buna şüphen yok ama bu kadar uzun süre bu kadar çok çalışmış bir adamın geceyi rahat bir yatak yerine buz gibi ahırda geçirmesi doğru gelmiyor. Ayrıca her ne kadar toplum kuralları (ve titreyen kasıklarının sağduyulu davranacağına güvenemediğin gerçeği) aynı odada uyumanıza hiçbir koşul altında izin vermese de, Mac’in böyle bir erdemlilik gösterisi yapmasına da öfkeden köpürüyorsun. Kaslı sırtına bakıp dudağını ısırıyor ve ne halt edeceğini düşünmeye çalışıyorsun. Tabii yapmaya bayılacağın şeyi düşünmekten fırsat bulabilirsen.

Sırf toplum kurallarına uymak adına buz gibi havada ahırda yatmasına izin vereceksen 203. sayfayı aç.

Bu iffet kumkumasına bir ders vermek istiyorsan 299. sayfaya git.

Olayların bu şekilde ilerlemesine inanamayarak, “Nigel,” diyorsun, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama...”

Nigel umutla, “Hayatının mahvolmaması için seninle evlenmem mi gerekiyor?” diyor.

“Şey... Evet.” Sözcükler daha ağzından çıkar çıkmaz Nigel bir dizinin üstüne çökerek parmağına bir yüzük takıyor.

“Evlen benimle! Lütfen! Ah, ne olur! Sevgilim!”

“Evet... Tamam. Tabii. Nigel, yanında yüzük mü taşıyordun...”

“Belki bir gün benimle evlenmek istersin diye. Evet sevgilim, taşıyordum. Hemen yola çıkalım da annemle tanış.”

Hızlı bir arabayla taşraya gidiyorsunuz, Nigel yol boyunca heyecanla bütün akrabalarını anlatıyor ve kır evini ne kadar seveceğinden bahsediyor. Söylediklerine pek fazla dikkatini veremiyorsun ama verdiği zaman iyi niyetli mizah anlayışının seni güldürdüğünü fark ederek şaşıırıyorsun. Faytonunuz çamurlu bir yolda, yola saplanıp kalmış olan basit bir çiftçi arabasının arkasına düştüğünde Nigel’in ne kadar yardımsever ve kibar davrandığını görünce etkileniyorsun. Yolunuzdan alıkoyulduğunuz için kızmak yerine gömleğini çıkarıp şaşırtıcı derecede kaslı, hoş vücudunu gözler önüne seriyor ve arabayı çabucak çamurdan kurtarıp sevinçli çiftçinin yeniden pazar yoluna düşmesini sağlıyor.

Kır evine geldiğinizde, seninle tanıştığı için mutluluktan uçan annesi üzerine titriyor ve acele bir düşün için plan yaptığınız sırada seni kendi evine yerleştiriyor. Nigel’in aile üyelerinin her biri birbirinden hoş. Bir rahibin karısı olmanın öyle korkunç bir kader olmadığını düşünmeye başlıyorsun. Yoksullara yardım edeceğini ve dünyada küçük de olsa bir fark yaratacağını fark ettikçe yüreğin ısınıyor.

Nigel’in, annesinin ve ailenin diğer üyelerinin çeşitli işleri halletmek için şehre indiği güzel bir öğleden sonrada evde tek başına kalıyorsun. Her şeyin hiç beklemediğin bir şekilde iyi gitmesi karşısında başın dönüyor.

Sakin bir ses, “Mutlu görünüyorsun, leydim,” diyor. İrkilip arkanı dönüyorsun, Nigel sade, mutlu gülümsemesiyle gülümseyerek kapıya yaslanmış.

Gülümsemesine karşılık veriyorsun. “Bugün kentte olduğunu sanıyordum.”

Gölüyor, kızarıp yere bakıyor. “Evet, ben... Kente gideceğimi söyledim ki biraz kendi başıma kalabileyim... Böylece... Şey yapacaktım da... Şey yani...”

“Ne, Nigel?” diye soruyorsun. Merakın uyandı.

Nigel tavana bakarak söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyor. “Şey, kente gittiğimi söylersem senin de şu sevdiğin uzun yürüyüşlerden birine çıkabileceğini düşündüm, böylece ben de evde yalnız kalıp... alıştırmayı yapabiliydim.”

“Ne alıştırmayı?” Başını yana eğip gözlerini onunkilere kenetliyorsun. Nigel’in burnunun kemerinde bir kırmızılık yanıyor. Sözcükleri bu defa da yerde aramaya başlıyor.

Sonunda bakışlarını seninkilere doğru kaldırıp konuşuyor. “Düğün gecemiz için.”

Vücudunu açıklanamaz bir ateş sarıyor. Nigel sana doğru ürkek bir adım atıyor, bunu görünce kalbinin hızla koşmaya başladığını fark ederek şaşkına dönüyorsun. Sen de ona doğru ürkek bir adım atıyorsun. Nigel hafif bir hışırtıyla nefesini dışarı veriyor. Bu ses ensedeki tüyleri diken diken ediyor, aynı zamanda göğüs uçlarını da ayağa kaldırıyor. Nigel bunu fark ediyor, dudaklarında memnun bir gülümseme oynatıyor. O dudakların ne kadar güzel olduğunu şimdiye dek nasıl oldu da fark etmedin? Hafifçe aralık duruyorlar ama aralarındaki küçük açıklık, içeride ne olduğunu keşfetme isteği duymana neden oluyor.

Nefesin kesilmiş bir hâlde Nigel’in elini alıp hafifçe yüzünde ve yan tarafında yavaş yavaş dolaştırırken, “Benimle birlikte alıştırmayı yapmak ister misin?” deyiveriyorsun.

Boynunu okşadığın sırada Nigel başını geriye atıp kendinden geçmiş bir zevk hırıltısı çıkarıyor. “Evet, leydim.” Ellerini alıp her bir parmağının ucunu öpüyor. Sonra dilini teker teker bütün parmaklarının ucuna öyle bir incelikle dokunduruyor ki bunun kışkırtıcılığıyla vücudun ayaklanıyor. Elini yavaşça boğazından aşağı, gömleğini kapatan düğmelere doğru kaydırıyor. Ne demek istediğini anlayıp düğmeleri açmaya başlıyorsun.

“Lütfen, leydim,” diyor sesi arzudan çatlayarak. “Bu kısmı daima yavaş yavaş yapar, mümkün olduğu kadar uzatırım.”

Kendini sarhoş gibi hissederek başıyla onaylıyor ve göğsünü yavaş ya-

vaş açığa çıkarıyorsun. Göbeğine eriştiğinde Nigel yeniden elini tutuyor. “Sıra bende olsun mu?” diye soruyor.

Birbirinizin gözlerinin içine bakıp kişiliklerinizin bu yeni yönünü hazmediyorsunuz. Nigel hâlâ aynı Nigel ama o kadar farklı görünüyor ki. Hafifçe, belli belirsizce kulaklarını yalıyor, dudaklarını boynuna sü-rüyor, her inlemesiyle tüm hücrelerini ısıtıyor, elbisenin yakasını yavaş yavaş indirme ayrıcalığına sahip, yavaş yavaş soyuyor seni...

Vücudunu hayranlıkla süzerek, “Şahane bir vücut,” diyor. “Ah, leydim, çok güzelsin.” Dilini göğüs uçlarında gezdirip her birini aydan ve okyanus gelgitlerinden öğrenmiş olması gereken tutkulu, ritmik bir yumuşaklıkla öperken inleme sırası sende. Birkaç saniye içinde vücudunun alev alev yanmasını ve kadınlığının arzusuyla ısıldamasını sağlıyor.

Onu uzun uzun öpmek için kendine çekmenle nefesi tıkanarak, “Zevkin doruklarına çıkmak istiyor musun, leydim?” diye soruyor. Konuşmak için geri çekilirken, seninkilerle ıslanmış dudaklarını yavaşça ağzının üstünde kaydırıyor. “Yoksa bekleyip başka nelerin alıştırmasını yaptığımı görmek mi istersin?” Ellerini beline koyup sırtından aşağı kaydırarak seni çok nazikçe biraz daha kendisine doğru çekiyor.

“Göster,” diye cevap veriyorsun, Nigel iki parmağını ağzına getiriyor.

“Parmaklarımı ağzına al... Erkekliğimmiş gibi,” diye emrediyor, sen de söylediğini yapıyorsun. Yüzünü seyrediyor ve kaşları öyle bir zevkle kal-kıyor ki istediği her şeyi yapmaya hazırsın artık. “Şimdi leydim, eteğini kaldırır mısın? Yavaşça. Böylece güzelliğinin ortaya çıkışını seyredebilirim.”

Amanın, bu emre nasıl da seve seve uyuyorsun. Nigel seni nazikçe kanepeye yatırıyor ve kendini gözlerinin önüne serişini saygı dolu bir arzusuyla seyrediyor. Sonra da parmaklarını içine kaydırıyor. Yavaş yavaş, kışkırtarak, iyice derinlere. Yüzünü seyrediyor, sırtının bükülmesini, diz-lerindeki gerginliği, parmaklarının kanepeyi kavramasını. Tepkilerini ölçüyor ve ona göre ilerliyor, sonunda gözlerinin önünde solgun bir ateşten başka bir şey göremez oluyorsun.

“Dahası var, leydim,” diyor. Sesi hışırtılı, hışırtılı olduğu için de daha güzel. Seni saran muhteşem zevk dalgalarına karşın her nasılsa daha fazlasını istiyorsun. “Daha fazlasını ister misin?”

“Ah, isterim Nigel.” Sırtını yeniden büküyorsun, Nigel bu defa kalın, uzun erkekliğini ıslak kadınlığının üstünde yavaşça kaydırıyor.

Yeniden üstüne doğru kayıp sonra nazikçe, kışkırtırcasına biraz tadına bakmana izin vererek, “İsmimi söylemene bayılıyorum,” diyor. Hissettiğin şaşkınlık, baskı ve arzuyla onu yakalayıp tekrar tekrar içine girmeye yöneltmek istiyorsun. Nigel üstünde kaymayı sürdürüyor ve onu daha çok arzulamanı sağlıyor. “Gülümsemene bayılıyorum. Yatmak üzere soyunduğunu düşünmeye bayılıyorum. Güzel vücudundan giysilerini çıkardığımı ve her yerini öptüğümü düşünmeye bayılıyorum. Seninle sevişmeyi, sana zevk verdiğim sırada değişen yüzünü seyrettiğimi hayal etmeye bayılıyorum.”

“Seviş benimle.” Bu sözcükleri söylediğin sırada Nigel içini dolduruyor. Ah, nasıl da zevk veriyor sana. Bir kez daha kıvılcımlardan ve yıldızlardan başka bir şey göremiyorsun.

Zevk iniltileri arasında, “Dahası var, leydim,” diye soluyor. Dahası mı? Vay be, bu Nigel da amma kuvvetliymiş. “İstiyorsan...”

“İstiyorum.” Nigel’in üstüne kayıyor, yukarı aşağı hareket ederek sihirli flütünde mest olmuş gibi kulak verdiği şehvetli bir senfoni çalıyor.

“Seni istiyorum.” Seni öpüyor, derinlerine kadar girdiği gibi uzun uzun öpüyor. “Bazen alıştırılmalarımda... bunu... hayal ederim.” Nazikçe dizlerinin üstüne çökmeni sağlıyor ve zevk verici erkekliğini yavaş yavaş vadine sokarak çiçeklerini tekrar tekrar açtırıyor.

“Dahası var, leydim,” diyor.

“EVET.”

Duraklıyor. “Seni daha sert bir şekilde almamı ister misin, leydim?”

“Evet,” diyerek Nigel’in kollarını yakalıyorsun. Hırıltılı bir zevk çılgılığı koyuveriyor, sonra bütün gücüyle yükleniyor. Sana öyle aç, öyle şehvet duyuyor ki, birbirinize öyle sıkı kenetleniyorsunuz ki kıpırdayan her kasını, her nefesini, her titreyişini hissediyorsun. Vücutlarınız birbirine dolanmış ipek kurdeleler, derin bir arzu kuyusunda dalgalanan su gibi pürüzsüzce akıyor. Birlikte fırtınadaki genç ağaçlar gibi esnek ve kuvvetli bir şekilde bükülüyorsunuz. Nigel seni çeviriyor, yatırıyor, birlikte havaya yükseliyor, suya, toprağa karışıyorsunuz. İsmi haykırarak zirveye ulaşıyor, yıldız tozuna dönüşüyorsunuz.

Biraz aklın başına geldikten sonra dönüp ona bakıyorsun. Yarı kanepe, yarı yerde olacak şekilde yatıyor. Gözleri seninle dolu.

Nihayet, “Bütün bunları nerede öğrendin?” demeyi başarıyorsun.

Nigel Frickley gülümsüyor. “Ben... Cambridge’de bir profesörüm vardı, karısı, ee, benimle epey ilgileniyordu. Kocasıyla aralarında, şey, nasıl desem, gizli kaldığı sürece istediklerini yapabilecekleri şeklinde bir anlaşma vardı. Kendisi çok titiz ve talepkâr bir öğretmendi. Yaratıcı teknikleri de vardı.”

Gözlerin şaşkına dönmüş bir sevinçle irileşiyor.

Nigel, tuhaf bir şekilde güzel yüzü endişeyle renklenerek, “Kızdın mı, leydim?” diye soruyor.

“Hiç kızmadım, Nigel,” diyorsun. Nigel geniş bir gülümseme takınıyor.

“Harika!” diye bağılıyor. “Şimdi düğün gecemiz için yeni bir şey bulmam gerekecek. Annem dönüp de saygıdeğer davranmamız gerekmeden önce biraz şarap içelim!”

Şarap sürahisini getirmek üzere sıçrayıp yataktan iniyor. Tatmin olmuş bir şekilde sırtüstü yatıp mutlulukla içini çekiyorsun. Profesörün karısına ömrünün sonuna dek her Noel’de tütsülenmiş jambon göndermeye karar veriyorsun.

Hayat güzel. Çok, çok güzel.

Son

Ona ilk ismiyle hitap ederek, “Ah, Garraway,” diye cıvıldıyorsun. İhtiras zamanı resmi davranılacak zaman değildir.

Gözleri ona duyduğun arzu kadar çılgınca bir ifadeyle bakarak, “Seni istiyorum,” diyor açıkça. “Geldiğinden beri istiyorum seni.”

Hiç olmazsa iffetini koruyor gibi görünmek için yalandan itiraz ediyorsun. “Ama toplum kuralları...”

“Toplummuş!” diyor Lord Craven tükürür gibi. “Vücutlarımızın kuralları ne diyor?”

Seni öyle sıkı kucaklıyor ki vücudunda söylediklerinin bütün sertliğini hissediyorsun. Uygun sözcükleri bulmak için zihnini araştırıyorsun ama sonunda duygularının gerçek derinliğini ancak ay ışığıyla aydınlanan dolgun kürelerini Lord Craven’ın yakışıklı ve aç ağzına bastırarak ifade edebileceğine karar veriyorsun.

Lord Craven ağzı kürelerle dolu ve kendinden geçmiş hâlde, “Senden başka toplum toplum istemiyorum,” diyor.

Oracıkta, büyümlü bahçenin ortasında, senin el değmemişliğinin ve Lord Craven’ın ölmüş karısının yüzünü taşıyan melek heykelinin kalıntılarının arasında çılgınca sevişiyorsunuz.

Nefes nefese birbirinizin kollarında yatarken, huzurunuz ağlayan bir kadının insanın içine işleyen feryatlarıyla bozuluyor.

“YALNIZCA SEN OLACAKSIN DEMİŞTİ! SONSUZA DEK SADECE BEN OLACAKTIM!”

Lord Craven’ın yüzü ölü yüzü gibi soluyor. “Lanetli kadın!” diye bağırıyor ve seni uğursuz görünümlü heykellerin arasında tek başına bırakıyor.

Buradan defolup gitmeye mi karar veriyorsun? 54. sayfayı aç.

Yoksa sesin nereden geldiğini araştırarak mısın? Battı balık yan gider, araştır bakalım. 93. sayfaya git.

Sabah ikiniz de bir önceki geceden bahsetmiyorsunuz. İlgilenecek bir sürü yetim var, o yüzden gününüz çok çalışmakla ve gerginlikle geçiyor ama başka bir şey olmuyor.

Yolculuğun geri kalanını huzursuz bir sessizlik içinde tamamlıyorsunuz. Neyse ki çocuklar hayatlarında ilk defa koyun ve çayırılık gördükleri için o kadar heyecanlılar ki size fazla dikkat etmiyorlar. Öte yandan Jane ile Gertie sana anlayışlı bakışlarla bakıyor.

“Erkek değil mi, hepsi barbar,” diyor Jane. “En iyisi bile.”

Gertie kasvetle, “Barbardan da beter,” diye ekliyor.

Mac seninle arasındaki mesafeyi titizlikle koruyor, sen de ondan uzak duruyorsun, yol boyunca çeşitli posta hanlarında verdiğiniz molaların geri kalanı son derece olaysız geçiyor. Şey, Doncaster hariç, orada sütün şişeden değil ineklerden geldiğini söyleyen Bert'i parçalamaya çalışan Sallie'yi zor kullanarak durdurmaya mecbur oldunuz. Bir de o gölgeli şekli yeniden gördüğüne yemin edebileceğin zamanlar hariç. Ama bu imkânsız tabii, bu kadar kuzeyde Londra'dan birini görmek... Tabii takip edilmediyseniz...

İçler acısı bir durum olsa da Mac'le aranızda süregiden huzursuz sessizlik bir sürü şeyi düşünmene fırsat veriyor, sen de düşünüyorsun. Constantina'yı ve Mac'e bu kadar acı vermesi için onun gözünde kimbilir ne anlam taşıdığını düşünmeden edemiyorsun. Yangını ve nasıl çıkmış olabileceğini. Ayrıca o gölgeli şekli ve hummalı zihninin bir ürünü olup olmadığını... Yoksa daha karanlık bir şeyin eseri mi? Bütün bunlar ne demek olabilir?

Evren kasvetli ruhuna bakarak gülümsüyor çünkü yetimlerin heyecanla bağıştığını duyuyorsun. Başını kaldırıp bakınca Abercrombie'nin atalarından kalma yıkık dökük evine varmış olduğunuzu görüyorsun. Glenblair Şatosu.

Diğer haydutların, Fabien’le ikinizin gittiği yönün aksi istikametine doğru yola koyulduğunu fark ederek şaşırıyorsun.

“Neler oluyor?” diye öğrenmek istiyorsun.

“Madam St. Croix bulunduğu yeri ancak seçtiği birkaç kişiye açıklar. Adamlar üstlerine düşeni yaptı, daha ileriye gitmelerine ya da nereye gittiğimizi görmelerine gerek yok.”

“Ya ben?” diye yapıştırıyorsun. “Ben de o seçilmiş birkaç kişiden biri miyim?”

“Hayır, *chérie*. Sen gözü kapatılacaklardansın.” El çabukluğuyla gözlerini ağır, siyah bir kumaşla bağlıyor, sonra kulağına, “Böylesi senin için daha güvenli,” diye fısıldıyor.

Devenin dört nala gidişinin sallantısı vücudunun Fabien’in erkeksi bedenine sürtünmesine, bu da tehlikeli ama çekici haydudu... ve sunabileceklerini fena hâlde rahatsız edici bir biçimde fark etmene yol açıyor. Bir duyundan mahrum kalmışken, diğer bütün duyuların uyanmış hâlde.

Dikkatini Fabien’in kasıklarında sana dayanan erkeksi uzunluktan başka bir yere çevirme çabasıyla, “Beni yanında taşıyacaktın madem, niye iki deve getirdin?” diye soruyorsun.

“Öbür deveye binecektin ama kaçmaya çalışmayacağın konusunda sana güvenmiyorum,” diyor Fabien’in sesi. “Ayrıca seni yakaladığım için madamın bana vereceği altınları taşımak için iki deveye ihtiyacım olacak.”

“Onun için o kadar değerli miyim? Kimim ki ben, hiç kimse.”

“Madam St. Croix’nın esas değer verdiği, senin için gelecek kişi. Gerçi bana sorarsan, esas elde tutulması gereken mücevher sensin!”

“Kimsenin elinde tutacağı bir mal değilim ben!” diye yapıştırıyorsun cevabı. Fabien yalnızca gırtlaktan gelen bir gülüşle karşılık veriyor. Sen de somurtkan ama fena hâlde yüklü bir sessizliğe bürünüyorsun.

Nihayet durduğunuzda aradan yıllar geçmiş gibi. Sana iyice yakın duran erkeksi vücudun hayvani sıcaklığı çekiliyor, yerine yalnızca serin çöl havasını bırakıyor. Ama bu serinlik durumunu düşünecek vakit yok. Yakında bir yerden ne olduğunu tam anlayamadığın acayip sesler geliyor, sonra gözündeki bağı bile delip geçmeyi başaran kör edici bir ışık parlıyor.

Sımsıkı tutan etli bir çift el şaşılacak bir yumuşaklıkla seni deveden aşağı çekip gözündeki bağı çıkarıyor. Elinde olmadan şaşkınlıkla nefesini içine çekiyorsun.

Karşında, çölün gece göklerinin boşluğunda kumru kanadı gibi duran güzel, beyaz bir çadır var. İçindeki kafesli lamba solgun renkli kumaşın üstüne egzotik desenler düşürerek, iki kişi için hazırlanmış basit bir akşam yemeği sofrasını aydınlatıyor. Ön tarafta bir ateş çıtırdıyor ve havadaki soğuğa karşı bir sığınak sunuyor. Kabul etmekten nefret etsen de etkileniyorsun.

Fabien muazzam omuzlarını silkiyor. “Görüyorsun ki bunu daha önce de yaptım.”

“Görüyorum.” Bu güçlü erkek örneğini ölçüp biçiyorsun. Bir orman kedisinin uyanık özgüveniyle hareket ediyor ama gözlerinde tuhaf bir şekilde acılı bir şey var.

Seni çadıra doğru götürürken, “Nasıl bu kadar uzun süre hayatta kaldım sanıyorsun?” diyor. Oturuyorsun.

Böyle bir adamın nasıl olup da bu işi yapmaya başladığını merak ederek elinden geldiğince rastgele bir tavırla, “Hayatın zor mu geçti?” diye soruyorsun.

Doğal bir zarafetle yanına otururken, “Herkesinkinden zor değildi,” diyor. Neredeyse Fransız ama bir yandan da neredeyse Mısırlı olan o tuhaf aksanıyla devam ediyor. “Napolyon’un Mısır seferi sırasında Mısır’a gelen bir Mangepoussey şövalyesi ile bir Mısır prensesinin gayrimeşru oğlu olarak dünyaya geldim.”

“O zaman zenginlik içinde büyütüldün, öyle mi?” Şaşırtıcı biçimde asil tavırlarını açıklardı bu.

“Utanç içinde büyütüldüm!” Solgun yeşim gözleri tuhaf bir ateşle aydınlanmış hâlde sana bakıyor. “Varlığım skandal ve utanç kaynağıydı. Ailem kısıtlı bir eğitim sağladı bana ama hayatta gidebileceğim hiçbir yer vermedi. Hiç var olmasam onlar için daha iyiydi.”

“Anlıyorum,” diyorsun resmi bir tavırla. “Sonra da Delphine St. Croix ile mi tanıştın?”

Su yeşili gözler seninkilere bakıyor.

“Ah, Madam St. Croix... Bir anlamda beni kurtardığı söylenebilir,” diyor Fabien. “Bana iş verdi. Amaç verdi. Bir süreliğine de olsa vücudunu verdi.”

Titriyor ve bu duruma hayret ediyorsun. Fabien hissetmek istediğin bir aldırmazlıkla bakıyor sana.

“Ah, *chérie*, arzunun onun için herhangi bir anlamı yoktur. İştahını yalnızca bir akşamlığına doyurur. Vücudunu besleyebilirsin ama kalbi... Kalbi yalnızca bir kişiye açıktır.”

Bir anda kafana dank edince soluğun kesilerek, “Evangeline!” diyor-sun. Fabien başıyla onaylıyor.

“Seninle ben ikisinin oyunlarında piyonuz sadece. Ama benim için önemi yok. Bütün hayatımı toplumun dışında, parası olanların tutabileceği bir hayduttan başka bir şey olmadan geçirdim. Yaşamdan fazla bir şey beklemiyorum.

Bunu söyledikten sonra ayağa kalkıp çadırın girişine yürüyor. Çöl rüzgârı, koyu renk buklelerini abanoz bir denizin dalgaları gibi savuruyor. Çoğu düğmesi iliklenmemiş olan gömleği, güçlkle saklayabildiği kaslı vücudun üstünde zar zor duruyor.

Sana bakmadan, “Topluma ve bütün kurallarına karşı nefret duyuyorum. Tuhaf bir şekilde özgürleştirici bir şey bu. Anlıyor musun?” diyor.

Fabien’in dikkati dağılmış olduğundan, Delphine’in senin için planladığı şey artık her neyse, ondan kaçmanın tam zamanı olduğunu fark ediyorsun. Kullanabileceğin bir şey bulmak için delice etrafına bakınıyorsun. Şarap, bir tabakta humus ve lavaş, umut verici görünen birkaç kaya parçası... Ve nefesini kesecek kadar güzel bir erkek.

Planını yapma vakti.

Savaşçı değil de âşık mısın? Seni kaçıranı baştan çıkararak bu sıkıntılı durumdan kurtulmak, o arada da zevkine bakmak kulağa çekici geliyor mu? O zaman 346. sayfaya git, seni fingirdek seni.

Âşık değil de savaşçı mısın? Seni kaçıranı baştan çıkarmak kulağına biraz fazla riskli geliyor ve sorunu keskin kenarlı bir kaya ve şiddetle mi çözmeyi tercih ediyorsun? Öyleyse 105. sayfaya git.

Böyle baştan çıkarıcı bir kötülükle ve bu kadar hoş bir fiziksel görüntüyle keyfine bakmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorsun.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Cad,” diye fısıldıyorsun.

“Bal gibi de biliyorsun!” Omuzlarını yakalıyor. “Şu kahrolası kafanın yerine vücudunun konuşmasına izin verirsen... Vücudun ne yapmamız gerektiğini biliyor. Bir zamanlar seni bir defalığına istediğimi sanmıştım... Şimdiyse sonsuza dek sana ihtiyacım olduğunu biliyorum!”

“Şey, ben sana sonsuza kadar mı, yoksa yasak bir akşam için mi ihtiyacım olduğunu bilmiyorum, hatta sana hiç ihtiyacım var mı, onu bile bilmiyorum!”

“Ben kardeşim değilim. Zekânın harikaları, burada sergilenen harikaların yarattığından daha az etki yaratıyor üzerimde.” Seni kendine çekip öpüyor ve arzusunu göstermek için korsajını resmen yırtıyor.

“Pis ellerini çek onun üstünden, seni iğrenç, elbise yırtan rezil *herif* seni.” Benedict’in keskin, buyurgan sesi geceyi deliyor.

“Ah, Benny. Ne mızıkçısın.” Cad sana göz kırpmıyor, sonra çalılıkların arasından ona öfkeyle bakmakta olan Benedict’e dönüyor. “Oyuncaklarını paylaşmanın nezaket gereği olduğunu kimse sana öğretmedi mi, kardeşim?”

İki adamın birbirlerini ağza alınmayacak bir tiksinti, seni de ölçüsüz bir arzuyla süzdükleri bir an geçiyor. Nefesin kesilerek başını iki yana sallıyor ve biri sarışın, biri esmer ama yine de su damlası kadar benzeyen iki yakışıklı kardeşin kana susamış biçimde çıplak elleriyle birbirlerine saldırmasını seyrediyorsun. Cad, Benedict’in midesine birkaç yumruk indiriyor, Benedict de Cad’in çenesine hızlı bir yumruk yapııştırarak cevap veriyor.

“Yüze vurmak yok!” diye bağılıyor Cad. Bir aşk meleği heykelini Benedict’e öyle bir şiddetle savuruyor ki yüzünü buruşturuyorsun. Sersemleyen Benedict olduğu yerde sallanıyor.

“Seni kışkırtmak öyle kolay ki, Benny,” diye dalga geçiyor Cad. “Babamın beni sana tercih etmesine şaşmamalı. Tıpkı annemi, gerçek karısını, senin soğuk, züppe, şıllık annene tercih etmesi gibi.”

Cad alaylarıyla Benedict’in dengesini bozmak istiyorsa, bunu yapmak için çok kötü bir yol seçiyor. Benedict’in koyu gümüş gözlerinden geçen tuhaf bir ışık, hem korkuyla hem de arzuyla titremene neden oluyor.

Benedict biraz fazla alçak bir tonla, “Bu ne cüret,” diyor, sesi fırtınadan önceki uğursuz sessizliği andırıyor.

Cad bile hatasını sezmiş görünüyor. Bir sağ kroşe sallıyor, Benedict yumruğu ustaca savuşturuyor. Benedict’in ayağının bastığı yerlerde bir ateş yanıyor artık, Cad’e bir dizi şiddetli yumrukla saldırıyor, Cad yere yığılıp kalıyor.

Benedict, yere yığılmış olmasına hiç aldırmaz etmeden bir başka yumruk yağmuruyla altın saçlı üvey kardeşinin üstüne çullanıyor. Cad inlerken, Benedict’in gözlerindeki tuhaf ışığın cinayet ışıltısı olduğunu dehşetle fark ediyorsun. Araya girmek sana düşüyor yoksa bir şekilde kalbine dokunmayı başarmış olan bu kaz kafalı, pişman olacağı bir şey yapacak.

Kendini Benedict’le Cad’in arasına atarak, “Bu delilikten vazgeç artık!” diye bağıırıyorsun. Bu hareketin Benedict’i cinayet çılgınlığından koparmışa benziyor, adam şaşkınlık içinde sana bakıyor. Sen de çeneni kaldırıp gözünü bile kırpmadan ona bakıyorsun.

“Kardeş katili olarak asılmak mı istiyorsun?” diyorsun sakince, sesin kavganın alevlerini söndüren bir kova buzlu su. Benedict başını iki yana sallayıp yerden kalkıyor. Yaralı elini sana uzatıp kalkmana yardım ediyor.

Cad’in yere yığılmış vücuduna tükürerek, “Değmezsin,” diyor. Rezil herif doğrulup oturuyor ve kendinden hoşnut bir şekilde sırtına yüzsüzlüğünü gösteriyor.

“Bana kalırsa, buradaki küçükhanım hayatımı kurtarmak için kendini üstüme attı.” Cad hem alaylı hem de aç bir ifadeyle sana bakıyor. Tek kaşını kaldırıyor.

“Sana borçlandım. Ayrıca belki kardeşimle olan bağın hakkında şüpheler beslemeye başlamışsındır. Çok geç değil tatlım, sen de biliyorsun. Başka bir seçim yapmak için asla çok geç değildir...”

Doğru söylüyor... Gerçekten başka bir seçim yapabilirsin!

Cad’in şerefsizliğinin üzerine tükürüp Benedict’in yaralarıyla mı ilgileniyorsun?
148. sayfaya git.

Yoksa ikinci kez düşününce Cad’in şerefsizliğinin biraz tadına bakmak istediğine mi karar veriyorsun? 43. sayfaya git.

Soru sormak için en uygun kişi Bayan Butts, sen de hemen onu aramaya koyuluyorsun. Kadını mutfakta bulacağını düşünüyorsun ama çıldırmış gibi görünen Manvers yolunu kesiyor.

Gözleri dengesiz bir hiddetle manyakça bakarak, “Bu kadar cüretkârlık iyi değildir, sinsî küçük şıllık!” diyor. “Burada, Hopesend Malikâne-si’nde ölürsen, Garraway Craven’in himayesi altında geberip giden ikinci genç güzel olacaksın, biliyorsun. Yetkililer bununla çok ilgileneceklerdir bence! Hem de çok ilgileneceklerdir! Ha-ha! A-ha-ha-ha!” Manvers, ağza alınmayacak bir şiddet eyleminde bulunmak üzere olan insanların huzursuz edici kahkahalarıyla gülüyor, yanından kaçmak için yanıp tutuşuyorsun.

İyi de nereye kaçacaksın?

Hopesend’den sonsuza dek kaçmak, belki de Londra’nın güvenli kollarına dönmek istiyorsan 54. sayfaya git.

Kısa bir süreliğine kaçmak ve büyüsüz bahçede kafanı toplamak istiyorsan 49. sayfaya git.

*"Nihayet sendeleyerek dışarı çıkıyor,
Timmy kollarında, Şanslı da peşinde."*

“Çocuğu kurtarmalıyım!” diye bağıyor Mac ama yakasından tutup onu engelliyorsun. Sana o yoğun, duman attıran diyebileceğin (gerçi koşullar düşünülünce bunu demen densizlik olabilir) bakışıyla bakıyor, vücut ısın anında yükseliyor. Sonra duman kokusu yetimhanenin gerçekten de alevler içinde olduğunu sana yeniden hatırlatıyor. Mac’i yakındaki bir tulumbaya doğru götürüp gömleğini kasları dalgalanan göğsünden çekip alıyor ve iyice ıslatıyorsun.

“Ne yapıyorsun, kadın? Salak çocuğu kurtaracak kadar ıslak değil miydim?” diye köpürüyor Mac.

“Bu canına yandığının yağmurunda bizim ıslandığımız kadar ıslak değildin. Şimdi daha iyi korunuyorsun.” Gömleği ona atıyorsun. Pratik öngörün için sana duyduğu yeni saygıyla aydınlanan yüzünü gömlekle örtüp yanan binaya koşarak dalıyor.

İçeride beş dakika kalıyor ama sana aradan asırlar geçmiş gibi geliyor. Nihayet sendeleyerek dışarı çıkıyor, Timmy kollarında, Şanslı da peşinde. Boğulur gibi öksürerek yere yığılıyor. Adamlar çocuğa su veriyor ve ikisiyle de ilgileniyorsun. Onlar kendilerine gelirken, Şanslı’nın ağzında bir parşömen parçası olduğunu fark ediyorsun, evden kurtarmış olmalı. Kâğıt, anlayamadığın tuhaf işaretlerle dolu.

“Bu kâğıdın ne olduğunu biliyor musun, Mac?” diye soruyorsun. “Önemli bir şeye benziyor. Semboller var ve... Tek bir kelimeyi sökebilirim, bir isim. Constantina,” diye okuyorsun yüksek sesle.

Mac’in yüzü soluyor. Biraz önce ölümden kıl payı kurtulmuş birine göre şaşırtıcı bir kuvvetle omuzlarını yakalıyor. “Dinle kadın. Burada yaptığın her şeyi takdir ediyorum, gerçekten ediyorum. Ama artık senin için ne bir iş ne de bir ev var burada. Gidebileceğin başka bir yer var mı?”

Artık Mac’e ve sırlıslam karın kaslarına, şey yani yetimlerine tam anlamıyla bağlanmış durumdaysan ve onlardan hayatta ayrılmayacaksan 25. sayfaya git.

Öte yandan, Lord Craven’in iş teklifi hâlâ geçerli. Tamam, kulağa korkunç bir adam gibi geliyor ama ders vereceğin yalnızca tek bir çocuk olacak, üstelik yanıp kül olmamış bir binada. Mac’e veda etmek istiyorsan 14. sayfayı aç.

“Özür dilerim, Benedict,” diye fısıldıyor ve sonra parmaklarını nazik bir şekilde onunkilerden kurtarıyorsun. “Ama sosyete bana göre değil. Yapılacak hayır işleri var, onları yapmak için çaba harcamalıyım.”

Veda niyetine omzuna hafifçe vurup kalbi kırık hâlini arkanda bırakarak Mac’e yaklaşıyorsun.

Kalbin pırpır ederek, “Mac,” diyorsun, “hayır işleri yapmaya hazırım. Bunu seninle birlikte yapabilir miyim?”

“Elbette, kadın!” Dağ gibi İskoç sana neşeyle gülümserken, alev saçlı güzel bir kadın yanınıza gelip Mac’i dudaklarından öpüyor. “Çoğu işi yeni evlendiğim güzel karım Anjelica’yla ben yapacağız elbette ama yetimler kimi zaman iyi kalpli birinin onlara uykudan önce masalı okumasına asla hayır demezler.”

Anjelica sana doğru gelip samimi bir sıcaklıkla elini yakalıyor.

“Her zaman eleman eksiklerimiz oluyor, çocuklar da öyle cesur küçük askerler ki...” Gözleri minnet yaşlarıyla dolu. “Çok teşekkür ederiz.”

Mac güzel, kusursuz karısına gülümsüyor. “Hayatında gördüğün en şahane, en harika şey değil mi şu benim karım?”

Kahretsin, gerçekten de öyle. Onlar için mutlu olmak istiyorsun ama yüreğinin sıkıştığını hissediyorsun. Dönünce, size bakmakta olan Benedict’in gözlerini devirdiğini görüyorsun.

Peki... Son güzel fırsatlarını da harcadın. Şimdi ne yapacaksın?

Kendini Nigel’in merhametine bırak. Bir köy papazı olarak yeni işe başladığı düşünülürse fazla parası yok ama tatlı biri, sana da âşık. 283. sayfayı aç.

Kendini Sör Charles Burley-Fanshaw’in merhametine bırak. Tamam, iğrenç, rezil biri ama çok zengin, muhtemelen seni rahatsız edemeyecek, hiç değilse çok rahatsız etmeyecek kadar da yaşlı. 24. sayfayı aç.

“Kocam şaka yapıyor tabii,” diye gülüyorsun. Mac’ın inanılmaz derecede sıkı pazısına uzanıp onu kendine çekiyorsun. Mac duyulabilir bir şekilde nefesini vererek hancının şaşkın bir ifadeyle tek kaşını kaldırmasına yol açıyor. İskoç aksanıyla konuşmak için elinden geleni yaparak, “Ejderha gibi horluyorsun, kadın’ diyor,” diye ekliyorsun. Hancı gülüyor, Mac bakışlarıyla sana hançerler yolluyor. İmalı bir sesle, “Ama sessiz olacağıma söz veriyorum, beyefendi,” diyorsun hancıya. “Sabaha kadar uyanık tuttuğum tek erkek o olacak.” Hancıyla birlikte hınzır hınzır gülüyorsunuz, sonra serseme dönmüş Mac’i akşamı (birlikte) geçireceğiniz sıkış tıks odaya götürüyorsun.

Hancı sizi duyamayacağı kadar uzakta kalınca, “Ne halt karıştırıyorsun sen, kadın? Kalkmış evli olduğumuzu iddia ediyorsun,” diyor Mac.

Soyunabilecek mahremiyeti sağlamak için paravanı açıyorsun ve Mac’ın gözlerinden saklanır saklanmaz giysilerini çıkarmaya başlıyorsun. “Öyle bir yolculuğun ardından ahırda dinlenmene imkân yok. Karı koca olursak sen de benim kadar güzel bir uyku çekebilirsin. İstersen yatak örtülerini paylaşırız, birimiz yerde yatar. Ama sana güveniyorum zaten.”

“İyi de ya ben sana güvenmiyorsam?” diyor Mac. “İffetin konusunda çok pervasız davranıyorsun, benimle ilgili pervasızlığınca...” Lafını yarım bırakıyor. “İyi. Üstümü burada değiştireceğim ama sen uyur uyumaz ahıra yollanacağım ve bu konuda dik durmaya kararlıyım.”

İnatçılığına ve dilinin böyle sürçmesine istemeden gülümseyerek, “Nasıl istersen öyle yap, sevgili kocacığım,” diyorsun. İç çamaşırlarını çıkarırken, Mac’ın dilinin başka nerelerde sürçmesinden hoşlanacağını hayal ediyorsun. Sen bunları düşünüürken Şanslı’nın yangından çıkardığı kâğıt parçası korsajında saklandığı yerden düşüyor. Eğilip alarak o ismi yeniden okuyorsun. *Constantina*. İsmi daha önce dile getirdiğinde Mac’ın yüzünde beliren tuhaf ifadeyi hatırlıyorsun.

Kim acaba bu, diye merak ediyorsun. Sevgili mi? Kız kardeş mi? Arkadaş mı? Düşman mı? Mac için çok şey ifade ettiği belli. Bir gün senin de onun için çok şey ifade edip etmeyeceğini merak ediyorsun, yoksa seni hiçbir şeye aldırmayan, kafasına estiği gibi davranan, pervasız bir kadın olarak mı görüyor?

Bu kafa karıştırıcı düşüncelerle dikkatin o kadar dağılıyor ki, paravanın rahat düşünebilmek için yaslanılabilecek sağlam bir duvar değil en-

tipüften bir kumaş parçası olduğunu unutarak paravana yaslanıyorsun.

Büyük ölçüde çıplak bir hâlde Mac'in üstüne yuvarlanıyor ve onun da neredeyse çıplak olduğunu büyük bir heyecanla fark ediyorsun.

Kolların titreyerek kendini onun üstünde yukarı doğru kaldırıyor-sun, o da kalın, sağlam parmaklarıyla belini tutuyor.

Hem şaşkın hem de memnun bir hâlde, "Çıplaksın," diye fısıldıyorsun.

Mac zayıf bir açıklama yapmaya yeltenerek, "Sana güvenmemi söylemiştin," diyor.

"Evet," diyor ve çok yumuşak bir şekilde vadini Mac'in zonklayan dağına doğru büküyorsun. Mac en ufak bir harekette zevk ve memnuniyetle inliyor, vücutlarınızın dalgalanmasının başka ne tür senfonik zevk dorukları getireceğini düşündükçe kalbin hızlanıyor. "Ahır zemininden daha iyi, ha?"

Mac tatlı bir gevşemeyle etkileyici mızrağını sana doğru bastırıyor. "Yapamayız, kadın," diye soluyor. "Yakışksız bu." Seni öpüyor, tıpkı yaptığı işlerde hedefi tutturması gibi dili de doğru yerleri buluyor.

Büyüyen yosunlar gibi ıslak, yoğun ve gizli şeylerle dolu olarak öpüşüyorsunuz. Öpücükleriniz diğerini yönlendiriyor, şurayı yala, burayı ısıt, it, bastır, devam et.

Mac'in kulağına, "Vücudumu onurlandır," diye fısıldıyorsun. Titriyor, sen de deniz feneri gibi kalıplı bu adamın ışığı üzerinde parlarken kasılıyorsun. Göğüslerini de ağzını öptüğü gibi dolu dolu ve şiddetle, kadınlığının ıslak açıklığına süründüğü gibi yumuşak bir şekilde öperek onlara tapıyor. Saklamadığı son arzu gösterisi olan dokunuşuyla hassas bir müzik aletinin telleri gibi titriyorsun. Bu arzunun sana yönelik olduğunu bilmek dokunuşunu daha da ateşlendiriyor, sonunda Mac'in kızıl saçlarından daha ateşli bir şekilde alev alev yanmaya başlıyorsun.

Tamamen özgür kalabilmek için ikiniz birden Mac'in kemerini çekirttiğiniz sırada, etkileyici mızrağını kadınlığının göklerinin ta yükseklerine uzattığında hissedeceğin tatlı, zevk dolu acıyı hayal ederken, Mac geri çekiliyor.

Hışırtilı bir şekilde, "Biz... gerektiği gibi davranmalıyız," diye soluyor. "Sen... sana şerefle yaklaşılmasını hak ediyorsun. Muazzam omuzları çöküyor, elinde olmadan seni bir kere daha öpüyor." Özür dilerim, kadın. Ben... Ahırlarda olacağım."

Atların arasında uyumaya gidip ikinizi de arzularınıza ulaşmaktan mahrum bırakarak yanından ayrılıyor.

İyi de niye? Giyindiğın sırada tuhaf kâğıt parçası bir kez daha gözüne ilişiyor. Constantina sözcüğü damga gibi cildini dağlıyor. Yere batası şeyi tekrar korsajının içine tıkıyorsun.

Tatmin olmamış arzun, içinde rahatsızlık verici bir biçimde zonklu-
yor. Gecenin geri kalanı boyunca yatakta dönüp duruyorsun.

Vay vay vay. Ne günler geçirdin ama!

Ayaklarını yeniden sağlam Londra toprağına bastığın için memnun olsan da başın hâlâ son zamanların hatıralarının bulutlarının içinde. Londra sisi de etrafını sarıyor tabii.

Memleketten uzaktaki maceralarına karşın bu şehre, büyük Londra'ya çekildiğini hissettin hep ve burada seni, şimdiye kadar tecrübe ettiğin her şeyden daha iyi şeylerin beklediğini biliyorsun. Londra aynı zamanda cepleri boş biri için son derece pahalı bir şehir, o yüzden yüreğinde bir ağırlıkla gururunu bastırıyor ve dul Leydi Akbaba'ya eski işini geri vermesi için yalvarıyorsun.

Leydi Craven homurdana homurdana seni kabul ettikten sonra, kendini bir başka Londra balosunda buluyorsun. Kadın hâlâ Mısır'da olan Leydi Evangeline'in orada nasıl mutlu olduğunu ve uzun bir süre daha yurtdışında kalmayı planladığını büyük bir zevkle ballandıra ballandıra anlatıyor. "Artık yapayalnızsın, değil mi?" deyip gözlerini kısıyor. Etrafta dolaşmaya başlıyorsunuz. Leydi Craven ağzının içinden, "Yanımda dur. Sesini çıkarma. Ve tanrı aşkına, bana şeri getir," diye tıslıyor.

"Baş üstüne, leydim." Sıkılı dişlerinin arasından gülümsüyorsun. Ah, tükürdüğünü yalamış olmaktan nasıl da nefret ediyorsun. İçecek bir şeyler almaya koşturuyorsun.

Sakin, alaycı bir ses kulağını okşuyor. "Ah, leydim, bu hayatta sinir bozucu teyzeme mutluluk verici sıvısını taşımaktan daha eğlenceli bir şey yok mu gerçekten?" Benedict. Ta iliklerine dek yayılan bir gülümseme takınıyor, yüzündeki ifadeyi bozmadan ama gözlerinin sevincini ele vermesine müsaade ederek dönüyorsun. Benedict kaşları havada devam ediyor. "Düşündüm düşündüm, geri dönmenizin tek mantıklı sebebi olarak bunu bulabildim. Mutlaka öyledir." Elini tutmak için uzanıyor ve öpmek üzere gülünç bir abartıyla iyice eğiliyor. Kahkahanı bastırıyorsun.

Benedict seninle göz göze gelmek üzere doğrulurken, "Başka ne sebep olabilir," diyorsun. Birbirinize yakınsınız, yüz yüzesiniz, hatta görgü kurallarının izin verdiği kadar biraz daha yakın duruyorsunuz. Zevzek şakalarının ve yeleşimin altında kaynayan sıcaklığı hissetmene yetecek kadar yakın.

"Seni özlediğimi itiraf etmem için nefesini tutarak bekliyorsan, kor-karım boğularak öleceksin, hayatım. Teyzem çok üzülecek."

“Ya sen?” Bir kaşını kaldırıyorsun. Ah, yeniden böyle atışmak öyle hoş ki.

“Ben mi? Ah, ben...” Ama lafını bitirmesine fırsat kalmadan, omzuna vurulmasıyla susmak zorunda kalıyor. Arkasını döndüğünde tıpkı kendisi gibi kalıplı ama omuzları ondan iki kat geniş, boyu da bir baş daha uzun, alev kırmızısı saçlı bir adam buluyor karşısında.

“Hey! Savaş dulları ve yetimlerine yardım işleriyle ilgili yasalar ne âlemde be adam?” Yüzbaşı Angus “Mac” MacTaggart’ın gürül gürül sesi Benedict’in içinde bir delik açarak doğruca yüreğine iniş yapıyor.

Benedict iriyarı, hayırsever yüzbaşının karşısında sakinliğini bir anlığına kaybederek, “Ee... biraz... yavaş ilerliyor... bu işler maalesef...” diye kekeliyor.

“Hep öyledir. Ya, ya.” Mac kederle gülüyor. “Unutma, biz sosyetikler burada şerimizi içip hoş sohbetlerin tadına varırken, savaşta her şeyini kaybetmiş olanlar boş vaatlerle kırık hayallerden oluşan yataklarında sağa sola dönerek uyumaya çalışıyorlar. Ya!” Mac, Benedict’in sırtına öyle sert bir şaplak indiriyor ki kırılan bir kemiğin sesini duyduğunu hayal ediyorsun. Benedict müsaade istiyor, Mac adındaki hırpani bir yakışıklılık ve hayırseverlik abidesi olan ateşten topla baş başa kalıyorsun.

“Merhaba Mac,” diyorsun yumuşak bir sesle. Gözleri ışıldıyor ve sana (belki biraz özlemle) bakıyor.

Vücudunun sertliği kadar yumuşak bir sesle, “N’aber kadın?” diyor. “Yüzünü gören cennetlik. Şu koca dünyada neler yaptığını sık sık düşündüm. Acaba yardıma ihtiyacı var mıdır dedim kendi kendime.”

“Leydinin yardıma mı ihtiyacı var? Bir faydam dokunabilir mi? Leydi hazretleri bir kadeh konyak isterler mi acaba? Size konyak getirdim leydim, buyurun, ah, ay ay, tüh!” Heyecanlı ses, umutsuz bir şekilde sakar, şaşkın ve sana hayran Nigel Frickley’den başkasına ait değil. Sana bir kadeh konyak vereyim derken tökezleyip birkaç kişiye birden çarpıyor.

Sunulan içki ne yazık ki ağzına girmek yerine boydan boya elbisenin üstüne dökülüyor. “Teşekkür ederim, Nigel,” diye somurtuyorsun. “Hiç zahmet etmeseydin.”

“Etsin, etsin!” Sör Charles Burley-Fanshaw odanın karşı tarafından pis pis sana bakıyor. “Ondan sonra da biraz daha zahmet etmesi lazım!” İhtiyar horozun gözleri, üstüne yapışan elbisenin manzarasıyla zevkten

fıldır fıldır, hem sen hem de baloya katılanların çoğu büyük bir tiksintiyle ürperiyorsunuz.

Akbaba, “Şerim de nerede kaldı?” diye bağıyor. Kendinden nefret ede ede, içki elinde koşturuyorsun.

Kadehi ona uzatarak, “Buyurun leydim,” diyorsun. Şeriye elinden kaptığı gibi bütün sosyetenin gözleri önünde suratına boşaltıveriyor!

“Ah... Hay aksi,” diye kekeliyor Nigel. “Leydime bir içki daha...”

“Otur oturduğun yerde!” diye tükürüyor Akbaba. Nigel bütün o şirin şaşkınlığıyla olduğu yerde kalıyor. Leydi Craven hain bakışlarını sana çeviriyor ve zaten küçük olan gözlerini iyice kısıyor. “Sürüne sürüne gelip benden yeniden iş istemeni bekliyordum. Beklememin sebebi de sana kıymetli bir ders vermek için yanıp tutuşmamdı. Sana yemek veren eli ısırmayacaksın hayatım, hele de sana yemek veren elin akrabası olan elleri öyle ağzının suyu akarak okşamaya hiç kalkışmayacaksın. Ailemin adını lekeledim ve bunun bedelini ödeyeceksin. Rezil, nankör, alçak bir kızsın. Hayatınla ilgili seçimlerinle hem kendin rezil oldun hem ailemi utandırdın. Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin. Sevgili *leydim*, kovuldun.”

Sosyetenin yüzde doksanı rezalet karşısında nefesini tutuyor, bu yüzde doksanın yüzde sekseni de acımasız bir sevinçle yapıyor bunu.

Yüreğin yerinden oynuyor. Beş parasız ve işsizsin, sevgilin yok ve iki ayrı çeşit içkiyle sırlıklam vaziyettesin. Belli ki Akbaba seni buraya herkesin önünde rezil edip kovmak, evsiz, parasız hâlde ve üstünü değiştirip giyebileceğin kuru bir elbisen bile olmadan bırakmak için getirmiş.

Akbaba, üstüne dökebileceği başka içkiler de bulmak için boncuk gözlerini etrafta dolaştırırken, “Hadi bakalım, sürtük,” diye bağıyor. Benedict seninle göz göze geliyor, derin, titrek bir nefes alıp bir adım öne çıkarak elini tutuyor.

Herkesin, sosyetenin kıyısında kalmışların bile duyacağı kadar yüksek sesle, “Bu sürtük benim nişanlım!” diyor.

Birkaç asilzadenin nefesi öyle bir kesiliyor ki kendilerine gelebilmek için oturmak zorunda kalıyorlar.

Kısmen arzu, kısmen de utançla yanarak, “Benedict,” diyorsun, “şerefimi kurtarmak için benimle evlenmek zorunda değilsin.”

“Hayır,” diye cevap veriyor ve gelecekteki kuşakların ancak bir çeşit hareketli ekrandaki romantik komedi hikâyelerini seyredirken görebile-

ceği yoğun, araştıran bakışlarını gözlerinin içine diyor. “Kendimi kurtarmak için seninle evlenmek zorundayım. Sıkıcı bir hayattan, sıradan seksle dolu bir hayattan, sadece etrafta zevzeklik yapmak isterken gülümseyip her şeye katlanmak zorunda kaldığım bir hayattan kurtulmak için. Kendimi sensiz geçecek bir hayattan kurtarmak için evlenmek zorundayım seninle. Sen karım olmadan geçen her anım boşa geçiyor.”

Gözlerin irileşiyor, kanın gümbür gümbür akıyor. Benedict bir dizinin üstüne çöküyor.

Nefessiz ve sıırıslıklam âşık bir hâlde, “Evlen benimle, leydim, diyor. “Hayır! Hayır! HAAAYIIIR!” diye çığlığı basıyor Akbaba.

Sosyetenin yüzde yüzü cevabını bekliyor, hiçbirinin heyecanı da Benedict’inkinden az değil. Mac’in ayakkabılarına baktığını görüyorsun. Nigel’in gözleri dehşetle parlıyor. Sör Charles Burley-Fanshaw, göğüslerini ve kalçalarını avuçluyormuş gibi bir hareket yapıyor.

Leydinin seçimi. Hangisini seçeceksin?

Benedict, aman aman! Fena hâlde âşıksın ve onu tepeden tırnağa öpmek için yağmurlu bir bahçe bulmak istiyorsun. Hadi bakalım, doğru 199. sayfaya, çatlak kadın.

Benedict harika ama... İçinde kalmış son ihtiyat kırıntısına da kulak tıkayıp en sevdiğin haşin İskoç’la birlikte yetimlere yardım etme işine dönmek istiyorsun. 298. sayfaya git.

Şatonun bahçesi yerine geçen çerçöp yığınıyla cansız otlara doğru giderken, Çocuklar yıkansa çok iyi olur, diye düşünüyorsun kendi kendine. Ama insan kalaylı tek bir banyo teknesinde hepsini nasıl doğru dürüst temizleyebilir ki?

Belki buradaki gelişigüzel yığılmış ıvır zıvırın arasında işine yarayacak bir şeyler vardır. Eşleyerek eski bir pompa mekanizması, sızdıran bir çiçek sulama kabı, uzun bir boru, paslı ama kullanılabilir bir yay buluyorsun. Bunlar bir araya gelince aklına bir şey getiriyor... Eskiden, sevgili baban hayattayken Londra'da onunla birlikte gittiğin bir sergide gördüğün bir aleti.

Aklına bir fikir geldi. Bulduklarını mutfak kısmının yanındaki odalardan birine götürüp işe koyuluyorsun. Hünerli parmakların ve keskin zekânla parçaları birleştiriyorsun, kısa bir süre sonra elinde eğreti bir duş oluyor.

Daha önce ocağa koyduğun su neyse ki ısınmış. Suyu odaya taşıyıp tekneye boşaltıyor ve icadını denemeye başlıyorsun. Yürüyüşün sırasındaki sis yüzünden zaten sırlıklam ve çamura bulanmış hâldesin, o nedenle elbiseni çıkarmamaya karar veriyorsun.

Vücudundan aşağı akıp elbisenin kumaşını bütün kıvrımlarına yapıştıran sıcak suyun keyfini çıkardığın sırada içeri Mac giriyor. Ter içindeki, muhteşem ve ateşli vücudunun her zerresiyle heyecanlanıyorsun. Onun gözlerinde de senin kasıklarındakine denk bir açlık var... Ama kalbin hâlâ ısrarcı bir şüpheyile dolu.

İhtiyatı bir tarafa bırakıp dünya tarihinde belki de ilk defa olmak üzere duşta seks yapmak için yakışıklı devin üstüne mi atlıyorsun? 228. sayfaya git.

Yoksa Constantina'yla ilgili her şeyi konuşmanın tam zamanı olduğuna mı karar veriyorsun? Zihnin merakla huzursuzlanırken keyfine bakman mümkün değil.

46. sayfayı aç.

Lord Craven seni son defa öpüyormuşçasına uzun uzun öpüyor. Aynı telaşla karşılık veriyorsun, ağzın onunkine aç. Nihayet birbirinizden ayrıldığınızda, Hopesend Malikânesi'ne doğru yürüyüşünüze devam ediyorsunuz ve Craven konuşmaya başlıyor.

“Çocuktan önce mutluyduk. Onu sadece güzel olduğu için sevmiyordum ama güzeldi ve güzelliğinin nasıl da başka dünyalara aitmiş gibi bir güzellik olduğunun gayet iyi farkındaydı. Ama çocuğu doğurduktan sonra kendi görüntüsüne kafayı taktı. Sadece yaşından kaynaklanan şeyleri çirkinlik olarak görüyordu. Tecrübe edinmesi gereken olayları zayıflık addediyordu. Her şeyi geri alabilmeyi dilediğini söylemişti. Artık ona dokunulmasını istemiyordu. Kendisi de dokunmak istemiyordu. Tek istediği saçlarını taramak, aynadaki yansımasına bakmak ve gençlik günlerini düşünmekti.

“Sonsuza dek genç ve güzel kalabilseydim, o zaman mutlu olurum,” diye fısıldardı bana. ‘Bunun için neler vermezdim.’ Genç ve güzel olduğunu söylerdim ama beni azarlardı. ‘Zamanından önce bunadın sen,’ derdi. Çocuğa ilgi göstermemden de nefret ediyordu. ‘Onu benden çok seviyorsun,’ derdi.

“Uykuya dalmamızdan önce, ‘Güzel olamayacak kadar yaşlanacağız hepimiz,’ diye fısıldardı. ‘Hepimizi kurtarmam gerekiyor.’ Bir sabah uyandığımda yanımda yoktu. Olacaklara dair korkunç bir his doldu içime. Odasına koştum. Çocuğu ateşin önünde tutmuş, alevlere atmaya hazırlanıyordu.

“Bu sayede sonsuza dek çocuk olarak kalacak!’ diye bağırdı. Oğlanı elinden kaptım, kaparken de ceketim tutuşup alazlandı. Karım ceketimi yakaladığı gibi beni de ateşe itmeye çalıştı. ‘Hiçbir şey plana göre gitmiyor,’ diye bağırdı. ‘Gitmiyor ama bu işe yarayacak, yarayacak! Cehennemde görüşürüz.’ Boğuştuk, boğuşurken dönmüş olmalıyız. Son hatırladığım şömineye düştüğü, saçları alev alev, gözleri kıpkırmızı. Kahkahası çığlıklara dönüştü, güzelliğini alevler yuttu.”

Zihnin fırıl fırıl dönüyor. Hopesend Malikânesi kısa bir mesafe uzakta yükseliyor. “Onu kurtarmaya çalışmışsındır mutlaka?” diye fısıldıyorsun.

“Evet!” diye bağılıyor Craven elemle. “Onu çekip alevlerden çıkardım ama artık çok geçti. Ocağın önüne yatırdım, yüzünü okşadım ve

ağladım. Ama döktüğüm gözyaşları onu uyandıramazdı. Onu kurtaramadım. Belki...” Artık hıçkırarak ağlıyor. “Belki kurtarılmak istemiyordu zaten.”

Sana dönüyor, gözleri yitip gitmiş ve çaresizlik içinde. Onu öpüyorsun, birlikte eve girip oturma odasına yöneliyorsunuz. Yüreğin Craven için sızlıyor. Ağzını açıp bir çeşit teselli ya da hiç değilse dillerinizi kullanacağınız bir öpücük sunmak üzere olduğun sırada içeriden gelen tartışma seslerini duyuyorsunuz.

Bu kadarı yetiyor. En yakınındaki erotik biçimli lambayı kaptığın gibi Cad'in yakışıklı, seksi kafasına indiriyorsun. Cad, Gül ve Duman'da ondan önce pek çok kişinin başına geldiği gibi yere devriliyor.

Hareketsiz yatan vücuduna, "Bir daha asla, asla ona el süreyim deme!" diye tükürüyorsun. Dönünce, Benedict'in alev alev gözlerle sana baktığını görüyorsun.

"Benedict?" diyorsun soluk soluğa.

"Seni... Tanrı'nın cezası..." Olduğu yerde sendeliyor.

"...sinir bozucu..." Yüzünü ellerinin arasına alıp uzun uzun gözlerinin içine bakıyor.

"...*harika* kadın." Bunu söyledikten sonra seni öyle bir öpüyor ki nefesin kesiliyor. Dünyanın şu anda sonu gelebilir, ikiniz de farkına bile varmazsınız.

Tabii omzuna nazikçe vurulduğunu hissetmene dek.

Leydi Evangeline yumuşak bir sesle, "*Öhöm*," diyor. "Sanırım buradan sessizce gitmeniz en iyisi. Dikkatleri üstümüze çekmek istemeyiz."

İkinizin de gözleri odaya saçılmış hâldeki perişan adamın, kırık mobilyaların ve ezilmiş su tereli sandviçlerin üstünde geziniyor.

Benedict, "Şey... Haklı olabilirsin, Vange," diye kabul ediyor.

Leydi Evangeline canlılıkla, "Elbette haklıyım, Benny," diyor. "Ortadan kaybolduğunuzu kimse fark etmeden bir an önce faytonunla yola çıkmanızı tavsiye ederim."

"Siz ne yapacaksınız peki?" diye soruyorsun.

"Ben... bu pisliği temizleyeceğim," diyor Leydi Evangeline. "Merak etme, daha önce de yaptım bu işi."

Benedict seni kapıdan çıkarırken, "Keşke buna şaşırsaydım," diyor.

Boş kapıya son bir kere uzun uzun baktıktan sonra dikkatini yeniden çocuğa yöneltiyorsun. Elinden geldiğince şefkatli bir şekilde, “Kız kardeşini nasıl kaybettin, Küçükbey Alexander?” diye soruyorsun.

Küçükbey Alexander durmadan akan gözyaşlarını silerek, “Galiba onu kurt yedi,” diyor.

“İblis köpek mi? Köyde anlatılan hikâyelerdeki kurt mu?”

“O değil. Hikâyedeki sadece köye gelen bir kurt. Kız kardeşimi kapalı kötü bir kurttu. Çok kötü bir kurt. Annem kurtların yaramaz çocukları hep kaptığını, Helena’nın da çok yaramaz olduğunu söyledi. Yaramaz değildi ki! Sadece... annemle o adamı biliyordu.”

“Hangi adamı?”

“İsviçre’de şiirler yazan bir adam. Anneme hep şiir yazardı. ‘Gece gibi güzellikle yürüyor’ falan diye saçma sapan şeyler. Babam öğrendi, üzüldü. Annem hep babamın şiirlerinin çöp kutusuna atılması gerektiğini söylerdi.”

“Bu... şey, bu adam,” diyorsun. Adımlarını dikkatli atman gerektiğinin farkındasın. “Annenin yakın arkadaşı mıydı?”

“Evet. Helena onları boğuşurken görmüş, babama söyleyecekti ama sonra yok oldu! Ben ne diyorum, biliyor musun?” Küçük çocuk kollarının arasında titriyor. Buna inanamıyorsun ama çocuğun ne düşündüğünü biliyorsun galiba.

“Ne diyorsun, canım?”

“Bence... Bence o kötü kurt annemdi! Helena’yı kaptı, şimdi de babamla beni kapacak, sonra da seni!”

Zavallı çocuk için yüreğin sızlıyor. Onun ve işkence çeken babasının iyiliği için bu gizemi çözmeye yemin ediyorsun.

İyi de nasıl?

Gidip hizmetkârlarla konuşacaksan 79. sayfayı aç.

Tarif edilmez derecede yakışıklı rahibi bulup onunla konuşacaksan 131. sayfayı aç.

Ertesi gün çocukları, onlara kılıç oyunu öğretmek için bir kez daha kahramanca çabalayan Bayan Ferguson’la bırakıyorsun. Uzaklaştığın sırada kadının, “Sallie! Eşini yumruklamak kılıç oyununda yok!” diye bağırıldığını duyuyorsun.

Kendini birazcık suçlu hissediyorsun ama aynı zamanda rahatladın. Şatoda ipucu aramanın tam zamanı. Odalardan birine başını uzatıyor ve Abercrombie’nin dere tepe peşinde sürükleyerek getirdiği, o cehenneme yakışacak tahta sandığı görüyorsun. Başını iki yana sallıyorsun, adam tıpkı bir çocuğun en sevdiği oyuncacı elinden bırakmaması gibi sandığı her yere götürüyor. Yakınlarda kimseyi göremeyince odaya girip sandığı açıyorsun. Karmakarışık haritalarla kâğıtlar dökülüyor dışarı. İyi de bunların anlamı ne?

“Bir şey mi arıyorsun, kız?” Abercrombie’nin sesi, yüreğini ağzına getiriyor.

“Çarşaf,” diye yalan söylüyorsun. “Şanslı yine çarşafı kirletmiş de.”

Abercrombie gülüyor ama gözündeki ışıltı her zamankinden sönük. “İyi ama orada çarşaf marşaf bulamazsın, başka yerde de yok. Eleman açığımız var, kaynaklarımız da kısıtlı, o yüzden Şanslı’nın her şeyi kirletme hevesiyle başa çıkmak için kirlenen şeyleri yıkayıp temizlemekten başka çare yok.”

“Öyle yapayım o zaman.” Abercrombie’ye iyi günler dileyip zorlama bir özgüvenle şatonun perişan hâldeki bahçesine çıkıyor ve doğruca Mac’in geniş, çekici göğsüne tosluyorsun.

“Kadın, ben de seni özledim.” Gülüyor, senin de onu görünce için rahatlıyor. Birbirinizi, gaydanı akort eden öpücüklere boğuyorsunuz.

Sallie neşe içinde, “Artık evlenmek zorundasınız!” diye çığlık çığlığa bağıyor. Mac’le ikiniz ayrılınca yetimlerin orada olduğunu görüyorsunuz. Sallie sana bir zarf uzatıyor.

“Bu, pis şatonun kapısına bırakılmıştı, küçükhanım,” diyor. “Evlenme cüzdanınız mı?” Sorusunu duymazdan gelip zarftan bir parşömen çıkarıyor, üstüne aceleyle çiziktirilmiş notu okuyorsun:

Bu gece göl kıyısında benimle buluş. Yalnız gel. Konuşmamız gereken yeni bilgiler var elimde. —O

Bayan Butts bu evi idare eden kişi. Niye başka biriyle konuşarak zamanını boşa harcayasın ki?

Gecenin bu saatinde onu mutfakta bulacağına eminsin, o yüzden aceleyle oraya yöneliyorsun. Ama koşmaya başladığın sırada birden tökezliyor, görünmeyen, güçlü bir el tarafından koridorun duvarına doğru fırlatılıyorsun.

“Sen ne halt ettiğini zannediyorsun, kız?” Manvers’ın yabani bir resimiyet taşıyan sesi karanlıkta sana saldırıyor. Gözlerin loş ışığa alışıyor, uşağın yüzünü öfkesinin bütün şiddetiyle seçiyorsun. “Bedlam’dan kaçan bir deli gibi koşuyorsun. Çok yakışksız. Hiçbimize yakışmaz.”

“Bayan Butts’a verecek acil bir haberim var,” diye cevabı yapıştırıyorsun gudubet herife. Seninle böyle hırlayarak konuşmasından nefret ediyorsun. Sanki seni tanıyormuş gibi. Sanki *efendinmiş* gibi.

“Haberini bilmem, sende isteri var. Zihnini, Küçükbey Alexander gibi asil ruhlu bir çocukla ilgilenemeyecek kadar zayıf. Buraya hasta bir adamın oyuncacı olmak üzere getirildiğini pekâlâ biliyorsun. Babasının günahları yüzünden çocuk cezalandırılmamalı. Çocuk böyle ciyak ciyak bağırarak bir cadaloza teslim edilmemeli. Annesi bir melekti onun! Babası annesinin hakkından gelmişken olmaz!”

Ciyak ciyak bağırarak cadaloz mu? Bu iğrenç adama duyduğun nefretle nasıl da titriyorsun!

İğrenç kadın düşmanlığını neresine sokabileceğini mi söyleyeceksin ona?

255. sayfayı aç.

Bu akşamın olaylarına aşırı tepki gösterdiğini ve Craven’den bir açıklama istemenin uygun olacağını düşünüyorsan 60. sayfaya git.

Kasıklarında ateş olduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi yok!

“Şimdiye kadar aklımıza gelen en berbat fikir,” diye tekrarlıyorsun.

“Ama durma.

Benedict sana hayretle baktıktan sonra ağzını, nefesini kesen bir yoğunlukla ezmeye başlıyor. Becerikli parmakları kara büyü yapıyor, sonunda havai fişekler görmeye başlıyor ve tıpkı bir havai fişek gibi havalara yükseliyorsun.

Benedict’in kıyafetlerini yırtıp kabarmış aletini ortaya çıkarmak için pantolonunu çekiştirme sırası sende.

Elini sert erkekliğinin üstüne kapatırken, “Bu ânın mutluluğunu yaşayalım,” diyorsun. “Tek bir defa. Bundan sonra ne olursa olsun, hiç değilse bu hatıra bizim olacak. İkimizin. Bizim.”

Benedict’in gümüş grisi gözlerinde tüten sıcaklık cehennem ateşine dönüşüyor, bacaklarını ona doluyorsun, kadınlığının ısıldayan açıklığı şişmiş mızrağını sarıyor. Vücutlarınızı kadim bir ritimle hareket ettiriyor, ikiniz birlikte kendinizden geçip sonunda altın bir yıldız patlaması arasında yere yığılıyorsunuz.

Loveday'in kafasını ezmek için kırık bir heykele uzanıyorsun ama heykel fazla uzakta, sen de rahibin hain mavi gözlerini parmaklarınla oynamaya kalkıyorsun... Boşuna. Dünya kararına başlıyor... Sonra birden aydınlanıyor, kendine gelince Craven'ı ağzına yeni bir yaşam üflerken buluyorsun.

"Bütün zavallı hikâyeni duydum," diyor Loveday'e. "Buraya daha çabuk gelecektim ama bahçenin kilitli kapısının üstünden atlamak zorunda kaldım."

"Burası benim *evim*," diye tükürüyor Loveday.

Craven da, "Benim de yuvam," diyor cevap olarak.

İki adam dövüşüyor.

Daha kısa boylu ve daha ince yapılı olmasına karşın Loveday'in tahmin ettiğinden daha güçlü çıktığını dehşetle fark ediyorsun. Craven dövüşü kaybedebilir. Baş döndürücü bir umutsuzlukla seyrediyorsun ama sonra kulağının içinde ince bir ses duyuyorsun. "Harekete geç."

Hiç görülmeden hepinizin peşinden büyülü bahçeye gelmiş olan küçük Alexander bu. Bir çocuğun sahip olabileceğinden çok daha büyük bir güçle Loveday'i babasının üstünden çekmeyi başarıyor ve tiz, tuhaf bir sesle konuşuyor.

"Beni anneme öldürttün. Büyük bir bıçaktı. Sonra beni ateşe itti. Çok karşı koydum ama yetmedi. Babam beni kurtarmaya çalıştı ama çoktan ölmüştüm. Annem tökezleyip ateşin içine yuvarlanacağını beklemiyordu. Yanmasını seyrettim. Hak etmişti. Sen de hak ediyorsun."

Loveday'in yüzü duyduklarına inanamıyormuş gibi çarpılıyor. "HAYIR! HAYIR! Hepinizi öldüreceğim! Öldüremesem bile, kimse size inanmaz!"

Loveday konuşurken geriliyor, sen, Craven ve içine ruh girmiş olan Alexander da bir aile gibi birleşmiş olarak ona doğru yürüyorsunuz. Birden bir şimşek gökyüzünü aydınlatıyor. Bir ağaç dalı kopup düşüyor ve Loveday'in hain kalbine saplanıyor.

Gölgeler bir an için dalı tutan muzaffer, tanıdık, koyu renk saçlı güzeli aydınlatır gibi oluyor ama sadece bir an için. Alexander anında bayılıyor, Lord Craven'la birlikte onu odasına taşıyorsunuz.

Hızla eğilip Faruk'un/Fabien'in elinden kaçıyor ve kendini yakındaki terk edilmiş bir tezgâha atıyorsun. Eline gelen ilk şeyi (güçlkle kaldıracı bildiğin ağır, toprak bir çömleği) kaparak sağa sola savurmaya başladığın sırada bir çift güçlü el belini sıkıca yakalıyor.

Fabien'in gri-yeşil gözleri zaferle parlıyor... Ağır seramiği kafasına indirdiğin anda da hızla sönükleşiyorlar. Belindeki silahı çabucak alıp en yakınındaki hayduda doğrultarak ateş ediyorsun. Kurşun adamın omzunu ancak yalıyor ama bu kadarı haydut çetesini korkutmaya yeterliymiş anlaşılan. Çil yavrusu gibi dağılıp pazar yerinde gözden kayboluyorlar. Fabien'le yüzleşmek için dönüyorsun ama o da intikam tanrıçasının yanına çağırdığı bir ruh gibi kalabalığa karışmış.

"Tüh be!" Sersemlemiş hâldeki Kemal'i doğrultup oturtuyorsun. Haydutlardan biri başına şiddetle vurmuş. "O rezillerden hiç değilse birini yakalayıp sorguya çekebilmek isterdim."

Kemal sana hayranlık dolu iri gözlerle bakıyor. "Sıradışı bir kadınsınız küçükhanım. Leydi Evangeline kendine böyle bir yol arkadaşı bulduğu için çok şanslı."

Şaşkınlık verici zaferine gösterdiği hürmetten çok etkilensen de iltifat dinlemeye vaktin yok.

"Çok hoşsunuz, Kemal ama Leydi Evangeline'in yanına dönmeliyiz. Bunu duymak isteyecektir mutlaka. Kemal?"

Aşağı bakıyor ve sadık arkadaşının başındaki yaradan ötürü yere yığılmış olduğunu görüyorsun. İçini çekiyorsun. Dönüş yolunda onu taşımak zor olacak.

Bir pelerine sarınıp uluma sesini romantik bir şekilde bakımsız, süslü dökme demir parmaklıklarla çevrili büyülmüş bir bahçenin kıyısına kadar takip ediyorsun. Ulumalar kesildi. Tuhaf bir hayal kırıklığı içinde taş bir heykelin üstüne iliyor, sonra bunun Lord Craven'ın ilk karısının yüzünü taşıyan düşmüş bir melek olduğunu fark ediyorsun.

Telaşlanarak ayağa fırlıyorsun. Oturmak için seçtiğin yer, kadının mezarı.

“Mürebbiye saygılarını sunuyor,” diye hırılıyor şehvetli bir ses. Çığlığını zor bastırıyorsun. Lord Craven kırık bir çift melek kanadına tembelce yaslanmış, gözleri delice bakıyor, saçları karmakarışık, elinde de bir konyak şişesi var. Gözlerindeki bakış hakkında yanılmaya imkân yok. Kontrolsüz bir arzu. Vücudun ihtirasla ayaklanıyor.

“Ne tuhaf...” Derin bir nefes alıyor ve devam etmeden önce sesindeki korkuyu (yoksa heyecanı mı?) silmeyi umuyorsun. “Ne tuhaf, evden bu kadar uzaktayım, yanımda da unutulmuş mezarlarla düşmüş meleklerden başka bana arkadaşlık edecek bir şey yok.”

Lord Craven yavaşça doğruluyor. Görünüşünü şarap gibi yudumluyorsun. Kaslı, güzel vücudu şehvetin baskısıyla gerilerek sana doğru yürüyor. “Burada işlenecek herhangi bir günahı görebilecek gözler çoktan ölüp gitti, küçükhanım.”

Meydan okuyan, hatta belki aç bir bakışla onu yerine mıhlıyorsun. “Cüretimi bağışlarsanız, şu anda karşımda tam aksini söyleyen bir çift göz var.”

“Daha da cüretkâr ol istersen.” Titreyen elini alıp bahçenin dökme demir parmaklıkları kadar sertleşmiş erkekliğine dayıyor.

Umutsuz, çilgınca ihtirasına hemen buracıkta, bahçede boyun mu eğiyorsun?
288. sayfaya git.

Yoksa el değmemişliğini hiç değilse biraz daha korumak için kaçıyor musun?
324. sayfaya git.

"Lord Craven kırık bir çift melek kanadına tembelce yaslanmış, gözleri delice bakıyor, saçları karmakarışık, elinde de bir konyak şişesi var."

“**Beyefendi, haddinizi aştınız,**” diyorsun. Her bir sözcüğün ciddi bir soğuk ısırmasına yol açacak derecede soğuk. “Elveda.”

Bunu söyledikten sonra topuklarının üstünde dönüyorsun. Topuklarının üstünde dönmek sana gerçekten çok yakışıyor, harika görünüyorsun.

Uzaklaştığın sırada Benedict, “Haklısın. Affet beni,” diye sesleniyor ama artık çok geç. Kararlı bir şekilde koridorda yürüyor ve arkana bakmayı reddediyorsun.

Erkek işte, aptal bir erkek... Peki, o zaman niye onu bir türlü aklından çıkaramıyorsun?

Faytonundan içeri adım attığın anda Leydi Evangeline bir aksilik olduğunu seziyor.

“İyi misin sen, hayatım?”

“*Harikayım,*” diye hırıliyorsun. “Kuzeniniz salağın teki ama ben muhteşemim.”

“Ay, hay aksi,” diye içini çekiyor. “Haddini aştı herhalde?”

“Öyle diyebiliriz.”

Evangeline yeniden içini çekiyor.

“Öfkeni anlıyorum hayatım ama alaycı kasvet katmanını aşabilirsen, Benny kuzenlerimin en naziklerinden biridir aslında.”

Ona bakakalıyorsun.

“Söz konusu katman zaman zaman çok kalın olabiliyor,” diye kabul ediyor. “Ama öfkenle faytonumu ateşe vermeden önce, bu arada şunu da söyleyeyim, ateşe versen de bir itirazım olmaz, yeni bir fayton istiyorum zaten... Yine de sormak zorundayım. Devam etmeye kesin kararlı mısın?”

Dönüp iri gözlerle ona bakıyorsun. Ee, kararlı mısın?

Yola devam etmeye ve Benedict'in kışını kurtarmaya kararlı mısın? Çözülecek bir gizem var hâlâ... Ayrıca belki Benedict'in erkeksi vücudunu ve karışık buklelerini düşünmekten kendini alamıyordur. Öyleyse 222. sayfaya git.

Yoksa bütün bu saçmalıkların üstüne bir sünger çekip kendine yeni bir yol mu seçmek istiyorsun? Öyleyse 243. sayfaya git.

Devenden aşağı indiriliyorsun, gözündeki bağ çekilip alınıyor. Fabien'in haşin elleri, çok şey ifade eden bir an boyunca nazikçe ensende oyalanıyor. Kör edici derecede parlak güneş ışığında gözlerini kırptırırken, suçluluktan kaynaklanan hafif sancıyı bir tarafa itiyorsun. Tanımadığın yumuşak, kısık, baştan çıkarıcı bir ses kulaklarını dolduruyor.

"Geldin demek. *La petite anglaise*. Rakibem." Bu kısa konuşmanın her hecesi zehirlerin en keskiniyle dolu.

Görüşün yerine geliyor, sonunda karşında duran kadını açıkça görebiliyorsun. İstemedi nefesini tutuyorsun. Muhteşem bir güzellik bekliyordun zaten ama Delphine'in zarif görüntüsü ondan bile öte. Koyu renk, ipeksi saçları hem zahmetsiz, hem de çekici görünen bir şekilde başının tepesinde darmadağınık toplanmış. Saçları, güneşe rağmen hâlâ ay ışığı beyazlığındaki süt gibi teniyle güzel bir tezat oluşturuyor. Ama seni en çok çarpan yeri yüzü. Narin çizgileri elmacıkkemiklerinin keskin açlarıyla birleşiyor, gözleriye hayatında gördüğün en çarpıcı gözler. İnsanın aklına kraliçeler, tanrıçalar, sonsuz bir çöldeki korkunç bir yolculuğun ardından ölümün tatlı rehabetini sağlayan yılanlar geliyor. Kısacası, Madam St. Croix nefes kesici.

Fabien seni sahte bir tanıya sunulan bir kurban gibi havaya kaldırmışken, Delphine yüzünü yakalayıp uğursuz kusursuzluktaki bir maskeyi andıran kendi yüzüne doğru çekiyor. Kusursuz ovalikteki tırnaklarıyla yanaklarında hilal şeklinde izler bırakarak yüzünü sağa sola eğip ölümlü görüntünü inceliyor. Biçimi ve açıları kedi gözünü andıran muhteşem gözleri öyle koyu renkli ki sırf gözbebeğinden ibaretmiş gibi görünüyorlar. Fabien'in gözleri su yeşiliyse, Delphine'inkiler kana boyanmış Nil'in kara-kırmızısı. Gözlerini seninkilere kilitliyor.

"Sıradan bir güzelliğin var," diye tıslıyor. "Bu defa gözdesinin bu kadar *basit* biri olmasına şaşırdım. Olağanüstü güzellikte bir kadın bekliyordum." Delphine aldırılmaz bir havayla konuşuyor ama üzüntüsünü, eski yarasını gizlemek için hiç çaba harcamıyor. "Bir zamanlar gözdesi bendim, biliyorsun."

Her nasılsa kalbinde bir sevinç şarkı söylüyor. Doğru olabilir mi bu? Güzel ve heyecan verici Leydi Evangeline seni gözdesi olarak görüyor olabilir mi? Kıskanç hiddetiyle seni rehin tutan bu tuhaf, ürkütücü, olağanüstü yaratıktan daha gözde olman mümkün mü? Bu heyecan verici

fikri enine boyuna düşünmene fırsat kalmadan Delphine sözlerine devam ediyor. “*Mon Dieu*, ilk karşılaşmamızı hatırlıyorum. Yaşlı bir diplomatın ondan çok daha genç olan, canı sıkılan karısıydı. Kocasının latif cinse hiçbir ilgisi yoktu. Adamla bunu bilerek evlenmişti bu arada, kendisini rahatsız etmeyeceği düşüncesiyle. Yine de iş son noktaya gelince...”

Delphine hikâyesine devam ederken büyülenmiş bir dikkatle dilini tutuyorsun.

“Bir hata yaptım. Pişman olduğum bir hata, tam tersi olmuş olsaydı işlediği için onu affedeceğim bir hata. Onun yaptığı *her şeyi* affederdim. Yine de yalvarmalarım, aşkım yeterli gelmedi. Kocasının, formalite evlilik yaptığı adamın tarafını tuttu. *Moi* dururken.”

Delphine bir kez daha inceleyen gözlerle sana bakıyor, doğaüstü gözleri ona neredeyse acımana yol açan keskin bir acıyla gölgeli.

“Seneler içinde pek çok kez onunla konuşmaya çalıştım ama soğuk, siz İngilizlerin hepsi gibi soğuk. Yine de yeniden mutlu olabilmem için ona ihtiyacım vardı, böylece hayatımızın amacını tamama erdirebilirdik, *mais non, erdirebiliriz.*”

Ne düşündüğünü birden anlıyorsun.

“Hathor’un Kayıp Tapınağı’nı çölde yeniden yükseltmek istiyorsun!” diye bağıyorsun. Delphine’in gözlerinde kara ateşler ısıldıyor.

“Belki görüldüğün kadar kaz kafalı değilsindir. Evet, *ma petite*, tapınağı ortaya çıkarmayı planlıyorum. Ama efsaneye göre bunun olabilmesi için iki sevgilinin tapınağın bulunduğu yerde saf mutluluğa ulaşması gerekiyor. Benim de tek sevdiğim Evangeline! Sana geçici bir ilgi göstermiş olabilir ama *le coeur de mon coeur*, bana bu ölümlü dünyada en çok sevdiği kişinin *MOI* olduğunu söylüyor!”

Delphine, Evangeline’e olan neredeyse ölümcül aşkını vurgulamak için burnunun ucunu ısıırıyor. Hafif bir ısırık, kan çıkarmıyor, cildini delmiyor ama iliklerine kadar sarsıldığını hissediyorsun. Fabien seni onun elinden çekip alıyor, bunu koruma amaçlı yaptığını düşünüyorsun. Adamın güçlü kollarında elinde olmadan titriyorsun. Delphine muhteşem başını arkaya atıp çakal gibi bir sesle gülüyor.

“Senelerce onu takip etmeye çalışıp şu darbeyle, bu çalımla savuşturulduktan sonra, meğer tek yapmam gereken attığım ekmek kırıntılarını takip etmesini sağlamakmış. Karşı konulamaz bir entrika içeren bir tuzak

kurmam gerekiyormuş sadece. Elbette. Onu kovalamama gerek kalmayacak. Bana kendisi gelecek.”

“Turkuaz kutu!” diyorsun nefesin kesilerek. Delphine dalgınlığından sıyrılarak, hâlâ orada olduğunu yeni hatırlamış gibi bakıyor sana. Kadının Leydi Evangeline’i ölüme yakın birinin ufukta bir vaha görmesi gibi gördüğünü fark ediyorsun. Görebildiği tek şey o. *Göreceği* tek şey o. Belki bu manzara onun için cehenneme dönmüştür.

“Aşkımı tekrar görmek için tek yapmam gereken küçük bir tuzak kurmak, sonra da son oyuncağını çalmakmış. Sen sadece busun, her zaman öyle kalacaksın. Kimse onun için oyuncaktan başka bir şey olamaz!”

Delphine üstüne doğru atıldığı anda Fabien seni geriye, efsanevi bir biçimde kaslı vücuduna çekiyor. Tam o sırada çölün bir yerlerinden kristal gibi bir ses çınıyor.

“Ben olsam böyle söyleyecek kadar ileri gitmezdim!”

Kalbin şişiyor. “Evangeline!”

Delphine, “Evangeline!” diye fısıldıyor, gözleri vahşi bir özlem ve hayranlıkla iri iri.

Leydi Evangeline, Delphine’in kampını oluşturan çadırlardan birinin arkasından çıkarken, “Ta kendisi,” diyor. Biçimli vücudunun her çizgisini ortaya çıkaran bir pantolon, düğmeleri şok edecek derecede aşağıdan iliklenmiş bol, beyaz bir gömlek giymiş olduğunu görerek heyecanlanıyorsun. Sana hınzırca göz kırpmıyor.

“Nasılsın hayatım?”

“Harika!” diyorsun. Yalan değil.

“Muhteşem,” diyor Leydi Evangeline. “Daha azını beklemezdim zaten.”

Eski sevgilisi kendini gösterdiğinden beri sessiz kalmış olan Delphine’e dönüyor. “Merhaba Delphine. Merhaba... Ve hoşça kal.”

Alun tabancasını çıkarıp doğruca Delphine’in kalbine nişan alıyor. Parlak gözleri, cehennem ateşinden çıkarılmış değerli mücevherler gibi tütüyor.

Dudaklarında sakın bir gülümseme oynaşan Delphine, “Nişan al, hazır, ateş,” diyor.

“Yapmayacağımı sanma,” diye tersliyor Leydi Evangeline.

Delphine, “Yapacağına kuşkum yok,” diyerek Evangeline daha iyi

nişan alabilsin diye elbisesinin önünü açıyor. Bu hareketin yan etkisi, muhteşem göğsünü gözler önüne sermek oluyor. Manzara karşısında kı-zarıyorsun.

Delphine, sonu gelmiş bir kadından ziyade gerçek aşkıyla yatakta uzanmış bir kadın gibi gülümseyerek Leydi Evangeline'in muhteşemliğini kana kana seyrediyor. "Zaten yaktığından daha fazla yakamazsın canımı. Aslında ölüm benim için kurtuluş."

Leydi Evangeline'in geri çekilecek yerde yavaşça silahının horozunu kaldırdığını dehşetle görüyorsun. "Öyle mi, sevgilim?"

Emin olamıyorsun ama içinde bir yer, Leydi Evangeline'in içinde bir yerlerde bunlardan keyif alıp almadığını merak ediyor. Fabien'in koruyucu kolları omuzlarının etrafına biraz daha sıkı dolanıyor, neredeyse hiç belli etmeden elbiseni aşağı kaydırıp omuzlarını açığa çıkarıyor.

Bu çölde her şey aşırı derecede ısınmaya başladı.

Serinkanlı kafaların, yani seninkinin ipleri ele alması gerektiği açık. Peki ama bunu nasıl yapacaksın?

Delphine ile Evangeline'in her şeyi mantıklı bir şekilde çözümlemesini mi istiyorsun? Hemen, cinayet işlenmeden? Öyleyse 143. sayfaya git.

Yoksa saldırgan kötülüğü için Delphine'e lanetler mi yağıdırıyorsun? Kırık kalbine anlayış gösteriyorsun ama insan kaçırıp burun ısıracak kadar çizgiyi aştıysan, bunun geri dönüşü olmaz. Öyleyse 262. sayfaya git.

"Alın tabancasını çıkarıp doğruca Delphine'in kalbine nişan alıyor. Parlak gözleri, cehennem ateşinden çıkarılmış değerli mücevherler gibi tütüyor.

Yatak odanın güvenliğine koşup kapıyı çarparak kapatıyorsun. Kalbin hızla atıyor, nefeslerin kesik kesik.

Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Kapı tıklatılıyor, her zerren korkudan tir tir titreyerek ürkekçe açtığında Lord Craven paldır küldür içeri dalıyor. Üstü başı paramparça, kaslı göğsünden kanlar akıyor.

Elbette yaralarıyla ilgilenmek zorundasın... Şey, belki birkaç şeyle daha ilgilenirsin.
165. sayfaya git ve el değmemişliğine veda etmeye hazırlan!

Leydi Evangeline'e, "Tapınağı ortaya çıkardık," dedikten sonra yumuşak, kışkırtıcı bir öpücükle ağzının nefis güzelliğini keşfe çıkıyorsun. "Şimdi de benim ateşim çıkıyor. Önce birbirimizi inceleyelim, sonra da tapınağın sunduklarını enine boyuna inceleriz."

Leydi Evangeline arzudan kızarak, "Yapılacak büyük arkeolojik keşifler, incelenecek topografyalar var," diye onaylıyor seni.

"Ağızdan ağıza anlatılacak hikâyeler," diyorsun.

Leydi Evangeline kaşını yaramaz bir ifadeyle kaldırıyor. "Ve dinlenecek."

"Tekrar tekrar." Fikirlerle, planlarla, bu yeni ve verimli arkadaşlığın araştırılacak diyarlarıyla alev almış durumdasın. Tezahürat yapan yeni arkadaşlarına, "Hoşça kalın kadın korsanlar!" diye bağıırıyorsun. "Korku salıyor, hayranlık uyandırırıyorsunuz. En kısa sürede yeniden görüşelim!"

Leydi Evangeline'le gülerek ve birbirinizi kışkırtarak imkânsız tapınağa dalıyorsunuz. Burası pek çok harika şeyle dolu kuşkusuz. İyice içerilere girmek için acele edıyorsunuz. Yapılacak çok keşif var, bu gece en az on keşifte bulunmaya niyetlisin.

Son

İnleyen Lord Craven'a, "Gitmemiz gerek, sevgilim!" diye bağıryorsun. Üstünden yere yuvarlanıyor, bir sabahlık giyip gümbürtülerin kaynağını bulmak üzere sana eşlik ediyor.

Ancak daha seslerin nereden geldiğini bulmanıza fırsat kalmadan Küçükbey Alexander'ın cehennem köpekleri peşindeymiş gibi çığlıklar attığını duyuyorsun. Gözlerin dehşetle irileşerek Craven'a dönüyorsun, ikiniz birlikte çocuğun yardımına koşuyorsunuz. Köşeyi dönünce, karşınızda bütün cehennem köpeklerinden çok daha korkutucu bir şey buluyorsunuz.

Alexander bir oyuncağa sıkı sıkı yapışmış hâlde, küçük yüzünden sel gibi yaşlar akarak bir köşeye büzülmüş. Önünde, cehennem ateşlerinin bu dünyaya ait olmayan ışıklarıyla parlayan annesi duruyor!

Görüntü, ölü siyah gözlerle, güzel ağzı dehşet verici anlamsız bir gülümsemeyle çarpılmış olarak sana dönüyor. "Yerimi aldın!" diye tıslıyor hayalet. "Ama uzun sürmeyecek! Seni ele geçireceğim! Hepinizi ele geçireceğim! Benimle birlikte cehenneme geleceksiniz!"

İnsana güven verecek derecede yayvan bir Yorkshire aksanı taşıyan bir ses, "Hayır efendim, hiç de gelmeyecekler!" diye bağıryor. Boynunda bir haç, tek elinde bir İncil'le koridorda son sürat size doğru koşan kişi Bayan Butts.

"Çekil yoldan, güzelim!" diye bağıryor sana. Craven'la ikiniz ağzınız açık bakarken, kutsal kitabı başının üstüne kaldırıyor. "Merak etmeyin canlarım, bunu daha önce de yaptım. Kolumu nasıl kaybettim, bu yara izleri neden oldu zannediyorsunuz?"

Hayalet Leydi Craven, gırtlaktan gelen, hiçbir insan lisanına ait olmayan acayip sesler çıkararak sana doğru süzölmeye başlıyor, gözlerinde ölüm var.

Bayan Butts, kalçasında sallanan bir şişeyi kapıp içindeki kutsal suyu havaya savururken, "Defol iblis!" diye haykırıyor. "İsa adına..." Yaratığın elinin sallanmasıyla birden sesi kesilerek odanın karşı tarafına uçuyor.

Bayan Butts bir köşede inlerken hayalet zaferle gülüyor, sonra Lord Craven'a dönüyor. "Sevgilim!" diye tıslıyor. "Biricik kocam! Benimle geleceksin! Sen de sonsuza dek cehennem acısı çekeceksin!"

Kendini Lord Craven'ın önüne atıyorsun. "Ben buradayken olmaz!" Bayan Butts'ın İncil'iyle haçını kaptdığın gibi Leydi Craven'ın hayaletine

atıyorsun. “Beni al! Beni al ve bu aileyi rahat bırak, çünkü onları seviyorum ve korumak için her şeyi yaparım!”

Hayalet sana uzanıyor ama o sırada eli erimeye başlıyor. “Bu da ne?” diye çığlık atıyor. “Neler oluyor?” İçinden beyaz bir ışık huzmesi çıkıp odayı dolduruyor, Leydi Craven’ın bir sürü portresini tekinsiz bir maviyelle aydınlatıyor, sonra portreler toza dönüşüyor.

Leydi Blanche Craven’ın hayaleti acı içinde kıvranıp bükülüyor. “Hayır! Olamaz!” Işık onu yutuyor, hayalet biçimini hiçliğe dönüştürüyor. Tek bir kırmızı gül düşüyor yere.

Alexander sana koşuyor, Lord Craven’la ikiniz onu sıkıca kucaklıyorsunuz. Sevgi dolu bir aile gibi sarmaş dolaşsınız. “Bizi kurtardınız, küçükhanım!” diye ağlıyor çocuk.

Babasının güçlü kolları ikinizi de sararken Alexander’ın saçlarına doğru, “Ben... ben... anlamıyorum,” diye fısıldıyorsun.

Bayan Butts doğrulup oturarak, “Ben anlıyorum, hayatım,” diyor. “Onları sevdiğin için kendini feda etmeye hazırdın. Gerçek sevgi, cennemin derinliklerinden bizi mahvetmeye gelmiş kötü, yitik ruhlar da dâhil olmak üzere her şeye galip gelebilir. Dünyadaki en güçlü şeydir.”

Güneş yükselip odayı saf, göksel bir ışıkla dolduruyor. Sanki Hopesend’i saran ölümcül ateş sonunda düştü ve yaşam için artık umut var... Ve belki aşk için de. Hayretler içinde Lord Craven’a dönüyorsun. Yeşil gözleri yaşlarla ve saf bir ihtirasla bulutlanmış. Seni, sadece sevgilisi değil, aynı zamanda kurtuluşuymuşsun gibi şiddetle öpüyor.

“Ah, sevgilim!” diye bağılıyor. “Sadece sevgilim değil, kurtuluşumsun sen. Beni kurtardın.”

Alexander tatlı bir sesle, “Yeni annem mi olacaksın?” diye soruyor. Lord Craven umut dolu gözlerini sana çeviriyor.

“Elbette birtanem. Elbette!”

Böylece malikânenin hanımı olarak yeni yaşantın başlıyor. Evin adını Yeni Umut Malikânesi olarak değiştiriyorsun.

Son

Bir elini şefkatle ama üzüntü dolu bir biçimde Ollie'nin yüzüne götürüyorsun. Ne söylemek üzere olduğunu bildiği için başını eğip yere bakıyor.

“Özür dilerim, Ollie, sevgilim,” diye fısıldıyorsun. “Ama bizim zamanımız geçti. Bana kalırsa sen de yüreğinin derinliklerinde bunun doğru olduğunu farkındasın.” Gözlerinde yaşlar parıldayarak sana bakıyor.

“Ve galiba sen başkasını seviyorsun?” İskoç eteği giymiş ve melan-kolinin pençesindeki muazzam bir meşe ağacına benzer hâlde giriş salonunun diğer tarafında sessizce bekleyen Mac'i işaret ediyor başıyla. Ne diyeceğini bilemiyorsun. Ollie buruk bir şekilde gülümsüyor.

“Şanslı adam. Kendine dikkat et, sevgilim. İyi ol.”

“Sen de,” diyorsun. Başını sallıyor, sen de onu kapıya kadar geçiriyorsun. Atına binerek muhtemelen kendi macera kitapları serisinin baş kahramanı olmak üzere günbatımına doğru gözden kayboluyor.

Arkasından özlemle bakıyorsun. Kitabında Ollie'yle ilgili bölüm sona erdi ama hayatının geri kalan kısmının hikâyesi yeni başlıyor. Tekrar eve dönüyor ve Mac'in kollarının arasına giriyorsun. İrikıyım, kızıl saçlı sevgilin ve birlikte yetimleri büyüttüğün kişi. Mac gözlerinde aşkla sana bakıyor.

“Benim misin yani, sevgilim?” diyor. “Benimle kalacak mısın? Şimdi ve daima?”

Eh, kalacak mısın?

Kalan ömrün boyunca yetimlere yardım ederken bir yandan haşin bir İskoç'la atılğan seks maceralarıyla dolu zor ama anlamlı bir hayat sürmeyi seçiyorsan

234. sayfayı aç.

Yok, doğruyu söylemek gerekirse en yakın arkadaşının Şanslı adında bir köpek olduğu yıkık dökük bir şatoya kısıp kalmış hâlde geçirilecek bir hayat sana pek eğlenceli gelmiyor da buradan gitmek istiyorsan 20. sayfayı aç.

Cad'e vücudundan bir pay veriyorsun: Suratına tokadı yapıştırarak! Bir an duraklıyor, sonra yüzünde bir engerek yılanının gülümsemesiyle sana dönüyor.

“Sertlikten hoşlanıyorsun ha?” diye hırlayıp bileklerini yakalıyor, korsajını boydan boya yırtıyor.

“Pis ellerini üstümden çek!” diye tersliyor ve dizini erkekliğine vura-bileceğin bir yere getirmeye çalışıyorsun.

Ne yazık ki Cad ne yaptığını fark ediyor ve seni bir aşk tanrısı heykeline dizlerin iki yanda olacak şekilde ustaca yapıştırıp her türlü hasar verme ihtimalini elinden alıyor.

“Öyle acele etmek yok, güzelim. O numarayı bir kere daha yapmana izin vermem.”

Kaçmanın bir yolunu arayarak çaresizlik içinde etrafına bakınıyorsun. Heykelin sert taşı sırtına batsa da karşında duran adamın taş gibi sertliğine göre solda sıfır kalıyor. Cad boştaki eliyle yüzünü yakalayıp seni ona bakmaya zorluyor. Zalim gözleri zaferle ışıldayarak pis pis gülüyor.

“Şu kadarını söyleyeyim,” diyor, “kardeşim salağın teki olabilir ama zevkli bir salakmış.” Gözleri titremene yol açan bir şekilde üstünde geziniyor. Ona isyankâr bakışlarla karşılık vermek hiçbir şey söylemeden duruyor, sonra da cehennemden çıkma yüzüne tükürüyorsun.

Öfkelenerek yüzünü sertçe heykele doğru itiyor.

“Durumu kendin için iyice zorlaştırma, güzelim,” diye tıslıyor kulağına. “Hıyar kardeşim bile seni tatmin edebiliyorsa, o zaman göreceksin ki ben haydi haydi...”

“Bırak onu! Hemen!” diye hırlıyor tehlikeli derecede alçak bir ses. Raharlayarak başını kaldırıyorsun.

“Benedict!” diye bağıırıyorsun.

Cad gözlerini devirerek, “Benedict,” diye homurdanıyor. “Müsaade edersen, bu genç hanımla benim işimiz başımızdan aşkın. Sana önerim bizi yalnız bırakman ve mülkünden defolup gitmen. Yoksa polis çağıracağım.”

Benedict, gözleri hiddetten gümüşe kesmiş hâlde sessizce ileri doğru yürüyor. Biraz fazla alçak bir tonla, “Bu ne cüret,” diyor, sesi fırtınadan önceki uğursuz sessizliği andırıyor.

“Bak şimdi, Benny,” diyor Cad ve seni tutan ellerini biraz gevşetiyor, hemen ondan uzağa süzülüyorsun. Cad, tehlikeli derecede sessiz üvey kardeşine bakmak için dönerken bunu pek fark etmiyor bile. Fena hâlde ölümcül bir firavunfaresinin karşısındaki köşeye sıkışmış bir yılanı andırıyor. “Sen...”

Benedict’in, çenesine ve burnuna süratle indirdiği yumruklarla sözü yine yarım kalıyor.

Cad, “Yüze vurmak yok!” diye uluyarak kendini Benedict’in üstüne atıyor. Kardeşini bir aşk tanrısı heykeline doğru öyle bir şiddetle savuruyor ki yüzünü buruşturuyorsun. Benedict’in midesine birkaç ağır yumruk indiriyor.

Biri sarışın, diğeri esmer ama yine de su damlası kadar benzeyen iki kardeş birbirlerine üstünlük sağlamaya uğraşırken büyülenmiş gibi seyre diyorsun. Çaresizlik içinde, Benedict’e yardım etmeni sağlayabilecek bir şey aranıyorsun.

“Her zaman pek mıymıntıydın, Benny,” diye alay ediyor Cad. “Aptalca şeref anlayışın yüzünden seni kıskırtmak her zaman çok kolay olmuştur. Peki bu sana ne kazandırdı? Evini aldım, unvanını aldım, şimdi seni yendikten sonra orospunu da alacağım. Belki seyretmek istersin?”

Cad alaylarıyla Benedict’in dengesini bozmak istiyorsa, bunu yapmak için çok kötü bir yol seçiyor. Benedict’in koyu gümüş gözlerinden tuhaf bir ışık geçiyor, hem korkuyla hem de arzuyla titremene neden oluyor.

Cad bile hatasını sezmiş görünüyor. Bir sağ kroşe sallıyor, Benedict yumruğu ustaca savuşturuyor. Benedict’in ayağının bastığı yerlerde bir ateş yanıyor artık, Cad’e bir dizi şiddetli yumrukla saldırıyor Cad yere yığılıp kalıyor.

Benedict, yere yığılmış olmasına hiç aldırmaz etmeden bir başka yumruk yağmuruyla altın saçlı üvey kardeşinin üstüne çullanıyor. Cad inlerken, Benedict’in gözlerindeki tuhaf ışığın cinayet ışıltısı olduğunu dehşetle fark ediyorsun. Araya girmek sana düşüyor yoksa bir şekilde kalbine dokunmayı başarmış olan bu kaz kafalı, pişman olacağı bir şey yapacak.

“Hayır Benedict!” diye bağıırıyorsun. “Buna değmez!” Sesin, Benedict’i cinayet çılgınlığından koparmışa benziyor, adam şaşkınlık içinde sana bakıyor. Sen de ona bakıyorsun, gözlerin aşk dolu ama yüz ifaden son derece kararlı.

“Lütfen, sevgilim. Kardeş katili olarak asılmak mı istiyorsun?” Benedict bir an duraksıyor, sonra başını iki yana sallayıp yerden kalkıyor. Cad’e dönerek yerde kıvranan vücuduna tükürüyor.

“Sen benim için hiçbir şeysin. Hiçbir şey,” diyor. Sesi soğuk ve kayıtsız. Sonra gözleri tutku ve endişeyle alev almış olarak sana dönüyor.

Öyle şefkatli bir sesle, “Canını yaktı mı?” diye soruyor ki boğazının tıkanıldığını hissediyorsun.

“Bir şeyim yok, teşekkür ederim,” dedikten sonra yakışıklı yüzünün rahatlamayla dolmasını seyrediyorsun. Güçlü elini kaldırıp nefesini kesen bir yumuşaklıkla saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

Seni öpmek için eğilirken, “Ah, sevgilim,” diyor. Gözlerini kapatıyor ama yağmacı kılıklı malum kişinin Benedict’i çekerek senden uzaklaştırdığını hissediyorsun.

Cad, Benedict’i yere fırlatıp bir tabanca çıkarırken, “Yok canım, yok öyle,” diye hırlıyor. “İstediğimi yapmaya kararlıyım, kimsenin yoluma çıkmasına izin vermem, hele de zavallı insan müsveddesi üvey kardeşimin beni...”

Cad’in sözü üçüncü defa yarım kalıyor, bu defa kafasına geçirdiğin vazo biçimli bir bahçe süsü dolayısıyla.

Kendinden geçmiş olarak yere yığılıyor. Benedict, gözleri hayranlık ve arzuyla ışıldayarak titrek bir şekilde ayağa kalkıyor. Seni kendine çekip ateşli dudaklarıyla öpünce nefesin kesiliyor. Gelecekte aranızda ne olursa olsun, bu ânı asla unutmayacaksın.

Yine de sağduyu galip gelmeli, hiç olmazsa şimdilik çünkü ilgilenmeniz gereken baygın bir sahte vâris var. Benedict düşüncelerini okumuş gibi senden uzaklaşıyor ve soğuk bakışlarını yerde yatan kardeşine kaydırıyor.

“Gitmemiz gerek.”

Çayını içiyor, omuzlarını kaldırıyor ve bunun böyle olmayacağına karar veriyorsun. O mektubu kim gönderdiyse belli ki seni korkutmak istiyor, bunu başarmalarına izin verecek değilsin.

Büyük salona yollanıyorsun. Bayan Ferguson orada çocuklara kılıç oyunu öğretmeye çalışıyor ve epey karışık sonuçlar elde ediyor. Nazik kâhyaya aslında bütçenizin yetmeyeceği ama çok ihtiyacınız olan bir sürü öteberiyi nereden alabileceğini soruyorsun.

“Ay, kentteki tek dükkân Buchananların dükkânı,” diyor. “İyi insanlardır, sana uygun bir fiyat verirler.”

Böylece yemyeşil İskoçya yollarında Buchananların dükkânını bulmak üzere ilerlerken buluyorsun kendini. Hızla koşuşan etkileyici bulutlar ve yalçın kayalıklar ruhunu yatıştırıyor. Burada yaşamının nasıl bir şey olacağını düşünmeye başlıyorsun.

Köyü uzakta seçince adımlarını sıklaştırıyorsun. Ekmek ve sargı bezi almak istiyorsun ama yangından beri seni huzursuz eden sorulara cevap bulmak için daha da beter yanıp tutuşuyorsun.

Buchananların dükkânı, küçücük bir köy dükkânına göre şaşırtıcı derecede çok mal bulunduran bir yer. Ama seni esas hayrete düşüren, tezgâhın arkasındaki görüntü oluyor. Koyu kırmızı-kahve saçları ve yabani fundalık rengindeki gözleriyle dükkân sahibesi o kadar zarif bir güzelliğe sahip ki, Kraliyet Akademisi üyeleri onu göreceksaydı portresini yapma ayrıcalığı için yumruk yumruğa birbirlerine girerlerdi.

Güzelliğinin kesinlikle farkında olmayan tablo gibi kadın, seni sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor.

“Nasıl yardımcı olabilirim, civcivim?” diyor cana yakın bir şekilde. Ne söyleyeceğini bilemeyerek listeni ona uzatıyorsun. Muhteşem gözleriyle listeyi gözden geçiriyor, sonra arka odaya sesleniyor. “Gerald! Üst raflar için biraz yardım eder misin?”

Simsiyah saçlı, kocaman sakallı iriyarı bir adam arka odadan çıkarırken, kadın da sana dönüyor.

“Burnumu sokmak istemem, civcivim,” diyor, “ama sen Angus’un Londra’dan getirdiği İngilizlerden biri misin acaba?”

“Ben... Evet,” diyorsun.

“Ay, eski sevgilinin hatırını mı soruyorsun, Fiona?” diye dalga geçiyor adam. Alev saçlı güzele göz kırpmıyor. Kadın gülüp onu itiyor.

Yüreğın daralıyor. “Siz... Yüzbaşı MacTaggart’ı tanıyor musunuz?”

“Öyle de diyebilirsin,” diye kıkırıyor adam. Fiona gülüyor ve yine itiyor onu.

“Angus MacTaggart’la ben bacaksız birer çocukken sevgiliydik, kocam onu demeye çalışıyor.”

Kalbin iyice sıkışıyor ama herhalde bunu saklamayı iyi başarıyorsun çünkü muhteşem güzellikteki kadın istifini bozmadan devam ediyor.

“Ya, ona âşık olduğumu düşünürdüm, öyleydim. Ama sonra Abercrombie’nin ambarını yakınca Mac’in başı biraz derde girdi.”

“Yangın mı?” diyorsun. Başka bir yangın!

“Ya. Şimdi aklına gelmez ama Mac gençliğinde haylazın tekiydi. Kanunla başı çok ciddi derde girecekti ama ihtiyar Abercrombie orduya katılması karşılığında şikâyetini geri çekeceğini söyledi. Böylece Mac gitti, ben de kırık bir kalple kalakaldım.”

“Ha. Ben gelene kadar iki koca hafta boyunca.” Kocasına sana göz kırıyor.

“Hadi oradan! En az altı haftaydı!”

“Ya Mac... Yani Yüzbaşı MacTaggart? Yeniden aşkı buldu mu?” En zor soruyu sormak için kendini zorluyorsun. “Belki Constantina isimli bir kadınla?”

Fiona kaşlarını çatıyor. “O isimde kimseyi duymadım,” diyor. “Ama Glenblair’den ayrılan serseriyle geri dönen ağırbaşlı adamın aynı kişi olmadığını biliyorum. Cesur bir ifade takınıyor ama savaşta olmuş bir şey yüzünden değişmiş. Hakkında asla konuşmadığı bir şey. Neyse, üç şilin altı pens tuttu.”

Buchananlara para veriyor, zaman ayırdıkları için teşekkür ediyor ve öteberileri alıp oradan ayrılıyorsun. Düşünecek çok şeyin var.

Doğruca eve dönüp şatoyu onarmaya ve belki bazı cevaplar bulmaya mı başlıyorsun? 162. sayfaya git.

Yoksa bundan sonra ne yapacağın hakkında kafanı toparlayabilmek için manzaralı yolu mu seçiyorsun? O zaman 31. sayfaya git.

Kokusunu derin derin içine çekiyor, dolgunca öne çıkmış alt dudaklarında dilini gezdiriyorsun. Rahip de karşılık olarak kendi dilini ağzına sokuyor. Yasak elmayı arayan yılan.

Şimdi gerçekten ayaklarının üstünde sallanıyorsun. Rahip zevkle nefesini içine çekiyor ve gözlerine uzun uzun bakıyor. Konuştuğunda soluk soluğa, güçten ve zevkten hassaslaşmış, nefesi kesilmiş hâlde. “Tam planıma göre hareket ettin... Ama senin için bu hissettiklerimi hissetmek istemiyorum!”

Şok geçirerek bakıyorsun ona. Zevk titremeleri arasında, “Ne... planı?” diye soruyorsun. Yumuşacık, sarı-beyaz saçlarını parmaklarınla yakalayıp çekiyorsun. Zevk ve acı dolu hafif bir çığlık atıyor, sen de onu boynundan göğüslerine yöneltiyorsun. Elbisenin üstünden sert göğüs uçlarını oyun oynarcasına ısıtıyor.

Seni lokma lokma yutarken, “Gerçek adım Simon Loveday *Craven*,” diyor.

“Ne?” diye haykırıyorsun. Kısmen cidden *ne*?! diye düşündüğün, kısmen de rahip iki kutsal parmağını ıslatmak için ağzına kaydırıldığı, sonra da kutsal suyuna tekrar, tekrar ve tekrar batırdığı için.

Seni tatlı bir delilik hâline sürüklerken, “Hopesend’in mirasçılarının ilk sırasındayım,” diye açıklıyor. Sarışın alnında ter damlacıkları pırıltıyor, sen de bu açıklama ve aletini bembeyaz rahip giysilerinden kurtarıp paha biçilmez bir hazine gibi ağzının denizine sokma arzun arasında kalarak duraklıyorsun.

“Ben... ummmuştum ki...” diyor rahip soluk soluğa. “Lord Craven’ı bana evi kendi isteğiyle vermeye razı etmeyi ummuştum. Reddetti... O zaman... O zaman ben de onu deli gibi... göstermeye karar verdim. Manvers evi ele geçirmemi... kolaylaştıracak her türlü... hileyle Craven’ı tuzağa... düşürmem konusunda bana yardım etmeye can atıyordu.”

Doruğa ulaşmasından hemen önce çekiliyorsun. Gözleri delice ve özlemle bakıyor ama şu anda tam da havanda değilsin. Yaramaz rahip *neler* karıştırmış böyle?

“Biraz... Biraz tiyatro oynamanın işi halletmeye yardımcı dokunacağına Manvers’ı ikna etmek kolay oldu. Tek yapması gereken, hayaletimsi bir kıyafet giyip Craven’ı ölmüş karısının öbür dünyadan onu seyrettiği konusunda kandırmaktı.”

“Sırf evi ele geçirmek için Lord Craven’la Küçükbey Alexander’ı öldürtecek miydin?” diye soruyorsun. Hem sesine hem de, ee, başka yerlerine bir acılık sızıyor.

Loveday pis pis gülerek, “Malikâne ve unvan, evet,” diyor. “Başlangıçta düpedüz kötü değildim ama Craven, Manvers’in deyişiyle hizmetçilerle yatmaya başladığında, uşak bunun merhum Leydi Craven’ın hatırasını nasıl kirleteceğini düşünene düşünene tozuttu. Merhum Leydi Craven’ın hatırasına tam burada, buracıkta nasıl defalarca saygısızlık ettiğimden hiç haberi yok.”

Kanında buz kesmemiş olan yerler de şimdi donuyor.

“Yani bütün bunlar... biz... hepsi planının bir parçası mıydı?” diyor-sun acı acı.

“Elbette hayır. Sen piyon olacaktın, büyülü bahçede cansız bedenini bulmalarının ardından planın kırılma noktası hâline geliyordun.”

“İhtiyacın olmayan bir evde, hiçbir anlamı olmayan bir unvanda, aslında sana ait olmayan bir servette hak iddia edebilmek için beni öldürecektin yani?” Öfkeden köpürüyorsun.

“Elbette!” Rahip sana gülüyor ve narin bedenini doğrultuyor. Kendisine ve gücüne öyle âşık ki hem tiksiniyor hem de uyarılıyorsun. “Ama şimdi içimde ihtiras uyandırdın! Bu dünyada, Hopesend’de ve çevresinde bir Craven olarak yerimi bulabileceğime dair bir umut verdin bana. Her şey sona erdikten sonra nedamet getirmeme bile yardımcı olabilirsin. Bana katıl, leydim. Bana katıl ve hak ettiğin şeyleri onları hak etmeyenlerin elinden almanın zevkine var.”

Gümüş dili yeniden dudaklarının arasına kayıyor. Niye bütün iyi öpüşenler kötü adam olmak zorunda ki?

Bu çıldırmış, aklını yitirmiş adamdan ve cinayet planlarından kaçıyor musun?

Öyleyse 74. sayfaya git.

Yoksa kötü çocuklara karşı yıkıcı bir tutku besliyor ve bu çılgın cehennem yolculuğuna katılmak mı istiyorsun? O zaman 146. sayfaya git!

“Kahire’ye ilk gelişim, bugün burayı biraz gezmek çok hoşuma gider,” diye cevap veriyorsun. Evangeline’in anlayışlı gülümsemesinde seni şaşırtacak kadar üzüntüye benzeyen bir şeyler var sanki. Ama yapacak işleri varken senin gibi basit bir yaratığın oradan ayrılmasına ne diye üzülün ki?

“Tamam hayatım,” diyor canlı bir tavırla. “Zaten keşfedilecek bir dünya varken neden kendini bir yere kapatassın ki? İyi eğlenceler.”

Bunu söyledikten sonra başını kadim bir tanrıça gibi muhteşem bir şekilde kaldırarak odadan çıkıyor.

Önceden üzüntülü olan yüzü, doğduğu şehirden duyduğu gururdan ötürü ışıldayan Kemal, “Nereye gidelim dersiniz?” diye soruyor. “Bence yeni bir ziyaretçi için en ilginç yer Kahire pazarı olur! Ondan sonra da belki meşhur Asma Kilise’yi görürüz?”

“Kulağa şahane geliyor.” Evangeline’in üzgün gözlerinin hatırasını zihninden kovalıyorsun. “Düşün önüme!”

Kemal en yakındaki koridora doğru işaret ediyor. “Faruk, bize lazımsın.”

İriyarı, karanlık bir şekil gölgelerden çıkıyor. Bir türban, bir de eşarp-la yüzü neredeyse tamamen örtülü. Su yeşili çarpıcı bir çift göz hariç. Yüzeyin altında tehlikeli bir şeyler, sakın suların altında saklanan bir timsahı andıran bir şeyler sezerek ürperiyorsun. Kemal hiç istifini bozmadan sana dönüyor.

“Faruk gezimizde güvende olmamızı sağlar. Dün akşam burada olmaması çok yazık oldu, belki soygunu önleyebilirdi.”

Ne diyeceğini bilemediğin için sessizce başını sallıyorsun. Gözlerin artık peşinizden gelmekte olan irikıyım şeklin üstünde. Bu konuda içinde hiç iyi hisler yok.

Fırsattan istifade özür dileyip Leydi Evangeline’in yanına mı dönüyorsun?

Kahire pazarında bir öğleden sonra geçirmek hoş bir fikir. Fakat Bay Dehşetsurat tarafından korunarak Kahire pazarında bir öğleden sonra geçirmek bambaşka bir şey. O zaman 151. sayfaya git.

Yoksa planlandığı gibi pazara mı gidiyorsun? Muhafızların ürkütücü olması gerekir. Ayrıca Faruk faydalı da olabilir. Öyleyse 21. sayfaya git.

Craven'ı konyakla ve geçmişle yarı yarıya sarhoş bir hâlde kütüphaneyi arşınlarken buluyorsun.

Onu görünce özleminden deliye dönüyorsun, bir de öfkeden. Tam da ona ihtiyaç duyulduğu anda sorumluluklarından ve arzusundan kaçma konusunda bu adamın üstüne yok.

“Konyağı bırak be adam. Kendine acıma değil, harekete geçme zamanı.”

Kabaca gülüyor, ay ışığında gözlerini kısarken kendine acıyarak uzun yudumlar alıyor.

“Sen benim üzüntümü nereden bileceksin, kadın,” diye hırlıyor.

Yeter. Canına yetti artık. Bir tokatla konyak kadehini elinden düşürüp pis gülümsemesini yüzünden siliyorsun. Şok içinde sana bakıyor.

“Umarım şimdi kendine acımak yerine bütün dikkatini karşımızdaki meseleye verirsin,” diyorsun sakince.

“Te-teşekkür ederim,” diye kekeliyor Craven.

“Oğlun için güçlü olmak zorundasın. Ama önce bana burada ne haltlar döndüğünü anlatman gerekiyor. Kahretsin, biz bir ekibiz artık. Her şey öğrenilecek nasılsa, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı. Hemen.”

Craven gözlerinde belli belirsiz bir yaş perdesiyle sana özlemle, yalvarır gibi bakıyor. Hay aksi şeytan. Onu uzun uzun, yumuşak bir şekilde öpüyor, yavaşça avucunu hafifçe sertleşen aletinde gezdiriyorsun. Biraz cesaret vermek için.

Şehvetli ağzından bir itiraf dökülüyor sonunda. Günlüklerinden sayfalar koparan bir şair gibi, dökülen mürekkep gibi konuşuyor.

“Blanche güzeldi, onunla sırf parası için evlenmiş olsam da onu sevdim. Benimle sırf unvanım için evlenmişti. Aileden kalma harap bir evi olan bir lordtum, o da İsviçreli zengin bir çikolatacının İngiltere’de büyümüş kızıydı. Hiçbir unvanı olmadan sosyetenin bütün girdisini çıktısını biliyordu, ben de beş kuruş servetim olmaksızın aynı şeylerin içindeydim. ‘İkimiz de cemiyetin dışındanız ama sen benimle gel, basamakları birlikte urmanalım,’ dedi bana.

“İnanacak kadar genç ve aptaldım. O günlerde kendimi yazar addediyordum, bu da ailemi geçindirebilmek için paralı biriyle evlenmem gerektiği anlamına geliyordu. Annemin, yani senin taktığın isimle Leydi

Akbaba'nın ömrünün kalan günlerini sadece hayırseverlerin verdiği parayla geçirdiğini düşünabiliyor musun?"

Kıkırdamanı bastırıyorsun. Hayır, aslında bastıramıyorsun. Craven devam ediyor.

"Bir süreliğine mutluyduk ama ikizler doğunca her şey değişti. Blanche ondan çok önceleri sadakatsizliğe başlamıştı elbette, tek sevgilisinin ben olduğumu düşünerek kendimi kandırmadım hiç. Yine de kaçamaklarını çok göze batacak şekilde, çok fettanca yapmaya özen gösteriyor, bu da bana özellikle zalimce geliyordu. Balayımızda, Cenevre Gölü'nün kıyısında benim gibi şairlerden oluşan bir grupla arkadaşlık kurup sohbet etmeye başladık. İçlerinden en iğrencinden ve en çok şiiri basılmış olanından özellikle hoşlanmıştı. Adamın hem yatak odasındaki hem de sayfalar üstündeki fetihlerini anlatırdı. Bana kendimi ondan daha aşağı hissettirmek hoşuna gidiyordu.

"İkizler doğunca bir süreliğine onun için terk etti beni. Bebeklerin ağlamasına katlanamıyordu ama şairin bitmek bilmez gevezeliğine rahat rahat katlanıyordu. Nihayet ondan ayrılıp bana döndüğünde, davranışları baştan aşağı değişmişti. Tutkuları daha vahşi, öfkesi daha yırtıcıydı. Çocukları yeni nefret dalgalarına boğuyor, onlarla 'ilgilenilmesi' ya da 'halledilmeleri' gerektiğini söylüyordu. Çocuklara bakışları hoşuma gitmiyordu, o yüzden elimden geldiğince evde kalmaya çalışıyordum. Sadece ismen değil, gerçekte de bir aile olmamız için çalışıyordum."

Craven hıçkırığını göğsünde boğunca gözlerin irileşiyor.

"O kadar aptallık etmeseydim Helena hâlâ hayatta olurdu. Alexander mutlu olurdu. Sen de... sen de asla buraya gelmezdin."

"Burada olmamı istemiyor musun?"

"Dünyadaki her şeyden fazla istiyorum. Ama kalırsan seni lanetleyeceğimi biliyorum. Etrafımdaki herkesi lanetlediğim gibi."

Gözlerini kaldırıp bakışlarını seninkilere kenetliyor ve sade bir şekilde sözlerine devam ediyor. "Senin için sevgilim." Sana dışbudak ağacından küçük, pürüzsüz, cilalı bir kutu uzatıyor.

Merakla, "Nedir bu?" diye sorarak kutuyu alıyorsun.

"Yeni bir başlangıç," diyor bakışlarını yere çevirerek. Gür kirpiklerinden elması andıran bir çiy damlası hâlinde bir gözyaşı süzülüp kutunun kapağında patlıyor.

Kapağı açınca, Craven'in en güzel kâğıtlarından birine yazılmış olan ve mürebbiyelik becerilerini öven bir tavsiye mektubuyla Amerika'ya giden bir gemi için birinci mevkiden bir bilet buluyorsun. Zihninin bunun ne demek olduğunu çözmeye çalıştığı sırada Craven yeniden konuşuyor.

“Ne yapmayı seçersen seç, sana ihtiyaç duyduğun kadar para vereceğim elbette, miktarı ne olursa olsun. Senin yeteneklerine ve canlılığına sahip bir kadın çalışmaya ihtiyacı olmasa bile çalışmak isteyecektir muhtemelen. Tavsiye mektubunun sebebi o. Ama çalışmak istemezsen, ne bileyim belki yalnızca seyahat etmek istersen, o da olur. Her şeyin parasını...”

Kırk kalbin boğazını tıkamış hâlde, “Senden ayrılmam için para mı veriyorsun?” diye araya giriyorsun.

Craven,” Hayır sevgilim, ben...” diye kekeliyor. “Bu bir ödeme değil. Özgür olabilmen için aklıma gelen en iyi yol.”

“Ya özgür olmak istemiyorsam?” Gözyaşlarının hançerler gibi dökülmesine izin veriyorsun. “Beni sevmiyor musun?”

“Elbette seviyorum, kadın! Seni hayatımdan, nefesimden çok, mantıksızca seviyorum. Rüzgârdan ve havadan çok seviyorum, ben...”

“O zaman niye beni uzaklara gönderiyorsun?” diyorsun sesin titreyerek.

“Senin için berbat bir seçimim de ondan. Canavarım ben, sense bir meleksin...” Homurdanarak ve gözlerini devirerek araya girmenle sözünü tamamlayamıyor. “Tamam, düşmüş bir melek diyelim. Yine de benden daha meleksin.”

Hazmedecek çok şey var... Ve verilmesi gereken bir de karar.

Bu eziyet çeken ruhu aşkınla ve biraz sevişmeyle iyileştirmek istiyor musun?

231. sayfaya git.

Yoksa bu nazık teklifi kabul edip buradan gitmek mi istiyorsun? 183. sayfayı aç.

“Rebecca Caddington. En yakın arkadaşlarımdan biri. Toplum bizi reddetti, biz de desteği ve teselliyi birbirimizde bulduk. *Cemiyetle* birlikte elbette, diyor Madam Crosby. Düşüncelerindeki zarafeti daha iyi vurgulamak için incecik bir kadehten şampanya yudumluyor.

Kabarcıklı içkiden kimbilir kaçınıcı kadehini içmiş olmanın verdiği cesaretle, “Cemiyet mi?” diye soruyorsun. Gül ve Duman’ın odalarının ne kadar zarif döşenmiş olduğuna inanmakta güçlük çekiyorsun ve yarı uyur yarı uyanık hâlinle perdelerle şeffaf, ipeksi süslemelerin, güzel madamın büyülü sesinin çerçöpün üstüne düşürdüğü sihirli ışıltılar olduğunu hayal ediyorsun.

Madam Crosby ezgili bir sesle, “Kadınlar,” diyor ve sessiz gülümsemesini senden tarafa gönderiyor. “*Yeni Yeni Kadınlar Zümresi*”nin hanımları. Toplumdan dışlanıp kendi kendilerini yetiştirmiş kadınlarla teselliyi ve cesareti birbirlerinde bulan paryalar. Seneler önce Bayan Caddington en hareketli üyelerimizden biriydi. Gördüğüm en keskin zekâlı kadınlardandı. İlk kocası aklını kaçırdıktan sonra seçtiği o kasıttan çok daha iyisini bulabilirdi.”

Sonuncu cümle öyle bir dikkatini çekiyor ki nefesin kesiliyor.

“İlk kocası öldükten sonra mı yani?” diye soruyor Leydi Evangeline.

“Ha, doğru. Erkekler ölür, değil mi?” Madam Crosby epey yakışıklı bir uşağa bir şişe daha şampanya getirmesini işaret ediyor.

“Öldü ya da ölmedi, aklını kaçırdığını söylediniz. Çok merak uyandırıcı bir şey bu,” diyorsun.

Madam Crosby ağır ağır konuşarak, “Aslında bakılırsa o kadar da ilgi çekici bir şey değil,” diyor. Aksanını çözemiyorsun. Amerikalı mı? Fransız mı? Kanadalı mı? “Leydi Caddington’ın ilk kocası zamanında tanınmış bir tiyatro eleştirmeniydi. Kadının sahnede gösterdiği ışıltıyı ve metaneti sayfalarına

yansıttı. Öyle tanışmışlardı bildiğiniz gibi. Bayan Caddington *Othello*'nun bir versiyonunu sergilediği sırada adam boş bir akşamında onu seyretmeye gelmiş. Dağınık bir performans olduğuna dair bir şeyler yazmış. Bayan Caddington ne yapması gerektiği konusunda hepimize danıştı. Başlangıçta bunun kadının kibrine indirilen bir darbeden ibaret olduğunu düşünmüştüm ama bana dönüp, 'Öyle bir söylemiş ki,' dedi. 'Görüşü, dinleyişi. Bu sezgi çok az kişide bulunur. Ruhun lisanı bu ve kendisi acemi bir konuşmacı olduğumu düşünüyor.' Herhalde insan bir erkeği sevecekse, ruhun lisanını konuşan biri kabul edilebilir olur. Lisanla ilgili söyledikleri doğru. Kullanmazsan kaybedersin."

Madam Crosby konuşurken insanı kendisine esir etmeyi bilen ve hatun sayılır gücünün farkında değilmiş gibi yapacak sağduyuya sahip bir kadın. Ayrıca içkiyi de bayağı iyi kaldırıyor. Öte yandan senin zihninin bir şampanya denizinde yüzüyor. Kadının sözcüklerinin ağırlığıyla kendini demirlemeyi deniyorsun.

Hıçkırıklar arasında güçlkle, "Yani deli ilk kocanın hâlâ... *hayatta ve iyi olduğunu* mu söylüyorsunuz?" demeyi başarıyorsun.

"Hayatta olduğu kesin. Şey..." Madam Crosby köpüren içeceğini suymuş gibi başına dikeyor. "İnsan sonbahar yıllarının büyük kısmını Bedlam tımarhanesinde geçiriyorsa nasıl iyi olabilir ki?"

Afallayarak, "Bedlam mı?" diyorsun.

Madam Crosby seni içine ilkel bir öfkeye benzeyen bir şey karışmış olan çalıışılmış bir sakinlikle süzerek, "Bildğin gibi hayatım, Bedlam İngiltere'nin en korkunç akıl hastanesidir," diyor. "Bayan Caddington da ilk kocasını oraya çürümeye gönderdiğinde bunu gayet iyi biliyordu."

"Bunu niye yaptı peki?" diyorsun. Yakışıklı uşağın birkaç dakika önce getirmiş olduğu tepsiden bir parmak sandviç alıyor, tatmin edici bir ısıyla su teresi ve merakın gece karışımından keyif duyuyorsun.

"Niye yapmasın?" diye cevap veriyor Madam Crosby. "Adam ona aruk iyi, *harta* ilginç eleştiriler bile sunamıyordu. Kadının egosunu besleyemiyor, faturalarını ödeyemiyordu. Yaşarken ölmeye mahkûm edilip gözlerden gizlenebilirdi, kadın da diğer sorunlarının bir kısmını çözmek üzere zengin bir soyluya yanaşabilirdi."

"Demek istediğiniz... Olamaz... Lord Granville mi? Benedict'in babası?"

“Olur ve demek istediğim tam da bu,” diye cevap veriyor Madam Crosby, sesi her zamankinden daha sert. Bayan Caddington denen o kalpsiz kadının bütün tarihçesini bir anlığına Madam Crosby’nin yüzünden okuyorsun. Belki sevgiliydiler, belki çok yakın arkadaşlıklar ama hangisi olursa olsun, Madam Crosby’nin onca hayranlık duyduğu kadın ilk kocasını oraya tıktırdığında çok karanlık bir yola sapmıştı.

“Cad’in iddiasının geçersiz olduğu anlamına geliyor bu. Benedict’in hakları güvende. Cad hâlâ rezil bir piç. Bunu bir an evvel onlara söylemeliyim. Madam Crosby, teşekkür ederim. Leydi Evangeline, lütfen, Kent’e dönebilir miyiz?”

Yolda yemek için bir tane daha su tereli sandviç kapıp aceleyle oradan çıkmaya çalışıyorsun ama küt diye birine çarpıyorsun... Benedict!

Manvers'in, görünmeyen bir konuşma arkadaşına sert bir sesle, "Başaramadın!" diye bağırdığını duyuyorsun. "Kız şimdiye kadar gitmiş olmalıydı! Sahte günlüğü vermedin mi ona? Yatağına girerek leydimin hatırasına hürmetsizlik etme cüretini gösterdiği günahkâr canavar konusunda uyarmadın mı onu?"

Tanıdık gelse de kim olduğunu çıkaramadığın bir ses, "Denedim!" diye bağıyor. "Ama genç hanımın ne kadar sağlam kumaştan olduğunu ikimiz de fark edememiştiz!"

"Hayır, mesele tamamen senin beceriksizliğin ve zayıflığın! Kızın gitmesi gerek, yoksa yemin ederim yaptıklarını herkese anlatır, tatlı leydimi nasıl günahkârca kullandığını söyleyerek hayatını mahvederim!" Uşağın sesi yükseliyor ve ona uygun olmayan bir biçimde öfkeli bir tona bürünüyor. "Leydim senin ilkel arzuların için yaratılmamıştı! Lord Craven'inkiler için de! Saftı o, hakikiydi, sen onu kirletmeye çalıştın!"

"Hiçbir şeyi kirletmedim ben! Onun oyuncağından başka bir şey değildim!" diye bağıyor ikinci ses. "Beni kullandı. Sevincimle kibrini besledi! Hepimiz onun oyuncağıydık, sonra bizden bıkmıveriyordu. Ben, Bay Craven. Bizi istiyordu, sonra da istemeyiveriyordu."

"Leydim hakkında kötü konuşma!"

Daha fazla dayanamıyorsun. Oturma odasının kapısını ardına kadar açıyorsun. Manvers'in tartıştığı kişi...

Şaşkınlığını saklayamayarak, "Rahip Loveday?" diye bağıyorsun. Yakışıklı rahip utançla büzülüyor. "Ne yaptınız, efendim? Ne yaptınız?"

Rahip dizlerinin üstüne çöküyor. "Merhum Leydi Craven, hem de defalarca," diye gözyaşı döküyor. "Basit bir kızla evlenmem gerekirdi. Ama Leydi Craven o kadar egzotik, o kadar ateşli, o kadar... açtı ki. Kendimi tutamadım. Özür dilerim! Utanç içindeyim!"

Lord Craven elini rahip Loveday'e vuracakmış gibi kaldırarak, "Hayatımı mahvettin!" diye bağıyor ama ondan tarafa öfkeyle kaldırdığın kaşlarını görünce hemen indiriyor.

"Lütfen, acıyın bana. Günahlarımı affedin. Erkeğim ben, basit bir erkekten başka bir şey değilim!" Rahip sana yapışıp seni iyice kendisine çekiyor, sonra, "Çocuk. Çocuk Manvers'in elinde," diye fısıldıyor.

Yüzünü perişan hâldeki rahibin ellerinden kurtarıp topuklarının üstünde dönüyor ve Manvers'in ölmüş Leydi Craven'in portrelerinden

birinin kenarında bir kibrit çaktığını görüyorsun. Alevi, odadaki diğer ahşap mobilyalarla istiflenmiş ahşap bir sandalyede bağlı hâlde oturan Küçükbey Alexander'a doğru tutuyor.

"Manvers, dur!" diye bağıırıyorsun.

"Küçükhanım!" diye sesleniyor Alexander. Ona dönüyorsun, küçük yüzü sıkışıp kaldığı iplerin arasından akıllı akıllı bakıyor sana. "*Hamle yapın.*"

Emin olamasan da çocuk iri iri açılmış küçük gözleriyle merhum Leydi Craven'in portresinin hemen altındaki bir yere bir bakış atmış gibi geliyor sana. İçgüdülerinle hareket ediyor, Lord Craven'la rahibin, sonra da delirmiş Manvers'in yanından hızla geçip portrenin tam karşısına geliyorsun.

Hamle yapın. Küçükbey Alexander'ın ona eskrim öğretirken söylediğin sözleri tekrarlayışı zihninde yankılanıyor, birden portrenin gözlerine yumruğunu indiriyorsun. Yumruğunun tuvali örümcek ağından başka bir şey değilmişçesine delip geçmesi karşısında hem şaşkına dönüyor hem de hiç şaşırıyorsun.

Merhum Leydi Craven'in yüzünü delip geçmiş olan elin portrenin arkasını yoklayıp küçük, gizli bir raf buluyor. Parmakların cep boyundaki, deri kaplı bir defterin dış hatlarında geziniyor. Bunun leydinin gerçek günlüğü olduğunu tahmin ediyorsun.

Sen defteri kaparken, ateş ve duman kokusu da burnunu dolduruyor. Döndüğünde Manvers'in erişebildiği her şeyi ateşe verirken bir yandan da küçük, altın bir tabancayla kalbine nişan almış olduğunu görüyorsun. Craven'la rahip, Küçükbey Alexander'ın bağlarını çözmek için umutsuzca çırpınıyorlar.

Manvers, "Buraya hiç gelmeyecektin, kız," diye tükürüyor sana. "Sen olmasaydın bütün bunların önüne geçilebilirdi. Onu kızdırdın, baksana. Hayaletini kızdırdın, ben de onu korumak için gerekenleri yapmak zorundayım."

"Zırvalık!" diye tükürüyorsun sen de. İçgüdülerinin sesine uyarak günlükten rastgele bir sayfa açıyorsun ve toplayabildiğin bütün güvenle okumaya başlıyorsun. "Buradan nefret ediyorum, hiç gelmemeliydim. Craven, bebek doğduğundan beri korkunç davranıyor, başıma sevgi dolu baba kesildi. O kadar sıkıcı bir hâl aldı ki midemi bulandırıyor."

Bu sözcükler ve Lord Craven üzerinde yarattıkları etki karşısında yüzünü buruşturuyorsun ama okumaya devam ediyorsun. “Rahibi yatağıma aldım. Saf bir adamı yoldan çıkarmak bana heyecan veriyor.” Tırtıyorsun. Rahip utançla ve kendine duyduğu nefretle yere çöküyor. “Ayrıca,” diye devam ediyorsun, “erkekliği her zaman kilisede oturmakta zorluk çektiğim sıralar kadar sert.” Rahip bu sözleri duyunca daha da fena kızarıyor.

“Gizli düşüncelerini okumanın kime ne faydası var? Bu düşünceler leydime ait!” Manvers tabancayla doğruca sana nişan alıyor.

“Manvers diğerlerinden kötü,” diye devam ediyorsun. “O kadar basit ve bana o kadar bağlı ki bazen sırf eğlenmek için kendini bir tepeden aşağı atmasını söylemek geliyor içimden.” Sen bu sözcükleri okuduğun anda Manvers çöküyor. “Tıpkı bir babanın çocuğuna düşkün olduğu gibi düşkün bana. Midemi bulandırıyor. Öleceği günü sabırsızlıkla bekliyorum, mezarında dans edecek, sonra da nereye gömüldüğünü bile unutacağım.”

“Kes şu yalanları! Kes!” Manvers yarı yalvararak, yarı lanetler yağdırarak silahı elinden düşürüyor. Bunu yapmak senin için eziyet olmasına ve Craven’ın kadınlar konusundaki zevkinin önceden nasıl olduğunu ciddi bir biçimde sorgulamana yol açmasına karşın devam ediyorsun.

“Bu gizli günlük bir gün ona okunacak olsa, bahse girerim Manvers susulması için yalvarır. Tamamen sahte bir hâlime duyduğu sadakat işte böylesine gülünç.” Kötücül küçük defteri kapatıp bir tarafa atıyorsun.

Manvers yere çöküyor. Lord Craven’la rahip sonunda çocuğun iplerini çözmeyi başarmış. Çok uzun sürdü. Manvers bakışlarını senden ayırıp portreye, iki adama, sonra da çocuğa çeviriyor.

“Arık hiçbir şeyin önemi yok,” diye hıçkırıyor. Ondan sonra gizli bir kuvvâcımın parlamasıyla Hopesend Malikânesi baştan aşağı alevler içinde kalıyor.

Alevleri besleyen Fabien'in heykelsi vücudunu seyrediyorsun. Gözleri Nil nehrinin puslu yeşilinin renginde olabilir ama teni çöl kumlarının esmerliğini taşıyor. Eskiden, Akbaba'nın refakatçisi olarak katıldığın bazı sosyete partilerinde ücretli refakatçilerin getirdiği kısıtlamalardan azade olan evli kadınların yanlarında dururdun. Bazen bu kadınların, vücutlarının belli yerleri "ipeğe sarılmış çelik gibi" olan erkeklerden bahsettiğini işitirdin. Ne demek istediklerini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştın ama şimdi anlıyorsun. Fabien'in bütün vücudu sarımsı, gergin kadife sarılmış sağlam bir çelik kırı.ş.

Düşüncelerinin öznesi gözlerini sana çeviriyor. Bu gözlerin su yeşili şimdi altın bir ateşle benekli. Bakışlarını gözlerinden ayırmadan, "Dünyanın ağırlığını taşıyarak bakıyorsun bana," diyor. Zar zor gizlenmiş bir susuzluk sergileyen gözlerini vücudunun manzarasının oluşturduğu vahadan kana kana içmek için aşağı indiriyor.

Senin de ona susadığını fark ediyorsun. İkiz sfenksler kadar büyük ama onlardan iki kat daha gizemli olan o ellerin bütün kıvrımlarında dolaşması ne kadar görkemli olurdu kimbilir.

Bunu öğrenmek zorundasın. Ayrıca kaçmaya da mecbursun. Ne yapacağını biliyorsun.

"Göz bağımlı yeniden bağlamanı istiyorum," diyorsun.

Kalıplı adamın nefesi boğazına takılıp kalıyor. "Bakılmayacak kadar çirkin miyim?"

"Olmadığını biliyorsun." Sesin sakın.

"O zaman niye görme duyundan mahrum kalmak istiyorsun?" diye soruyor. Gözleri artık ateşten daha parlak yanıyor.

"Seninle bütün duyularımı kaybetmek istiyorum," diyorsun. Fabien gözle görülür bir sevinçle ürperirken, kadınlığında derin bir zevk çekilmesi hissediyorsun.

Göz bağımlı eşyaları arasından alıyor ve nazikçe gözlerinin etrafına bağlıyor. Kumaşı sıkıştırdığı sırada çıplak göğsü, göğüslerine sürünüyor. Göğüs uçların sertleşiyor, barbarların yağmasına uğramaya hazır iki zevk piramidi hâline geliyor.

Göğüs uçlarının verdiği karşılığa Fabien'in göğüs uçları da tepki veriyor, görüşün kararırken başka duyuların canlanıyor.

"Öp beni," diye fısıldıyorsun. Dolgun ağzının seninkinin yakınında

olduğunu seziyorsun. Ateşin sıcaklığı yüzünü, arzularının sıcaklığı kadınlığını ısıtıyor. Fabien'in dudakları seninkilere dokunmadan hemen önce, "Önce boynumdan, diyorsun. "Beklet beni."

Sfenks elli dev adam kumların üstüne çöküyor, şehvet ve tam bir teslimiyetle içini çekiyor. Cleopatra'nın Antony'yi ilk defa öptüğü gibi öpüyor boynunu: Mutlak bir kararlılık, destansı bir zekâ ve ölümcül bir arzuyla.

Kadınlığını her zamankinden daha dolu dolu hissediyorsun, özgür ve vahşisin ama yine de ipler tam anlamıyla senin elinde. Kulağı olduğunu düşündüğün yere, "Daha aşağıya," diye fısıldıyorsun. Fabien itaat ediyor, ellerinin boyun çizgini okşadığını, göğüslerinin arasındaki firavun vadi-sine indiğini hissediyorsun. Vücudun zevkle kasılıyor.

Fabien sert ama kaba olmayan bir sesle, "Hayatım boyunca emir aldım," diye fısıldıyor kulağına. "Senden emir almaya da seve seve razıyım ama sana yalvarıyorum, esrarımla sana zevk vermeme izin ver." Dilini köprücük kemiğin boyunca kaydırıyor. Dirsek içlerini okşuyor. Dizinden ellerini geçiriyor.

"Sen yılan oynatıcısıydın, ben de yılan," diyerek daha fazlasını almak için iplerini germene neden olan bir öpücükle ağzını dolduruyor. "Ama izin ver... bu yılan *senin* için dans etsin."

Büyülenmiş yılan dilinin bir sonraki dokunuşunun nereye olacağını bilmediğin için başın dönüyor. Aç bir şekilde, derin derin, yumuşacık öpüşüyorsunuz, çok geçmeden Fabien'in hünerli dili ve usta parmakları kadınlığını dolduruyor.

"Evet," diye bağıryorsun. "Ah, evet!" Aldığın zevkle Nefertiti'nin ruhunu uyandıracaklarını düşünüyorsun. Arzularının bu zevk dolu kazısına başlamanın sebebini ancak hayal meyal hatırlayarak Fabien'in sert dikili-taşının üstüne oturuyorsun.

"Daha önce de arzu duydum ama böylesini değil," diyorsun. "Sanki ikimiz parçalanmış bir kutsal böceğin iki parçasıyız ve bu çöl gecesinde nihayet kaderlerimizi birleştirdik." Fabien'in üstünde kendi lambasını ovan bir cin gibi ritmik bir şekilde inip kalkıyorsun. "Bağlarımı çöz ve ikimiz bir olalım."

"Evet," diye bağıyor. "Ah, evet kraliçem." Bağlarını çözüyor, arzularınızı birbirinizin ve gecenin ta derinlerinde gerçekleştirebilmeniz için hem kendisinin hem de senin ellerini serbest bırakıyor.

Birlikte gerçek bir sihirli halı yolculuğuna çıkıyorsunuz.

Daha sonrasında, sevişme sonrasında rehabetinde dinlenirken, onunla bir kadeh şarabı paylaşmak istiyorsun. İki toprak kap çıkarıyor, bir şişeden ikisine de biraz şarap dolduruyor.

“Sen beni sarhoş ettin zaten, *chérie*,” diyor gülererek. Bunu görüyorsun, uzun süredir ilk defa gerçekten mutlu ve rahat olduğunu anlayabiliyorsun. Kısa bir süre önce kaçırılıp çöle getirilmiş olmasaydın, kendin için de aynı şeyi söyleyebilirdin. Yine de onu uzun uzun öperken ve Fabien’in dikkati dağıldığı sırada şarabına, Leydi Akbaba nefret dolu ufak önemsiz dedikodularla geçen bir akşamın ardından uykuya dalmakta güçlük çekerse diye daima yanında taşıdığın uyku ilacından bir damla damlatırken, yüreğin hafif bir suçlulukla sızlıyor.

Su yeşili gözleri neredeyse gülümseyen Fabien, “İkimizin bir bütün olması şerefine,” diyor.

“Bir bütün olmamız şerefine,” diye tekrar ediyorsun. Fabien şarabını kafasına dikeyor. Mezarlarındaki firavunlar gibi derin derin uyuduğu sırada senin binmen için getirilmiş olan deveyi alıp ondan uzaklaşıyor, çölün uzaklarına, gecenin derinlerine dalıyorsun.

Eteklerini neredeyse uyluklarına çıkacak kadar yukarı toplayarak büyük bir hızla görüntünün peşinden koşuyor, mesafeyi kapatmak için uzun adımlar atıyorsun.

Uçucu, şeffaf şeyi basamaklardan yukarı, neredeyse Lord Craven'ın yatak odasının girişine dek kovalıyorsun ve onu köşeye sıkıştırdığını düşünüyorsun. Uçuşan kuzgun saçları yakalamak için elini uzatıyorsun ama hayalet bir köşeyi dönüyor, senin de son basamakta ayağın takılıyor.

Düşüşünü yumuşatmak için ellerini uzatarak havada uçuyorsun. Havanın üstünde kayıyorsun, her yerin yanıyor. Yine de ayağa kalktığında yalnızsın. Hayaletten geriye yalnızca avuçlarındaki acı kalmış.

Ne haltlar oluyor burada böyle?

Bütün bunların saçmalık olduğunu düşünüyorsan Lord Craven'a git ve sorularına cevap iste. 60. sayfayı aç.

Yok, bu hayaletin gerçekten öbür dünyadan gelip sana musallat olduğundan şüpheleniyorsan, Bayan Butts'ın öğütlerine ve seni rahatlatmasına ihtiyacın var. 312. sayfayı aç.

Ona bakmak için yavaşça dönüyorsun. Rafe Caddington. Güzel bir adam, tıpkı bir kaplanın güzel olması gibi. Ya da bir yılanın. Ölümcül hayvanların hepsi belli bir zarafet taşır. Ve kibir. Eli kolunda yukarı kayıyor ve boynunun köprücük kemiğiyle birleştiği noktada duruyor. Eldivenli başparmağıyla köprücük kemiğinin çıkıntısının üstünde daireler çiziyor ve bu hareket karşısında ağzından kaçan kesik çığlığa yumuşak bir sesle gülüyor.

Gözlerin kısılıyor ve Cad'in suratına tokadı yapıştırmayı başarıyorsun. Aşağı bölgelerinde dans eden sıcaklığı söndürmek için hiçbir şey yapamıyorsun ama onun bununla ilgisi yok. Cad kendi elmacık kemiğine dokunuyor ve sana öfkeden ziyade alaycı bir zevk duyarak bakıyor.

Gözlerini, seni büyülemeye yönelik bir çaba olduğundan şüphelendiğin bir bakışla seninkilere kilitleyerek, "Bütün bu eziyet gerekli mi?" diye soruyor. "Farkındasın değil mi kadın, Manberley'desin, Udolpho'daki şatoda değil?"

"Buranın vârisi olduğunuza dair iddianızın da takındığınız sıcak gülümseme kadar şüpheli olduğunun farkında olduğunuz kadar farkındayım, beyefendi." Gözlerini onunkilere dikiyorsun, Cad kendi oyununda yenilgiye uğrayan bir ustanın bundan aldığı ender zevkle gülüyor.

"O sıkıcı üvey kardeşim seni nereden buldu böyle?" Gözlerini, avını fena hâlde köşeye sıkıştırmış bir yırtıcının tembel, keyifli bakışlarıyla vücudunda gezdiriyor. Benedict'in seni hiçbir yerde bulmadığı cevabını yapıştırmaya fırsat kalmadan, "Söylesene, Crosby'nin buraya ucuza getirdiği kızlardan biri misin?" diye devam ediyor.

Onu haşlamak için ağzını açıyorsun ama zarif eliyle ağzını kapatarak sesini kesiyor; diğer eliyle de seni döndürüp kaslı, şık giyimli vücuduna sımsıkı yapıştırıyor. Ağzı kulağında. Nefesi okyanus, kulağın da deniz kabuğu. Vücutlarınız birbirini hissederek kükrüyor.

"Benim ol," diyor Cad ısrarcı bir tavırla ve vücudun bu delice arzuya boyun eğmeye meylediyor. Ama sonra Henrietta'nın gözyaşlarını düşünüp kendini topluyorsun. Cad'in eli ağzını daha gevşek tutuyor şimdi ama başparmağıyla alt dudaklarını okşuyor. Hem tiksinti hem de arzuyla titriyorsun.

"Asla seninle evlenmem. Domuz." Son sözü havaya tükürüyorsun. Cad'in eli bileğini daha sıkı tutuyor.

“Beni yanlış anlama güzelim. Namusunu istiyorum, elini değil. Evlenmeye hiç niyetim yok. Onun için sevgili kardeşim Benny’nin kapısını çalacaksın, tabii paçavralar içindeki bir dilenciye sevecek hâlin varsa. Öte yandan senin gibi küçük, tatlı bir pilicin başına benim gibi bir adamın kapatması olmaktan daha kötü şeyler de gelebilir. Zenginim. Mevki sahibiyim. Meşruyum. Önemli olan her konuda hem açım hem de tatmin etmeyi bilirim.”

Cad’in küçük nutku karşısında biraz için gıcıklanmış olsa da konuşmasının en iyi yanı zaman alması oldu. O arada sen de kendini küçük bir, ee, darbeye hazırladın. İyi nişan alıyor ve dizinin keskin bir hareketiyle yakışıklı şeytanı acıdan iki büklüm olmuş hâlde duvara yapıştırmıyorsun. Sen bunu yaptığın sırada Leydi Evangeline perdeli girintinin eşiğinde beliriyor.

Başını acımayla iki yana sallayarak, “Olur şey değil,” diyor.

“*Erkekler,*” diyor ve ona katılmak için aceleyle yürüyorsun.

Yazarlar Hakkında

Kitty Curran ve Larissa Zageris serseri, arpacı kumrusu gibi düşünen erkeklerin ve popüler romanların ateşli hayranları. Bıçak kadar keskin ve gizli bir âşığın öpücüğü kadar yumuşak eserler yazıyorlar. Kitty ayrıca resim de yapıyor. Birlikte, viral olarak büyük sükse yaratan *Taylor Swift: Girl Detective*'i ve bütün biçimleriyle entrikanın tarihçesini yazdılar. Chicago'da yaşıyorlar.

Teşekkür

Maure Luke adındaki durmaksızın yanan ateşe sonsuza dek borçluyuz.

Ayrıca tasarımcılar Andie Reid ve Molly Murphy'nin, proje editörü Jane Morley'nin, düzeltmen ve editör asistanı Rebecca Gyllenhaal'ın, pazarlama ve halkla ilişkiler departmanının ve son olarak editörümüz adanmış Blair Thornburgh'ün dikkatli gözleriyle şık tarzları da dahil olmak üzere Quirk Books ekibine derin bir minnet besliyoruz.

Larissa, destekleri için Danielle Zageris, Sharlene Zageris, Janis Zageris, Matthew Thomas Thompson, Joseph White, Ellen Domonkos White, Megan Anstrom, Drew Krehel, Jaime Calder, Charlie Rubin, Katie Tibaldi, Joe Tracz ve James Dolbear'e özellikle teşekkür ediyor.

Kitty sevgisi, desteği ve gerçek hayattaki arpacı kumruluğu için Tristan Cooper'a, ihtiraslı ergen okumaları için kız kardeşlik yaptığı ve gerçekten kız kardeşi olduğu için, ilk romantik roman parodisinin özneleri oldukları için James Curran, Margaret Hung, Mo McKibbin, Rachel Price-Cooper, Alli Brookin, Vladimir Skofenko, Joanne Smith ve Rebecca Corbishley'e teşekkür ediyor.

Son teşekkür de sana sevgili okur, bu kitapla kendini şımartmayı seçtiğin için.